
RULING
SIXTHAND
THE CLECANIAN SERIES: BOOK SEVEN
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
VICTORIA AVELINE

Sikthand'ı Yönetmek

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2023 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Sonsöz

Bölüm 1

Kötü şans.

Sophia çoğunlukla kendisini kötü şansa yatkın biri olarak görmezdi. Ama Vrulatica'nın -Dikey Şehir- üst katlarında bir yerde sandalyeye bağlı otururken ve son üç ayı düşünmekten başka yapacak bir şeyi yokken, yeniden düşünmek zorunda kaldı.

Bir gece, *Let the Right One In*'i izlerken arka bahçesinde bir battaniye yığınına uzanmıştı. George ve Sarah her zamanki gibi onu ekmişlerdi, bu yüzden projektörünün alçak uğultusundan bir ağaç dalına astığı beyaz çarşafın hafifçe kıvrılmasına kadar her şeye surat asıyor ve sinirleniyordu. Bir noktada uykuya dalmış olmalıydı, çünkü uyandığında tamamen yeni bir gezegendeydi. Ve o... farklıydı.

Bir haftadır boğuştuğu diş ağrısı geçmişti. Ortaokuldan beri gözlükle düzeltmek zorunda kaldığı görüşü kristal berraklığındaydı. Ve onu dehşete düşüren şey, vücudunu kaplayan dövmelerin yok olmasıydı.

Sophia bir zamanlar lades kemiğinin etrafında küçük bir yılanın dolandığı sağ elinin temiz derisine kaşlarını çatarak baktı. Kaçırılmadan önce vücudunu süsleyen dört yapraklı bir yonca, bir koi balığı ve bir at nalı da vardı ama şimdi bunların hepsi silinip gitmişti. Belki de talihinin kötü gitmesinin nedeni buydu. Artık onu koruyacak dövme tılsımları yoktu.

Dünya için, dövmeleri için ve ışık yılı uzakta geride bıraktığı küçük ailesi için hâlâ yas tutuyordu ama her şeyin en iyisini yapmaya ve Clecania'daki hayata alışmaya çalışmıştı. Arkadaşlar edinmiş, küçük bir ev bulmuş ve karmaşık yazı dilini öğrenmeye başlamıştı. Hatta dünyayı insanlara tanıtmak amacıyla gezegeni gezmeyi kabul etti. Ama sonra talihi yine tersine döndü.

Tam da "*Belki mutlu olabilirim*, *belki işe yarayabilirim, belki bu gezegeni evim yapabilirim"* diye düşünürken, taş kalpli Vrulan kralı gidip onu Drakula masallarından fırlamış gibi karanlık bir kuleye hapsetmişti.

Dünya'dayken Sophia bir grafik tasarımcısıydı. İşini çoğunlukla seviyordu ama Clecania'da bunun basit bir karşılığı yoktu. Akıllara durgunluk verecek kadar gelişmiş teknolojilerinde Photoshop yoktu. Bir işi ya da amacı olmadığı için kendini biraz dümensiz hissediyordu, bu yüzden Tremanta Kraliçesi gezegenin etrafında bir tur için gönüllüler istediğinde Sophia adını göndermişti.

Altı ay boyunca diğer dünya şehirlerini ziyaret ederek, Clecania'da yaşayan kaçırılmış insanlar için bilgi ve şefkat yaymaya çalışmak, zamanını değerlendirmek için değerli bir şey gibi gelmişti. Özellikle de yapacak başka bir şeyi olmadığını düşünürsek. Evinde tek başına, bilmediği gökyüzüne bakarak can sıkıntısı onu yiyip bitirmeden önce ancak bu kadar uzun süre oyalanabilirdi. Aslında

sıkılmamıştı.

artık.

Dünyayı keşfet, dediler. Eğlenceli olacak, demişlerdi, bağlarının altında kıvranırken kendi kendine söyleniyordu.

Tur iyi başlamıştı. En çılgın hayallerinin ötesindeki şehirler ve buralarda yaşayan ilginç insanlar Sophia'ya ilham ve umut vermişti. Hatta yeniden dövme fikirleri çizmeye bile başlamıştı. Bunlar sadece kabaca karalamalar olsa da, Tremanta'da boğuştuğu kayıtsızlığa kıyasla herhangi bir şey çizmek için artan motivasyon muhteşem hissettiriyordu.

Ancak tur ilerledikçe huzursuzluk mırıltıları yükselmeye başladı. İnsanlar kadim Clecanialıların torunlarıydı, onların ilk ataları Dünya'ya çağlar önce gelmişti. Her nasılsa, insanlar hakkındaki bilgiler zaman içinde kaybolmuştu, bu yüzden bir veba salgını patlak verip çok sayıda Klekanyalı kadını yok ettiğinde ve gezegeni yok olma yoluna soktuğunda, Klekanyalılar bir çözüm için Dünya'ya bakmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Ama artık biliyorlardı.

İnsanlar kırmızı bantla sarılmış bir nimetti. Cinsel açıdan uyumlu, doğurgan ve yalnız Clecanian halkı arasında uzun süredir ölü olan çiftleşme içgüdülerini mucizevi bir şekilde uyandırabiliyorlardı. Ama dördüncü sınıf bir gezegen olan Dünya'ya kesinlikle girilemezdi. Ziyaret ya da iletişime izin verilmiyordu. Bir İttifak türüne ait bir gemi Samanyolu'nun *yakınında* bile bulunsa, suçlular süresiz olarak hapse atılabilir ve gezegenleri evrenin yaptırım gücü olan Galaksi Denetleme Federasyonu tarafından sürgüne gönderilebilirdi.

Şu anda Clecania'da tahminen yüz insan yaşamaktaydı. Türleri yok olmaktan kurtarmak için yeterli değil. Hem de hiç. Dünya'ya erişmeleri gerekiyordu, bu da Clecania'nın evrenin kanun koyucuları olan Galaksilerarası İttifak üyelerini insan türünü yeniden sınıflandırmaya ikna etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bütün bir gezegenin kaderi siyasetten başka neye bağlıydı ki? Ve Clecania'dan gelen İttifak temsilcisi, bu konuyu tartışmaya açması gereken kişi, Tremanta Kraliçesi, tamamen sessiz kalmıştı.

Kraliçe, Sophia ve bir grup diğer insan ile Tremantian temsilcisini bu halkla ilişkiler turuna göndermiş ve sonra da ortadan kaybolmuştu. Galaksilerarası İttifak'la hiçbir iletişim kurulmadı. Dünya'nın yeniden sınıflandırılması konusunu neden gündeme getirmediğine dair bir açıklama yok. Hiçbir şey.

Sophia, Clecania halkını üzgün oldukları için suçlayamazdı. Gözlerinin önünde bir kurtuluş havucu sallanırken nasıl üzülmezlerdi ki? Sophia ve yol arkadaşları, ziyaretlerine gerginlik bulaşmaya başladığında bir aydan daha kısa bir süredir geziyorlardı.

Her bir şehirde planlanan panelleri sırasında, katılımcı Kolekanyalıların

İnsanlar ne isterlerse istesinler, sorular giderek daha sivri hale gelmişti. Dünya veya insan gelenekleri hakkında soru sormak yerine, Tremantian Kraliçesi hakkında sorular sordular.

Neredeydi? Dünyanın dört bir yanındaki Clecanian liderlerinden gelen toplantı taleplerine neden yanıt vermemişti? Neden Dünya'nın yeniden sınıflandırılmasına öncelik verilmiyor ya da hızlandırılmıyordu?

Günler geçtikçe merak önce eleştiriye, sonra da öfkeye dönüştü.

Grubu, cevaplayamadıkları soruları geçiştirerek ve karşılaştıkları kişileri endişelerinden uzaklaştırmak için çok çalışarak yollarına devam etmişti. Ama Vrulatica'ya vardıklarında her şey değişmişti.

Onların gelişiyle birlikte Kraliçe hakkında kötü bir dedikodu yayılmış ve Kraliçe'ye karşı eleştirilerini yüksek sesle dile getiren Kral Sikthand'ın tepesi atmıştı. Birdenbire Sophia ve grubu artık değerli konuklar değil, rehineler, Kraliçe sessizliğini bozana kadar kilit altında tutulan piyonlar haline gelmişlerdi.

Gezegendeki diğer şehirler de Kraliçe'yi harekete geçmeye zorlayacak adımlar atmıştı. Merinta, Tuva gibi Tremanta ile olan tüm ticareti kesmişti ama Kral Sikthand işleri bir adım öteye götürmüştü. Bu sadece bir güç gösterisi değil, yüzüne inen bir tokattı. Sophia Kraliçe'nin bu konuda ne yapmayı planladığını anlayamıyordu.

Neyse ki grubunun çoğu savaşarak Vrulatica'dan kaçmayı başarmıştı. Ne *yazık ki* Sophia'nın kötü şansı, özgürlüğüne sadece birkaç adım kala yeniden ortaya çıkmış ve arkadaşları onu geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Sophia başını sandalyesine yaslayarak iç geçirdi. Kral Sikthand'ın artık pazarlık etmesi gereken sadece bir insan ve bir Tremantian muhafızı vardı. Arkadaşları ve Kraliçe için iyi bir şey. Kendisi içinse kötü bir şey.

Kraliçe bir muhafız ve önemsiz bir insanı geri almak için savaşır mıydı? Bundan şüpheliydi.

Ani bir düşünceyle midesi çalkalandı. Arkadaşları kaçmıştı, değil mi? Kapana kısıldıkları odadan kurtulmuşlardı. En azından bu kadarını biliyordu.

Sophia, odadaki askerlerle beceriksizce dövüşürken her bir insanın, muhafızın ve Tremantian temsilcisinin tavandaki bir bölmeden kaldırılmasını izlemiş ve grubunun gizlice dışarı çıkabilmesi için dikkatlerini dağıtmıştı.

Ayakta kalan son Tremantian muhafızı olan Heleax onu halata doğru ittiğinde, silahını bırakmış ve kaçmaya başlamıştı. Kral'ın baltası havada uçup ipi ikiye böldüğünde, spor salonu yerine kanepede geçirdiği gecelere lanet ederek yukarı doğru tırmanıyordu. Sırtındaki derin ağrı, yere çakılışını hatırlattığı için keskin bir şekilde nabız gibi atıyordu.

Muhafızlar onu yerden kaldırmış ve bu soğuk müze odasına atmadan önce Dikey Şehir'de

tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemişlerdi. Tüm o çırpınışları, yalnız kaldığı anda eline geçirdiği her şeyi parçalayacağından emin olmalarını sağlamış olmalı,

Çünkü onu sandalyeye bağladılar -birinin karnına tatmin edici bir tekme attıktan sonra ayaklarının iki kat daha güvenli olmasını sağladılar- ve sonra gittiler.

Grubu şehirden çıkmayı başarmış mıydı? Yoksa hâlâ Vrulatica'da bir yerde mi savaşıyorlardı? Dikey Şehir, gökyüzüne doğru bir mil uzanan devasa bir kulenin içinde yer aldığı için bu şekilde adlandırılmıştı. Dışarıdan sadece malginash adı verilen güzel uçan yaratıklar tarafından erişilebilen Sophia, arkadaşlarının bir tanesini yakalayıp kaçıp kaçmadığını merak ediyordu.

Sophia tam olarak ne kadar süredir burada olduğunu bilemese de karnındaki rahatsız edici gurultu ona en azından saatler geçtiğini söylüyordu. Omurgasının alt kısmındaki bıçak saplanır gibi ağrının zonklayan bir sızıya dönüşmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Ne olduğunu bilmemek çıldırtıcıydı. Heleax de yakalanmıştı ama başka bir yere götürülmüştü. Bu onu yalnız ve endişeli tutmak için bilerek mi yapılmıştı?

Kilitlendiği oda sessiz ve boştu ama daha önce gördüğü hücrelerden çok farklıydı.
Tam tersine, tozlu olmasa da güzel bir yatak odasıydı. O kadar yer varken onu *buraya* yerleştirme kararını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

Hayal meyal, kralın onu yerden kaldırıp sürükleyen askeri durdurduğunu hatırladı. Ne dediğini anlayamamıştı ama asker ondan sonra yönünü değiştirmişti. Sanki onu buraya, bu gösterişli yatak odasına getirmesi emredilmişti. Neden?

Kadınlar bu kadar azken, Clecanialılar kadınlara değer verirdi. Kral, bir hücreden daha *rahat* olduğu için mi buraya getirilmesini istemişti? Sophia karıncalanan parmaklarını oynattı. Bileklerine saplanan deri kayışlar bir işaret sayılırsa, bu kuşkuluydu.

Ayrıca, eğer rahat etmesini istiyorsa, neden onu gelişleri için hazırlanmış birçok misafir odasından birine kapatmıyordu? Yüksek, tonozlu tavanı incelerken daha az süslü olduklarını düşündü, ama en azından temizlerdi. *Bu* oda sanki on yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu.

Her yüzey soluk bir tozla kaplıydı. Pencereleri eğri büğrü siyah kumaşlar örtüyordu ve şimdiye kadar gördüğü en kalın örümcek ağları tavanı kaplamıştı. Sophia örümceklere aldırmıyordu ama ayakkabı bağı olarak kullanılabilecek kadar kalın bir ipliği neyin eğirmiş olabileceğini düşününce ürperdi.

Odanın bir tarafında bir yatak vardı. İçinde bir yatak kozası olan süslü bir çardaktan daha fazlası olduğu için bunu tanımlaması biraz zaman almıştı. Yaklaşık bir metre genişliğindeki açıklıktan bir şiltenin izi görünüyordu. Yatağın diğer tüm kenarları yontulmuş metal malginaşlardan oluşuyordu. Yatağın üzerinde yuvarlak bir sığınak oluşturmak için eğilen ağaç dallarının üstünden ve yanlarından ustalıkla tırmanırken gösterilmişlerdi. Sophia, temiz ve yumuşak yastıklarla dolu olduğunda orada uyumanın ne kadar karanlık ve rahat olduğunu hayal edebiliyordu.

Odadaki tek ışık tepedeki yuvarlak tavan penceresinden geliyordu. Renkli cam ışığı seyreltiyordu.

Güneş ışığı içeri süzülüyor ve odayı karamsar kırmızı bir parıltıyla aydınlatıyordu. Loşluğa rağmen odadaki dört kapıyı seçebiliyordu. Onları katalogladı.

Bir tanesinin içinden sürüklenmişti. Biri aralıktı ve banyoya açılıyordu, biri sade ve banyo kapısının yanında kapalıydı, dördüncüsü ise yatağın tam karşısındaki duvarda yer alıyordu. İçlerinde en süslü olanıydı ve diğerlerinden daha büyük duruyordu. Kapının önündeki tuhaf kir eksikliği, sık kullanıldığına işaret ediyordu; yerdeki toz, kapı açıldığında olabileceği gibi fırçalanarak uzaklaştırılmıştı. Belki başka bir giriş?

Biraz daha zaman geçti ve duvarların arasından tek bir ses bile gelmedi. Kulakları sessizlikte çınlıyordu. Bağlarını tekrar test etti ve yüzünü buruşturdu. Asker onları son derece sıkı bağlamamıştı ama saatlerce mücadele etmek derisini ham yapmıştı.

Oturduğu yerde kaydı ve bunu yaparken sandalye hafifçe gıcırdadı. Ahşap mı? Hayır, tam olarak değil.

Ama metal değil. Sandalyede kıpırdanarak tekrar inlemesini sağlamaya çalıştı.

Birkaç yıl önce arkadaşı Claire, Sophia'yı ve diğer arkadaşlarını, kaçırıldığınızda ya da saldırıya uğradığınızda nasıl hayatta kalacağınıza dair ipuçlarını ve püf noktalarını özetleyen bir PowerPoint sunumu izlemeye zorlamıştı. Slaytları koli bandını kırmaktan göz oymaya kadar uzanıyordu. İçki ve kahkahalarla dolu harika bir gece olmuştu. Yarı temkinli Claire'le dalga geçerek yarı not alarak dinlemişlerdi.

Sophia şimdi beynini yokluyor, bir sandalyeyi kırılacak kadar sert bir şekilde yere çarpmakla ilgili bir slayt olup olmadığını ya da bunu sadece filmlerde görüp görmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Birkaç dakika daha sıkıcı bir sessizlikten sonra devam etmeye karar verdi.

Tek yapması gereken ayağa kalkmak ve sonra kendini sandalyeyi kıracak kadar sert bir şekilde aşağı atmaktı. *Kolaydı.*

Ayakları yerdeydi ama ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlıydı, ağırlığını kaydırmaya çalıştı, böylece beceriksizce ayağa kalkabildi, ancak yerçekimi onu geri çekmeden önce yerden bir milimetre kadar yükselebildi. *Momentuma ihtiyacım var.*

Derin bir nefes alarak tüm gücünü ileri doğru patlamak için kullandı. Topukları pürüzsüz taşa çarptı ve sandalye kalktı. Kısa bir an için ayağa kalktı... ama vücudu durmadı. Ayaklarının üzerinde dengede durmak yerine, enerji patlaması onu ayak parmaklarının üzerinde ileri doğru uçurdu. Ne olduğunu anlayamadan yüz üstü yere çakıldı. Son saniyede ayağını öyle bir açtı ki Vücudu büküldü ve omzunun üzerine düştü. Etrafında uçuşan tozlar öksürmesine ve hapşırmasına neden oldu.

Sophia kapıya doğru gözlerini kırpıştırdı ve kısık bir homurtu çıkardı. Şimdi yerde yan yatmış, tamamen sağlam bir sandalyeye yapışmıştı.

Sadece benim şansım.

Bölüm 2

Sophia yerde yatarken yukarıdaki tavan penceresinden gelen dramatik kırmızı ışık maviye döndü ve odayı çelik ve lacivert tonlarına bürüdü. Renkli camın arkasından yukarı baktı. Belki de artık geceydi.

Hâlâ yerde olmasına rağmen, ağırlığını sandalyenin sırt üstü devrilmesine yetecek kadar atmayı başarmıştı. İdeal değildi ama en azından dizleri havada sırt üstü yatıyordu ve boynunu bir tarafa çekerek omzunun üzerinde durmuyordu.

Zamanını, yukarıdaki yuvarlak vitray penceredeki karoları sayarak geçirmişti. Maviler ve gümüşler soyut tasarımın içinden parlıyor, ona fırtınalı bir gündeki bulutları hatırlatıyordu. Oysa saatler önce çiniler kırmızıya boyanmıştı. Gözleri acıyana kadar camı inceledi ama rengin değişmesinin nasıl mümkün olduğunu anlayamadı.

Dünya'dayken, evinin arka penceresini vitray hissini taklit etmek için yarı saydam cam boyasıyla boyamıştı. Yaşadığı Seattle şehrinde, güneş hiçbir zaman pencerenin üzerinde tadını çıkarabileceği kadar uzun süre parlamıyor gibiydi.

Sophia kendine eskiden yaşadığı yeri hatırlattı. Büyükannesi ve büyükbabasının ona bıraktığı ev muhtemelen şimdiye kadar temizlenmiş ve satılmıştı. Tabii en yakın akrabası olan babasının izini bir şekilde bulmamışlarsa. Gerçi yirmi yılı aşkın bir süredir ondan haber almamıştı, o yüzden bundan şüpheliydi.

Başını çevirdi ve gizemli oymalı kapının yanındaki duvara yapıştırılmış devasa tuvalet aynasındaki yansımasını yakaladı. Ayna kapıdan bile daha uzun duruyordu, geniş kemerli çerçevesi en az dokuz fit yüksekliğindeydi.

Sophia gözlerini kırpıştırarak kendine baktı. Saatlerdir yansımasına bakmaktan kaçınıyordu. Çok acınası bir görüntüydü. Devrilmiş bir sandalyeye bağlanmıştı, derisi kavgadan ve tozlu zeminden dolayı kirlenmiş ve sıyrılmıştı. Mekânın ihtişamı ve sandalyenin büyüklüğü onu acınacak kadar küçük gösteriyordu. Yukarıdan gelen ışık onu maviyle yıkıyor ve yüzündeki tüm vadileri derinleştiriyordu. Suyun altında sıkışıp kalmış cılız bir hayalete benziyordu.

Bu düşünceyle mesanesi daha da dolmuş gibiydi ve gözlerini kaçırdı. Onu burada unutmuşlar mıydı? Hatırlanmaya değer biri olmadığı için yabancı bir gezegende kırılmaz bir sandalyeye bağlı olarak çiş içinde mi ölecekti?

Hayır. Bu uzaylılar onu özellikle dikkate değer bulmasalar bile, o hâlâ bir insandı ve bunu unutacaklarından çok şüpheliydi. İnsanlar kötü davranılamayacak kadar değerliydi.

Sophia kaşlarını çattı. Buzlu kral onun burada terk edilmesini mi emretmişti? Gücünü etrafa saçmaktan zevk alıyorsa hiç şaşırmazdı. Akşam yemeğinde herkesten daha yüksekte oturmuş, insan masasına ters ters bakmıştı.

En azından ters ters bakıyormuş gibi hissetmişti. Maskeli miğferini hiç çıkarmadığı için emin olamıyordu. Ortaya çıkmaya tenezzül ettiğinde de etrafta sinsice dolanıyordu.

Zırhın içinde ayak parmağı. Miğferinin metal kaplamasının altında yüzüne dair görebildiği tek şey, sert çenesinin soluk bir dilimi ve ürkütücü bir şekilde parlayan gümüş gözleriydi. Onlar da soğuktu.

Sophia onu tekrar hayal etti. Bir göz rengi nasıl bu kadar keskin hissettirebilirdi?

Çizmesi ilginç olurdu, diye isteksizce kabul etti. Onu zihninde kırmızı bir ışık huzmesinin altına yerleştirdi. Maskeli miğferinin metal boynuzları kan kırmızısı bir astarla parlayacaktı. Mutlu bir resim olmayacaktı ama ışığı doğru ayarlayabilirse onun ciddiyetini yakalayabilirdi.

Kalbinin çarpmasından daha yüksek bir ses -saatlerdir duyduğu tek ses- onu düşüncelerinden uyandırdı. Ses daha da yükseldi.

Güm. Güm. Güm.

Nefesi boğazında düğümlendi. *Ayak sesleri.*

Başını geriye doğru eğdi ve alnının üstünden saatler önce getirildiği kapıya baktı. Yalnız olmak onu içinde bulunduğu durumdan izole etmişti, öfkesi yönlendirebileceği bir düşman olmadığında azalıyordu. Metalin taşa vuruşunu duyunca omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Bu, sadece savaşçı bir bakire gibi *davrandığı bir* LARP etkinliği değildi. Bu gerçekti. Yabancı bir şehirde bir kuleye kapatılmıştı. Gerçek kılıçları olan gerçek askerler, çok gerçek, çok korkunç kraldan gerçek emirler alıyordu.

Karşılık vermek daha önce doğru bir hamleydi, çünkü grubuna kaçmak için zaman kazandıracak kadar dikkat dağıtabilmişti ama Sophia dövüşçü değildi. Tabii canlı aksiyon rol yapma dövüşünü *gerçek bir* dövüş olarak görmüyorsanız, ki bu çok saçma olurdu. Köpük bir kılıcı sallayarak geçirdiği birkaç hafta, askerlerin ne yaptığını bilip bilmediği konusunda kafalarını karıştıracak kadar inandırıcı olmasını sağlamıştı. Ama artık adrenalini ve onunla birlikte kabadayılığı da gitmişti.

O bir rehineydi. Bu durumdan kurtulmak istiyorsa, akıllı davranmak zorundaydı.

Güm. Güm. Güm.

Yutkundu. O bir insan ve dişiydi, bu da bu gezegende bir değeri olduğu anlamına geliyordu. Ona zarar vermezlerdi. İşbirliği yapar ve kimsenin kafasını baltayla koparmaya çalışmazsa, iyi olacaktı.

Kapının metal iç aksamı kilidi açarken vınladı. Lanet olsun. Şu

anda yerde olmamayı ne kadar isterdi.

Kapı açıldı ve Kral Sikthand'ın gümüş gözleri ona dikildi.

Sophia nefes almayı bıraktı. Onu akşam yemeğinde uzaktan görmüştü ya da Loncası onlara sorular sorarken arka planda gizleniyordu. Ama şimdi buradaydı... yalnızdı ve üzerine yapışan soğuk gölge sadece daha ağır ve daha tehditkâr hissettiriyordu.

Kapının yarısında dondu kaldı, bakışları ona sabitlenmişti. O lanet maske hâlâ yüzünü kaplıyordu. Siyah

Zincir ve kıvrılmış gümüşle örülmüş metal, ona içinden insanlığın geçmediği güzel ve karmaşık bir cephe sunuyordu. Maskenin tepesinden boynuz ve boynuz karışımı bir şey fırlıyordu ve sivri uçları donuk mavi ışıkta parlıyordu.

Sophia, korkusunun onu ne kadar güçlü bir şekilde etkilediğini göstermek istemediğinden yüzünü taş gibi tuttu. Kıyafeti bu tepkiye neden olmak için yapılmıştı. Bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı.

Micah gibiydi, yıllardır özlemini çektiği adam. Kendini dolgulara ve kostüm zırhına sardığında dönüşüyordu. Uzun kahverengi saçları, kirli sakalı ve kılıçlar üzerindeki etkileyici kontrolü onu kendine hayran bırakmıştı. Ama tüm bunları çıkardığında, o sadece Micah'tı. Zamanının çoğunu bir peyzaj şirketini yöneterek geçiren ve ağzı açık çiğneyen normal, iyi bir adam.

Jilet gibi keskin boynuzları, buz gibi bakışları ve kralın gövdesini olduğundan çok daha iri gösteren sivri metal katmanları gözdağı vermek için tasarlanmıştı. *Altında sadece bir Micah var. Sadece bir insan, daha doğrusu bir uzaylı.* Yavaşça ona doğru adım attı ve o da sandalyeyle birleşmeye çalıştı. *Ve bir kral. Tamam, yani tüm bunların altında, o bir uzaylı ve bir kral, ama aynı zamanda sadece bir adam, değil mi?*

Adam yaklaştıkça kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Cesur olmak istedi. İşbirlikçi ama metanetli. Ama gözleri... çok sertti. Maskesinden öylesine parlak bir şekilde parlıyorlardı ki, diğer Vrulanlar gibi gümüş mü yoksa beyaz ve irisli mi olduklarını anlayamadı.

Rahatsızlığı galip geldi ve bakışlarını kaçırdı, bir yandan tavana bakarken bir yandan da adamın botlarının her hareketini dikkatle dinledi. Sandalyesinin tepesinde durdu, başının üzerinde belirdi ve yukarıdan gelen ışık huzmesini engelledi. Kadın yutkundu.

Sessizce, adam nihayet konuştuğunda sesini nasıl çıkaracağını düşündü ama adam hiçbir şey söylemedi. Tuzaktaki bir hayvanı inceleyen bir avcı gibi, ayaklarının dibine gelip durana kadar onun etrafında döndü. Parmakları sandalyesine doğru kıvrıldı. Neredeyse yere nasıl düştüğünü sormasını dileyecekti. Sakarca düşüşünü anlatmak utanç verici olabilirdi ama her şey bu boğucu sessizlikten daha iyiydi.

Ona doğru eğildi ve ellerini sandalyesinin kollarının altına kaydırdı. Eldivenlerinin soğuk gümüş rengi tenine değdiğinde içini bir ürperti kapladı. Adamın tutuşu sıkılaştı. Bu mesafeden onun vücut ısısını hissetmesi gerekirdi ama adam soğuk metal katmanlarından ibaretti. Ölü bir şey gibi. Bir zombi gibi.

Hâlâ sandalyesini tutarak doğruldu ve onu ayakta durmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi kaldırdı, sonra dikleştirdi. *Tamam, zırhının altında sadece bir uzaylı, bir kral ve gülünç derecede güçlü. Ama aynı zamanda sadece bir erkek mi?*

"Ah, teşekkür ederim," diye mırıldandı adam bileğindeki banda uzanırken. Yüzü artık yakındaydı

ama maskenin altından seçebildiği tek şey çenesinin soluk, yontulmuş çizgisiydi.

Eldivenli parmağı bileklerindeki deri kayışlarda bıraktığı küçük girintilerin üzerinde gezindiğinde nefesi kesildi. Adamın ürkütücü bakışları sessiz bir soruyla onunkilere yöneldi. Dudağını çiğnedi ve

açıklayacak cesareti bulamadı. Ama o bunu yapamadan, adam kendi kendine toparladı.

Adamın dikkati kadının ağzıyla derideki izler arasında gidip geldi. Çenesinin çizgisi daha da gerildi.

Bir hayvan gibi kayışları kemiriyor, ısırarak kurtulmaya çalışıyordu. Vrulanlar gibi dişleri olmaması çok kötüydü, yoksa başarılı olabilirdi.

Adam bandı gevşetip deriyi kızarmış derisinden biraz fazla kabaca çekince boğuk bir acı ciyaklaması duyuldu.

Ona yapışmış kalan yumuşaklık kırıntıları da uçup gitti. Kadın artık serbest olan elini çekmeye çalıştı ama adam elini sıkıca tuttu ve yavaşça çevirerek hasarı inceledi. Gözleri biraz daha parladı.

"Teşekkür ederim," dedi dikkatle, bileğini adamın gözünün önünden çekerek.

Boğazında derin, kayıtsız bir gümbürtü duyuldu. Bakışları, kaplamalı eldivenlerini çıkarmadan önce birkaç dakika elinin olduğu yerde oyalandı.

Eldivenlerini yere atarken gözleri adamın ellerine takıldı. Çok sertti. Mavi ışıkta neredeyse kemik rengini alan soluk teni, kalın siyah desenlerle süslenmişti. Geometrik ve serttiler ve bir şekilde uzun parmaklarının taşı ezebilecekmiş gibi görünmesine neden oluyorlardı.

Adamın hareketleri çok daha nazik olmasına rağmen, diğer deri kayışı çıkardığında Sophia yine de yüzünü buruşturdu. İçgüdüsel olarak neredeyse ona tekrar teşekkür edecekti ama kelimeler ağzından çıkmadan kendini tuttu. Kelimenin tam anlamıyla ona *teşekkür etmekten* başka bir şey söylememişti, ki en başta kilitlenmesini emreden kişinin o olduğu düşünüldüğünde bu çok saçmaydı.

"Grubumun geri kalanı nerede?" diye sordu, sesi en ufak bir talep fısıltısı içeriyordu. Adam kızarmış tenine bakarken donup kaldığında sinirleri galip geldi ve ekledi, "Sizin... Majesteleri."

Bakışlarını ona çevirdi ama kızgın görünmüyordu, daha çok şaşırmıştı. Gergin bir sessizlik anından sonra, "Gitti," diye cevap verdi.

Sıcak, derin ve pürüzsüz. Sophia'nın beyni, önünde diz çöktüğünde böyle bir adamdan böyle bir sesin nasıl çıkabileceğini düşünecek zaman bulamadı. Söylediği tek kelimenin vücudunda yarattığı ürpertinin etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan Sophia, adamın neden ayaklarının arasına diz çöktüğünü bir an için anlayamadı. Sonra bacaklarının hâlâ bağlı olduğunu hatırladı.

Pis toprakta diz çökmüş devasa uzaylı kralı görünce vücudunda beyinsiz bir şey uyandı ama sessizce bastırdı.

Kendine gel.

Ayak bileklerindeki düğümleri çözmeyi bitirdi ve ayağa kalktı. Sophia da ayağa kalkmaya çalıştı ama iki bacağı da uyuşmuştu ve hemen sandalyeye geri düştü.

"Lonca odasında size ihtiyaç var."

"Nedenini sorabilir miyim Majesteleri?" diye sordu titreyerek ayağa kalkarken. Metalin taşa sürtünmesiyle irkildi. Yine zırhla kaplı uzun kuyruğu yerde sallanıyordu. Bunun Vrulanlar için duygusal bir tepki olduğunu öğrenmişti ama *hangi* duygu olduğunu bilmiyordu. *Onu kızdırma.*

Yine eldivenli olan eli, onu odadan dışarı çıkarırken nazikçe kadının pazusuna dolandı. "Vrulatica'da kalışınızı konuşmak için."

Kalmak kelimesini duyunca kaşları çatıldı. *Zorla hapsedilmemi mi kastediyorsun?*

Payandalı koridordan geçip büyük bir çift süslü kapıdan çıkana kadar sessiz kaldı. Dışarıda bir muhafız bekliyordu ve kral Sophia'yı teslim edip kapıları kilitledikten sonra arkasına bile bakmadan hızla ilerledi. Sophia'yı çok daha sıkı kavrayan muhafız, kralın ardından ona rehberlik etti.

Neden beni odadan alması için bu adamı göndermedi? Sophia başlangıçta bunu düşünmemişti ama koca bir şehrin kralı neden onu tek başına almayı uygun görsündü ki? Özellikle de yolun çoğunda ona eşlik etmesi için bir muhafız getirmişken. Lonca odası olması gereken yere yaklaştıklarında omuz silkti.

İki kemerli kapı ardına kadar açılmıştı. Altı sandalye yarım daire şeklinde odanın çevresine yerleştirilmişti. Ortada, diğerlerinden daha yüksekte bir taht oturuyordu. Siyah kayadan oyulmuş kulelerden inşa edilmişti. Tahtın başının üzerinde hilal şeklinde bir pencere vardı. İnce cam parçasından içeri, güneş tutulmasına saniyeler kalmış gibi ışık süzülüyordu.

Kral odaya girdiğinde, içeridekiler canlanmaya başladı. Odanın içinde küçük gruplar halinde toplanmış, yarı özel toplantılar yapıyormuş gibi duran yaklaşık yirmi kişi vardı. Sophia, Vrulatica'yı yönetmek için krala bağlı olarak çalışan şehrin altı yetkilisi olan Lonca'yı tanıdı. Grubu ilk geldiğinde kendilerini kısaca tanıtmışlardı ama isimlerini hatırlayamıyordu.

Lonca üyesi olmayanlar, sadece Lonca başkanlarının yardımcıları olduğunu tahmin edebildiği kişiler, kral tahtına yaklaşırken dağıldılar. Yükseltilmiş iktidar koltuklarının karşı tarafındaki duvarlarda minderli banklar sıralanmıştı ve odanın tam ortasında, Sophia'nın sürüklendiği yerde tek bir sandalye vardı. Sandalyeye oturmaya çalıştığında muhafızın kolunu sıkıca kavraması onu ayakta kalmaya zorladı. "Bekle" diye fısıldadığında sesi sertti ama zalimce değildi.

Kral yerine otururken odanın geri kalanı ayakta kaldı. Tavanın mimarisinden aşağıya damlayan keskin dekoratif noktalara baktı ve yutkundu.

Loncanın koltukları öyle yükseltilmişti ki, altı lonca üyesinin hepsi ona bakıyordu. Bu gotik odada süslü tüneklerine yaslanmış olan Sophia, başını kaldırmış duran çirkin yaratıklar tarafından yargılandığı hissinden kurtulamıyordu.

Omuzları öne doğru kıvrıldı.

Oturmak yerine sessizce durdular, belli ki bir şey olmasını bekliyorlardı. Hareket eden tek kişi eldivenlerini çıkaran kraldı. Elleri, üzerlerinde parlayan mavi ışık olmadan daha da sertti. Miğferinin tokalarını çözdüğünde ensesi karıncalandı.

"Yere yat," diye tısladı muhafızı. Sophia'nın kafası bir anda döndü ve odadaki herkesin yüzünün yere eğildiğini fark etti. O da aynısını yaptı.

Kralın miğferinin taşa çarparak çıkardığı çınlama sesi odada yankılandı. Bir ton ağırlığında olmalıydı. Yüzünün neye benzediğini görme merakı içini yaktı. İçgüdüsel olarak gözlerini kaçırmamak için bakışlarını taştaki bir çatlağa kilitlemeye zorladı.

"Güvenimi sunuyorum." Sophia onun konuşmasını sadece maskesinin yankılanan metali aracılığıyla duymuş olsa da, derin ve pürüzsüz sesin kimden geldiğini tam olarak biliyordu.

Odanın sakinlerinden koro halinde bir cevap yükseldi. "Ve bizimkiler." Muhafız da bu sözleri söyledi ve onu biraz dürttü. Kadın muhafızına baktı ve onun yine öne doğru baktığını gördü.

"Ve biz-" Selamlamayı tekrarlamak için aceleyle başını kaldırdı ama nefesi sözcüklerini yuttu.

Kral Sikthand'ın yüzü de en az geri kalanı kadar sinir bozucuydu.

Bu şehrin insan ırkı Vrulanlar, kukuleta olarak bilinen ilginç bir özelliğe sahipti. Şakaklarından başlayan ve üst dudaklarıyla çeneleri arasında bir noktaya gelen üçgen şeklinde bir deri parçası. Erkeklerin kukuletaları genellikle kadınlardan daha uzundu. Bir Vrulan'ın kapüşonu genellikle teninden farklı bir renkteydi ve güzellikleri renklerinin ne kadar uyumlu olduğuna bağlanırdı. Altın kapüşonlu bronz ten. Gri ten ve kömür rengi başlık. Sophia onlara bakmayı ilginç bulmuştu ama kralın görünüşü... rahatsız ediciydi.

Beyaz ve gür saçları yüzünden geriye doğru çekilmiş ve düzenli zırhına ya da acımasız el dövmelerine uymayan gelişigüzel bir şekilde örülmüştü. Teni hayalet gibi solgundu, neredeyse saçları kadar açık renkti ve kapüşonu şimdiye kadar gördüğü en koyu siyahtı. Bu kontrast, parlayan gümüş gözlerini ve parlak dişlerini o kadar çarpıcı hale getiriyordu ki, ona bakmak zordu.

Metalin taşa sürtünmesi onu sersemliğinden kurtardı. Nefesini içine çekti ve uzun zamandır nefes almadığını fark etti. Dudakları inceldi.

Kahretsin, bakıyorum. Sophia hızla gözlerini kaçırdı. Vrulalıların geri kalanı ona acıyan bakışlar fırlattı ve arkasında oturan alt temsilcilerden kulaklarına fısıltılar geldi.

Kazıma sesinin kaynağı, kralın uzun kuyruğunun metal ucunun tahtının dibinde ileri geri sallandığını gördüğünde ortaya çıktı. Boğazını yağlamak için hızlı bir yutkunmayla kendini toparladı ve tekrar ona baktı. "Ve bizimkiler," diye tekrarladı ciyaklamadan daha zor bir sesle.

Odak noktasını adamın gözlerinde tutmaya çalıştı ama bakışları çabalarına rağmen adamın yüzünde gezindi.

Ona bakmak çok ilginçti.

Bileğine bir fiske vurdu ve odadaki herkes oturdu. Kararsız bir anın ardından Sophia da oturdu.

"Oda açık." Kral sandalyesine geri yaslanırken bunu ilan etti. Bakışlarının Sophia'ya yapışıp kalmasını görmezden gelmeye çalıştı, sanki Sophia'yı kendisine aval aval baktığı için cezalandırıyormuş gibi, tüm dikkatini ona yöneltmişti. Onun gözlerinden kaçındı ve kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

Sert bir çınlama onu irkiltti. Deniz mavisi giysili güzel bir kadın, metal süslemeli kuyruğunu sandalyesindeki gümüş panele vurarak konuşmak istediğini belirtti.

Parıldayan beyaz kirpiklerinin arasından Sophia'ya baktı. Kadın tam olarak gülümsemese de ifadesinde Sophia'nın omuzlarını bir nebze olsun rahatlatacak kadar nezaket vardı.

"Benim adım Madam Kalos. Ticaret ve uluslararası ilişkilerin başındayım. Size iletmem gereken bazı talihsiz haberlerim var."

"Arkadaşlarım iyi mi? Çöle ulaşabildiler mi? Onlara ne oldu?" Kelimeleri kontrol edemeden ağzından döküldü. Kralın kuyruğu yine yere sürtündü. Bir an için ona doğru baktı. Taş kesilmiş bakışları karşısında duyduğu kızgınlık korkuyla karıştı. Ne soracaktı? Onun da soru sormasına izin yok muydu?

Madam Kalos'un bakışları sempati ile parladı ve Sophia kendini tutarak sessiz kalmak için dudağını ısırdı. "Seyahat grubunuz hakkında hiçbir bilgimiz yok. Bildiğimiz kadarıyla zarar görmeden ayrıldılar ama o zamandan beri onlardan haber alamadık."

Madam Kalos'un *sol* kelimesinin üzerine koyduğu tereddütü fark etmekten kendini alamadı. Sanki bu bir kaçış değilmiş gibi. Sanki kısa da olsa keyifli bir konaklamanın ardından kapıdan çıkıp gitmişlerdi.

Madam Kalos sözlerine şöyle devam etti: "Bu Tremantian Kraliçesi ile ilgili. Dün bir mesaj geldi. Kraliçe ölmüş. Suikaste uğradığı yönünde doğrulanmamış bir varsayım var."

Kelimeler havada asılı kaldı ama Sophia onları tam olarak algılayamadı. Kulakları uğuldarken ellerini sandalyesinin kollarına götürdü ve avuçlarını pürüzsüz yüzeyde tekrar tekrar gezdirerek bu kadının ona ne söylediğini anlamaya çalıştı. "Suikaste uğradım," diye fısıldadı, daha çok kendi kendine.

"Raporlarımız ön hazırlık aşamasında, ancak görünen o ki... bir zarar kanıtı var."

Sophia'nın eli göğsüne doğru kalktı. Zavallı kadın. Kraliçe'yle diğer bazı insanlar kadar etkileşime girmemişti ama Kraliçe'nin halkına karşı adil davranırken onları korumak için her zaman elinden geleni yaptığı izlenimini edinmişti. Ve şimdi biri onu bunun için mi öldürmüştü? Neden öldürmüştü?

Göğsündeki öfke alevlendi ve dikkati Sikthand'a yöneldi. *Ona*.

Dünyanın dört bir yanındaki Kolekanyalılar sabırsızlık içinde Kraliçe'nin Dünya söz konusu olduğunda daha cesur hamleler yapmasını bekliyordu. Kral Sikthand'ın seyahat grubunu rehin alarak

gösterişli bir açıklama yapma kararı, bazı pisliklerin meseleleri kendi ellerine almak için ihtiyaç duydukları ilham kıvılcımı olabilirdi.

Kral onun bakışları karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Evinde bulunan kanıtlara dayanarak, bir süre önce öldürüldüğüne inanılıyor...

Şehrimize varış." Kralın sağındaki bir adam söze karıştı. Loncanın geri kalanından daha dağınıktı. Bakır kırmızısı saçları ve koyu bronz kukuletasıyla iri yarı biriydi. Sözlerinin, Kraliçe'nin başına gelenlerin kralın ya da Lonca'nın bir sonucu olmadığına dair onu ikna etme çabası olduğu belliydi ama bu Sophia'nın öfkesini dindirmeye yetmedi.

Kral onu öldürmemiş olabilirdi ama onun gibi insanlar öldürmüştü. İnsanları sığır, Dünya'yı da hasat için olgunlaşmış bir gezegen olarak gören insanlar. Kraliçe, Sophia'nın insanlar üzerinde yaratabilecekleri korkunç etkiyle ilgilenen tek lider olduğunu duymuştu. Herkes için barışla sonuçlanacak bir strateji üzerinde düşünmek isteyen tek kişiydi.

"Bunu duymanın zor olduğunun farkındayız." Madam Kalos'un sesi daha yumuşaktı ama Sophia'nın kulaklarına yapay geliyordu. "Arkadaşlarınız hâlâ kayıp ve sadece haberleri duyduktan sonra Tremanta'ya dönmemeyi tercih ettiklerini varsayabiliriz. Lonca, yeni bir lider seçilinceye ve müzakereler yeniden başlatılıncaya kadar burada kalmanız konusunda anlaştı."

"Burada *alıkonulacağım* demek istiyorsun," diye tısladı Sophia.

"Evet." Kralın sesi düzdü ama sanki bu kelimeyi bağırarak söylemiş gibi sarsıldı. "Kalacaksın çünkü bu şehrimin ve her ne kadar inanmak istemesen de senin de çıkarına."

"Peki ya Heleax?" diye sordu ve birkaç fısıltı duyuldu. "Tüm bunlar ona neden burada anlatılmıyor?"

"Zindanda kalacak," diye cevap verdi Madam Kalos, sanki bu çok açıkmış gibi. "O Tremanta'nın bir askeri. Siz ise sadece uluslararası bir çatışmanın ortasında kalmış bir insansınız. Burada kalışınızın zaten olduğundan daha tatsız olması için hiçbir neden yok. Ayrılmanıza izin verilmeyebilir," diye devam etti, "ama şehri keşfetmekte özgürsünüz."

"Siz asker misiniz, bayan?" Bakır saçlı adam ona şüpheyle baktı. Sophia neredeyse homurdanacaktı. "Adamlarımdan çelişkili raporlar aldım. Bazıları partinizin kaçışı sırasında savaştığınızı söylüyor."

Sophia bugünkü kavgayı blöf yaparak atlatmıştı ama bunun nedeni sürpriz unsuru ve askerlerin insanlara zarar vermesinin yasak olduğunu bilmesiydi. Eğer bir asker ona yaralama niyetiyle yaklaşırsa, silahını kaldırmaya fırsat bulamadan yere serilirdi.

"Hayır. Ben asker değilim." Daha fazla açıklama yapmaması Copperhead'i sinirlendirmişe benziyordu. Onun gizliden gizliye ölümcül olabileceğinden şüphelendiği düşüncesi ona küçük bir keyif duygusu veriyordu.

"O bir insan." Sophia sağında konuşan adama baktı. "Evlilik törenimize katılmalı," dedi adam, konuşurken kıvırcık siyah sakalı titriyordu. Sesinde hiçbir telkin belirtisi yoktu ama bolca kızgınlık vardı. Belli ki bunu defalarca tartışmıştı.

Boğazına bir tenis topu takıldı. Kralın sert bakışlarıyla karşılaştı ve yalvarmaya hazırlandı. Onlar

onu biriyle evlendiremezlerdi, değil mi?

"Size defalarca söylediğim gibi, yabancı bir kadın olsa bile bir kadını evliliğe zorlamayı yasaklayan pek çok yasa var." Siyah sakallı adama ters ters bakan kadın kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Teni bronz, başlığı altın rengindeydi ve uzun gümüşi saçları ay ışığıyla aşılanmış gibiydi. *Muhteşem ve mantığın sesi. Tanrı'ya şükür.*

Arkadaşı konusunun peşini bırakmaya hazır olmayan Sophia kararlı bir nefes aldı. "Heleax'in zindandan çıkmasına izin verilmeli." Çenesini kaldırdı. "Ya da beni de onunla birlikte hapsetmelisiniz." Belki de onu serbest bıraktırmanın bir yolunu bulabilirdi. Sonra da bir kaçış planı yapabilirlerdi.

Diğerlerine kıyasla şok edici derecede sıkıcı bir kıyafet giymiş olan bir başka Lonca üyesi kıkırdadı. "Gururlu küçük varlık, değil mi?"

Kralın kaşları hiç çatılmadı.

"Saçmalık," diye alay etti Madam Kalos. Sophia'yı görmezden gelerek gruba hitap etti. "Nerede kalacağı konusunda anlaştık mı?"

"Pazar bölgesi en çok trafiği görüyor. Tanınması için daha fazla fırsat var."

"Evet, ama yeni Tremantian hükümdarı ile değerli bir takas yapmayı umuyorsak, onun tanınması riskini almak ister miyiz? Asker tek pazarlık kozumuz olacak, çünkü eşiyle birlikte kalması gerekecek."

"Ben-" Sophia araya girmeye çalıştı ama Lonca'nın hararetli tartışması devam etti.

"Eğer vatandaşlarımızdan birinin eşini tanıması gibi uzak bir ihtimal bile varsa, bu ihtimali desteklemeliyiz."

"Alçak şehirde bazı uygun odalar var. Madencilerimiz ve metal ustalarımız nadiren gökyüzüne seyahat ederler. Onlar da tanınmak için bir şansı hak ediyorlar. O-"

Sophia ayağa fırladı, içinde kaynayan öfke sulanmış gözlerinde kendini gösteriyordu. Onun tutsak olmadığını söylediler ama bu güvenceyi hemen ardından sözlü olarak onu oradan oraya dolaştırarak verdiler. Hiçbiri ne istediğini sormuyor ya da onun hakkında tartışırken ona doğru bakmıyordu bile.

Onun dışında kimse. Kral başka yere bakmamıştı.

Onun bakışlarından hoşlanmıyordu, gözdağı vermek için olduğunu biliyordu ama şu anda bundan teselli bulmadan edemiyordu. En azından adam onu görmüştü.

"Sessizlik." Kral Sikthand'ın sesi odada gürledi ve sessizlik çöktü. Bir şeyler düşünürken kuyruğu kalçasının üzerine kıvrıldı. Sonunda konuştu. "Onu koyduğum yerde kalacak."

"Ama efendim, orası kraliçenin odası. Olmaz mıydı..." Kral ona ölümcül bir bakış fırlatırken eski püskü giysili lonca üyesinin sesi kesildi.

"Haşaratın giremediği tek yer burası," diye hırladı dişlerini göstererek.

Vermin mi? Kimden bahsediyor bu?

Birkaç lonca üyesi endişeli görünüyordu ama sessiz kaldılar.

"Önerilerinizi dinledim. Ben buna karar verdim." İfadesindeki kesinlik hissediliyordu. Lonca hiç duraksamadan başıyla onayladı. Vrulatica'nın yönetiminde bazı katkıları olabilirdi ama son söz Sikthand'ındı ve ondan korktukları ya da tartışmayacak kadar saygı duydukları açıktı.

"Konuşmacı Besith bir refakatçi atadı." Kral kıvırcık sakallı adama başıyla işaret etti. *Harika, bir bebek bakıcısı. Bahse* girerim *çok arkadaş canlısı birini seçmiştir,* diye homurdandı Sophia adamın hafif alaycılığını görünce. "Size şehri gezdirecek ve daha da önemlisi Vrulatica'nın hangi bölgelerinin yasak bölge olduğunu anlamanızı sağlayacak. Eğer şehri terk etmeye çalışırsan ya da herhangi bir vatandaşa kaçmak için yanlış bir girişimde sana yardım etmesi için baskı yaparsan, seni cezalandırırım." Kral, kadının omuzlarındaki inatçı gerginliğe baktı ve ekledi: "Eğer bu sende gördüğüm meydan okumayı caydırmazsa, bil ki senin hataların için Heleax'ı cezalandırmaktan hiç çekinmem. Anlaşıldı mı?"

Sophia'nın çenesi o kadar gerilmişti ki patlayacak gibi oldu. Kendini cevap vermeye zorlayamadı.

Kral öne doğru eğildi ve oda bir derece soğudu. Dirseklerini tahtının kollarına dayadı, her santimiyle buz gibi bir hükümdardı. "Sizi zindana atmayacağım ama haftalarca odalarınızda kilitli kalmanızda da bir sorun görmüyorum. Özgürlük. Hapsetmek. İkisi de umurumda değil." Kuyruğunun sivri ucu baldırının arkasında oynadı. "Tekrar soruyorum. Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı?"

Şu anda ona inat olsun diye kendini odasına kilitlemenin ona bir faydası olmazdı, ama bunu çok istiyordu. Hem de çok.

"Anlıyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Bölüm 3

Lonca'nın önünde oturmak ve itaatkâr kalmaya devam ederken geleceğine karar vermelerini dinlemek yeterince aşağılayıcı değilse, kral ayrıca dosyalarındaki diğer konuları tartışırken onu odanın dışında bekletmeye karar vermişti.

Onun öfkesinin yükünü, çok azına cevap verdiği bitmek bilmeyen sorular şeklinde soğukkanlı muhafızı çekmişti. Yine de bir saatlik sorgunun ardından çözülmeye başlamıştı. Çelik mavisi gözleri giderek daha sık kapalı kapıya doğru kayıyor, kıpırdanırken metal şıngırtılarının sesi koridorda yankılanıyordu.

Paylaşmaya tenezzül ettiği tek bilgi, kralın işi bitene kadar sessiz salonda beklemeleri gerektiğiydi. Dükkânın önünde tasmalanmış lanet bir köpek gibi. Ama neden? Onunla daha fazla konuşmak mı istiyordu? Şüpheliydi. Bu sadece bir tür sapkın güç hamlesi miydi? "*Beni sorguladığın için canın cehenneme"* demenin bir yolu muydu?

Uzun vadede neden olduğu önemli değildi, sadece bunu yapabiliyor olması önemliydi. Bu şehirde yaşadığı sürece onun kontrolü altındaydı. Çaresizlikten çığlık atmak istiyordu.

Yine de ne yapabilirdi? Kaçabilir miydi? Vrulatica'nın adı uygun bir şekilde Dikey Şehir'di ve şu anda en tepeye yakındı. Bildiği kadarıyla şehre giriş ve çıkışlar malginaş kullanılarak yapılıyordu. Bir şekilde kanatlı yaratıklardan birini ele geçirebilse bile, onu nasıl uçuracağını bilmiyordu. Ve bir mucize eseri bir tanesini uçurabilse bile, hangi yöne gideceğini bilemeyecekti. Kızıl çöl, şehri göz alabildiğine çevreliyordu.

Acı gerçek şuydu ki, bir şekilde Vrulatica'dan çıkmayı başarsa ve el koyacak bir kruvazör bulsa bile, Tremanta'da onu neyin beklediğini bilmiyordu. Eğer arkadaşları geri dönmediyse, bunun bir nedeni olmalıydı.

Kimsenin onu kurtarmasını beklemiyordu. Zaten tehlikede de değildi. Hayır, şimdilik zamanını beklemek zorundaydı.

Belki de bu durumun üzerine bir kat boya atabilirdi. Yolculuğunun bir devamı olarak zihninde yeniden ayarlayabilirdi. Zaten ilgisini çeken bir şehirde uzun bir mola. Ayrılmasına izin verilmeyen rahatsız edici gerçeklik, beyninin güzel, karanlık, kabul edilmemiş bir köşesinde saklı kalabilirdi.

Odanın kapıları açılıp koridoru gürültüyle doldurduğunda Sophia kısa bir gıcırtı çıkardı. Muhafızının kendisine doğru attığı memnun sırıtışı kaçırmadı. Duvara yaslanarak herkesin çıkması için yer açtı ama önce kral dışarı çıktı.

Miğferi yerine oturmuştu ve onun varlığını kabul ettiğinin tek göstergesi, gümüş gözlerinin parlak bir şekilde yüzünde parlamasıydı. Kuyruğu bir işaret parmağı gibi kızın korumasına doğru sallandı. Sessiz bir emir. Ve bir anda kralın peşinden sürüklenmeye başladı. Tahriş

onu odalarına geri götürdüğünü fark edince yumruklarını sıktı.

Bu yüzden mi beklemek zorundaydı? Böylece onu itaatsiz bir çocuk gibi eve götürebilecekti.

Odalarının bulunduğu saray kanadının kapısına yaklaştıklarında muhafız durdu ve dekoratif bir zırh gibi duvara yaslandı. Kapıların kilidini kralın kendisi açtı. Anahtarı olan tek kişi o muydu?

Sabırsız bir havayla kapıyı açık tuttu, parlak bakışları kıpırdamadı. Eşikten geçerken boğazı düğümlendi, adam kapıyı arkalarından kilitleyene kadar onun yüksek gövdesinden uzaklaştı.

"Görevliniz odanızda bekliyor," diye gürledi ve bir kolunu koridorun sonundaki kapısına doğru uzattı. "Her türlü ihtiyacınızı karşılayacaktır."

Sophia tartışmak, onu sorularla rahatsız etmek istiyordu ama hava bir an öncesinden farklıydı. Etrafta başka insanlar yoktu. Tanık yoktu. Başkalarının önünde olmakla ilgili bir şey, içinde bulunduğu durumu daha az gerçek kılıyordu. Bir performans gibi hissettiğinde cesaret maskesini daha kolay takabilirdi ama burada değil. Karanlık, kilitli bir salonda, onu umursamadığı çok açık olan devasa bir savaşçı kralla birlikteydi.

Topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı. "Bekle," diye geveledi Sophia.

Kral hareketsiz kaldı. Yerinde yavaşça dönerken çizmeleri sürtündü. Yine de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Milyonlarca sorusu vardı ama o anda onu ele geçiren şey belirsizlikti. Yakın bir tehlikede değildi ama tehlikeden de uzak değildi. Evi yoktu, arkadaşı yoktu, yüz mil yarıçapında kendi türünden başka kimse yoktu ve karşısındaki adam hayatını ellerinde tutuyordu ama onun varlığıyla tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Ne yapmalıyım?"

Açılı vücudu ona doğru daha fazla döndü, başının eğilmesiyle miğferinin bir boynuzu parladı.

"Yani," diye toparlanmaya çalıştı, sorunun kulağa olduğu kadar savunmasız gelmediğinden emin olmak için. "Am

Buraya hapsedildim mi? Anahtarım var mı?" Gözleri tavandaki agresif noktalara ve kemerlere takıldı. "Siz ve Loncanız yeterince iyi bir fiyat alıp almadığıma karar verene kadar odamda mı beklemeliyim?"

Odasından gelen belli belirsiz bir hareketlilik aralarındaki sessizliği bozdu. "Refakatçinin anahtarı var ve ne yaptığın umurumda değil," dedi sonunda. "Beladan uzak dur, gözetim altında olmadan şehir dışından kimseyle temas kurmaya çalışma ve sana verilen sınırlara dikkat et. *Her zaman* gözümün üzerinde olacağını bil. Eğer gece çöle kaçtığını duyarsam, seni avlayacak kişinin ben olacağımı bil."

Ona ne olduğunu bilmiyordu ama kendini tutamadan dudak büktü. "Tehditler savurmadan önce, benim oldukça hassas bir pazarlık kozu olduğumu unutma."

Kral doğruldu. "Dişlerine dikkat et, küçük insan. Yoksa kopup gidebilirler." Kuyruğunun yerdeki kara tahtaya yavaşça sürtünmesi dişlerini gerdi ama çenesini kaldırmadı. "Bir binici, bineğiyle alay ederek hiçbir şey kazanamaz."

Bu da ne demek oluyor? Bu senaryoda binici miydi yoksa binek mi?

Alev alev yanan gözleri omzunun üzerinden kalktı ve kaynayan bakışlarını kırdı. Refakatçisi arkasında olmalıydı ama bakmadı. Arkasındaki her kimse, önündeki adamdan çok daha az tehdit oluşturuyordu. Adam dönüp koridorda tepinmeden önce bakışları kısa bir an için onunkileri delip geçti.

O yolun aşağısında ne vardı ki?

Sophia'nın arkasından gelen tiz bir *tık tık tık* sesi boşlukta çınladı ama kuyruğunun gümüş sivri ucu bir köşede kaybolana kadar gözlerini kraldan ayırmadı.

Arkasını döndüğünde bir adamla karşılaştı, ancak parlak altın rengi teni ve daha da parlak altın rengi başlığı onu salonun karanlık ışığında daha çok Apollo'ya benzetiyordu.

"Merhaba. Benim adım Alno." Hızlı bir selam verdi. Sıcak bal rengi gözleri onun üzerinde gezindi. Yine de bakışlarında sıcaklık olup olmadığını çözemedi. "Hizmetçiniz olarak atandım," diye açıkladı Alno ona yaklaşırken. O da uzun boyluydu. Zayıf ve güzel yapılıydı.

"Numara yapmana gerek yok," diye iç geçirdi. "Sen benim refakatçimsin. Bebek bakıcımsın."

Gözlerini kırpıştırdı, dudağı beyaz bir dişi ortaya çıkarmak için kalktı. "Bebek *bakıcısı.*" Hafifçe dehşete düşmüş bir tonda tekrarladı. "Bu terimin kelimesi kelimesine çevrilmemesi gerektiğini varsayıyorum. Size yardımcı olmaktan fazlasını yapmak için burada olduğumu ima ediyorsanız, haklısınız. Bu konuda kralı hayal kırıklığına uğratmak istemem, bu yüzden umarım yakınımda kalmama izin vermekte çok isteksiz davranmazsınız."

Sophia derin bir nefes aldı. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Alno." İliklerine kadar işleyen bir donukluk hissiyle odasına doğru ilerledi.

Olduğu yerde durdu. Yanlış odaya mı girmişti?

Sadece birkaç saat önce toz ve örümcek ağlarıyla kaplı olan bu yer artık tanınmaz haldeydi. Hava artık küflü ve yoğun değil, taze ve hafif çiçeksi kokuyordu.

Yerler pırıl pırıl parlıyordu. Yatağı çevreleyen kubbeli metal heykel, tavandaki vitraylardan ve yeni açılan pencerelerden süzülen sakinleştirici mavi ışıkta parıldıyordu. Sophia daha önce görmediği malginash gözlere işlenmiş mücevherleri fark etti. Yatağın kendi sınırları içinde, şilte kabarık yatak takımlarıyla doluydu.

"Nasıl...?" Saatlerdir kayıp mıydı?

"Temizlik ve stoklama için küçük bir orduyu denetledim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Alno odaya göz gezdirdi, ağzının kenarı memnun bir gülümsemeyle kalktı.

"İşinizde kesinlikle iyisiniz. Bu inanılmaz."

Alno'nun omuzları gururla geriye çekildi ama kaşları şaşkınlıkla kalktı. *Alışık olmadığı bir şekilde*

İltifat mı?

Adam kapının yanında durup yapılan tüm temizliği sıralarken ve ölçülerini alır almaz yola çıkacak olanlara ek olarak hangi kıyafetleri temin ettiklerini anlatırken odanın içinde dolaştı. Alno mekânı ortaya çıkarmıştı ve her santimi zenginlik çığlıkları atıyordu. Çok güzeldi. Gerçekten de bir kraliçe için tasarlanmış bir odaydı. Böyle bir yere adım atacak kadar değerli değildi ama kral bu konuda ısrar etmişti.

"Kralın kime 'haşarat' dediğini biliyor musun?" diye sordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Alno şaşkın görünüyordu.

Kralın odada söylediklerini tekrarladı.

Refakatçisi omuz silkti ama bakışları endişeyle kaydı. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Bunu daha sonra çözmesi gerekecekti. Ona etrafı göstererek kraliçenin kamarasını oluşturan üç odayı gezdirdi.

"O kapının arkasında ne var?" Sophia yatağının karşısındaki duvarda bulunan süslü kapıyı işaret etti. Odasında iki dolap, devasa bir banyo havuzu ve bitişikte bir çalışma odası vardı. Daha ne olabilirdi ki?

Adam kuyruğunu iki kez üst üste yere vurduğunda odanın diğer ucuna geçmişti bile, parmakları kulpu okşuyordu. "Bu kapı kralın odasına çıkıyor."

Sophia elini yanmış gibi geri çekti, sonra gözlerini kocaman açarak Alno'ya döndü. "Ne? Odalarımız... birbirine bağlı mı?"

Alno omuz silkti. "Bir kraliçe zaman zaman kralını çağırmak isteyebilir." Kapıda ona katıldı ve kapıyı açtığında sanki diğer tarafta Kral Sikthand bekliyormuş gibi irkildi. Ama kapı boştu.

Kapının ardında bir oda değil de uzun bir koridor görünce şaşırdı. Burada tavan o kadar yüksek değildi ve duvarlar gümüşi beyaz metal dantellerle kaplıydı. Loş ışık, koridorun uzak tarafındaki büyük kapının siyah olduğunu görmesine yetecek kadar aydınlatıyordu. Heybetli tavanları ve köşeli metal işçiliğiyle Vrulatica'nın geri kalanının mimarisiyle karşılaştırıldığında, bu alan çarpıcı bir şekilde... samimiydi.

"Artık asla uyuyamayacağım," diye fısıldadı geri çekilirken.

Alno kapıyı kapattı. "Ben olsam endişelenmezdim. Sen onun kraliçesi değilsin. Onu çağırmış da değilsin." Kapının yan tarafındaki çiçekli bir dal gibi süslenmiş bir kolu işaret etti.

"O da ne? Seks kapı zili gibi bir şey mi?" Dikkatle baktı.

Alno kahkahayı patlattı, içten kıkırdaması, karnı oldukça yuvarlak ve yüzü daha kırmızı bir adamınkiyle eşleşiyordu. "İnsanların komik şeyler olduğunu duymuştum." Sırıttı ve kapının detay işçiliğinin altına gizlenmiş büyük bir sürgüyü yerine kaydırdı. "Bu geçidi hiç kullandığını sanmıyorum ama endişeleniyorsan bunu sürgülü tut ve *seks çanlarını* çalma."

Alno kıkırdamaya devam ederken homurdanarak teşekkür etti. Ona geri döndüğünde, kendisini süzdüğünü fark etti. Bunu ilk kez de yapmıyordu ama bakışları her şeyden çok kafa karıştırıcıydı. Uzun bakışlarında ilgi vardı ama bakışları aynı zamanda kayıtsızdı. Sanki bir heykele hayran hayran bakıyordu... Hayır, hayran hayran değil. İnceliyordu. Sadece güzel bir şeye bakıyordu. Takdir vardı ama genel onaydan öte gerçek bir çekim yoktu.

Sophia buna pek aldırmadı. Yeterince zararsız görünüyordu ve tur sırasında Clecanialıların tuhaf bakışlarına alışmıştı. Onun insanlığı insanlar için ilginçti, özellikle de sayıları kadınlardan çok daha fazla olan erkekler için. Sivri ama kibar bir adım atarak uzaklaştı ve devasa tuvalet aynasının çerçevesini süsleyen narin mavi yapraklarla ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Dünyalı Sophia," diye başladı yavaşça arkasından. Sophia içten içe inledi. Başka bir zaman olsa yakışıklı altın sarısı uzaylıyla masum bir flört ilgisini çekebilirdi ama şu anki çıkmazının ışığında Alno'ya bulaşmak eğlenmeye değmeyecekmiş gibi geliyordu. Adam muhteşemdi ama onun varlığıyla içinde hiçbir şey kıpırdamadı. Genellikle içinin karıncalanmasına neden olan dişlerini gördüğünde bile.

Onu durdurmak için avucunu kaldırdı. "Sophia
iyi." "Sophia," diye düzeltti. "Seni koklayabilir
miyim?"

Omuzlarının çökmesine izin vermemeye çalıştı. Bu, birinin onu koklamasını istediği ilk sefer değildi ve eğer hayatının büyük bir kısmını Clecania'da geçirirse, bunun son olmayacağını biliyordu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Sophia aynadaki yansımasını yakaladı ve oldukça güzel bir yansımaydı. Bir savaşta çarpışıp tozlu zeminde yuvarlandığından beri yıkanmamıştı. Saçları düğüm düğüm dağılmıştı. Vücudunun her yerinde morlukların derin sızısını hissedebiliyordu ve beyninin onu nasıl kokması gerektiğinden koruyor olması gerektiğinden emindi. Birdenbire, kapalı yatağın karanlık sınırları olmak istediği tek yer oldu. "Belki yarın temizlendikten sonra?"

Bunun üzerine içinde bir şeyler koptu. Vücudu gevşedi, elleri arkasından sallanmaya başladı ve kuyruğu yerde sallanmaya başladı. "Sadece... Eğer benim atandığım gibi her gün birlikte olacaksak..." Kocaman bir iç geçirdi. "Gerçek şu ki, eğer seni tanıyacaksam, bunun bir an önce olup bitmesini tercih ederim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Daha romantik sözler hiç söylenmedi," diye nazikçe takıldı.

Sophia sabırsız olduğu için onu suçlayamazdı. Yüzlerce yıl boyunca, Clecanialılar ruhlarının diğer yarısı olan eşlerini tanıma yeteneklerini kaybetmişlerdi. Ancak insanların gelişiyle birlikte tanıma yeteneği yeniden canlanmıştı. Potansiyel ruh eşi karşısında dursaydı ve o kişi olduğundan emin olmak için tek yapması gereken onu koklamak olsaydı? Muhtemelen etrafta dolaşıp

insanlar da.

Ona bir sırıtış fırlattı ve gergin bir sırıtış olmasına rağmen oldukça çekiciydi. "Sizi aşağılamak istememiştim. Çok çekicisiniz," dedi ve ona bir kez daha baktı.

Adamın bu kez ona bakarken bakışlarında daha kurtsu bir açlık hissetmesi egosuna yardımcı oldu. "Sadece" -gülümsemesi beklediğinden biraz daha yapışkan bir hal aldı- "hoşlandığım bir dişi var. Bir gün ilgime karşılık vereceğine dair umudum var." Sophia'ya yeniden odaklanırken kaşları yenilenmiş bir kararlılıkla çatıldı. "Yani, eğer bir mucize eseri eşim olacaksan "Acımı uzatmamak için şimdi öğrenmeliyim."

"Nasıl biri?" Sophia sordu. Beklendiği gibi, tenindeki altın ışıltı daha da parlıyordu. Bu bulaşıcıydı. Sophia'nın göğsü onun gülümsemesiyle birlikte ısındı.

"O..." Bu kadar aşık olduğu kadını tanımlamak için kelimeler ararken bakışları biraz bulanıklaştı. "Göz kamaştırıcı," diye bitirdi iç çekerek.

Son birkaç gün çok yorucu geçmişti. Vücudunda durmaksızın dolaşan adrenalin onu gergin, bitkin ve yenilmiş bir halde bırakmıştı. Gelecekte ne olacağını ya da bir ay sonra nerede olacağını bilmiyordu ama yine de yüzünü kaplayan geniş sırıtışa engel olamıyordu.

Sophia saçlarını omzunun üzerinden geçirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Hadi o zaman. Bir kokla."

Bölüm 4

Sikthand'ın kuyruğu küçük geçidin zeminine sürtündü. Biraz daha yüksek ses çıkarsa duyacaktı.

Günlerdir onu, Sophia'yı izliyordu. Partisindeki diğer uzaylılardan farklıydı. Tuhaftı. İnsanları ilk kez bir arada gördüğünde bunu fark etmişti. Onlar malginash'a kaşlarını çatarken ve halkının çoğunun takmaktan hoşlandığı metal yüzlüğe tereddütle bakarken, o hayranlıkla bakmıştı.

O aşağılık böcek, Maxu, şehrine sızıp elinde koz olarak tuttuğu insanları serbest bıraktığında, grubu kaçmıştı. Ama *bu* dişi, Sophia, savaşmıştı. Ya da ona öyle söylenmişti. Sikthand başka kimsenin kaçmadığından emin olmak için tam zamanında ortaya çıkmış ve Sophia'nın tırmandığı ipi koparak onu yere düşürmeyi başarmıştı.

Şimdi odasına açılan sahte aynadan onu izliyordu. Kadın darmadağındı. Son günkü olaylardan dolayı iyice yıpranmıştı ama kirin ve pisliğin altında, ince gövdesini ve narin soluk tenini seçebiliyordu. Bakması hoştu ama zayıftı.

Onun dövüşüyle ilgili anlatılanlar abartılmış olmalıydı. Komutanı onun gizli yetenekleri olduğuna inanmaya daha istekliydi ama Sikthand bunu göremiyordu.

Bakışlarını vücudunda gezdirdi, bir Vrulan kılıcını düzgünce kullanmak için gereken kas yapısını aradı ama sadece esnek bir et ve bir savaşçının nasırlı avuçlarının okşaması için mükemmel olan yumuşak bir ten buldu. Parmaklarını içe doğru kıvırarak bu düşünceden sıyrıldı.

Sikthand anlamadığı şeylerden, özellikle de anlamadığı insanlardan hoşlanmazdı. Yaşadığı uzun yıllar boyunca suikastlar, ihanetler ve kendi çıkarlarını düşünen sümüklü politikacılar onu pek çok kişinin paranoyak olarak nitelendirdiği birine dönüştürmüştü. O gözlemci olmayı tercih ederdi.

Birini yeterince uzun süre izlerseniz, kim olduğunu öğrenebilirdiniz. Ve *bunu* öğrendiyseniz, sadakat basitti. Herkesin zayıf noktaları vardı. Güven, bu noktalardan yararlanılarak satın alınabilirdi.

Sophia aynaya doğru döndü. Yakındaydı, çerçevedeki bir şeyle oynuyordu.

Yumuşak noktalarınız nerede?

Alno arkasında gevezelik ederken kara kirpikleri gözlerini koruyordu. Sikthand onun kukuletasız, solgun yüzünün donuk ve nahoş olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ama başaramadı. Kukuletalı ya da değil, herhangi bir şehirde, herhangi bir gezegende güzel olabilirdi. Kukuletasız olması onu açık, güvenilir biri gibi gösteriyordu. Sikthand'a göre bu tehlikeli bir özellikti.

Çatlamış dudakları, Alno'nun az önce söylediklerine sinirlenmiş gibi yana çekildi. Koyu renk gözleri yukarı doğru parladı ve kendi yansımasını inceledi. Bilinmeyen bir duygu ağzını inceltti, ama o bunu çözemeden kayboldu.

Alno'nun sözleri üzerine aynadan uzaklaştı ve Sikthand öne doğru sallandı. Refakatçinin sorusu beynine çarptığında bu tepkiyi inceleyecek zamanı olmamıştı. Altın pezevenk sormuştu

onu koklamak için.

Sikthand cama yaklaştı, derisinin altında elektrik gibi yükselen bir öfke vardı. İnsanın bir erkek tarafından tanınması umurunda değildi ama eğer tanınırsa, bir pazarlık kozu olarak daha az kullanışlı hale gelecekti. Aslında, *pahalı* hale gelirdi.

Onu burada tutmak için bilinmeyen bir bedel ödemesi ya da bir kralın çiftleşmiş bir dişiyi göndermesi durumunda ortaya çıkacak isyanı göze alması gerekecekti.

Alno'yla yüzleşti ve reddetti. Sikthand mırıldanarak onayladı. Yakalandığından beri hiçbir Vrulan'a yakınlık göstermemişti. *Herhalde Alno'yu şimdi gönderecektir,* diye düşündü sessizce.

Ama sonra... gülümsedi. Muhtemelen varlığından haberdar olmayan bir dişi hakkında fikir yürüten güzel erkeğe gülümsedi. Sikthand'ın umurunda olmamalıydı.

Kadın saçlarını omzunun üzerinden savurup boynunun soluk sütununu gösterdiğinde boğazında bir hırıltı dondu. Azı dişleri zonkladı. Tanrım, eğer bir anlık ten görüntüsüne verdiği tepki buysa, dişi olmadan çok uzun zaman geçirmişti.

Alno, Sikthand'ın zevkine göre biraz fazla hevesle ona doğru ilerledi. Erkeği ilk fırsatta madenlere gönderecekti.

Altın rengi burnu Sophia'nın boğazına doğru eğildi ve tenine değdi. Sophia'nın kirpikleri sanki bu dokunuştan hoşlanmış gibi küçük bir titreşim yaptı. Sikthand dişlerini gösterdi. Kuyruğu yerde fiske vurdu.

Uzaklaş, diye sessizce emretti. Alno olduğu yerde kaldı, boynuna doğru derin derin nefes aldı. Sikthand aynaya daha da yaklaştı, hapsolmuş hırıltısı boğazında yankılanıyordu.

Erkek bir elini kadının pazısına doğru kaldırdı. Sikthand'ın ayak parmakları cama çarptı. Alno'nun elini inceledi. Derisinde hiçbir çiftleşme izi görünmüyordu. Kaderindeki eş o değildi ama yine de onun kokusunu yavaşça içine çekmeye devam etti.

Aklından erkeği cezalandırabileceği tüm yolları geçirdi. Alno'nun ağzının suyunu akıttığı dişiyi öğrenip yatağa atmakla işe başlayacaktı.

Sophia'nın kaşları sanki geri çekilmek istiyormuş gibi belirsizlikle birbirine yaklaştığında, Sikthand'ın eli aynayı açacak olan mandala gitti ve bunca yıldır gizli tuttuğu geçidi ortaya çıkardı.

Avantajını hatırlaması onu olduğu yerde durdurdu. Tremantian grubunu gözaltına almadan önce bile, her fırsatta dikkatinin Sophia'ya doğru çekildiğini fark etmişti. Onda tehlikeli bir şeyler vardı. Nedenini henüz bilmiyordu ama içgüdüleri ona dikkat etmesini söylüyordu. Gardını almasını ve insanı incelemesini söylüyordu.

Bu içgüdüleri sadece bir kez görmezden
gelmişti. Bağırsakları buz tutmuştu. *Bir daha*
asla.

Bu insan onun için ilginçti. Ama her ilginç şey gibi, bu ilginçlik de zamanla kaybolacaktı.

zaman. Tek yapması gereken beklemek ve izlemekti.

Sikthand gölgelerin rahatlığında onu inceleyecekti. Zararsız görünebilirdi ama tecrübelerine göre, en zararsız görünenlerin en güçlü zehirleri vardı.

Bölüm 5

Sophia, dayanılmaz derecede yorgun ama uyumak için çok endişeli olmaktan daha kötü birkaç duygu düşünebilirdi. Alno iyi geceler dedikten, ellerinde herhangi bir tanıma izi kalmadıktan ve ertesi sabah erkenden döneceğine söz verdikten sonra, kirli kıyafetleri ve her şeyiyle yatağa girmişti.

Doğrudan uykuya dalacağını düşündü ama hayır. Odasını Sikthand'ınkine bağlayan kapı onunla alay ediyordu. Kapalı yatağının açıklığından kapı hâlâ görülebiliyordu. Kapıyı görebilmek için sırt üstü yatması gerekiyordu ama sırt üstü yatmak da uyumasını engelleyecek kadar acı vericiydi.

Sürgüyü iki kez test ettikten sonra yan yatmayı denedi. Rahattı ama kapının gözlerden uzak varlığı tüylerini diken diken ediyordu.

Sonunda, belki de kirli cildinin ve düğümlenmiş saçlarının tamamen rahatlamasına engel olduğuna karar verdi. Banyoya girdi, kendine bir banyo hazırladı ve küvette uyuyakalmaya çok yaklaştı. Bir sürü küfürden sonra kendini ılık sudan çıkardı ve havlu bulamayınca neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Kaygan saçlarında bir tarak gezdirirken göz kapakları sarktı. Kafa derisine sürtünmek o kadar iyi geldi ki titredi ve inledi. Ne yapması gerektiğine dair endişeler bilincine sızmaya devam ediyordu, ama onları itti, boğazı çok sıkılmadan önce gömdü.

Şu anda bunu düşünmenin bir faydası yoktu. Yapabileceği tek şey her seferinde bir gün planlamaktı ve yarın için hedefini çoktan belirlemişti. Heleax'ı zindanda ziyaret edecekti. Neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordu. Bunun dışında, tanıdık bir yüz görmeyi de arzuluyordu.

İpeksi bir uyku önlüğü bulana kadar Alno'nun kendisi için bıraktığı kıyafetleri karıştırdı. Ancak onu giymeden önce yara bandını yırtıp vücuduna verdiği zararı görmenin en iyisi olacağına karar verdi. Bir gözü kapıda, çırılçıplak bir halde büyük aynaya doğru ilerledi.

Kalçalarında ve bacaklarında bazı çürükler vardı. Sandalyede düştüğü zaman omzunda kötü bir yara açılmıştı. Bileklerinde iki kırmızı şerit vardı. Ama sonuç olarak, yaralar idare edilebilir görünüyordu.

Eğer burada seyyar şifacılar çalışıyorsa, onlardan birini kullanabilirdi ama çalışmıyorsa, bunların kendi kendine iyileşmesi çok uzun sürmezdi. Sırtına bakmadan önce uzun bir nefes aldı.

Döndü ve kalbi sıkıştı. Sırtı siyah ve maviydi. Hırpalanmış ve şişmişti, özellikle de kuyruk sokumuna yakın olan kısım. "Kahretsin," diye tısladı.

Bu çok kötüydü. Bir yerini çürütmüş ya da kırmış olabileceğini düşündü ama bu ihtimalle yüzleşemeyecek kadar gergindi. Bir doktora götürülmeyi isteme fikri bile içini isyan ettiriyordu. Doğal olmayan bir şekilde güçlü olan iyileştirme tüpünü düşünmek bile kaygılarının artmasına neden oluyordu.

Belki de sadece şimdi kötüydü. Belki de iyi bir uyku çektikten sonra şişlik inecekti.

Ne de olsa hiç kimsenin vücudu bu koşullar altında iyileşemezdi.

Daha da kötüleşmedikçe sorunu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, Alno'nun kendisi için bıraktığı yemekten biraz daha yemeye zorladı kendini, sonra iki cam şişe aldı ve dikkatlice odasındaki kapıların her birine doğru eğdi. O uyurken biri kapıyı açmaya çalışırsa şişe devrilecekti.

İçeri giren kişinin isterse ona zarar vermesini engellemek için pek bir şey yapamayacaktı ama en azından bir uyarısı olacaktı. Bubi tuzaklarından memnun bir şekilde yatağına geri döndü ve neredeyse anında uykuya daldı.

***

Kırılan camlar Sophia'nın hızla uyanmasına neden oldu. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı ama hatırladığında gözleri odanın karşısındaki süslü kapıya kaydı. Kızgın turuncu şişe tahtaya yaslanmış halde duruyordu. Diğer şişeyi kontrol etmek için battaniyesini yırtıp dizlerinin üzerinde ilerledi ve Alno yatağının girişinin önünde belirdiğinde çığlık attı.

"Ne oluyor be!" Gürleyen kalbini sıkıca kavradı ve yavaşlamasını diledi.

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Alno'nun gözleri geniş ve endişeliydi. "Kapının önünde cam vardı. Neden cevap vermedin? Yıllardır kapıyı çalıyorum. Sonunda kendini pencereden atmadığından emin olmak için içeri girdim."

Sophia, sırtına acı saplanırken bir cevap mırıldandı. Yüzünü buruşturdu ve yatağı kavradı. "Ne oldu?" Alno açıkça sinirlenerek sordu.

Sophia ona ters ters baktı. "Onlar. Açma. Açılmazlar." Bir elini pencerelere doğru savurdu ve yataktan çıkabilmek için onu uzaklaştırdı. "Dün gece kontrol ettim. *Kendimi dışarı atmak* için değil," diye ekledi gözlerini devirerek. "Sadece... görmek için." Sophia uykusuz zihninde çarşaflarından bir ip yapıp yapamayacağını merak ettiğinden bahsetmedi. Havada binlerce metre yükseklikte oldukları düşünülürse beyinsizce bir düşünceydi.

"Oh," dedi. "Al bakalım. Sana biraz yiyecek getirdim. Tabii yemek salonuna gitmek istemiyorsan-" Taze ekmek kokusu burnuna çarptı ve tepsiye doğru bir hamle yaptı.

Sophia ağzına bir parça tatlı ekmek tıkıştırırken, "Akşam yemeğinde herkesle birlikte yemeyi deneyebilir miyiz?" diye teklif etti.

Yutkunabildiğinde, "Hepsi aynıysa burada yemeyi tercih ederim" dedi.

Alno yakınlardaki bir sandalyeye yerleşti ve kendi fincanından bir yudum aldı. "Bence kaynaşmanız sizin için iyi olur."

"Kimin için iyi?" Kadın homurdandı. Adamın büzülmüş dudaklarına bir kez bakması ona cevabı verdi. "Oh. Anladım. *Senin* için iyi olurdu. Çünkü kız arkadaşını bu şekilde görebilirsin, değil mi?"

Alno cevap vermedi ama omuzları gerildi. Ekmeğinin üstünden sırıttı.

"Bak ne diyeceğim, eğer bana yardım eder ve sorularıma cevap verirsen, gidip üst kattaki yemekhanede yemek yiyeceğim.

bu gece seninle. Anlaştık mı?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Anlaştık." Oturduğu yerden kalktı, kuyruğu neşeyle arkasında sallanıyordu. "Benim işim zaten tam da bunu yapmak. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Heleax'i görmek istiyorum."

Alno'nun yüzü düştü. O geri adım atamadan Sophia banyoya koştu ve hazırlanmaya başladı. Kapının diğer tarafından ona sinirli mırıltılar geliyordu. Giyindikten sonra kapıyı açtı ve gözlerindeki uykuyu silerken aralık bıraktı. "Lonca hakkında bana ne söyleyebilirsin? Ve havlular hangi cehennemde?"

Alno gelişigüzel bir şekilde duvarın bir bölümüne bastırdı ve bir dolap açılarak kabarık havlu yığınlarını ortaya çıkardı. Sophia kaşlarını çattı ve çoğunlukla kendi kendine, "Dolap o kadar entegre ki varlığından bile haberin yok. Harika, harika, harika."

Adamın verdiği kozmetik ürünlerini karıştırdı ve bunların çoğu Clecanialının kullandığı kozmetik damgalama makinelerinden çok Dünya'daki makyaj malzemelerine benzediğini görünce şaşırdı. Belki de elektronik aletlerin çoğu gibi o makineler de burada çalışmıyordu. Vrulatica'nın üzerine inşa edildiği manyetik askait cevheri, şehirde çok az elektronik cihazın çalışmasını sağlıyordu.

Alno makyaj malzemelerini denerken banyonun kapısına yaslandı. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yansımasına kaşlarını çatarak baktı. Yanaklarına sürdüğü pembelik yok olup gitmişti. *Allık değil o zaman.* "Bilmiyorum." Omuz silkti. *Lonca üyelerinden herhangi birinin gücü var mı ve krala karşı oy kullanıp gitmeme izin vermelerini sağlayabilir miyim?* "Lonca nasıl örgütlenmiş? Oylamayla mı seçildiler yoksa pozisyonlarını miras mı aldılar? Kralın rolünün kalıtsal olduğunu biliyorum."

"Seçilmişlerdir. Her lonca üyesi kutsal altılının başıdır: halk, hukuk, para, savunma, ticaret ve madenler. Konuşmacı Besith halkın başıdır. Onların ihtiyaçlarıyla ve Vrulan altyapısıyla ilgilenir."

"Seni atayan oydu, değil mi? Siyah sakallı mı? Az önce ekşi süt içmiş gibi görünüyor?" "Bu o olmalı." Alno bir kahkahayı bastırdı. "Yargıç Yalmi hukuk sistemimizi denetler. Ayrıca Arşivleri yönetir ve ordularımızın ve binicilerimizin başı olan Komutan Roldroth ile yakın bir şekilde çalışır."

"Komutan Copperhead," diye mırıldandı Sophia uzun gümüş bir tüpü açmaya çalışıp başaramazken. Pes etti ve nesneyi çekmeceye geri attı. "Peki ya sade kıyafetler giyen adam?" Sophia, Alno'nun göğsünün ve kuyruğunun üzerinde ileri geri hareket eden metal işlemelere ve sahip olduğu pek çok mücevhere baktı. "O... göze çarpıyordu."

"Ah, bu finans müdürü, Efendi Bavo. Para işlerinin başındaki kişinin dar gelirli bir hayat yaşaması gelenektir. Pahalı şeylere meraklı olanlar genellikle bu pozisyona seçilmezler,

Gerçi Üstat Bavo görünüşüne öncekilerden bile daha az önem veriyor." Alno eğildi, sıcak altın gözlerinde komplocu bir parıltı vardı. "Yine de güzel yemeklere düşkün olduğunu duydum. Gulaid'den lezzetler ithal etmek için bir servet harcıyor."

"Skandal." Sophia sırıttı. Aynada hiç değişmemiş görüntüsünü yakaladı ve "Neden zahmet ettim ki?" diye homurdandı.

"Kimi özlüyorum?" Alno, Sophia'nın önüne geçip çenesini yukarı kaldırarak yüksek sesle merak etti.

Çekmeceden bir ürün aldı ve yüzüne renk uygulayarak işe koyuldu.

Daha önce makyajını hiç kimseye yaptırmamıştı. Büyükannesi yapmamıştı ve kendi kendine öğrendikten sonra yanına kimseyi yaklaştırmayacak kadar seçiciydi. Yüzünü buruşturdu ve kıpırdamadan durdu.

"Oh, sevimli küçük Leydi Lindri. Bu doğru. Madenleri işletiyor ve metal işçilerini denetliyor, ancak makinelerle uğraşmayı tercih ediyor. Madam Kalos'un Lindri'yi madenlerde avlamak zorunda kaldığında gökyüzüne kadar şikayet ettiği duyulabilir. Gördüğünüz gibi yakın çalışıyorlar, çünkü metal ana ihracatımız ve Madam Kalos da ticaret başkanımız. Leydi Lindri ona bu kadar zaman ayırırsa düğmelerin başı da olabilir."

"Ondan hoşlanmıyor falan mı?" Alno şakaklarına bir şey sürterken Sophia gözlerini kapattı, bir dili konsantrasyon içinde bir dişe yapışmıştı.

"Madamın madencileri çok zorladığını, hep daha fazlasını istediklerini düşünüyor. Daha fazla mal. Daha fazla prestij. Şehrimiz için daha fazla saygı. İkisi de yanlış değil, ama amaçları en hafif tabirle uyuşmuyor." Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Elimden geleni yaptım ama daha önce kapüşonu olmayan birine hiç makyaj yapmamıştım. Senin için seçtiğim renklerin pek doğru olmadığını şimdi fark ediyorum."

Yansımasına baktığında başını yana eğdi. Makyajı ilginçti. Kötü değil, sadece... ilginçti. Normalde yaptığı gibi gözlerini ve yanaklarının elmalarını vurgulamak yerine, yüzünün merkezini aydınlatacak şekilde yüz hatlarının üzerine koyu renk sürülmüştü. Tıpkı bir kukuleta gibi, diye fark etti.

"Lonca üzerinde son sözü kral mı söylüyor?" Sophia sağlam ayakkabılarını giyerken sordu. Sırtında zonklayan ve sinir bozucu bir şekilde iyileşmeyen ağrıyı görmezden geldi.

"Çoğunlukla. Lonca oybirliğiyle krala karşı çıkan bir karara varırsa, onu geçersiz kılma yetkisine sahipler, ancak grubun herhangi bir konuda hemfikir *olduğu* nadirdir."

Bir çizme daha giydi ve onu açıkça kıçını süzerken buldu. "Hey! Senin adı her neyse ona aşık olman gerekmiyor muydu?"

Alno sırıtarak lanet bir güneş ışığına dönüştü. "Aşığım ama kör değilim." "Evet,

evet. O cazibeyi ona sakla, tamam mı?"

"Keşke," diye homurdandı onu banyodan ve ardından odasından takip edip kapıyı kilitlerken

Kraliyet kanadından çıkarken arkalarından. "Ne zaman onunla konuşmayı düşünsem dilsiz bir aptala dönüşüyorum. Etrafı her zaman lanet olası ekibiyle çevrili. Ona ulaşmak için kuyruğumu kıstırıp geçmem gerekiyor."

"Manga mı?" Bir grup Vrulalı diğer yönden yaklaşırken merakla ona baktı.
Seçtiği basit kıyafeti incelediklerinde bakışları eleştirel bir hal aldı. Alno ona herkesin yaptığı gibi süslenmesi için bir kova dolusu metal aksesuar vermişti ama o bunları karıştıracak kadar umursamamıştı. Tek derdi Heleax'a ulaşmaktı.

Alno, "Birlikte at sürdüğü bulut avcıları grubu," diye açıkladı.

Şehrin içinden zindanlara doğru ilerlerken, bulut kovalayıcılar ile savaşçılar arasındaki farkları açıkladı. Anlayabildiği kadarıyla, binici olarak da adlandırılan tüm bulut kovalayıcılar savaşçıydı, ancak tüm savaşçılar binici değildi. Yıllarca süren yorucu eğitim, seçkin bulut kovalayıcılarını ayırıyor ve onlara şehir genelinde saygı kazandırıyordu.

Yılın bu zamanında ufukta ne fırtına ne de Choke'ta akın vardı. Bulut avcılarından oluşan kümeler Vrulatica'nın etrafında toplanmış, içiyor ve sosyalleşiyordu. Sophia, Alno onu şehre doğru yönlendirirken olabildiğince gizlice onları inceledi. Hepsi de krallar gibi zırh ve deri giymişlerdi.

Bu bir moda gösterisi miydi? Yoksa her an fırtınalara kapılmaya hazır mıydılar? Her iki durumda da Sophia onların kıyafetlerindeki sanatsallığa ve ayrıntılara hayret etti. Saçlarına dolanmış zincirler. Eldivenlerin tepelerine takılmış dövme altın el kemikleri.

Yere doğru ilerledikçe, burada böyle kıyafetler giyip giyemeyeceğini merak etti. Vrulatica'yı gerçekten koruyan savaşçılardan oluşan bir kentin ortasında giydirme oyunu oynayan zayıf bir insan olacaktı. Cılız kıçı onların tarzını taklit etmeye çalışsa muhtemelen ona gülmekten gözyaşlarına boğulurlardı. Çok kötü olurdu. Sophia giyinip kuşanmayı severdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, zindanlar hayal ettiği gibi yerin altında değildi. Şehrin aşağısında bile değillerdi. Aksine, neredeyse yedi kata yayılmış ve yüksek şehrin göbeğinde asılı duruyorlardı. Vrulatica'nın en tepesinden yere inen asansörler zindan katlarının hemen yanından geçiyordu. Sadece bir tanesi duruyordu. O da çok sıkı korunuyordu.

Sophia ve Alno zindanın girişine adım attıklarında, tepeden tırnağa kılıçlarla donanmış on muhafız tarafından karşılandılar. Sophia yutkundu. Bir zindanı her zaman soğuk ve nemli olarak hayal etmişti. Belki de fareler etrafta koşuştururdu. Ama Vrulatica'nın zindanları çok daha kötüydü.

Sauna gibi bunaltıcı ve kuruydu. Vrulatica'daki diğer her yüzeyi süsleyen abartılı tasarımlardan yoksun kavisli metal duvarlar, giriş odasını büyük bir kazanın içine benzetiyordu.

Alno, "Tremantian mahkûmunu ziyaret etmek için buradayız," diye açıkladı.

O kadar zırhın içinde haşlanmıyorlar mıydı? Sophia örtülü muhafızlara baktı ve ince kumaş yakasını çekti. Hava bu kadar kuru olmasaydı ter içinde kalacaktı. Bu haliyle teninde oluşan nem neredeyse anında buharlaşıyordu. Alno onu neden uyarmamıştı ki? Cildindeki morlukları gizlemek için uzun kollu bir bluz ve pantolon seçmişti ama kendisini bunun beklediğini bilseydi, örtünmenin canı cehenneme derdi.

"Bize herhangi bir ziyaretçiden bahsedilmedi," diye mırıldandı muhafızlardan birinden boğuk bir ses, ama hepsi miğfer taktığı için hangisinin konuştuğunu anlayamadı.

Alno, "Burada birini ziyaret etmek için önceden haber vermenize gerek yok," diye meydan okudu.

Koyu renk demir kaplamalı bir gardiyan öne çıktı, sırtında bir bıçak şıngırdıyordu. "Tutuklular için kurallar farklıdır. Henüz yargılanmadı. Resmi değil-"

Odadaki hava değişti. Serinledi. Sanki hafif bir meltem esmiş gibiydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Muhafızlar hep bir ağızdan duruşlarını düzeltti. Kesin olarak söyleyemese de, ona değil de arkasına bakıyor gibiydiler. Döndü ve bir adım geriye tökezledi.

Kral Sikthand bir kol boyu uzakta, tehditkâr ve sessiz duruyordu. Kimse fark etmeden nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Nereden gelmişti?

Kesik maskesinin altından alev alev yanan bakışları onu delip geçti. "Benimle gel."

"Ne... Ben..." Sophia onun aniden ortaya çıkmasının şokunu üzerinden attı ve çenesini kaldırdı. "Heleax'ı ziyarete geldim."

Aralarında gergin bir sessizlik vardı. Arkasından gelen hafif tıkırtılar, askerlerin en az onun kadar kıpır kıpır olduğunu gösteriyordu. "Bugün benimle gel, yarın onu görmene izin vereyim."

"Şimdi gidemez miyim?" Çaresizce arkasına baktı. "Ben zaten buradayım ve-" "Yarın ya da hiç, insan."

Sophia'nın çenesi onun diktatörce ses tonu karşısında gerildi. Sikthand'ın arkasından Alno başını neredeyse belli belirsiz salladı. Sophia'nın yükselen argümanlarını yutmak bir arı düğümünü yutmak gibiydi ama dilini tutmayı ve sessizce başını sallayarak onaylamayı başardı. Tek kelime etmeden asansöre girdi, Alno'nun arkasından gelmesini bekledi ve Alno onlara katılmadan önce kapıyı kapattı.

Aşağı inerken fark etmemişti ama asansördeki alan küçüktü. Çok küçüktü. Belki de zindanın kalıcı etkileriydi ama nefes almak normalden daha zor geliyordu. Kendini duvara yasladı, asansörün ortasına sanki buranın sahibiymiş gibi dikilen devasa adamla arasına biraz mesafe koymaya çalıştı.

Buranın sahibi o, diye homurdandı kendi kendine. Hatırlatma dişlerini kenetledi.

"Nereye gittiğimizi sorabilir miyim, Majesteleri?"

Başını çevirdiğinde miğferinin boynuzları parlıyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. "Görmek için

ilaç."

Doktor mu? Sırtı bütün gün onu öldürmüştü ama kimseye söylememişti. Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim ama bir doktor görmeme gerek yok." Aklına tüpün görüntüsü geldi ve aniden artık sıcak hissetmiyordu.

"Yine de kontrolden geçtiğinden emin olmak isterim," diye gürledi. "Eğer dövüştüğünüze dair haberler doğruysa, farkında olmadığınız kalıcı yaralarınız olabilir."

Asansör aniden durdu ve sırtı duvara çarparak içinden bir acı şimşeği geçti.

Farkındayım.

Sophia ayaklarını sürüyerek yürümemeye çalışarak kralı takip etti. Durup ayakkabısını bağlıyormuş gibi yapsa çok mu belli olurdu? Eğer yeterince oyalanırsa, belki de kral çağrılır ve Sophia da yaşanacağı kesin olan garip olaylar dizisinden kurtulabilirdi.

Kendisini bu kadar kötü yaraladığını öğrenirse, neden daha önce bahsetmediğini kesinlikle sorgulayacaktı ve bugün iyileşme tüplerine karşı duyduğu mantıksız korkuya dalmak isteyen hiçbir yanı yoktu. Özellikle de bu özel travmayı zorlu kralla keşfetmek istemiyordu.

Muhtemelen onun zavallı olduğunu düşünürdü. Kahretsin, *o* da zavallı olduğunu düşünüyordu.

Aklı başında kim, neredeyse her şeyi birkaç saniye içinde iyileştirebilen bir tüpten korkar ki? Korkularını açıklamaya çalıştığı birkaç insan bile onu anlamamıştı. Hiç deneyimlemediği bir şeyden neden bu kadar korktuğunu anlayamadılar.

Haklı bir noktaydı. Sophia iyileşirken bilincini kaybetmişti. Bunun olduğunu bile bilmiyordu. Dünya'da uyuyakalmış ve değişmiş olarak uyanmıştı.

Suçlanacak biri varsa, o da onu kaçıran insanlar ve bilinçsiz, rızası olmayan bir kadını iyileştiren doktordu. Ama onlar meçhul gölgelerdi ve suçlayacak belirli birini bulamayınca, endişesi yapabileceği tek sağlam şeye yapışmıştı. Onu değiştiren cihaza. Onu ihlal eden.

Bu mantıksız korkunun onun üzerindeki gücü utanç vericiydi ama daha da kötüsü bunu saklamasının hiçbir yolu yoktu. Cesur bir yüz takınıp kralı iyi olduğuna inandırmasının hiçbir yolu yoktu. Klekanyalıların koku alma duyuları insanlardan çok daha üstündü ve korku da kokusunu alabildikleri bir duyguydu. Bu doktora ne kadar yaklaşırlarsa, o kadar çok kokacaktı.

Omuzları çöktü. Bu utanç verici olacaktı.

Kral onu her ikisinin de oturduğu kanada geri götürdü, sonra da sağ yerine sol tarafa.

Takip ederken kafa derisinde karıncalanmalar oluştu. Burası kanadın *onun* tarafıydı. Kimse ona söylememiş olsa da, bölge yasaklanmış gibi hissediyordu.

Bu taraf, tavana doğru kıvrılan bir dizi merdiven dışında onunkiyle aynı görünüyordu. Basamakların dibinde durdu, kralın yukarı tırmanışını ve gözden kayboluşunu izledi. Yukarıda her ne varsa

gürültü vardı.

Cesur ol, cesur ol, cesur ol. Ayaklarını hareket etmeye zorladı.

İnişe ulaştığında donup kaldı. Devasa ve korkutucu bir malginaş, gökyüzüne açılan geniş kemerli bir açıklığın önündeki boşlukta oturuyordu. Kükremenin kaynağı netleşti ve midesi bulandı.

Rüzgardı.

Kilometrelerce yükseklikte rüzgâr acımasızdı. Eğer o açıklığa çok yakın durursa, güçlü bir rüzgâr onu Dikey Şehir'in tepesinden binlerce metre aşağıya serbest düşüşe göndermeye yetecekti. Benekli kanatlarını geren Malginash'a odaklandı.

Korkmuştu -gerçekten dehşete düşmüştü- ama yine de merakla nefes almasına engel olamadı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı, geniş, bulutlu gözlerini ona kırpan malginaşa sırıtarak. "Şu kanatlara ve boynuzlara bak." Malginash alçak bir tıkırtı sesi çıkarmaya başladı. Bu ondan hoşlandığı anlamına mı geliyordu, yoksa bir uyarı mıydı?

Sophia merdivenlerden uzaklaşırken kendini duvara yapıştırdı. Sikthand'ı bulmak için etrafı taradı ve zihni farklı bir nedenden dolayı bulanıklaştı.

Zırhından kurtulmuştu. Hepsini.

"Ne yapıyorsun?" Sesini eşit tutmaya çalıştı ama bu zordu. Bu kez adamın yüzü karşısında daha az şok olmuştu ama daha az büyülenmemişti. Onu maskesiz görmek bir şeydi, ama onu herhangi bir koruyucu teçhizat olmadan görmek beynine kısa devre yaptırdı. Zırhı olmadan *daha büyük* görünmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Önceleri, onun metal yığınlarının altında çelimsiz, gevşek bir et yığını olduğunu varsayabiliyordu. Kollarının ve göğsünün şişkin kaslarına baktı, ne kadar mükemmel yapılı olduğu gerçeği yüzüne çarptı.

"Revir çölün karşısında yer alıyor. Askait cevherinin makinelerini etkilemeyeceği kadar uzakta. Uçmamız gerekecek."

Sophia ona boş bir bakış attığında eliyle sırtını işaret etti. "Kaçma girişiminiz sırasında düştüğünüzü gördüm ve sert bir şekilde yürüyordunuz. Sırtında bir hasar yoksa şaşırırım. Benimle gelmen gerekecek ve seni zırhıma yaslanmaya zorlayarak daha fazla yaralanmanı istemem."

"Teşekkür ederim. Bu..." Sesi kesildi. Düşünceli miydi? Evet. Doğru muydu? Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama beynini kurcalayan bir şey vardı ve adamın sadece onun güvenliğini ve rahatını düşündüğüne inanmasını engelliyordu. Ondan hoşlanmamaya o kadar kararlı mıydı ki nazik bir jesti bile kabul edemiyordu?

"Ne de olsa sen *hassas* bir *pazarlık kozusun.*" Adam onun önceki geceki sözlerini tekrarladı ve kadın kaşlarını çattı.

Malginash, elini sallayarak ona doğru yürüyen kralı takip etti. Tırnaklarının taş üzerinde çıkardığı tıkırtılar tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Hava soğuk olacak." Sikthand ona kan kırmızısı bir pelerin uzattı ve Sophia onu üzerine geçirdi. Malginash diz çöktü ve Sophia onu durduramadan Sikthand onu kaldırıp geniş, minderli eyerin üzerine bıraktı. Sophia gecikmiş bir acı dilimi için hazırlandı ama hiçbiri gelmedi. Sikthand bir şekilde onu buraya, morarmış beline dokunmadan çıkarmayı başarmıştı.

Adam arkasına geçerken nefesi kesildi. Yanılmıştı, adam *hiçbir şey* gibi kokmuyordu. Nefis kokuyordu. Parlak ama karmaşık. Deri ve buğu gibi. O kadar dikkat dağıtıcıydı ki, neredeyse ne yapmak üzere olduklarını unutacaktı.

Malginash yükseldi ve onları yerden en az yedi metre yükseğe kaldırdı. "Bekle, ben..." Bakışları çılgınca etrafı taradı. Ne tutabilirdi?

Sikthand'ın kolları önünde daire çizdi ve malginaşın dizginlerini kavradı. Hayvan kıkırdadı. "Bu heyecanlı ya da kızgın olduğu anlamına mı geliyor?" diye bağırdı rüzgârın yükselen böğürtüsüne karşı. Tırnakları pürüzsüz deri eyerin üzerinde geziniyor ama güvenli bir yer bulamıyordu. *Gökyüzüne düşmek üzereyim ve tutunacak hiçbir şeyim yok.*

"Kadın," diye düzeltti kral bir feryatla. Malginash ilerlerken açık gökyüzü onun önünde çiçek açtı.

Sophia ve Sikthand birbirlerine dokunmuyorlardı. Eyerde ikisinin de oturmasına yetecek kadar yer vardı ve aralarında birkaç santim mesafe vardı. Ancak çok aşağıdaki yeryüzü göründüğünde, tüm kişisel alan kavramları buharlaştı. Kendini kralın ön tarafına yapıştırdı, iki kolunu da onun pazularına doladı ve yüzünü göğsüne doğru çevirdi.

Nefes alış verişi panik içindeydi, kalbi dört nala atıyordu. Malginash kralın iniş pistinden ilk adımını attığında midesi dibe vurdu.

Bölüm 6

Sikthand kanatlarını açması için yönlendirmeden önce Ahea'nın normalde olduğundan biraz daha uzun süre düşmesine izin verdi. İnsan kendini ona doğru bastırıp kollarını tüm gücüyle kavradığında göğsünde yasak bir mırıltı yükselmişti. Ahea'nın tepkisini fark etmemesi için dikkatini dağıtacak bir şeyler uydurmak zorunda kalmıştı.

Vrulan dişileri genellikle bu kadar paniklemezdi ya da panikleseler bile gururları bunu gizlerdi. Bir erkeğe bu şekilde yapışmaktansa bir kulenin penceresinden atlamayı tercih ederlerdi. Bu hareketin kasıklarına neden elektrik gönderdiğini bilmiyordu, sadece gönderdiğini biliyordu. Belki de dün gece içinden geçen sıcaklığın bir kalıntısıydı.

Onun vücuduna bakmak istememişti. Onun yatağa girmesini izledikten sonra odasına dönmüştü. Uyuyamadan öylece yattı, zihni kızın odasından gizlice çıkmak gibi aptalca bir şey yapmaya karar verip vermeyeceği konusunda çalkalanıyordu. Sonunda kendini yataktan dışarı sürükledi. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için. Ama aynanın karşısına geçtiğinde, kız gitmişti.

Dışarı fırlamasına, muhafızları çağırmasına ve onu bulmak için Vrulatica'nın her köşesini didik didik etmesine ramak kalmıştı ki kadın banyodan parıltılı ve çıplak bir şekilde çıkıverdi. Sikthand, gafil avlanmamış olsaydı gözlerini kaçırabileceğini düşünmek istiyordu. Vrulatica'daki pek çok geçidi, en savunmasız anlarında masum kadınları gözetlemek için kullanan bir sefil değildi.

Ama donmuştu.

Bir gümüş ay ışığı huzmesi kıvrımlarını aydınlattı, ışıltılı toz parçacıkları etrafında dans etti ve dünya yavaşladı.

Sikthand onu izlememişti. Zamanda asılı kalmış, onu *görmüştü.* Ayın kendisinden oyulmuş bir tanrıça.

Yarın gitse ve yüzünü bir daha hiç görmese bile, onun hayali gökyüzüne kavuşacağı güne kadar onunla birlikte yaşayacaktı.

Sonra gözleri onunkilerle birleşti ve neredeyse onu hizaya getirdi. Sonunda nerede olduğunu ve kadının kendisine değil aynadaki yansımasına baktığını hatırladığında göğsü daralmıştı.

Bu onu sersemletmişti ve kendini bir adım geri atmaya zorlamıştı. Vücudu isyan etmişti ama kendini bir adım, sonra iki adım uzaklaştırabilirse, bakışlarını ondan ayırabileceğini de biliyordu.

Ama sonra gece gökyüzü kadar siyah uzun saçlarını omzunun üzerinden geçirerek ona sırtını gösterdi. Sanki tanrılar onu sınıyormuş gibi, yükselen hırıltının boğazından kaçmasını engellemeyi başarmıştı.

Sanki biri omurgasına çekiçle vurmuş gibiydi. Çirkin morluklar mükemmel vücudunu gölgeliyordu. Her yerdeydi. Kollarında. Bileklerinde. Omzunda. Sikthand uzun yaşamı boyunca pek çok kez yaralanmıştı. Onunki gibi yaraların nasıl hissettirdiğini biliyordu. Acıyı yakından hissedecek kadar kötü, günün her saatinde aklında kalacak kadar kötü, ama seni öldürecek kadar kötü değil.

Neden hiçbir şey söylememişti? Öfkesi alevlenmiş, kuyruğu yüksek sesle sürtünmeye başlamış ve kız onu duyamadan geçitten aşağı kaçmıştı.

Şimdi, kız can havliyle ona tutunurken, kendini onun zayıf değil, makul olduğunu düşünürken buldu. İnsanlar imkânsız yaratıklardı. Çok güzellerdi ama kırılmaları da çok kolaydı. Kızın tırmandığı ipi kesip düşmesine neden olduğunda, bunun bir çürük bırakacağını biliyordu ama bu *kadar* kötü olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bu dikkat dağıtıcı insanın, Tremanta'nın yeni lideri iktidara gelene ve onu onlardan kurtarana kadar nefes almaya devam etmesi gerekiyordu. O zamana kadar, merdivenlerden düşmek gibi zararsız bir şey yaparken kendini öldürmediğinden emin olmak için onu izlemesi gerekiyordu.

Sikthand aydınlık havayı içine çekti ve onun ince bedeninin kollarına nasıl sığdığını görmezden gelmeye çalıştı.

Kendini onun güzel vücuduna gömerse, küçük tırnakları da adamın pazularına batar mıydı?

Bu düşünceyi aklından kovdu.

Ahea yumuşak bir hava akımı yakalayarak onları hafif bir süzülüşe sürükledi ve Sophia sonunda yüzünü onun göğsünden çekti. Etrafındaki gökyüzüne bakarken parmak eklemleri beyazlaştı. Açık bir gündü. Güneş üzerlerine vuruyor ama rüzgâr ısısını alıp götürüyordu.

Ona baktı, dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyordu. Gözlerinde ona güvenmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Düşmesine izin vereceğinden korkmadan uçmanın tadını çıkarabilmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordu. Kuyruğu eyerinin kıç tutamağına dolandı.

Sanki düşmesine izin vermiş gibi.

Dizginleri bir eline geçirirken, diğer kolunu onun demir pençesinden çekip çıkardı. Kadın adamın bileğini tırmaladı, temiz havaya acı bir korku dalgası yayıldı ama adam ön kolunu kadının beline dolayarak onu ön tarafına sabitleyince sakinleşti.

Başını adamın tuttuğu yöne doğru eğdi. Ondan kolunu çekmesini isteyecek miydi? Bir an sonra, titreyen parmakları yukarı doğru ilerledi. Tüm vücudu korkuyla titriyordu ama elini havaya kaldırdı ve rüzgâra karşı sabit tutmaya çalıştı. Kolunun izin verdiği kadar yükseğe ulaştığında parmaklarını açtı ve gülümsedi.

Ahea daha hızlı uçabilirdi ama Sikthand kendini ağırdan alırken buldu. Rüzgâr akımından biraz fazla hızlı çıktı ve tekrar yumuşak bir şekilde süzülmeden önce birkaç metre düşmelerine neden

oldu. Sophia düşüş sırasında çığlık attı, ardından adrenalin yüklü bir kahkaha patlattı. Ses çok neşeli, çok özgürdü. Kendini gizlice bineğini hava akımlarının dışında, olabileceğinden daha az yumuşak bir şekilde yönlendirirken buldu

başka türlü olamazdı. Revir göründüğünde sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Hafif bir sarsıntıyla yere indiler, Ahea'nın pençeleri paslı kumtaşı zemini sıyırıyordu. Sikthand önce attan indi, sonra Sophia'yı yakaladı, acı çekmemesi için onu kaldırmaya dikkat etti.

Kız onun avuçlarında titreşti. Rüzgârda savrulan saçları şakaklarına dökülüyor ve geniş bir sırıtış yüz hatlarını değiştiriyordu.

Titreyen eliyle Ahea'nın böğrünü nazikçe okşadı. "Uçuş için teşekkür ederim. Harikaydın." Sikthand'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ama Ahea tekrar ona döndüğünde kendini tuttu.

Cildi kızarmış, rüzgâr ve güneş yüzünden çatlamıştı. Neşesi azaldı. Narin insan bedenine lanet olsun. "Her şey hazır efendim." Baş sıhhiye Vezel, bir dizi merdivenden aceleyle çıktı. revirin büyük bölümünün bulunduğu yeraltında.

Sophia'nın yüzündeki sırıtış eridi ve sıcak havaya ekşi bir korku notası karıştı. Bu kokuyu daha önce de almıştı -aslında ona her yaklaştığında- ama bu kez buna kendisinin neden olmadığı izlenimine kapılmıştı.

Sophia rahatlamak istercesine ona bakarken Sikthand'ın içine bir korku çöktü ve göğsü ısındı.

Hayır. Yine mi?

Bu meraklı sevgi korunun daha fazla yanmasını göze alamazdı.

Önemsemek acı çekmektir.

Bu ders onu defalarca kırmıştı ve bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddediyordu. Kendini sertleştirerek kaşlarını çattı. "Benim zamanım sonsuz değil, insan."

Kadının bakışları yere düştü ama adam nedenini tahmin etmeyi reddetti. Utanmış, incinmiş ya da sadece gözüne biraz kum kaçmış olsun, ses tonu istediği gibi çalışmıştı. Birkaç dakika önceki güven kaybolmuştu ve gözleriyle tekrar karşılaştığında yüzünde temkinli bir ifade vardı. Ciddiyetle başını salladı, sonra binaya doğru yürüdü.

Bir duygu - tam olarak keder değil ama bağlantılı bir şey - çenesini sıktı. Onu revire kadar takip etti.

Korkusunun kokusu, serin binanın içine doğru ilerledikçe daha da yoğunlaştı. Vezel'in burnu kıvrıldı. Sıhhiyeci, kaşlarını sessiz bir soruyla kaldırarak Sikthand'a baktı. Başını iki yana salladı. Sikthand'ın onu bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi.

"Uçmayı sevmiyor musun?" Vezel, solgun gümüş yüzünde alıştırılmış bir gülümsemeyle Sophia'yla konuşmaya çalıştı.

"Doktorları sevmiyorum," diye sert bir şekilde cevap verdi. "Alınmayın." Muayene odasına vardıklarında Vezel'e garip bir gülümseme yöneltti. Loş odayı işaret etti, bakışları kararlı bir şekilde

ileride kalmıştı. "Ve özellikle bundan hoşlanmıyorum." Vezel ve Sikthand onun parmağının çizgisini takip etti. Kadın

gezegenin her yerinde azalan Clecanian türünü canlı ve sağlıklı tutmak için kullanılan bir tıbbi tüpü işaret ediyordu.

Revirin ve diğer pek çok ek binanın Vrulatica'dan bu kadar uzakta inşa edilmesinin nedeni de bu makineydi. Vrulatica'nın üzerine inşa edildiği cevherin manyetik yükü, şehir sınırları içinde herhangi bir elektronik cihaz kullanmayı hem tehlikeli hem de anlamsız kılıyordu.

Vezel'in bronz gözlerinde şaşkınlık açıkça görülse de onu sorgulamadı. "O seviyede bir iyileşmeye ihtiyacın olmayabilir," diye güvence verdi.

Sophia'nın suçlu bakışları Sikthand'a kaydı. "Sanırım yapacağım," diye

mırıldandı. "Bir göz atmaya ne dersin?"

Gözlerini kocaman açıp dudaklarını büzerek doktorun arkasından muayene odasına girdi. Neredeyse aynı anda, hava onun keskin korkusuyla bulutlandı.

Görevi onu hayatta ve sağlıklı tutmakla sona ermişti. Burada korkacak bir şey yoktu. Buna inansa da inanmasa da güvendeydi.

O beni ilgilendirmez.

"Önce benimle görüşülmesini istiyorum, Vezel." Kelimeler onun izni olmadan ağzından döküldü.

Hay sikeyim.

Sikthand muayene odasına adımını atarken kaşlarını çatma zahmetine girmedi. İnsan rahatlamış bir nefes verdiğinde, kızgınlığı iki katına çıktı.

***

Parmaklarının uçları uyuşmuş, derisinin her santimetresi karıncalanmıştı. Kralın kendini beğenmiş tavırları gözlerini devirmesine neden olsa da, önce görülme talebine aldırmadı. Bunun için minnettardı.

"Ben burada bekleyeceğim." Özgürlük sadece birkaç adım ötedeydi.

O daha kıpırdayamadan kral kapıyı açarak onu iki adam ve cehennemden gelen tüple birlikte içeri kapattı. Kral, onun pürüzsüz metal kapıya sabitlenmiş özlem dolu bakışlarını görmezden gelerek yanından geçti.

"Tüpün içinde biraz zamana ihtiyacım olacak," diye hafifçe yorum yaptı.

İç çekerek çenesini kaldırdı. *İyileştirme tüpünü çalışırken görmeye ısınabilirdi*.

Sophia kendini odaya dönmeye zorladığında kralın parlayan gözleri onunkilere kilitlenmişti bile. Kral gömleğini pantolonundan sıyırdığında kaslı gövdesinin bir kısmı göründü ve Sophia yutkundu.

Garip bir şekilde boğazını temizledi ve bakışlarını tavana kaydırdı. "Ah, özür

dilerim." "Sakin ol, dişi. Bu sadece et," diye hırıltılı bir yanıt verdi.

Bunun üzerine gözlerini devirdi. Neyse ki gözleri hâlâ tavana dönüktü, bu yüzden kimsenin fark

ettiğini sanmıyordu. Sanki yaptığı her küçük şey onu rahatsız ediyordu.

Malginash üzerinde uçarak eğlenceli vakit geçirdiniz mi? Çocukça. Uzaylı bir doktoru yeraltında takip etmekte tereddüt mü ediyorsunuz?

Çok saçma. Soyunurken onu biraz yalnız bırakmaya mı çalışıyorsun? İffetsizce. Onu bu kadar rahatsız ediyorsa, neden dışarıda beklemesine izin vermiyorsun?

Doktorun bakışları aralarında gidip gelirken, onun neden orada olduğuna dair kafası da karışmış görünüyordu.

Bir dakika. O... Sophia bu düşünceyi tam olarak şekillenmeden silkeledi. Hayır, korkularını hafifletmek için onu iyileşmesini izlemeye zorluyor olamazdı. Bu çok mantıksızdı.

Ve yine de...

Uçarlarken kolundaki güçlü bandın onu yerinde kilitlediği anısı aklına geldi. O anda bunun düşmesini engellemek için bir önlem olduğunu düşünmüştü ama... Acaba bunu daha az korkması için mi yapmıştı?

Adam gömleğini başına kadar çekti ve kadın ürperdi. Sağ tarafında kocaman, mide bulandırıcı bir çürük vardı. Sağ kolunu omuz hizasında kaldırarak Vezel'in yaklaşmasına izin verdi. "Bruzuk birkaç gün önce birkaç iyi darbe aldı," diye gürledi açıklama yaparken.

Birkaç gün önce mi? Neden daha önce gelmemişti? Sophia dehşet içinde baktı.

"Evet, o gün bizi görmeye geldi." Doktor bir an için endişeyle krala baktı. "Görünüşe göre sen de iyi vuruşlar yapmışsın. Belki de birkaç tane *fazla*."

Sikthand kolunu indirdi, ifadesi donuklaştı. "Çok uzun süre kutlama yaptı. Sonunda iyi bir tekme attı ve gardını düşürdü. Vahşi bir Tagion'la savaşırken ölmektense benden tetikte olmayı öğrenmesi daha iyi." Parlayan bakışları Sophia'ya kaydı. "Ders sadece acıtırsa kalıcı olur."

"Gerçekten de öyle." Doktorun dudakları onaylamaz bir şekilde inceldi.

Sophia onun mantığını suçlayamazdı ama *ders* ve *dayağın* kral için ne kadar birbirinin yerine geçtiğini duyunca omurgasından aşağı bir tedirginlik süzüldü. Clecanian standartlarına göre bile Vrulatica'nın sert bir şehir olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Kırık bir kolu birkaç dakika içinde onarabilecek bir iyileştirme makinesine sahip olmanın savaşçıları eğitmeyi daha acımasız bir çaba haline getireceğini düşünüyordu. Bir sonucu tecrübe edip ertesi gün savaşacak duruma gelmek varken neden onu tarif edesiniz ki? Doktor mor kaburgalarını dürttüğünde kralın irkilmemesinin nedeni de bu olmalı. İnsan hangi noktada acıya *bu kadar* alışır?

İyileştirme tüpünün cam kubbesi kayarak açıldı ve Sophia bir adım geri çekildi. Sanki duvara yaslanmak için daha rahat bir yer buluyormuş gibi davranmaya çalıştı ama kaşlarının çatıklığına bakılırsa kimseyi kandıramamıştı.

Korkunun kokusunu alabilirler, aptal. Utancından ensesi alev alev yanıyordu.

Sikthand şifa tüpüne tırmanıp yerleşirken nefesini tuttu. Vücudu kelimenin tam anlamıyla bir sanat eseriydi. Tahmin etmesi gerekirse, onu kaplayan siyah geometrik desenlerin diğer bazı Klekanyalı ırklarda olduğu gibi doğum lekeleri değil, Vrulatica'ya özgü manyetik mürekkep

kullanılarak yapılmış dövmeler olduğunu söyleyebilirdi.

Kalın bantlar, dar çizgiler ve sağlam bir şekilde mürekkeplenmiş kas bölümleri gövdesini kaplıyordu. Bu ona memleketinde gördüğü bazı kara kalem dövmeleri hatırlattı ama daha dramatikti. Her çizginin hassasiyeti, doygunluk seviyesi ve hayalet gibi beyaz teniyle oluşturduğu şiddetli kontrast çarpıcı bir görüntü yaratıyordu.

Dövmelerin kaslarla dolu güçlü bir vücudu kaplıyor olması onları çok daha çekici kılıyordu. Simetri de mükemmeldi. Ya onları çizen ressam inanılmaz yetenekliydi ya da kral Vitruvius adamının orantısal mükemmelliğine sahipti.

Sol kasığından aşağıya doğru uzanan bir parşömen dolusu Clecanian yazısı simetriyi bozuyordu ve kaşlarını çattı.

Yaklaşıp gözlerini kısarak kelimeyi okumaya çalıştı. Birkaç harfi seçebiliyordu ama sesli harflerle arası hiç iyi olmamıştı. İlk iki sembol *Ja'y*a benziyor olabilirdi ama emin olmak için hafızasına yeterince güvenmiyordu. Daha sonra bakabilmek için yazıyı zihnine kazımaya çalıştı.

Makine canlanmak için vızıldadı. Nabzı hızlandı ama korkusunu yatıştırmaya çalışırken iyileştirme tüpünün birkaç metre yakınına kadar geldiğini ve bir saniye öncesine kadar yakınlığını fark etmediğini fark etti. Ayaklarını sabit durmaya zorlayarak tüpü şüpheyle inceledi ve milyonlarca küçük ışık huzmesi vücudunu tararken gerildi.

Doktor, kayan yazıların olduğu bir ekrana bakarken, "Kaburgam çatlamış gibi görünüyor," diye açıkladı. "Kaburgayı ve çürükleri onarmak için izninizi alabilir miyim?"

Bunu duyunca rahat bir nefes aldı.

"Kaburgayı düzelt, çürüğü değil. Tasarımım üzerinde yeniden çalışacak vaktim yok." "Bu ne anlama geliyor?" Sophia doktora fısıldadı.

"Makine tüm hasarlı katmanları düzeltmek istiyor ve mürekkebi bir izinsiz giriş olarak kaydediyor. Tasarımının bozulmamasını ve çürüklerle yaşamayı tercih ediyor." Onun bu sözleri üzerine midesinde çalkalanan bulantı yatıştı. Bu konuşma sıradan gelmişti. Hastaların ve doktorların her gün yaptığı bir tartışmaydı. İki adamın da bunun ona ne kadar yardımcı olduğunu bilmesine imkân yoktu. Sophia'nın sırası geldiğinde Muayene olmak için, ya üzerine kusacağından ya da bayılacağından endişe etmesine neden olan dehşet, kaynayan bir korkuya dönüştü ve yönetilebilir bir şey haline geldi.

Kral tek kelime etmeden gömleğini çıkardı, bir süre ona baktıktan sonra muayene odasından çıktı. Soyunmasına şahit olacağı ve saklamaya çalıştığı yarasının ciddiyetini göreceği anlamına gelse bile çıkmamasını diledi.

Tüpün içine sürünerek girdiğinde dizleri titriyor ve kalbi boğazında atıyordu, ancak paniğinin en kötü anında dişlerini sıkmayı ve derin nefes almayı başardı. Doktor kuyruk kemiğinin zedelendiğini açıklarken yüzünü buruşturdu.

Rızasının dişlerini geçerek iyileşmesini sağlamak için birkaç deneme gerekti. Kuyruk kemiğini düzeltmenin dışında

sadece bazı sıyrıkları onarması gerekiyordu. Ne olduğunu anlamadan dışarı çıkmış ve kendini yeni bir kadın gibi hissetmeye başlamıştı. Gerilmeden yürüyebilene kadar ne kadar sinsice hareket ettiğini fark etmemişti.

Omurgası da biraz daha düzleşmişti. Sadece makine hizalamasına yardımcı olduğu için değil, gururundan da.

Doktora teşekkür edip çöl sıcağında dışarı çıkarken kendi kendine gülümsedi. *Ben yaptım. o.*

Ve bunu bilerek ya da bilmeyerek yapmış olsun, kral ona yardım etmişti. Merak etti onun bir kez daha düşündü ama karar veremedi. Dikkatli ve nazik miydi? Soğuk ve görevine bağlı mı?

Sikthand dışarıda bineğinin yanında durdu. Zarif parmaklarını malginash'ın alnında gezdirdi ve kuyruğunu yaratığın kulağının arkasını kaşımak için kullandı. Canavarın gözleri kısıldı ve Sophia'nın göğsünde bir sıcaklık belirdi.

Bu yabancı kral çok şaşırtıcıydı.

Bölüm 7

Bir gardiyan Sophia ve Alno'yu labirent gibi koridorlara açılan daracık bir merdivenden aşağı indirdi. Tekrar zindandaydı ve bu kez düzgün kıyafetler giymişti. Alno dolabını geleneksel Vrulan kıyafetleriyle doldurmuştu ama giymesi için onu ikna etmesi gerekmişti. İlk bakışta, kalın kumaş ve ağır metal süslemeler bunaltıcı zindan için düşünülemez bir seçenek gibi görünüyordu. Şimdi onu dinlediği için minnettardı.

Vrulan giysilerinin iç astarı vücut ısısına göre tepki veriyor, dışarıdaki havanın sıcaklığına rağmen kullanıcısını serin ya da sıcak tutuyordu. Atlılar soğuk fırtınaların içinden uçarken, sonra da kuzeydeki sıradağların hemen ötesindeki alev alev yanan çöle indiklerinde bunun ne kadar yararlı olacağını hayal edebiliyordu.

Bir gün önceki kısa uçuşu bile, kralın ona verdiği pelerine rağmen dondurucuydu.

Son gün boyunca sık sık yapmak zorunda kaldığı bir şeyi yaparak anıyı silkeledi. Doktordan döndüklerinde, onun kendisini tekrar kendine çekmesini istemişti. Meraklı bir yanı, yarasının acısı vücudunun hissini bulandırmadan onun kucağında olmayı deneyimlemek istiyordu. Ne de olsa her gün bir kızın kaslı bir uzaylı krala sürtünmek için gayet makul bir bahanesi olmuyordu.

Yakışıklı olduğu her halinden belli oluyordu. Büyüleyiciydi, bulunduğu her odada gözleri üzerine çekiyordu. Ne zaman etrafta olsa, ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ne yazık ki, kraliyet kanadına geri döndüklerinden beri bir hayalet gibiydi ve yüzünü tekrar görmek için can atıyordu.

Omurgasını dikleştirerek kendine neden burada olduğunu hatırlattı. Onu kelimenin tam anlamıyla rehin tutan adam hakkında hayal kurmak için *değildi*. Kızartacak daha büyük balıkları vardı.

Muhafız onları duvarın cam bir bölümüne yönlendirdi ve Sophia Heleax'a ilk kez baktığında, kraldan duyduğu nefret yeniden canlandı.

Tamamen çıplak değildi ama neredeyse çıplaktı. Teni kızarmıştı ve ter onu kaplamış, saçlarını tel tel ve nemli yapmıştı.

"Sophia." Oturduğu karyoladan ayağa fırladı.

"Sana ne yapıyorlar?" diye tısladı, adamın nefes alışının sanki cama doğru birkaç adım atmak yerine bir tur şınav çekmiş gibi derinleştiğini fark etti.

Kaşları, kızın dehşet dolu bakışlarının vücudunda, çatlamış dudaklarında ve pembeleşmiş teninde gezindiğini fark etmeden önce çatıldı. "Hiçbir şey. Yok bir şey. Ben iyiyim. Susuz kaldığımızdan emin olmak için sıcak tutuyorlar. Merdivenleri çıkamadan bayılabileceğimizi bilmek mahkûmları kaçmaya daha az meyilli yapıyor."

"Bu çok zalimce!" Sophia tükürdü. "Peki ya sıcak çarpması? Ölebilirsin." Boynunu büküp muhafıza dik dik baktı ama muhafız kendi dünyasında kaybolmuş, yere bakıyor, gözlerini uzaklara dikiyordu. Bu o kadar sıradan bir şey miydi ki canı sıkılıyordu? Yüzünü buruşturdu.

Heleax sırıttı, odanın köşesinden bir sandalyeyi sürükleyerek cama getirdi ve içine yığıldı. "Bizi izliyorlar," dedi, üzerinde yanıp sönen bir bileklik olan elini sallayarak. "Bizi yeterince sulu ve sağlıklı tutuyorlar. Bu her şeyden çok can sıkıcı bir durum."

Bu tahammül edilemezdi. "Ama sen yanlış bir şey bile yapmadın! Sana diğer mahkûmlar gibi davranılmamalı. Bekle biraz. Kraliçe..." Sesi kesildi. Artık Kraliçe yoktu. En azından Sophia'nın tanıdığı Kraliçe yoktu. Adamın kaymasına vereceği tepkiyi izledi.

Lütfen haberi veren ben olmayayım.

Sırıtışı soldu. "Bana söylediler." Sesi fısıltıyla çıktı, kaşları aşağı doğru çekildi. "Çok üzgünüm." Sophia başını salladı, sempati kabarması öfkesini bastırdı. Ne kadar üzgün olursa olsun

Kraliçe hakkında hissettikleri, Heleax'*ın* hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. "Sen iyi misin?"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Hayır. Bundan oldukça uzak. Tremanta'ya geri dönmem gerek. Kimseden bir şey duydun mu? Daunet? Grubumuz eve varabildi mi?"

Sophia başını salladı. "Bilmiyorum. Ya bir sebepten dolayı geri dönmediler ya da geri döndüler ve bize söylemeye zahmet etmediler. Belki de Kraliçe'nin ölümünden sonraki serpintiyle uğraşıyorlardır ve zamanları olmamıştır."

"Ya da belki o *kral*" -kelimeyi hırıldayarak söyledi- "iletişimi engelliyordur."

Alno onun arkasında kıpırdandı, konuşmanın gidişatından rahatsız olduğu belliydi. Ama Sophia donup kaldığını hissetti. Bunu neden daha önce merak etmemişti? Sadece onun ve Lonca'nın ona doğruyu söylediğini varsaymıştı ama nasıl emin olabilirdi ki? Ya Tremanta'ya geri dönmüşlerse ve şu anda bile onunla iletişim kurmaya çalışıyorlarsa?

"Sence?" diye sordu.

"O sinsi bir piç. Bunu ona hiç yakıştıramadım." Bunu söylerken Alno'ya ters ters baktı, o da ona ters ters baktı. Alno'nun krala tam olarak saygı duymasa da ona saygı duyduğu izlenimini edinmişti. Refakatçisinin sert ifadesinden, Heleax'ın iftirasının onun sinirlerini bozduğu anlaşılıyordu.

"Biliyorsun, insanların gönderilmesini istedi." Heleax'ın sesi alçaldı. "Bizi topladıktan sonra birkaç askerin bu konu hakkında konuştuğunu duydum. Vrulatica'dan bir metal parçası daha isterlerse Tremanta'nın değerli insanlarını göndermek zorunda kalacağını söyleyerek övünüyorlardı." Adam söylenmeye devam ederken dilinin ucuna bir acı geldi, midesine bir taş oturdu. "İğrenç. Sanki kendileri malmış gibi mal karşılığında insan ticareti yapmak."

Kral bunu gerçekten yapar mıydı? Dudağını kemirdi. Yapmayacağını düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sadece birkaç dakika önce kayıtsızdı. Sinizm ve şüphe kompartımanını kapalı tutan bir kilit tıklayarak açıldı. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Daha tedbirli.

Sophia sorunun cevabını daha dudaklarından dökülmeden biliyordu ama ne yapacağını şaşırmıştı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Çaresizce omuz silkti. "Tetikte olun. Şansımız yaver giderse, bir sonraki kral ya da kraliçe serbest bırakılmamız için pazarlık yapmayı uygun görecektir."

"Benim değil," diye mırıldandı. Heleax'ın kulak misafiri olduğu söylenti doğruysa, şehrin Sophia'yı Tremanta'ya geri göndermesi için hiçbir neden yoktu. Burada insanları istiyordu ve Sophia da bir insandı. Bu yüzden mi onu iyileşmesi için götürmekle bu kadar ilgilenmişti? Böylece halkına sunabileceği bir grup *sağlıklı* insan kadına mı sahip olacaktı? Sadece siyasi ödülünün cilalanmasını mı istiyordu? Bir sızı göğsünü sıktı.

Zindandan çıktıktan sonra sessizdi. O ve Heleax Kraliçe'nin suikastı hakkında konuşmuşlardı. Heleax, eski Kraliçe tarafından daha önceki bir tarihte atanmış olan geçici bir yöneticinin devreye gireceğini ve konseyde resmi bir seçim yapılana kadar işleri yöneteceğini açıklamıştı. O zaman geçici hükümdar ya reddedilecek ya da onaylanacak ve onaylanırsa resmen tahta çıkacaktı. Normalde bu işlem aylar sürerdi ama gezegendeki gerilim bu kadar yüksekken, Heleax her şeyin hızlandırılacağını tahmin ediyordu.

Ve Sophia'nın beklemesi bekleniyordu. Geleceği üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolü yoktu ve kralın ya da Lonca'nın onu bir satranç taşından daha fazlası olarak görüp görmediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Vrulatica'nın son derece serin koridorlarına çıktıklarında başı o kadar fena çarpıyordu ki, Alno yemekhaneye gidip bir şeyler yemeyi önerdiğinde ancak dalgınca başını sallayabilecek kadar enerjisi vardı.

"Sophia," diye fısıldadı Alno birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "askerle yakın olduğunuzu biliyorum ama onun anlattığı gerçeklere fazla takılmamayı unutma."

Ona eleştirel bir bakış fırlattı. Adamın sözleriyle nazik olmaya çalıştığı belliydi ama bu onu daha da üzdü. "Ben hiçbir şeye bağlı değilim. Kendime ait bir beynim var."

"Kralım mükemmel olmayabilir ama insan ticareti yapmaya çalışacağından şüpheliyim. Bu kulağa doğru gelmiyor."

"Doğru değil mi? Beni burada esir tutuyor, Alno. Beni her zaman izlemesi için bir refakatçi atadı. Heleax'i lanet olası bir düdüklü tencereye kilitledi, peki ne için? Heleax yanlış bir şey mi yaptı? Herhangi bir yasayı çiğnedi mi? Orada olmayı hak ediyor mu? Güvende olacağımızı ve hoş karşılanacağımızı vaat eden bir şehre kadar bana eşlik etme talihsizliğine uğradığı için mi zayıf ve mutsuz tutuluyor? Bence belki de birilerinin gerçek versiyonuna çok fazla bağlanmaması gereken kişi *sensin* çünkü dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar yaptığı her şeyi yapan bir kralın insanlarla metal ticareti yapmaya çalışabileceğine inanmakta güçlük çekmiyorum." Sözlerini bir çırpıda bitirdi,

kafasındaki zonklama göğsünde yükselen duyguyla birlikte iki katına çıkmıştı.

"Evet ama ikinize de zarar vermiyor, değil mi? Kralımız çok... dikkatlidir," dedi Alno, gözleri endişeyle etrafta gezinirken. "Potansiyel bir tehdidi etkisiz hale getirmek, zarar verebileceği ihtimaliyle yüklenmektense daha iyidir." Sözleri hevesliydi ama ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "*Kuyruğu çıkarırsanız bacaklarınızı altınızdan çekip alamaz.*"

Sophia döndü, gözleri kısıldı. "Hepinizin kuyruğu olduğunu düşünürsek, bu berbat bir atasözü."

Alno sabırsızca homurdandı. "Kralımıza iyi hizmet etmiş iyi bir tavsiye."

Sesinde bir ton vardı... Bir şey söylenmiyordu ve kadın satır aralarını okumaktan bıkmıştı. "Yani insanları düşman olmadan önce hadım etmeyi alışkanlık haline mi getirdi? Bu mudur yani? Bu tür şeyleri ne sıklıkla yapıyor, Alno? Bir gün ona yanlış bakmaktan başka bir şey yapmayan insanlarla dolu bir zindan katı olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Dediğim gibi, kral temkinli. Yıllar geçtikçe daha da dikkatli oldu. Birinin ona zarar verme ihtimali varsa, onu *güvence altına* alması ve nedenlerini öğrenmek için zaman ayırması alışılmadık bir durum değil."

"Dikkatli ve tedbirli demeyi kes!" diye bağırdı, sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Tedbirli olmak ile paranoya arasında fark vardır. Masum insanları henüz yanlış bir şey yapmadan hapse atmak dikkatli olmak değil, aklını kaçırmaktır."

"Şey, eğer bilseydin..." Alno'nun dudakları kapandı, kuyruğu yerde çırpınmaya başladı. "Boş ver. Önemli değil." Onu nazikçe çekiştirdi. "Yemeğe gitmezsek bütün güzel yemekler bitecek."

Sophia kolunu adamın elinden çekerek, "Bana söylemediğin şeyi söyle," dedi. "Neyi bilseydim?"

Alno etrafindaki alanı tarayarak yalnız olup olmadıklarını kontrol etti. "Başka bir durumda paranoyak olduğuna katılırdım ama..." Ona baktı, dudakları gerildi, kaşları çatıldı, söylemek istediği her neyse kendini tuttu. Sonra derin bir nefes vererek öne doğru atıldı ve öfkeyle fısıldamaya başladı. "Annesi suikasta kurban gitti. On yıl sonra babası da aynı kaderi paylaştı. Hiç tanışma fırsatı bulamadığı bir erkek kardeşi vardı. Neden? O da öldürüldü." Sophia'nın dehşete düşmüş ifadesi karşısında kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı. "Ve bunlar sadece onun doğrudan akrabaları. Ne kadar geriye gidersen o kadar kanlı oluyor. Onlar lanetli. Babam kraliyet soyunun nefeslerinde picheti olması gerektiğini söylerdi."

Sophia başını salladı. "Pi-ne?"

"Picheti. Çölümüzdeki bazı bitkilerde bulunan bir metal. Çok fazla yutulursa beyni kirletir. Görünüşe göre kraliyet soyundan gelen birinin nefret uyandırması için tek yapması gereken ağzını açmak." Alno'nun sesi düştü. "Daha en kötüsünden bahsetmedim." Yaklaştı. "On beş yıl önce bir eşini tanıdı."

Elleri ağzına gitti. "Aman Tanrım. Eşini mi öldürdüler?"

Dudakları inceldi. "Hem evet hem hayır. Kız öldü ama onun eşi değildi." "Az önce-" dediğini sanıyordum.

El sallayarak onun sözünü kesti. "Sahteydi. Hayatına yönelik bir başka girişim. Kadın bir gece randevusu sırasında ona ilaç vermiş. O uyurken, dövme mürekkebi ve boyadan yapılmış özel bir maddeyi gözlerine damlatmış. Bildiğiniz gibi, dövme mürekkebimiz manyetik olarak kontrol edilir. Günlerce görünmez kalacak şekilde sabitledi, sonra hazır olduğunda mürekkebi etkinleştirmek için bir kumanda kullandı. Tüm izleyenlere, sanki gözleri ilk tanıma ile değişmiş gibi göründü. Kralımız bir *eş* bulmuştu. Yüzlerce yıldır bunu yapan ilk Vrulan. Kutlamaların o kadar gürültülü olduğunu hala hatırlıyorum ki, duvarlar yerden göğe kadar sarsılmıştı.

"O zaman değişti. Şehirde daha az zırh giyiyordu. Ara sıra gülümsedi bile. Çiftleştiği gerçeğinin onu vatandaşlarının gözünde koruyacağını düşündü. Ama diğerleri şüphelendi. Arkasından gidip dişiyi araştırdılar. Kuleyi dehşete düşüren şey, dişinin kraliçe olarak onaylandıktan sonra onu öldürmeyi planladığını keşfetmeleriydi. Onun lanetli soyunu sonsuza dek sona erdirecek ve tek başına hüküm sürecekti."

Sophia'nın zihninde dolaşan duygular, herhangi bir sağlam düşünceye tutunmasını zorlaştırıyordu.

Alno başını salladı, muhtemelen onun gözlerine yansıyan acıma duygusunu görmüştü. "Onu göndermek zorunda kaldı.

Kısa bir süre sonra öldü." Sesi ciddileşti. "Ondan sonra çok karanlık yıllar oldu. Kral kendini ve halkımızı koruyor ama kimseye güvenmiyor. Sanırım birini affedilemez bir şey yapmadan önce hapsetmenin ona zarar vermek zorunda kalmayacağı anlamına geldiğine inanıyor."

Kelimeler kalbinde yankılanarak boğazını düğümledi. Alno'nun kralı savunmasını anlıyordu. Sikthand'ın kararlarına vicdanen katılamıyordu ama en azından nereden geldiklerini anlayabiliyordu.

Aklına bir fikir geldi. "Adı neydi?" Sophia nefes nefese sordu.

Köşeden büyük bir grup adam çıktı, yemek salonuna doğru yürürken birlikte gülüyorlardı. "Kim?" Alno'nun onu bir kez daha yönlendirmesine izin verdi.

"Sahte tanınma numarası yapan kadın."

"Oh." "Japeshi" diye fısıldamadan önce adam grubunun hâlâ yeterince uzakta olduğundan emin oldu.

Ciğerleri çöktü, üzüntü boğazını ağrıtana kadar şişti. Dün gece uyumadan önce Clecanian alfabesini çalışmıştı. Sikthand'ın yersiz dövmesinde bir şey onu çekmişti ve ne yazdığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Artık biliyordu.

Onun adıydı. Japeshi. Eşi olduğunu düşündüğü kadın.

Ama neden? Ona böylesine aşağılık bir şekilde ihanet etmişti. Vrulan dövmeleri manyetik kalemler kullanılarak bir andan diğerine değiştirilebiliyordu. Rahat bir işlem değildi ama yaygındı.

Eğer onun

isim hala oradaydı, orada olmasını istediği için olmalıydı. Ne için? Bir hatırlatma için mi? Onu sevdiği için mi?

Yemek salonuna girip uzun masalardan birine oturduklarında bu soru zihnini yaktı. Büyük mekânı bir ses kakofonisi dolduruyor, yüzlerce beden odanın soğuk metal ve taş mimarisini ısıtıyordu.

Kulenin bu bölümünde yer alan yemek salonu, kışlalarına en yakın yer olduğu için çoğu binici ve savaşçının yemek yediği yerdi. Odanın bir tarafını kaplayan devasa pencereler, solmakta olan güneş ışınlarının mekâna ışık şeritleri atmasına izin veriyordu. Beklenebileceği gibi avizeler yerine, odanın karmaşık tavanının tonozları ve kemerleri ışıkla kaplıydı, bu da odanın tavanının güneş batarken parlayacak bir ışıltı yaymasını sağlıyordu.

Duvarlar koyu metal ve taştan inşa edilmiş olsa da, mekanın gotik kenarını yumuşatmak ve davetkar hissettirmek için yeterince zengin renkli dekor ve sıcak ışık vardı. Birçok kişinin sarhoş ve neşeli olması da buna yardımcı oldu.

Alno, bulut kovalayıcılarının yılın bu döneminde genellikle aşırıya kaçtıklarını açıklamıştı. Buna karşılık, yılın Mevsim olarak bilinen zamanı boyunca biniciler ciddi ve tek fikirli olurlardı. Vrulatica'nın hayatta kalması için her bulutun her damla nemden arındırılması çok önemliydi, böylece hem şehrin yıl boyunca su deposu dolu olur hem de kuzeydeki çorak arazi kupkuru kalırdı. Bulut avcılarının üzerindeki baskı çok büyüktü ve Sezon boyunca gösterdikleri azimli odaklanmanın karşılığını yılın geri kalanında aylaklık yaparak alıyorlardı.

Görünüşe göre sezon yaklaşıyordu ve partilerin sayısı artmıştı.
Sophia sırıtan, kızarmış yanaklı Vrulanların sertleştiğini hayal bile edemiyordu ama yeni Tremantian hükümdarı serbest bırakılması için pazarlık yapmazsa, değişimi görecek kadar uzun süre burada kalabileceğini düşünüyordu.

Yerde çınlayan kuyruklardan oluşan bir koro ona kralın geldiğini haber verdi. Sanki transa geçmiş gibi gözleri onu aradı. Yükseltilmiş masasının basamaklarını adımladı ve salonun geri kalanına tepeden bakarak yerine oturdu. Turuncu bir güneş ışığı masayı aydınlatıyordu ama açı o kadar dikti ki miğferli yüzünün sadece yarısını aydınlatıyordu. Diğer yarısı gölgede kalmıştı.

Dün gece burada değildi. Kule boyunca uzanan birçok salondan hangisinde yemek yemeye tenezzül ettiğini merak ediyor, girdiği her odaya taşıdığı baş döndürücü varlığı neredeyse arzuluyordu.

Sophia şu anda onu görünce nasıl hissettiğine karar veremiyordu. Aklı karmakarışıktı, nefret ya da hayranlık arasında bir seçim yapmak istiyordu ama bulanık grinin ortasında bir yerde duruyordu. Ona baktığını ancak adam aniden ona baktığında fark etti.

Tüm içgüdüleri göz temasını kesmek için çığlık atıyordu ama yapamadı. Kimdi bu adam? Acımasız

mıydı?

yoksa kötü eylemlerden kaçınmak için çaresiz bir adam mı? Gözdağı vermek için mi kendini zırhın altına gömdü, yoksa gerçekten kendini korumak için mi?

"Bakmayı kes," diye tısladı Alno, önüne bir tabak yiyecek ve içecek koyarken. "Gözlerindeki acıma duygusunu fark edip onu oraya benim koyduğumu anlamadan önce."

Bakışlarını kaçırdı. Bunun yerine tabağındaki yiyecek parçalarını kaydırmaya odaklandı, yaklaşmakta olan migreni onu yemek yiyemeyecek kadar bulandırıyordu, muhtemelen yardımcı olacak olsa bile. Bunun yerine biraz su yudumladı.

"Bu o," diye nefes aldı Alno, yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi.

Sophia onun görüş açısını takip etmek için döndü ve gümüş rengi güzel bir kadının, kıkırdayan adamlarla dolu uzun bir masaya doğru ilerlediğini gördü. Kadın en az erkekler kadar uzun boyluydu ve hepsinden daha fazla metal takıyordu. Örgülü saçlarına asılmış ve çenesi boyunca uzanan iskelet gibi altın bir çene kemiği vardı. Kadın konuşurken mücevher parçası çenesiyle birlikte hareket ediyor, masadaki yerine otururken yontulmuş omuzlarından sarkan altın zincirler sallanıyordu.

Ne harika bir kıyafet. Özlem kıvılcımı onu şaşırtmıştı. Otomatik pilottaydı, kıyafetlerini pratik olana göre seçiyordu. Her şey altüst olmadan önce Vrulatica'dan daha fazla keyif alabilmeyi diliyordu. Şehir merkezindeki dükkânları keşfedeceği, havalı gümüş takılar alacağı ve nihayet ilk dövmesini yaptıracağı için çok heyecanlıydı. Yani, *ikinci* ilk dövmesini.

İlk dövmesi sol omzundaki bir yıldızdı. Lekeli ve eğri büğrüydü ve yaptırdığı köhne dükkânı enfeksiyon kapmış bir halde terk etmesi gerekiyordu ama o buna sırılsıklam aşık olmuştu. Yerel halkın sevgiyle Flesh Forge olarak bildiği çok katlı dövme stüdyosuna gitmemesinin tek nedeni, yıldızını bir övgü olarak yeniden yaratmak mı yoksa yeni bir başlangıç yapmak mı istediğine karar verememesiydi.

Ama şimdi bir parçası, teknik olarak şehri keşfetmesine *izin* verilse bile, bunu yapmanın bir ihanet olacağını hissediyordu. Kime? Bunu bilmiyordu. Kraliçe'ye mi? Zar zor kaçan arkadaşlarına mı? Heleax'e mi?

Vrulan kıyafetleri içinde, Vrulan tasarımı dövmelerle dolaşırsa, Stockholm Sendromu'nun poster çocuğu gibi görünmez miydi? Krala, şehrinin -hapishanesinin- sağladığı bir şeyin tadını çıkardığını görme zevkini tattırmak istemiyordu.

Alno'nun hayalindeki kadın, grubundaki adamlardan birini itti ve adam tökezleyerek geri çekildi. Sophia sırıttı. "Aşık olduğun kişi bu mu?"

Eğer Alno'nun o anki yüz ifadesini çizebilseydi, göz bebeklerinin yerine küçük kırmızı kalpler eklediğinden emin olurdu. "Muhteşem değil mi? Gruptaki en iyi binici... Kral dışında," diye itiraf etti.

"Huh." Başını salladı ve suyunu yudumlamak için geri döndü.

"Ne?" Alno onun hafif şaşkınlığından rahatsız olmuş gibiydi. "Onun muhteşem olduğunu düşünmüyor musun? İnsanların gözleri de bedenleri kadar zayıf mı?"

"Vay be." Sophia kıkırdadı ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Türlere saldırma konusunda sakin ol. Bence tarif ettiğin kadar inanılmaz biri. Sadece düşündüğümden biraz daha farklı."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Sophia omuz silkti, kelimelerini dikkatle seçti. "Sen bir savaşçıdan çok bir aşıksın. Onun da aynı olacağını düşünmüştüm. Ondan bahsediş şeklinden, bir tür narin, yıldız gibi parlayan bir kadın hayal etmiştim. Bu kadar kötü biri olacağını düşünmemiştim. Hepsi bu."

"Zayıf birinden etkileneceğimi mi düşündün?" Alno yüzünü buruşturdu.

"Hayır... Ne bekleyeceğimi bilmiyordum sanırım. Bu şehirdeki her şey benim için şaşırtıcı." Bunu söylerken gizlice krala baktı ve onun miğferini çıkarmış olduğunu gördü. Komutan Copperhead ile derin bir sohbete dalmıştı. Sanki onun gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi, gümüş bakışları onunkilerle buluştu. Çenesindeki bir kas titredi.

Komutan ayağa kalktı. Kuyruğunun ucunu sandalyesinin omurgasındaki yuvarlak metal plakaya vurdu. Odada yüksek bir çınlama duyuldu ve herkes sessizleşti, tüm gözler komutana çevrildi.

Fincanını kaldırıp "Umbercree'ler görüldü!" diye bağırmadan önce odada uzun saniyeler boyunca sessizliğin oluşmasına izin verdi.

Salon gürültülü bir alkışla patladığında Sophia oturduğu yerden bir santim sıçradı. Taşa ve metale çarpan zırhlı kuyruklar, Sophia'nın kafasını bir çanın kuyusunun içindeymiş gibi hissetmesine neden olacak kadar çınlayarak odayı doldurdu.

"İki gece sonra ormana uçuyoruz." Komutan yerine oturmadan önce sırıttı. Kralın zarif dudaklarında gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu. Herkesle birlikte kıkırdamak yerine, kadehini kararlılıkla kaldırdı ve içindekileri mideye indirdi.

Sophia eğildiğinde Alno hâlâ sırıtıyor ve kuyruğunu masaya vuruyordu. "Umbercree nedir?"

"Kuşlar." Gülümsedi, ona olan kızgınlığının tüm izleri kaybolmuştu. "Umbercree'ler yılda bir kez ağaçlarımıza yuva yapmak için uçarlar. Fırtınalar hep peşlerinden gelir. Umbercree geldiğinde ormana uçarız ve Sezonun başlangıcını kutlamak için büyük bir parti veririz."

"Son bir hurrah?"

"Bayılacaksınız. Bir sürü yiyecek ve içecek var. Umbercree bittiğinde-"

"Bölmek istemem ama..." Sophia başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bu partiye davetli olduğuma emin misin? Kral şehri terk edemeyeceğimi söyledi. Yere uçmama ve bir grup sarhoş insanla takılmama izin verecek mi?"

Alno'nun yüzündeki saf dehşet ifadesi neredeyse kıkırdamasına yetecekti. "Umbercree'yi kaçıramazsın. Onlar çok önemli! Bu..." Başını salladı, yeterince güçlü kelimeler arıyordu. Bakışları uzaklaştı. "Ve eğer sen kaçırırsan, ben de kaçırmak zorunda kalacağım demektir." Tiksintiyle dişlerini gösterdi. "Davet edilmiş *olmalısın*."

Omuz silkti ve başparmağını kraliyet masasına doğru uzattı. "Evet, Bay High ve Mi-'ye söyle."

Tunç başlıklı ve gümüş gözlü güzel bir kadın, iki elini kral koltuğunun koluna dayamış öne doğru eğiliyordu. Ona sırıtıyor, göğüslerini hafifçe birbirine bastırıyordu.

Sophia'nın içinden dehşet geçti. Zavallı kız. Kral bu kadar küstah olduğu için muhtemelen onu yükseltilmiş masanın kenarından aşağı itecekti. Sophia kendini tuttu ve onun tepkisini beklerken yüzünün buruşmasını güçlükle engelledi.

Sikthand'ın kuyruğu dışarı fırlayıp kadının çenesinin altına kıvrıldığında ve başını daha da yukarı eğdiğinde çenesi düştü. Cevap olarak bir dişiyle dudağını ısırdı ve göz temasını sürdürdü.

Flört ediyorlardı. Sophia'nın buna neden bu kadar öfkelendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bütün yıl bu partiyi dört gözle bekliyorum. Difila da orada olacak. Sonunda onunla konuşacaktım. Onu yürüyüşe davet edecektim," diye mırıldandı Alno yenik bir sesle.

"Bunu görüyor musun?" Sophia bakmaktan kendini alamıyordu. Kadın şimdi onun sandalyesinin koluna oturmuştu ve Sikthand bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

Refakatçisi homurdandı. Biri oyuncak ayısını çalmış gibi suratını asan Alno, önlerinde beliren manzaraya doğru baktı. "Ne?" Sesinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Bu normal mi yani?" Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sophia kralın sadece kaşlarını çattığını, ters ters baktığını ve emirler yağdırdığını görmüştü. Bakışlarını diğer erkekler gibi cilveli bir kadının üzerinde aşağı yukarı gezdirdiği görüntüsü... tuhaftı, değil mi?

Alno tekrar krala odaklandı ve şaşkınlıkla dudağının yarısı havaya kalktı. "Ne normal mi?"

"O." Elini krala doğru savurdu. "Flört ediyor. O kadınla olanlardan sonra şaşırdım." Alno bunun yüksek sesle konuşulacak bir şey olmadığını açıkça belirttiği için sözlerini fısıldadı.

Alno homurdandı. "Kimseye güvenmediğini söyledim, kimseyle *yatmadığını* değil. Bir kralın da herkes gibi ihtiyaçları vardır." Bakışları sanki kendi *ihtiyaçlarını* düşünüyormuş gibi gülen Difila'ya kaydı.

İçinde öfke yükseldi. Birdenbire çakırkeyif savaşçıların parlak yüzleri onu eskisi kadar sıcak ve huzurlu hissettirmedi. Alno dışında herkes harika vakit geçiriyordu. Flört ediyor, içiyor, gülüyorlardı. Acımasız kral bile kendisi için biraz *mutluluk* arıyordu.

Acı içinde yalnızdı, yılın en büyük kutlamasına gitmesine izin verileceğinden bile emin değildi.

"Hey." Alno'ya doğru nazik bir gülümseme yöneltti. "Beni hemen odama götürürsen, o gitmeden önce aceleyle buraya dönebilirsin."

Alno'nun oturduğu yerden sıçrayarak kalkması sadece bir an sürdü, parlak sırıtışı altın yüzünü bir kez daha ısıttı. Yemek salonunun dışına doğru koşan Alno'yu takip ederken krala son bir kez baktı ve onun kendisini izlediğini görünce yüzü kızardı.

Alno kapıyı arkasından kilitleyip onu yalnız bıraktığında olduğu yerde kalakaldı. Zihni uyuyamayacak kadar doluydu ama odasında yapacak başka bir şey de yoktu. Alno'nun kendisine ödünç verdiği parşömeni alfabeyi çalışmak için kullanabileceğini düşündü.

En başta neden bir alfabe ödünç istediğini hatırlayınca, aklı tekrar krala kaydı. Hayal kırıklığıyla hırıltılı bir nefes verdi.

Sophia içinde kaynayan duyguları nasıl işleyeceğini bilmiyordu. Üzülmemeye kararlı bir şekilde odayı aradı, çekmeceleri yırttı ve dolapları karıştırdı. *Kâğıt yoktu.*

Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti, bir kucak dolusu makyaj malzemesi ve bir bardak su aldıktan sonra ana odaya döndü. Vitrayların arasından süzülen ışık huzmesinin altında yere yığıldı, sonra bir kap gri pudrayı yırtarak açtı ve parmağıyla taşın üzerine sürmeye başladı.

Makyaj silinip gidecekti ama neredeyse silinmemesini dileyecekti. Bu çizim bile burada kalıcı bir iz bırakmayacaktı.

Zaman geçti - ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama arkasına yaslandığında göğsünde biriken endişe bombası dağılmıştı ve biraz daha rahat nefes alıyordu. Gergin enerjisi yatışırken, yorgunluk yavaş yavaş geri geldi.

Esneyerek banyodan ıslak bir havlu aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Çizdiği resmin kenarına damlayan su, küçük bir siyah parçanın taştaki bir çatlağa akmasına neden oldu. Zemini inceledi, yıkamak üzere olduğu parçayı aniden sahiplendi.

Sophia havluyu kucağına indirdi. Belki sabaha kadar bırakabilirdi. Ensesindeki tüyler sanki biri şu anda bile çizime gizlice bakıyormuş gibi kalktı.

Tekrar inceledi. Silmesi gerekiyordu. Ya Alno sabah yine habersizce odasına gelir ve bunu fark ederse? Ama içinden bir ses isyan etti. Uzun zamandır bu kadar güzel bir şey yapmamıştı. Sanki daha sonra bakmak için fotoğrafını çekebilirmiş gibi. Sonsuza dek yok etmeden önce sabah ışığı altında başyapıtına hayranlıkla bakma şansı vermenin ne zararı vardı?

Başını yana eğdi ve gururla gülümsedi, göz kapakları ağırlaştı.

Işığı doğru ayarladım.

Bölüm 8

Günün büyük bölümü Sikthand için başarılı geçmişti. İnsan, gözlerini açar açmaz aklına gelmişti ama onunla ilgili tüm düşüncelerini uzaklaştırmıştı. Loncasıyla yeni ilan edilen geçici Kraliçe Vila'yı ve kendilerine karşı niyetlerinin ne olabileceğini tartıştığı bir toplantı, onu Sophia'yı tekrar düşünmeye zorladı, ancak bu sefer pratik nedenlerden dolayı.

Daha sonra Roldroth ile birkaç saat dövüşmüştü. Tecrübeli bir rakiple kontrollü bir şekilde pratik yapmalarını sağlamak için daha genç savaşçılarla dövüşmeyi seçtikten sonra, komutanıyla iyi bir mücadele hoş karşılanmıştı.

Kendilerini biraz daha sakin hissederek birlikte kuleye yürüdüler ve hava durumunu ve gökyüzünü izleyen ürkek erkekle buluşarak tahmin edilen umbercree'yi ve muhtemelen onu takip edecek fırtına sistemlerini doğruladılar.

Yeni bulut avcıları terfi ettikten sonra, kadroların kesinleştirilmesi konusunda da uzun bir konuşma yapmışlardı. Komutan Roldroth, genç Mubet'in bir ön hat mangasındaki boş yeri doldurması gerektiğini hararetle savunmuştu. Sikthand, çocuğun bineğini yönetirken hâlâ çok yumuşak olduğunu düşünerek aynı fikirde değildi ama sonunda komutanının kararına boyun eğmişti.

Ardından Meclis Başkanı Besith ile saatler süren bir görüşme yapmış ve Besith'in tavsiyeleriyle birlikte halkın şikayetlerini kendisine iletmişti. Sikthand uygun gördüğü şekilde onaylamış ya da reddetmiş ve her zaman olduğu gibi Besith'ten hatırı sayılır miktarda tepki almıştı.

Gün uzayıp gitmişti. Gözleri ağrıyana kadar konuşmuş, dinlemiş ve karar vermişti. Ve tüm bu meşguliyet içinde *onu* sadece birkaç kez düşünmeyi başarmıştı. Ve yine de...

İşte yine buradaydı, güzel insanın aynasının arkasındaydı ve bakışlarını ayıramıyordu.

Onu yemek salonunda görür görmez boğazını acı bir yenilgi kaplamıştı. Onunla savaşmaya çalışsa da, dikkatini çekmek için yarışan güzel Vrulan kadınına bir tepki vermeye zorlasa da, bastırdığı bir parçası savunmasından duman gibi yükselmişti. Sophia gider gitmez Sikthand da onu takip edeceğini biliyordu. Mevsim'i nasıl uzak tutamıyorsa, bu dürtüyle de daha fazla mücadele edemezdi.

İşte burada oturmuş, saklanmış, onu izliyordu. Gözleri kızın kollarını kaplayan her sıçrama ve lekeyi takip etti.

Merak, gergin kaslarını yakıp kavurdu. Gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, kadının ne çizdiğini anlayamadı. Parmakları taşın üzerinde uçuşuyor, çalışırken etrafını parçalanan makyaj malzemeleri ve pudra bulutları sarıyordu. Uzun saç örgüsünün ucu yerde sürüklenmekten altın rengine bürünmüştü ve kaşları daimi bir çatıklık içindeydi.

Büyüleyiciydi. Sürekli çiziyor, sonra siliyor, sonra yeniden çiziyordu. Doğru çizme konusundaki kararlılığı odaya yayılmıştı ve adam kendini onun başarılı olmasını umarken buldu.

Dağınık makyaj malzemelerini karıştırıp istediğini bulamadığında, yüz ifadesindeki hayal kırıklığının içinde yükseldiğini hissetti

çok.

Ve dizlerinin üzerinde öne doğru süründüğünde, düzgün kıçı havaya kalktı, açlık kanını ısıttı. *Kuyruk yok.* O böyle öne doğru eğilmişken eteğini kaldırırsa görebileceği engelsiz manzara...

Kuyruğu sessizce arkasında sallanıyordu. Onu asla sabit tutamayacağını bildiğinden, aynasını ziyaret etmeden önce ucundaki metal zırhı çıkarmıştı.

Sophia yavaş yavaş topuklarının üzerine oturdu. Koyu renk gözleri çalışmasının üzerinde gezindi. İlk başta eleştirel bir gözle baktı ama bakışları baktıkça onaylayıcı bir hal aldı, ta ki sanat eserinin tamamlandığı ve artık ona hayranlıkla bakmak için zaman ayırdığı anlaşılana kadar.

Başını yana eğerek uzandı ve parmaklarını görüntünün bir bölümünde nazikçe gezdirdi. Bu kadar özenle okşadığı şeyin ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Belki de yarın sabah o gittikten sonra gizlice içeri girip görebilirdi.

Umbercree kutlaması, diye kendi kendine homurdandı. Önümüzdeki iki gün uzun olacaktı. Kule parti yüzünden çalkalanacaktı ve onun da halkıyla birlikte kutlamalara katılması gerekecekti.

Sikthand makul ölçülerde eğlenmeye çalışacaktı ama gardını da düşürmemesi gerekiyordu. Dışarıda ona zarar vermek isteyenler her zaman böyle kutlamaların saldırmak için mükemmel bir an olduğunu düşünmüş gibiydi. Sanki etrafı sevinçli parti müdavimleriyle çevriliyken kendini daha rahat hissedecekmiş gibi. Gerçekte, umbercree festivali gibi etkinlikler onu sadece daha dikkatli yapıyordu.

Geçtiğimiz on yıl boyunca hayatına yönelik girişimler durulmuştu. Japeshi'nin başarısız planının halkının sinirlerine dokunduğuna inanmaya başlamıştı. En azından bunun için ona teşekkür edebileceğini düşündü. Ne kadar işbirlikçi olursa olsun, ihanetinin vahşeti o kadar aşağılıktı ki, onu tahttan indirmek isteyen Vrulanlar bile hayatına kastetmekten vazgeçecek kadar ona acımış görünüyordu.

Ama son zamanlarda hava değişmişti. Her şey insanların keşfiyle başlamıştı. Fısıltılar ilkti. Tremantian Kraliçesi'nin yargıları ve insanlara karşı merak olarak başlamışlardı. *İnsanlar neydi? Gerçekten tanınabilirler miydi? Clecanian atalarını paylaştıkları doğru muydu?*

Sonra, Galaksilerarası İttifak'a ulaşma konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmeyince, fısıltılar daha yüksek sesle ve talepkâr bir hal aldı. Hiçbir cevap gelmediği halde ondan cevap almasını istiyorlardı. Kraliçe'nin kimseye cevap vermiyor olması onlar için önemli değildi.

O zaman bunun kendisi için tehlikeli bir dönem olacağını biliyordu. Hangi yolu seçerse seçsin, seçimini eleştirenler olacaktı.

Eğer hiçbir şey yapmasaydı ve Kraliçe'den yanıt beklemeye devam etseydi, ona zayıf diyecekler ve daha güçlü bir liderin başa geçmesi için onu öldürmeye çalışacaklardı. Kraliçe yanıt vermedikçe savaş ilan etseydi, ona kaprisli ve duygulara dayalı mantıksız seçimler yapmaya eğilimli diyeceklerdi.

Bir grup insanın ziyarete geleceği haberiyle mutlu olacaklarını ya da en azından dikkatlerinin dağılacağını düşünmüştü ama hayır. Gezegende yayılan söylentiler onları Kraliçe'nin kanına aç hale getirmişti, bu yüzden bir karar vermişti. Birkaç komşu şehirle ittifak kurmuş ve ticareti kesmeyi kabul etmişti.

Madam Kalos çok kızmıştı ama Lonca'nın çoğunluğu oyunu desteklemişti. Gezici grubu rehin tutmayı seçmek son aşamada verilmiş bir karardı ama yine de o an için doğru hamle olduğunu düşünüyordu.

Kraliçe yaşasaydı, bir yanıt vermek için teşvik edileceğinden emindi. Ne yazık ki onun için kraliçe ölmüş ve insanların çoğu kaçmıştı. Geriye dengesiz erkek mizacı tarafından yönetilen dengesiz bir kral gibi kalmıştı.

Memnuniyetsiz vatandaşların mırıltıları Vrulatica'daki casuslarından kendisine ulaşmaya başlamadan önce bile, arkasını kollamaya karar vermişti. Dikkat dağınıklığı onun çöküşü olacaktı. Bu kargaşa dalgası geçene kadar bir gözünü hep açık tutmazsa, ölmüş olacaktı.

Yine de zihni sadece bu insanı düşünmek için kaşınıyordu. Ellerine tekrar baktı ve izsiz olduklarını gördü. O onun eşi değildi. İnsanlar çiftleşme işaretlerini çağırabiliyor olsalar bile, Sikthand ruhunda bu hayatta bir eş bulamayacağını biliyordu.

Sophia söz konusu olduğunda yaşadığı yoğun dürtüler, herhangi bir erkeğin onun gibi bir kadına karşı duyabileceği dürtülerle aynıydı. İlginç, gizemli ve güzeldi. Ve kraliçenin odasında yaşıyordu. Belli ki *burada* yaşayan bir kadına karşı doğal olmayan bir bağlılık geliştirecekti. Elden bir şey gelmezdi.

O gittiğinde, küçük saplantısı da yok olacaktı.

Sophia'nın uzuvları gevşedi ve ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken hareketleri yavaşladı. Griler, altınlar ve siyahlardan oluşan tanınmaz lekelere dikkatle baktı.

Kadının elinde nemli bir bezle banyodan çıkışını izlerken yumrukları gerildi.

O...

Sophia damlayan havluyu resmin üzerine kaldırdı ve adam neredeyse hırlayacaktı. Onu silip atacaktı. Üzerinde bu kadar tutkuyla çalıştığı şeyin gizemi onu günlerce rahatsız edecekti. Elini uzattı, sessizce durmasını diledi.

O anda başını kaldırdı, sanki onu hissediyormuş gibi odanın etrafına bakındı. Dirseklerini dizlerine indirerek aynaya doğru eğildi. *Beni* hissedebiliyor *musun, küçük insan?*

Sikthand, havluyu kalçasından yere bırakıp işine dokunmadığında derin bir nefes aldı. Odanın her iki girişine de devirdiği cam şişeleri tekrar kontrol etmesini izlerken dudaklarını bir sırıtış tehdit etti.

Zekice bir şey. Keşke iki değil de *üç* giriş olduğunu bilseydi.

Kadının yatağa süzülüşünü izlerken bu düşünce beynine yerleşti ve bir daha çıkmadı.

Gece uzadıkça ve vücudu derin bir uykuya daldıkça zihni rahatladı.

Aynasının önünde tuzak telli şişe yoktu. Eğer çok sessiz olursa, ona fark ettirmeden odasına girebilirdi. Merakını gidermek için resmine hızlıca bir göz atabilirdi. Eğer şimdi görmezse, bu şansı asla elde edemeyebilirdi. Ya fikrini değiştirir ve gecenin köründe resmi silerse?

Sikthand'ın daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Bir buhar kadar sessiz, onun odasına girdi. Kadının tatlı kokusu onu hemen çarptı. Tatlı ve karanlık, hafif baharatlı.

Yıllar boyunca bu odayı birçok kez ziyaret etmişti. Kapının girişinde durur, her soğuk yüzeyde biriken tozun her zaman farkındaydı. O kadar uzun süre boş ve ıssız kalmıştı ki Sikthand kraliçenin odasının pisliğin altında ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuştu. Yatağı çevreleyen metal heykelin bu kadar parlak bir şekilde parladığını en son gördüğü zaman...

Buz kırıntıları göğsüne yayıldı ama insanın tatlı kokusu onu berbat anılarından çekip aldı. Kadının kokusu mekânı değiştirdi, ona musallat olan odayı yabancı bir yere dönüştürdü.

Tehlikeliydi. Bir parçası odadan nefret etmek istiyordu. Onu soğuk ve kirli tutmak etkili bir hatırlatma işlevi görüyordu. Bu odalar boş *olmalıydı ve* her zaman da boş *kalacaktı.*

Şu anda onları işgal eden kadın bir *misafirdi*. Daha fazlası değil. Maxu geçirmez olduğundan tamamen emin olduğu başka bir oda olsaydı, Sophia'yı oraya yerleştirirdi. İnsanların kaçmasına yardım eden erkek, bir zamanlar yakın bir arkadaşı ve Sikthand'ın kişisel casusuydu. Bir pishot gibi, Vrulatica'nın delik deşik olduğu gizli geçitlerin ve tünellerin bir kısmını lanetli erkeğe ifşa etmişti.

Neyse ki Maxu'ya *bütün* tünelleri göstermemişti. Özellikle de Sikthand'ın odasından kraliçenin odasına giden tüneli. Bu oda güvenliydi ve Sophia'nın burada kalmasını istemesinin *tek* nedeni de buydu.

Resme yaklaşırken kulaklarını dikti ama kız kıpırdamadı. Eseri gördüğünde adımları durakladı ve bakışları önce uyuyan kıza, sonra da geri döndü. Orada, üç farklı pozda çizilmiş olan... kendisiydi.

Alttaki görüntü, omuzlarından yukarısı maskeli yüzüydü. Bir kâbustan fırlamış gibiydi. Sert ışık yukarıdan, yüzünü ve vücudunu uğursuz bir gölgeye çevirecek ve miğferinin boynuzlarının keskinliğini artıracak şekilde düşüyordu. Gözleri karanlık maskesinden iki yanıp sönen hançer gibi parlıyordu.

Sikthand onun bu tasvirinden memnun olurdu. En azından ondan korkacak kadar sağduyuluydu. Ama diğer iki çizim aklını başından almıştı.

Bir tanesinde Ahea'nın ağzını kaşıyordu, ifadesi sertti ama tehditkâr değildi. Bu sonuncusuydu.

Onu en çok etkileyen görüntü. Bu, onun dokunduğunu gördüğü ve üçü arasında en basit olanıydı.

Göğsünden yukarıya doğru çekilmiş bir portre Sikthand'ı çıplak ve maskesiz gösteriyordu. Profili altın tozu damlalarıyla ısıtılmış hafif bir ışıkla parlıyordu. Yanağını güneşin sıcaklığına doğru hafifçe kaldırmış gibi görünüyordu ama gözleri kısıktı. Gözlerine derin bir yalnızlık duygusu sinmişti ama bunu oraya nasıl koyduğunu anlayamıyordu. Özellikle de adamın geri kalanı bu kadar güzel görünürken.

Soluk teni ile siyah kukuletası arasındaki zıtlık her zamanki gibi yoğundu, ancak her zaman olduğuna inandığı gibi sert ve sinir bozucu görünmek yerine, bu kombinasyon hoş bir ikiliği çağrıştırıyordu. Tıpkı siyah gökyüzüne karşı parlak ay gibi.

Onu böyle mi görüyordu? Bakışları her zaman onun yüzünde başkalarının bakmaya cesaret edemeyeceği kadar uzun süre kalmıştı ama o bunun ilgisinin değil, endişesinin bir işareti olduğunu düşünmüştü.

Doktorun muayenehanesinde onun vücudunu çok iyi incelemiş olmalıydı çünkü dövmelerini mükemmel bir şekilde yeniden yaratmıştı. Biri hariç hepsini.

Japeshi'nin adını ya unutmuş ya da kasıtlı olarak atlamıştı.

Sikthand'ın kasları kaskatı kesildi, parmakları tedirginlikle seğirdi. Bu ihmal ne anlama geliyordu?

Kadının niyetini anlamaya çalışırken içinde birbirine zıt duygular savaşıyordu. Kuyruğunun taşa vuruşunu duyamadan aynanın içinde kayboldu.

Bölüm 9

Vrulatica son iki gündür hareketliydi. Sophia penceresinden, erzak dolu kovaları taşıyan malginaşların odasının önünden geçişini izledi.

Kimse Alno kadar heyecanlı değildi. Sürekli yemeklerden ve umbercree'den bahsediyordu ama en çok kıyafetlerden söz ediyordu. Bazı insanlar tüm yıl boyunca ne giyeceklerini planlıyordu. Şehir merkezindeki zanaatkârlar, iyi para ödeyen müşteriler için aylarca karmaşık kostümler inşa ediyordu.

Sophia'nın giyecek uygun bir şeyi olmadığını dehşetle fark eden Alno, onu şehrin ortasına sürüklemiş, bir dükkândan diğerine sürükleyerek, seçkin mağazalarda bir son dakika hazinesi bulma umuduyla onu çekiştirmişti.

Göz alıcı bir şey bulamamış olmalarına aldırmadı, onu rehin tutan şehre karşı coşku gösterme konusunda hâlâ endişeliydi. Bunu kendine saklamıştı ama aslında bulduğu elbise için oldukça heyecanlıydı.

Alno elbiseye şaşkın bir gülümseme verdi. "Gerçekten mi? Bu mu?" diye sorarken bir yandan da şeffaf kumaşı çekiştiriyordu. "Bu gerçek kıyafetin *altına* giydiğin şey. Tek başına çok... yumuşak ve sıkıcı."

Alno, elbiseyi daha abartılı kreasyonlardan arta kalan indirimli bir metal parça ve çıtçıt kutusuyla süsleyeceği sözünü vererek arayışını gönülsüzce yumuşattı ve kıyafetle ilgili olmayan birkaç dükkânı huzur içinde keşfetmesine izin verdi.

Sanat malzemeleri satan güzel bir dükkân bulmuştu. Çoğu çeşitli metal işleme türlerine yönelik olsa da, onu mutlu edecek kadar illüstrasyon malzemesi bulabilmişti.

Dürüst olmak gerekirse, makyajını çizim yapmak için kullanırken pek de kötü bir performans sergilemiyordu. Son iki gecedir kremler, pudralar ve jeller kullanarak hayal kırıklığını ve şehre duyduğu hayranlığı özel olarak ifade etmeye çalışıyordu.

Sikthand'ı tekrar çizmek istemesine rağmen bundan kaçınmış, bunun yerine zeminini yükselen malginash ile süslemeyi tercih etmişti. Hatta makyajın içinde daha önce fark etmediği birkaç yeni renk bile bulmuştu. Alno'ya stoklarını yenilerken yeni tonlar eklediği için teşekkür ettiğinde, Alno ona boş bir bakış atmıştı.

Vrulatica'nın ziyaret ettiği her bölgesi en az diğerleri kadar ilgi çekiciydi. Heykeller ve ilginç mimari her katta görülebiliyordu ama bundan tam anlamıyla zevk almakta zorlanıyordu. İzlendiğine dair neredeyse sürekli bir his beynini gıdıklıyordu. Bu tanımlanamaz his, keşfederken her iki dakikada bir başını çevirip etrafını kontrol etmesine neden oluyordu.

Sürekli izlendiği için buna odaklanmak aptalca bir *şeydi.* Yanından geçen her Vrulan, bu tuhaf, kasvetli giyimli insanı inceliyordu. Ama o, bunun başka bir şey, başka *biri* olduğu izleniminden

kurtulamıyordu.

Alno bunu onun "sürekli sıkılmış kıçına" bağlamıştı. Onun sevimli açıklama şekli

rahatlayıp Vrulatica'nın tadını çıkarmak için kendine izin verirse paranoyası kaybolacaktı.

Sabahları Heleax'a yaptığı ziyaretler, Alno'nun tavsiyesini yakın zamanda dinlemeyeceğinin garantisini veriyordu. Heleax hücresinde kaynamaya terk edilmişken nasıl eğlenebilirdi ki? Sadece bu da değil, can sıkıntısından ölüyor olmalıydı. En azından o keşfedebilir, yürüyüşe çıkabilir, Alno'yla konuşabilir, resim yapabilirdi. Heleax bütün gün bir saunada kilitliydi ve onun kısa ziyaretleri dışında tek arkadaşı arada sırada gelip geçen gardiyanlardı. O gece bir partiye gideceğini terli yüzüne karşı itiraf ettiğinde, her bir suçlu kelime içinde patlamıştı.

Muhafızlar Heleax için getirdiği hediye sepetinden sadece iki tanesini almasına izin vermişlerdi. Bir kitap. Ve metal bir yüzük bulmacası. Heleax minnettar olsa da, hediyelerden çok ne öğrendiğini duymakla ilgileniyordu.

Alno'nun Tremanta'da olup bitenlerle ilgili olarak kendisine aktardığı her şeyi aktarmıştı ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Sophia'nın hiç tanımadığı bir kadın olan Vila, geçici Kraliçe olarak atanmıştı. Kraliçeliğe yükselmesinin onaylanacağı ya da reddedileceği oylama iki gün içinde yapılacaktı ve eğer *onaylanırsa* aynı gün tüm dünyada yayınlanacak bir konuşma yapacaktı.

Konuşmayı Vrulatica'da izlemenin bir yolu olmadığından, kral ve lonca revirin yakınındaki bir ek binaya uçacak ve holograf görüntülerini oradan izleyecekti. Sophia zaten yanında götürülmeyi talep etmeye karar vermişti ama Heleax öne atılıp onu zaten bildiği şeye ikna etmeye çalışmadan önce bunu söyleyecek zamanı olmamıştı.

Sophia sessizce davasını savunmasına izin vermişti. Zihnini çalıştırmak ve ona akıllıca öğütler vermek ruh haline iyi geliyor gibiydi. Eğer bu Heleax'ı işe yaramış gibi hissettirecekse, kurnazlık yapmanın bir sakıncası yoktu.

Kralla konuşma fırsatı bir dahaki sefere ortaya çıktığında, isteğini dile getirecekti. Kabul etmesi için kendine yarı yarıya şans verdi ve bu şanslar cömertti.

Alno'ya göre, bu geceki partiye katılması için zar zor izin vermişti ve sonunda kabul etmesi, Alno ile birlikte oraya uçmaları ve etkinlik boyunca onun göz hizasında kalmaları şartına bağlıydı. Bu kısıtlamalar altında Difila'yla sosyalleşme şansının pek de yüksek olmadığını ışıl ışıl parlayan Alno'ya açıklayamadı.

Refakatçisi saatler önce hazırlanabilmesi için onu odasına bırakmıştı. Sophia onun elbisesine ve bir yığın uyumsuz metal parçasını masanın üzerine dökerken yüzünde beliren acıma dolu gülümsemeyi kaçırmamıştı. "İyi görünecek," diye söz vermişti. "Benimle görünmekten sadece hafifçe utanacaksın, mahcup olmayacaksın."

Omuz silkti, ikna olmamıştı.

Elbise, Vrulatica'nın çoğunun giyeceği kadar abartılı olmayacaktı ama onun için, yaratıcı kaslarını esnetme arzusu ile bir mahkûm olarak gururu arasında iyi bir uzlaşmaydı.

Parlak metal parçalarını düz çizgilerle bulutlu beyaz ipek elbiseye yapıştırıp dikerken saatler geçti. Alno'nun düz deseni sıkıcı bulacağından şüpheleniyordu ama umurunda değildi.

Sophia giyinirken güneş batmaya başlamıştı. Işıltılı bir makyaj yaptı, saçlarının yarısını arkaya topladı, gümüş telkari bir tarakla sabitledi ve kulaklarının arkasına bir parça yüz mücevheri taktı. İlginç parça yanaklarının ve burnunun üzerinden geçiyordu ve kıyafetini tamamlayacak kadar narindi.

Vrulanlar sert zırhlı parçalarıyla tanınırlardı ve çölün abartılı çiviler ve zincirlerle dolu olacağını hayal etti. Öte yandan *onun* kıyafeti nazik ve gülünç derecede güzeldi.

Neredeyse melek gibi.

Alno farkında değildi ama Sophia yumuşak, yarı saydam kumaşı bir hevesle seçmemişti. *Angelic* pek onun tarzı *değildi.* Hayır, bu seçim kasıtlıydı. Bu etkinliğe böyle bir kıyafetle katılmak, bir death-metal tutkununun bir peri kongresine adım atmasıyla aynı etkiyi yaratacaktı.

Göze çarpacaktı. Ve kasıtlı kıyafet seçiminin bir mesaj vereceğini umuyordu. Partiye katılıyor olabilirdi ve işbirlikçi bir mahkûm da olabilirdi ama asimile *olmuyordu.*

Bu ince bir ifadeydi. Ve pek çok kişi onun bu tercihini tuhaf bir insan tarzı tercihi olarak değerlendirebilir.

Ama bu *onu* daha iyi hissettirdi.

Kapı çalındı ve gerginlik omurgasına tırmandı. Alno'nun tepkisi ona nasıl karşılanacağı hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatacaktı. Bir şey unutmadığından emin olmak için odayı taradıktan sonra kapıyı açtı ve nefesi kesildi.

Magmayla kaplı bir tür altın canavara dönüşmüştü. Altından bir başlık derisine yapışmış ve gökyüzüne doğru kabarıncaya kadar yüzünün yan tarafından yukarı doğru uzanmıştı. Gövdesine daha fazla erimiş altın ve bronz damladı ve kollarını kaldırdı. Metalin altındaki teni ustalıkla gölgelendirilmiş ve gizlenmişti.

Metal sıvılaşıyormuş gibi görünse de aslında tamamen katıydı ve Sophia sanatçının karşısında donup kalmıştı. Bunu her kim yaptıysa, geri çekildiğinde sanki Alno sıfır yerçekiminde eriyormuş, vücudu her yöne doğru sızıyormuş gibi görünüyordu.

Adam ona şöyle bir göz gezdirdiğinde kadın hâlâ kıyafetine duyduğu hayranlığın içinde kaybolmuştu. "Düşündüğümden daha iyi," diye haykırdı. "Hâlâ yaratıcı değil ama sanırım çoğu kişi daha iyisi için yeterli zamanın olmadığını fark edecektir. Ve," diye ekledi korkunç bir şekilde eriyen altın başını kurt gibi eğerek, "ilginç kılacak kadar tahrik edici." Gözleri kadının göğüslerini örten neredeyse şeffaf kumaşa takıldı. Transparan değildi ama teninin rengini yeterince yansıttığı için transparan olduğu izlenimi veriyordu.

Kıkırdadı ve onu kapıdan dışarı itti, bunu yaparken Sikthand'ın ona verdiği pelerini üzerine geçirdi.

"Hiçbir şey görmeyeceksin. Gözlerini Difila'ya sakla."

Onu koridorun aşağısına, Sikthand'ın onu getirmiş olduğu iniş pistine doğru yönlendirdi.

doktorun yanına uçtu. Tekrar Alno'ya odaklandı ve karnındaki gergin dalgalanmayı görmezden geldi. "Ama sen. Vay canına, Alno. Sadece vay canına. Trajik, ateşli, korkunç bir..." Kıyafetinin ne kadar ustaca olduğunu ifade edemiyordu bile. "Yanardağa düşmüş bir heykele benziyorsun."

Alno bu iltifat karşısında gururlandı. Sırıtışı genişledi, iniş pistine doğru son birkaç adımı atarlarken sesi daha da yükseldi. "Bekleyin. Buraya gelirken bazı muhteşem kostümler gördüm."

Atına çoktan binmiş bir malginaş onları bekliyordu. Durduramadan içinden istenmeyen bir hayal kırıklığı geçti. Malginash'ın tepesinde kral değil Komutan Roldroth oturuyordu. Malginash'ın pençelerinin yakınındaki bir kovayı işaret etti ve içine tırmanmalarını bekledi.

Sophia, Vrulalıların kova dedikleri kazan şeklindeki çanaklardan birine daha önce sadece bir kez, Vrulatica'ya ilk geldiğinde binmişti. Bu yolculuk şeklini tercih edeceğini düşünmüştü. Bir sıcak hava balonunun sepetinden farksız, yastıklı bir kapta dinlenirken malginaş tarafından zincirlerle sıkıca tutuluyorlardı. Ama içinden gelen bir ses ona yaratığın sırtında, sıcak ve koruyucu göğsüne yaslanmış bir şekilde uçmanın ne kadar harika olduğunu hatırlattı.

Gökyüzüne çıktılar ve kovada otururken yolculuğun daha yumuşak olduğunu kabul etmek zorundaydı. Güneş hâlâ batma aşamasındaydı ve kızıl çölü ateşli turuncunun görkemli tonlarıyla aydınlatıyordu. Yakında elektrik mavisi gökyüzü siyaha bürünecekti. Kısa bir süreliğine kaçmayı düşünmüş olsa da karanlıkta asla fazla uzaklaşamayacağını biliyordu.

Arkasından uğultular ve tezahüratlar yankılandı ve döndü. Hepsi de insan dolu kovalar taşıyan en az bir düzine malginaş arkalarından süzülüyordu. Kovaların içindekiler özenle hazırlanmış metalik kostümler giymişlerdi ve gün batımında parıldıyorlardı. Zengin desenli kumaşlardan ve kırık ayna parçalarından oluşan şeffaf iplerden oluşan flamalar kovalarının kenarlarından sarkıyor ve rüzgârda arkalarından süzülüyordu.

Atlılar eğilip dönüyor, neşeli yolcuları sağa sola savuruyor, renkli kumaşlardan ve ışıltılı camlardan oluşan çelenkleri rüzgârda uçuşuyordu. Malginash'ın ormana kadar süren geçit törenine sırıtmaktan kendini alamadı.

Bölgenin daha önce orman olarak tanımlandığını duymuş olsa da, önünde yayılan vahanın güzelliği nefesini kesti. Vrulan rezervuarları burada bulunuyordu. Bulut kovalayıcıları bulutlarını tohumladıklarında, bunu her zaman yağmurun çoğunun bu genel bölgeye düşmesi ve çöl kanyonunun yamacından aşağı inen geniş su havzalarında birikmesi için yaparlardı. Söğüt gibi, jilet gibi ince yaprakları olan uzun ince ağaçlar manzarayı süslüyordu ama gövdelerinin arasındaki toprak çoğunlukla çıplaktı.

Diğerlerine kıyasla daha seyrek ağaçlarla dolu olan deniz kenarındaki bir arazi parçası parti için dekore edilmişti. Minderler, alçak masalar ve battaniyelerden oluşan oturma alanları her yerde kumun üzerine serilmişti.

Örtülü alanın çevresinde uzun çadırlar sıralanmıştı ve yükseltilmiş kapaklarından içeride kaynaşan insanları görebiliyordu.

Tül kumaşla kaplı tüneller ana parti alanından ayrılarak her yöne doğru ormanın içine dolanıyordu. Bazı patikalarda yan yana yürüyen birkaç çifti seçebiliyordu.

Alno onun bakışlarının yönünü gördü ve beyaz dişlerini sırıtarak göstererek hafifçe omzunu dürttü. "Difila'dan benimle yürümesini isteyeceğim." Bir çanta kaldırdı ve Difila içinde bir hediye olduğunu anladı.

Gülümsemesi duraksadı. Onun iyi ruh halini bozmalı ve yanından ayrılmasına izin verilmediğini ona hatırlatmalı mıydı?

Yürüyüşe çıkmak, özel etkinlikler ya da toplantılar sırasında yapılan bir Vrulan kur yapma geleneğiydi. Genellikle kısmen kapalı bir patika oluşturulur ve insanlar ilgilendikleri birine bir hediye takdim ettikten sonra ondan yürüyüşe çıkmasını isteyebilirdi. Eğer kabul edilirse, çift tünel boyunca yürür, konuşur ve yol bittiğinde ayrılırlardı. Bu, daha önce konuşmamış olabileceğiniz birini tanımanın baskısız bir yoluydu. Buluşmanın kamuya açık olmasına, ancak özel bir sohbete girecek kadar gizli olmasına ve sohbetin garipleşmesine izin vermeyecek kadar kısa olmasına izin verdi.

Erkeklerin sayısı kadınlardan çok fazla olduğu için, yürüyüş talebi neredeyse her zaman bir erkek tarafından yapılırdı. Bu, evlenmeyi uman bekâr erkeklere, evlilik töreni sırasında koca seçme zamanı geldiğinde bir kadının onları hatırlayabileceği kadar kendilerini olumlu bir şekilde sunma şansı verirdi. Kadınların çok sayıda taliple hızlı bir şekilde tanışmasına ve gecenin geri kalanında herhangi biriyle kaynaşmasının beklenmemesine olanak tanırdı.

Uzaylılarla hızlı buluşma. Homurdandı.

Heyecan Alno'nun zihnini bulandırıyor olmalıydı çünkü Difila *ve* Sophia ile yürüyüşe çıkmayı planlamadığı sürece Sophia'nın yanında kalması emredilmişti. "Alno, biliyorsun-"

Malginash kovasını bir grup boş kovanın arasına koyarken, "Bekleyin," dedi.

Komutan Roldroth atından indi ve malginash'ı suda sıçrayan bir grup malginash'a doğru hızla uzaklaştı.

Komutan Sophia ve Alno'ya ulaştığında devasa ellerini birbirine vurdu, gözleri açlıkla partiyi taradı. Metalik yeşil yapraklar, sanki derisinden çıkıyormuş gibi başının her tarafındaki küçük bakır buklelerden filizlendi ve saçlarına parıldayan kömür böcekleri yuva yaptı. Kertenkele ile yılan karışımı siyah bir hayvan kalın gövdesini boynuna doladı ve kulağının içinde kayboldu. Dört altın ayak, sanki kendisini kulak kanalının daha derinlerine çekmeye çalışıyormuş gibi dış kulağını ve saçlarını kavradı. Sophia bunun gerçek bir yaratık değil, sadece bir metal parçası olduğunu kendine hatırlatarak ürperdi.

Alno onun için pelerinini aldı ve Roldroth'un gözleri onun kıyafetine takıldı. "Fena değil, insan." "Daha iyisini yapabilirdim." Ona dikkatle baktı. "Ama bildiğin gibi, burada olmayı planlamamıştım.

bu küçük parti için."

Komutan bunun üzerine kıkırdadı. "Haklısın."

Partinin içinde yürüyorlardı, bazı çadırlardan hafif müzik sesleri geliyordu ve Sophia gözlerinin ne kadar büyümüş olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. Hayal edebileceği her şeyi aşan kostümler birkaç adımda bir görülebiliyordu.

Eğer Dünya Clecania'ya açılırsa, burası özel efekt makyaj sanatçıları, Cadılar Bayramı meraklıları ve cosplayer'lar için bir merkez olacaktı. Bu grubu en azından dudak uçuklatıcı bulmayacak birini düşünemiyordu. Venedik maskeli balosu gibiydi - ama maskeli balo aynı zamanda demirciler için bir cümbüş olsaydı.

Geometrik olarak yerleştirilmiş yansıtıcı gümüş parçalardan oluşan bir kıyafet içinde bir kadın yürüdü. Şekiller tüm vücudunu ve yüzünü kaplıyor ve etrafında kırık yansımalar yaratıyordu. Sophia onu bir kaleydoskopun içinden doğan bir yaratık olarak hayal etti.

Partinin içinde dolanıyorlardı ama kız gözlerini Vrulanlar'dan ayırıp yürüdükleri yere dikkat edecek kadar uzun süre ayıramıyordu. Alno onu minderli bir oturma alanına yönlendirdiğinde, hiç şikâyet etmeden oturdu.

Komutan Copperhead onun önünde çömelmiş, dikkatini çekiyordu. Yakışıklı bir sırıtış yüzünü böldü. "Burada olmayı planlamadığını biliyorum, ama yine de bunu takdir ettiğini görmekten mutluyum.

Ve"-küçük bir çantayı ona uzattı-"Benimle yürüyüp yürümeyeceğini merak ediyordum?"

Sophia çantaya gözlerini kırpıştırdı, beyni hâlâ adamın ne sorduğunu anlayamayacak kadar umbercree festivalinin etkisindeydi. "Ah," diye mırıldandı sonunda aklı başına geldiğinde.

Ondan yürümesini istiyordu.

"Oh," dedi tekrar, bunun ne anlama geldiğini anladığında biraz daha yüksek sesle. Komutan Copperhe

-Komutan Roldroth onunla ilgilendiğini ifade ediyordu. Onunla yürüyüşe çıkmak ister miydi? "Öyle ya da böyle kabul edebileceğimden emin değilim." Çantayı geri vermeye çalıştı ama komutan almadı. "Kralın görüş alanı içinde kalmam gerekiyor."

Sertleşti ve etrafına bakındı, eğer burası onlara tahsis edilmişse kralın çok uzakta olmaması gerektiğini fark etti. Onu bir gölgelik altında hafifçe yükseltilmiş bir platformda otururken bulduğunda nefesi boğazında düğümlendi. Kan kırmızısı metalden karmaşık ağlar çıplak göğsünü kaplamıştı. Parçalar ona o kadar mükemmel bir şekilde yapıştırılmıştı ki, kasları boyunca ameliyatla yerleştirilmiş olabilirlerdi.

Siyah dövmelerinin yoğunluğu, kırmızı metal işçiliğinin kapladığı her noktayı açıkta kalmış tendon ve kas gibi gösteriyordu; sanki biri derisini yüzmüş ve başından beri kafesli kırmızı

metalden yapıldığını keşfetmiş gibiydi.

Boynundan yukarı çıkan, yanaklarından kıvrılan ve burun köprüsünden aşağı inen süslemeler o kadar karmaşıktı ki, yüzünün görünen tek kısmı siyah kapüşonuydu.

Ölmekte olan güneş ışığında, gümüş gözleri kıyafetinin metalini yansıtıyor ve kırmızı renkte parlıyordu. Ve ateşli bakışları tamamen onun üzerindeydi. Kadın bir ürpertiyi bastırdı.

"Oh, doğru ya. Gidip ondan izin alayım, sonra gidebiliriz." Komutan, kralın yanına doğru yürürken onun ürkütücü aurasından hiç etkilenmemişti.

Sikthand, komutan kürsüsünün önünde durup birkaç dakika sessizce bekledikten sonra kralın dikkatini çekmek için kuyruğunu yükseltilmiş ahşap zemine iki kez vurana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Kaşlarını normalden daha tehditkâr yapan sadece gözlerindeki kırmızı yansıma mıydı?

Alno ona bir bardak bir şey doldurdu ve o da düşüncesizce büyük bir yudum emdi. Ateş boğazını kapladı. Boş midesinin isyan ettiğini hissederek öksürdü ve hırıldadı. "Ne-" *Öksürük.* "Ne-" Daha fazla öksürdü. Bardağın içindeki kalın sütlü sıvıya baktı. Ve yüzünü buruşturup boynunu tutarak işaret etti.

Sessiz kahkahalar Alno'yu titreyen bir topa dönüştürmüştü. Karnını tuttu ve kızın alev alev yanan yüzünü gördüğünde kahkahası ikiye katlandı. Ateş sütünün geri kalanını ona fırlatmayı aklından geçiriyordu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sana ne verdiğimi görmeden içeceğini düşünmemiştim." Gözlerini sildi. "Bu renwaeder. Çöl bitkilerimizden birinden yapılan bir ruh. Oldukça serttir. Sade içmeye karar vermeden önce suyla mı yoksa meyve suyuyla mı karıştırmak istediğini soracaktım. Ardından bir yudum tuzlu su da iyi gelir."

Sophia, Alno'nun bir bardak dolusu suyu kolayca yutmasını izlerken, "Bu zehir," diye tısladı.

Komutan tekrar ortaya çıktığında hâlâ boğazını sıkıyordu ve hoşnutsuz görünüyordu. Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Kralımızın bugün keyfi yerinde değil. Belki bir dahaki sefere."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı, sesi kısıktı.

Kadın hediyesini tekrar geri vermeye çalıştı ama adam avuçlarını yukarı kaldırıp geri çekildi. "Sende kalsın."

Sophia, Alno'ya bir bardak daha ittiğinde ona vurdu ama Alno güldü. "Su. Söz veriyorum." Yutmadan önce kokladı.

Renwaeder'ı tekrar denemeden önce Alno'nun pek çok güvence vermesi gerekti. Kabul etmek zorundaydı - bir kez düzgünce karıştırıldığında o kadar da kötü değildi.

Birlikte yaslandılar ve herkesin vücudunu süsleyen muhteşem sanat eserlerine aval aval baktılar. İçki ve ılık, kuru gece havası kaslarını rahatlattı ve günlerdir ilk kez Vrulatica'dan biraz keyif almasına izin verdi.

Arada sırada bir adam yaklaşıp ona bir hediye uzatıyordu. Ivır zıvırı kabul etmemek için kendini zorlar, bunun yerine adamları krala yönlendirir ve kralın onların umutlarını kırmasını izlerdi.

Bazı talipler arkalarına bile bakmadan çekip giderken, diğerleri ona hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme ya da kuyruk sallayarak uzaklaşıyordu. Alkol sihrini gösterdikçe, kendini daha fazla somurturken buldu.

Bu şimdiye kadar gittiği en havalı partiydi ve tek yapabildiği bir minderin üzerine oturup izlemekti. Sophia buradaki en iyi giyinen kişi değildi ama yine de hoş görünüyordu. Savunması düşmüştü ve Alno ile takılmaktan hoşlansa da güzel bir hediye ve yakışıklı bir adamla kısa bir yürüyüş kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Yine de arkasındaki öfkeli ejderha soran herkesi geri çevirmekten başka bir şey yapmamıştı. Bu onu rahatsız etti.

Komutanın ona verdiği küçük çantayı açtı ve yüzüğe bakıp sırıttı. İki parmağın üzerine oturan bakır telden yapılmıştı ve üzerinde canlı yeşil bir yaprak vardı. Kıyafetine hiç uymuyordu ama yine de taktı.

"Şuna bakın. Değil mi..." Sophia başını kaldırıp baktığında Alno'nun üzgün olduğunu gördü. Altın rengi parıltısı sadece bir titreşime dönüşmüştü. Alno'nun asık suratlı bakışlarını krala doğru takip etti ve dehşetle nefesini içine çekti. Kral ayaktaydı ve parmaklarını Difila'nın kalçasındaki lapis kemiği detayının üzerinde gezdirirken yüzünde bir gülümsemenin hayaleti vardı.

Masum bir seyirci için, sadece kostümünün işçiliğine hayranlık duyuyormuş gibi görünebilirdi, ancak Difila'nın gözlerindeki sıcaklık parlaması bunun daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Çok özür dilerim, Alno."

Arkadaşı başını salladı ve bardağının geri kalanını içti. Bir gülümseme takındı ama gergindi. "Önemli değil. Bir gün benim de şansım olacak."

Suçluluk duygusu Sophia'nın omuzlarını bükmüştü. Şu anda şansını yakalayamamasının nedeni oydu. Çünkü bütün gece ona bakıcılık yapmak zorundaydı.

Hayır.

Renwaeder aniden damarlarını ısıttı. Kral'a doğru ters ters baktı. Bu *onun* suçuydu.

Ne onun ne de Alno'nun bir yere gitmesine ya da önce onlara yaklaşmayan biriyle konuşmasına izin vardı çünkü Alno kendi gözetimi altında kalmalarını emretmişti. İkisinin de tek istediği buradaki diğer Vrulanlar gibi beş dakika yürüyüş yapmaktı. Ama şimdi zavallı Alno, o kadar istekliydi ki, burada oturup kralın hayallerindeki kızla flört etmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Ya geçen gün yemekte yaptığı gibi bir gösteri yaparsa? Sophia, Alno'nun buna tanık olmasına katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

Aklına bir fikir geldi.

"Bunun kıymetini bilsen iyi olur, Alno," diye homurdandı, elbisesinin zincirlerinden birini koparıp komutanın verdiği küçük çantaya atarken.

"Ne-" Alno, bir adım önüne gelene kadar onun yükseldiğini fark etmemişti. Lanet okudu, tökezledi

onun peşinden. "Sophia," diye tısladı. "Ne yapıyorsun? Dur."

"Şşş. Eğer bu iş istediğim gibi giderse, yemin ederim harekete geçsen iyi olur."

Alno daha fazla tartışmaya başladı ama kral onun yürüdüğünü fark etmişti. Kaşlarından biri yukarı doğru kalktı.

Yükseltilmiş platformunun üzerinde heybetli bir şekilde duran krala bakarken midesini bir şüphe ürpertisi kapladı. "Merhaba Majesteleri." Elleri kalçalarında, aralarında bakışan Difila'ya garip bir baş selamı verdi. "Böldüğüm için özür dilerim ama..." Yutkundu, midesi savaş alanına dönmüştü ve kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bunu yapamam.

Difila'nın gözlerinin Alno'ya kayışını ve bir an oyalanışını izledi. Sophia onun bakışlarındaki kıvılcımı hayal etmiş olabilirdi ama cesaretinin son kırıntılarını toplamak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Çantayı krala uzattı. "Benimle yürür müsünüz?"

Şüphesiz bir sonsuzluk geçmişti.

Kral en azından saatlerdir ona bakıyordu, ifadesi çıldırtıcı bir şekilde okunamıyordu. Sophia kumun içinde eriyip gitmek istiyordu. Yakından baksa, kalbinin atışıyla birlikte vücudunun da nabzının attığını göreceğinden neredeyse emindi.

Bir dakika önce mükemmel bir çözüm gibi görünmüştü. Onunla yürüyüşe çıkmayı kabul ederse, Alno'ya Difila'yla baş başa kalması için çok ihtiyaç duyduğu zamanı vermekle kalmayacak, aynı zamanda eğer gerçekleşirse yeni Kraliçe'nin yayınını izlemek için yapacakları gezide onlara eşlik etme konusunu da açabilecekti.

Ama şimdi o kadar emin değildi. Ya onu geri çevirirse? Ne kadar utanç verici.

Cildi soğudu. Ya onu geri çevirmezse? Mantıklı bir düzeyde, bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Ama...

Kral yavaş adımlarla ilerledi. Yere inen üç basamakta ayağının her gümbürtüsü kulaklarına gök gürültüsü gibi geliyordu. Botları tam önündeki yumuşak kuma çarptığında irkilmemek için kendini zor tuttu.

Adam keseyi Sophia'nın gevşek parmaklarından yavaşça çekerken bakışları

Sophia'nınkileri delip geçti. Sophia yutkundu.

"Yürüyelim o zaman." Adamın derin sesi kadının omuzlarında kıvılcımlar sıçrattı.

Tek yapabildiği başını sallamak ve ormanın kenarındaki loş tünele doğru onu takip etmekti. Sophia tünelin girişi yaklaşırken Alno'ya baktı ve onu aptal aptal arkasından bakarken buldu. Kendilerine bakmakta olan Difila'ya sert bir kafa darbesi indirdi ve Difila kendine gelir gibi oldu, aceleci bir sırıtış takındı ve Sophia'nın duyamadığı bir şeyler söyledi.

Kadının ağzının kenarı kalktı ve başını ona doğru eğdi.

Bu yürüyüş şimdiye kadarki en kötü hata olsa bile, en azından Alno'ya hayalindeki savaşçı kadınla bir şans vermişti. Sophia tatmin olmuş bir nefes verdi ve gizlice krala bir bakış attı. Onun kendisini izlediğini fark edince kalp atışları hızlandı.

Tünelin eşiğini geçtiler ve partiden gelen sesler boğuklaştı. Sikthand'ın bakışlarını hâlâ üzerinde sıcak ve ağır bir şekilde hissedebiliyordu, bu yüzden mahrem yollarını kaplayan masmavi kumaştaki her dekoratif gümüş ilmeği incelemekle meşguldü. Duvarların perdeleri sıktı ama tavanın kumaşı, onlar yürürken ağaç tepelerini ve yıldızları görebileceği kadar inceydi.

Kralın gövdesi tünelin umduğundan çok daha fazlasını doldurdu ve ona iki seçenek bıraktı. Onun pazusuna o kadar yakın yürüyebilirdi ki vücutları sallanan bir adımla birbirine sürtünme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir ya da kumaş duvarlara sürtünerek ne kadar ürkek hissettiğini ortaya koyabilirdi. Bunu yapmayacaktı.

Bu.

İşkenceli bir sessizlik içinde yürüdüler. Onunla konuşması gerekmiyor muydu? Yoksa yürümesini isteyen o olduğuna göre bu onun görevi miydi? Sessizliği bozmak için ne söyleyeceğini düşünürken dudağını çiğnedi. *Şanslıyız ki bu gece hava çok güzeldi. Hayır. Aptalca.*

Kral kocaman kollarını arkasında kavuşturmuştu. Sophia birden yürürken elleriyle ne yaptığını hatırlayamadı.

Onları yanlarına yapıştırdı, sonra içinden inledi. *Bu doğru değil.*

Onları önüne çekmesi, hızlı yürüyen bir banliyö ev kadınını taklit etmeye çalışıyormuş gibi görünmesine neden oldu. Adamın dirseği kızın koluna değdi ve kız neredeyse gıcırdıyordu.

Tanrım, bu gece çok iyi görünüyordu. Kıyafeti biraz ürkütücü olabilirdi ama kaslarının seksi çıkıntılarını mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Nefes aldı ve göz kapakları dalgalandı. Adam da güzel kokuyordu.

"Neden beni o kadından uzaklaştırdın?" Adamın gürleyen sözleri kadının omuzlarının gerilmesine neden oldu. "Ne?" Adamın ne dediğini ve sorunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu ama bir cevap düşünmek için zaman.

Kral durdu ve onunla yüzleşti, geniş göğsü kapalı tünelin yakın çevresinde çok daha geniş görünüyordu. "Difila ile konuşmamı böldün. Bu gece yatağımda onun yerini almaya mı çalışıyordun?"

Kafa derisinin üzerinde elektrik kıvılcımları patladı. "Hayır!" Sophia kekeledi. "Birinden yürümesini istemek için başka bir neden yok," diye hatırlattı karanlık bir şekilde.

"Ben... Ben düşündüm ki..." Gümüş rengi bakışlarının kızın vücudunda gezinmesine izin verdi, incelemesini gizleme zahmetine girmedi.

Karnında ısı birikti. Ona daha önce hiç *böyle* bakmamıştı. *Plan bu değildi.* "Majesteleri, ben..."

Hınzır bir gülümseme Sikthand'ın ağzının köşesini kaldırarak keskin dişlerinden birini ortaya çıkardı. Yavaş bir nefes çekti, dudakları aralandı. "Beni görkemli buluyorsun, değil mi?" Sikthand yaklaştı, kokusu onu sarıyordu.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bana görkemli deyip duruyorsun. Görünüşümün bu kadar yüceltildiği pek görülmemiştir. Söyle bana insan, en görkemli yanlarım hangileri?" Sırtına bir şey dolanıp onu bir adım daha yaklaşmaya zorladığında Sophia sıçradı. Kuyruğun ucu çenesinin alt tarafına geldiğinde bunun sırtına dolanan ve önünü kaldıran kuyruk olduğunu fark etti.

Sivri ucu kızın tenine bastırarak çenesinin kalkmasını ve bakışlarının kendisiyle buluşmasını sağladı. "Bu..." Sophia düşüncelerini düzenlemeye çalıştı ama tek düşünebildiği vücudunun ona ne

kadar yakın olduğuydu. Kuyruğunu bir kez daha çektiğinde ona doğru yassılaşacaktı. Bu düşünceyle içinde oluşan sıcaklık çekirdeğine doğru aktı.

Gümüş gözleri parladı, sonra karardı.

"Bu sadece bir unvan," dedi sonunda. "Dünya'daki insanların kraliyet ailesine söylediği bir şey. Majesteleri.
Ekselansları. Ekselansları."

"Senin... şu anki ilgine rağmen," diyerek vücuduna tekrar dikkatle baktı. Kızın yüzü parlıyordu. Onun tahrik olduğunun kokusunu alabiliyordu. "İkimiz de beni buraya sana hizmet etmem için getirmediğini biliyoruz. O yüzden tekrar soruyorum, ne istiyorsun?"

"İstiyorum..." *Beni içine çekmeni ve o dişlerini kullanmanı istiyorum.* İçten içe kendini salladı. *Hayır! Hayır!*
Kötü Sophia! Bu sadece ateş sütünün konuşması. Onun yakışıklı yüzüne bakarken düzgün düşünemediği için gözlerini kapattı. Neden bu yürüyüşün iyi bir fikir olduğunu tekrar düşünmüştü ki? *Ah, evet.*

"Tremanta'dan bir yayın olursa beni de yanında götürmeni istiyorum." Kelimeler dudaklarından döküldü.

***

Sikthand onun davetini kabul etmesine asla izin vermemeliydi. Yürümeye başlayalı birkaç dakika bile olmamıştı ve Sikthand onu neredeyse göğsüne bastıracaktı ki kendini tutmayı başardı.

İnsana aşık olmuştu. Son iki gündür kendini gölgelerde kalmaya zorlasa da, ondan uzak durmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Onu izlemek hoşuna gidiyordu. Bunu arzuluyordu. İçindeki bir şeyi sakinleştiriyordu.

Şehri keşfederken onu takip etmiş, ataları tarafından kuleye inşa edilen her çatlak, gözetleme deliği ve aynanın arasından kaymıştı. Gece için elbisesini seçtiğinde kaşlarını çatmış, ona daha iyi bir şey veremediği için pişmanlık duymuştu.

Ne kadar da yanılmıştı. Kıyafeti diğer Vrulan kostümlerine uymuyordu. Tüllü ve narindi. Ve altındaki çıplak vücudunun ipuçlarını öylesine kışkırtıcı bir şekilde sergiliyordu ki. Onun kendisine doğru yürüyüşünü izlerken gözleri neredeyse kurumuştu, kalbi açık bir et parçası göreceği ana hazırdı ama o an hiç gelmemişti.

Yine de elbise güzel bir fraktan daha fazlasıydı.

Kıyafetinin diğerlerine kıyasla ne kadar yersiz olduğu konusunda hiçbir utanç belirtisi göstermedi. Tam tersi. Onun yüz ifadesini izlerken, bir an için meydan okuduğunu görmüştü.

Ağız sulandıran dişi bir açıklama yapıyordu. Neredeyse yüzüne bir sırıtış getirecekti. Ama sonra, onun büyüleyici zekâsından habersiz olan talipler akın akın üzerine üşüştü.

Her birini parçalamak istiyordu. Hiçbiri bu sinsi kıyafetin ne olduğunu göremedi. Onlar sadece, kuyruklarının yanlış bir dilimi ile yırtılabilecek kadar ince bir kumaşa sarılmış tatlı bir vücut gördüler.

Kadının uyarılmışlığının hafif kokusu burnuna kadar geldi. Kuyruğunu çenesinden doğru açıyla

indirirse, elbisesinin bir doku gibi parçalanacağını bildiği için siki ağrıyordu.

Ama onunla yürümesinin nedeni bu değildi.

Jesti özveriliydi. Hizmetçisi Alno'ya yardım etmek için yapmıştı.

Onları bir arada, saçma sapan şeyler konuşurken izlerken kıskandığını itiraf etti. Gülümsüyordu.

Onunla asla böyle bir şey yaşayamazdı ve kıskançlık içinde erimiş kurşun gibi yanıyordu. Difila'yı baştan çıkarma sürecindeydi, böylece masum erkek hissettiği kıskançlığın bir kısmını hissedebilecekti.

Sikthand Alno'dan nefret ederdi. Onun kolayca yaslanmasından, gülüp içmesinden, dünyayı umursamamasından nefret ediyordu. Koltuğunun arkasında kimin yürüdüğünün sürekli farkında değildi. İçkisinin kişisel depolarından gelen likörle dolu olduğundan emin olmak zorunda değildi.

O sadece var olabilir.

Ama erkekten her şeyden çok nefret etmesine neden olan şey, Sophia'nın onunla birlikte var olabilmesiydi. Bunun küçük insanına zarar vereceğinden emin olmasaydı, Sikthand Alno'yu günler önce istifa ettirirdi.

Hayır, *onun* insanı değil.

Kuyruğu kadının sırtının yumuşak kıvrımından kayıp gitti. Kadın titredi.

Sikthand tavrını sertleştirmeye zorlayarak doğruldu. Başka bir hayatta olsa, onu ısıtacak kişi o olabilirdi.

Döndü ve yavaş adımlarla tünelden aşağı inmeye devam etti. "Vila yükselecek olursa seni de yanımda götürmeyi planlamıştım."

"Oh." Ona yetişmek için hızlandı. Bakışları onunkilere kaydı, umut kara kaşlarını kaldırdı. "Belki Heleax'in de gelmesine izin verebilirsin?"

"Hayır," diye hırladı.

Sophia nefis pembe dudağını çiğnedi ama çok şaşırmış görünmedi. Tünelin sonu her adımda biraz daha uzaklaşıyor, sessizlik havayı ağırlaştırıyor gibiydi.

"Siz... Siz Vila'dan ticaretin yeniden açılması karşılığında insan göndermesini istediniz mi?"

Homurdandı. "Bugünlerde söylentiler böyle mi? Hayır. Ticaret, yeniden açılması konusunda konuşabileceğim onaylanmış bir hükümdar bulana kadar kapalı."

"Oh," diye nefes aldı.

Sikthand şişti, daha fazlasını söylemek istiyordu ama genellikle kendini açıklama ihtiyacı hissetmezdi. Hayatları takas etmeyi alışkanlık haline getiren türden bir hükümdar değildi.

"Kıyafetini beğendim," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. Bakışları Japeshi'nin adının neredeyse göründüğü göğsüne takıldı. Japeshi'nin çizdiği ve ismini atladığı resim gözünün önünden geçti ve çenesini sıktı.

Gözleri şimdi onun pec'ine dikilmişti. Japeshi'nin yarı gizli ismine neredeyse dik dik bakıyordu. Kıskançlık mı? Yoksa acıma mı?

"Dövmemle ilgili bir sorunun mu var?" Neredeyse tıslayacaktı.

Bakışları onunkilere kaydı ve yüzü kızardı. Başını salladı, gözleri yere düştü.

Birkaç acı dolu adım daha attılar, sonra gürledi: "Gözlerindeki o acıyan bakış bana ne yazdığını ve ne anlama geldiğini öğrendiğini söylüyor. Sanırım yardımcın seni aydınlattı?" Sikthand öyle olduğunu zaten biliyordu.

Sophia ve Alno'nun konuşmaları arasında, sanki Sikthand'ın trajedilerini defalarca tartışmışlar gibi, geçmişinden kısa kısa bahsediliyordu. Erkeğe karşı duyduğu hoşnutsuzluk daha da derinleşti.

"Hayır." Sophia gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Bunu akşam yemeğinde birinden duydum."

Küçük yalancı.

"Peki kimdi o? Onlarla konuşmak isterim." Kızın gözleri tünelde gezinip bir yalan bulmaya çalışırken sırıtmasını engelledi.

Uzaktan gelen korna sesleri dikkatlerini çekti.

Sophia'nın şaşkın ifadesi karşısında Sikthand, "Umbercree'ler geliyor," diye açıkladı. Tüneli her iki yönde de taradı. Sona başlangıçtan çok daha yakındılar ve çoğu insan zaten umbercree'yi izlemek için karanlık ormana girerdi.

Onu geri götürebilir, Alno'nun yanına bırakabilir ve yaratıkları uzaktan izlemesine izin verebilirdi. Ama sonra onları ilk gördüğünde ne kadar hayrete düştüğünü hatırladı. Eğer kız da onun kadar büyülenmiş hissederse, yaratacağı sanat eseri büyüleyici olacaktı. Mümkün olan en iyi görüş açısına sahip olmalıydı.

"Çabuk adım at." Elini kadının omurgasına koymak istedi ama parmaklarını sırtında birleştirdi, hafif acı kontrolünü engelliyordu.

Tünelin sonundan çıktıklarında orman karanlık ve sessizdi. Gökyüzü koyu kadifemsi bir maviydi ve yıldızlarla ay, minata ağaçlarının sallanan ince yapraklarını aydınlatmaya yetecek kadar parlıyordu.

Biraz gerilerindeki parti heyecandan uğulduyordu. Umbercree'yi daha iyi görebilmeleri için söndürülen ışıklar yanıp sönmeye başladı, ama Sophia alnını endişeyle kırıştırarak ona doğru ilerledi.

Onun bu ince hareketi karşısında göğsü kabardı. Ne yaptığının farkında bile değildi ama Sikthand bunu her zerresinde hissetti. "Sakin ol dişi. Karanlıkta umbercree'yi izliyoruz."

Dikkatini ona verdi, sonra ağaçları taradı, karanlık bir ormanda yalnız olmaları onu germiş gibi omuzları gerildi. Tam olarak bu tepkiyi ortaya çıkarmak için özenle çalışmış olmasına rağmen varlığının bu etkiyi yaratmasından nefret ediyordu. Onun kendisine karşı temkinli olmasını istiyordu, değil mi? Temkinli olmak güvenliydi. Temkinli olmak, mesafesini koruyacağı anlamına geliyordu.

"Belki de geri dönmeliyiz?" Tüneldeki ışıklar birer birer yanıp sönerek onları karanlığa gömdü. "Ya da dönmeyelim," diye nefes aldı.

İnsan görüşünün zayıf olduğunu biliyordu ve hâlâ ne kadarını görebildiğini merak ediyordu.

itibaren

Ellerini birbirine kenetlemiş ve tünel girişinin etrafındaki boşluğu sanki artık bulamıyormuş gibi perişan bir şekilde taramasına bakarak, pek bir şey tahmin edemedi.

Havada hışırtılar yükseldi ve bir umbercree bacaklarının yanından geçerek onlara bir rüzgâr patlamasıyla çarptı.

Sophia çığlık attı ve geriye doğru tökezledi. Sophia bir minata köküne takılıp düşmeden önce onu yakaladı.

Korkusuna lanet olsun, etraflarındaki havayı ekşitiyordu. Onun bundan zevk almasını istiyordu. Dehşete düşmesini değil. Sikthand kızın titreyen bedenini önüne çekti ve ellerini kızın omuzlarında ağırlaştırdı.

"Onlar sessiz yaratıklar," diye fısıldadı kulağına, daha fazla umbercree tepelerindeki ağacı hışırdatıp yaprakları onlara doğru süzülürken. "Ama birazdan ağaçların içine doğru ilerlemeye başlayacaklar."

Umbercree sürüleri yanından geçerek saçlarının uçuşmasına neden oldu. Her seferinde irkiliyor, adamın göğsüne daha da yaslanıyordu ama korkusu azalmış, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. Sikthand hayal kırıklığı içinde inlemek istedi. Kendini ona karşı bağışık tutmak imkânsızdı.

Kendini durduramayarak kulağına doğru nefesini verdi ve kızın nefesinin kesilmesini izledi. Boynunda zonklayan sıcak nabız noktasını öpmek için hiç çaba sarf etmesine gerek yoktu.

Bir umbercree o kadar yakından uçtu ki uzun kuyruğu kulağına değdi ve güldü. Bu sesi seviyordu ama duymaktan da nefret ediyordu; istemiyormuş gibi yapmak zorunda olduğu bir şeyin tadıydı bu.

Yakında gidecekti. Onda kalamazdı.

Yukarıdaki ağaçlardan alçak bir tıkırtı yankılandığında başı bir o yana bir bu yana döndü. "Minata gövdelerinde delikler açıp özsuyunu yiyorlar," diye açıkladı gagalayan umbercree'nin gürültüsü sabit bir davula dönüşüp sessiz geceyi sesle doldururken.

"Bu inanılmaz." Bakışları havada uçuşuyor, parlak ayın altında belli belirsiz çizgileri dışında neredeyse görünmez olan kuşları arıyordu. "Keşke onları görebilseydim. Işığa falan mı duyarlılar?"

"Sadece izle."

Hafifçe kıkırdadı. "Çok isterdim ama hiçbir şey göremiyorum... lanet olası... hiçbir şey..." Sesi kesildi. Umbercree ağaçları yollarını gagalayarak açmışlardı ve şimdi gövdelerden parlayan yeşil minata özsuyu sızıyordu.

Etraflarındaki orman kan ağlıyor, canlı ve parlak şurup ağaçlardan aşağıya dereler halinde akıyordu.

Etraflarındaki dünya parlamaya başladığında Sophia huşu içinde bir nefes aldı. Işıltılı yeşil sıvıyla kaplanmış yüksek gövdelere baktı.

Umbercree'ler artık görülebiliyordu, siyah karınları ve uzun kuyrukları yaladıkları özsuyla

boyanmıştı. "Yakında doymuş ve sarhoş olacaklar, sonra da bir eş bulacaklar. Sabah olduğunda yuvalarını inşa etmeye başlayacaklar."

Elini yakındaki bir ağaca doğru kaldırdı ve parmaklarını özsuyun içine daldırdı. Burnunun hemen önündeki yapışkan maddeyi parmaklarının arasına sürterek, "Sanki parlayan bir yapışkan gibi," dedi. "Nasıl? Radyoaktif mi?"

Elini uzattı, gözleri omzunun üstünden ona doğru uçtu.

Adam sırıtmasına engel olamadı ve kadının kara gözleri adamın ağzına kaydı. "Hayır, topraktan geliyor," diye açıkladı adam, kadının bakışlarının açlık dolu bakışlarını görmezden gelmek için tüm kontrolünü kullanarak. "Ağaçlar metal birikintilerini sever. Onlarla doludurlar ve bu onların özsuyunu parlatır." Kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. Adamın kararlılığı azaldı.

Kadının kokusu zihnini bulandırıyordu. Kendini bırakabilirdi. Sadece bu seferlik.

Sikthand ellerinin kızın omuzlarından aşağıya inmesine ve dar beline yerleşmesine izin verdi. Beyaz elbisesinin metal tasarımı minata ormanının ışıltısında parlıyordu. Sıkı göğsünün içinden bir nefes çekti.

Bakışları derinleşti, sanki bir şey düşünüyormuş gibiydi. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye fısıldadı, nefesi yanağında geziniyordu. Adam başıyla onayladı. "Neden hâlâ sende?" Gözlerini onun gözlerine dikti ve sonraki kelimeleri o kadar sessiz söyledi ki neredeyse duymayacaktı. "Adı ne?"

İçine donuk bir acı yayıldı. Sikthand birçok kez Japeshi'nin adını silmeyi düşünmüştü. Sophia'ya bakarken, gerçeği yüksek sesle söylemesi gerektiğini biliyordu, sadece ona dürüst bir cevap vermek için değil, aynı zamanda kendini hatırlattığından emin olmak için.

Derin bir nefes aldı, yalnızlık içine işliyordu. "Onu çıkarmak, yerini alacak başka bir şey için yer olduğu anlamına gelir." Parmakları kadının belinden kaydı. "Yok."

Flesh Forge.

Sophia tam olarak neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama Vrulan dövmeciliğine adanmış Et Dövmecisi adlı mekânın katları, girişlerini engelleyen adamın iri omuzlarından görebildiği kadarıyla ismiyle mükemmel bir uyum içindeydi. En üst katın çevresinde devasa, özenle yontulmuş ocaklar vardı. Her birinde parlayan erimiş metal fıçıları ve cam kaplara parıldayan siyah sıvı damlatan büyük seramik imbikler vardı.

"Bu bir *insan,*" diye bir kez daha itiraz etti Alno, sanki adam onu ilk seferinde doğru duymamış gibi. "Ve bir dişi. Aranızdaki en bilgili kişiler tarafından görülmesi gerekiyor. Bir insan üzerinde iz bırakan ilk mürekkep ustası olma onurunu yaşamak istemiyor musun?"

Derisinin her santimetresi dövmelerle kaplı, fıçı göğüslü bir adam olan Khes usta bir mürekkep ustasıydı. Görünüşe göre her zaman çok talep görüyordu ve çizdiği kişiler konusunda seçiciydi, en ünlü müşterisi kraldı. Alno, Khes'in kendisiyle görüşmek için zaman ayırmasını talep ettiğinde Sophia utançtan yerin dibine girmişti ama Alno buna kulak asmamıştı.

"Peki ya insan vücudu bunu kaldıramazsa?" diye hırladı erkek, kısılmış gözleri kızın solgun teninde gezinirken. "Ya mürekkebe kötü tepki verirse? O zaman bir insanın şeklini bozan ilk mürekkep ustası ben olurum ve bu nasıl görünür? Ayrıca, acıyla baş edemediğinde feryat eden bir uzaylının müşterilerimi rahatsız etmesine izin veremem."

Bu sözler içinde bir şeyleri harekete geçirdi ve çenesini kaldırarak öne doğru bir adım attı. "Acıyla başa çıkabilirim." Ayrıntıya girmemiş, onun şüpheci bakışlarını üzerinde tutmayı tercih etmişti.

"Size doktorun raporunu zaten gösterdim. İnsanların mürekkebimize karşı herhangi bir yan etkisi olmamalı." Alno getirdiği parşömeni bir kez daha salladı ama Khes hâlâ onunla göz temasını sürdürüyordu. İkisi de sessizce diğerine başka tarafa bakması için meydan okuyordu.

"Neden seni dinleyeyim ki? Sen acıyı hissetmedin. Sen kim oluyorsun da ona bununla başa çıkabileceğini söylüyorsun?" Khes Alno'ya dudak büktü.

"Bunu neden örtbas edeyim ki?" Alno ona göz kamaştırıcı bir sırıtış fırlattı ve parlak bir altın pazusunu esnetti, bu sadece Khes'in kuyruğunun tedirginlikle kırbaçlanmasına neden oldu.

"Tüm bu çekişmelerin bir nedeni var mı?"

Sophia donakaldı, tüyleri diken diken oldu. Tek topuğunun üzerinde yavaşça döndü ve miğferini kolunun altına sıkıştırmış olan kralın hemen arkasında durduğunu gördü. Kralın gelmiş olması gereken boş Arnavut kaldırımlı sokağa baktı. Acaba hepsi o kadar dalmışlardı ki onun yaklaştığını duymamışlar mıydı?

"Efendim," diye selamladı Khes, kuyruğunu saygıyla yere vurarak. "Bu insan mürekkeplenmek istiyor ama kendimi rahat hissetmem için yeterli çalışma yapıldığını

sanmıyorum."

Alno dosyayı sessizce tekrar salladı, gözleri kızgınlıkla irileşmişti.

Kralın gümüş bakışları ona kaydı ve hain kalbi daha hızlı çarptı. Umbercee kutlamasından sonra zihninde onunla ilgili bir şeyler değişmişti ve şimdi yardım edemiyordu ama kuyruğunun onu içine çektiği hissini ve kulağına değen sıcak nefesini yeniden canlandırdı. Ona olan ilgisini masum -hatta nesnel- tutan bir baraj patlamıştı. Artık biri onun adını her andığında midesindeki kelebeklerin uçuşmasına engel olamıyordu. Onu kaçıran uzaylıya aşık olmuştu.

Ne kadar saçma.

"Bu, doktoru tekrar ziyaret edene kadar bekleyebilir mi?" diye sordu, kolları tünelde onunla birlikte yürürken olduğu gibi sırtında kenetlenmişti.

"Peki." Eskiz defterini göğsüne bastırdı. "Umutlandırmak falan istemiyorum ama Vila yarın tahta çıkarsa ve sen onunla iletişime geçebilirsen..." İçini aptalca bir korku kapladı. "Çok yakında eve dönüyor olabilirim, değil mi? Eğer... talepleriniz karşılanırsa yani." Adamın tepkisini inceledi ama taş gibi yüz ifadesinde hiçbir duygunun parıldamadığını gördü.

Sophia hâlâ onun yeni Kraliçe'den herhangi bir talepte *bulunup* bulunmadığını ya da bulunmayı planlayıp planlamadığını bilmiyordu.

Güya onları rehin almasının asıl sebebi istifasını istemesiydi. Ama şimdi yaşlı Kraliçe öldüğüne göre, Sikthand'ın nerede kaldığını bilmiyordu.

Eğer Heleax'ın ona dayattığı söylentiler doğruysa, daha fazla insan için pazarlık yapmaya kararlıydı ama kral bununla alay etmişti. Belki de sadece aşık olmasının bir yan etkisiydi ama ona inanmıştı.

Heleax'ın tarif ettiği gibi bir ticaretin değeri üzerine iyice düşünmek de onu şüpheye düşürdü. Şehrinizde fazladan birkaç insan size ne kazandırırdı ki? En iyi ihtimalle, bir avuç vatandaş eşlerini tanıyabilirdi.

Bu faydalı olabilirdi ama yeni Kraliçe'ye şantaj yapmaya gerçekten değer miydi? Uzun vadede türlerini yok olmaktan kurtaramazdı ve İnci Tapınağı'ndaki kızlardan hiçbirinin sessizce geleceğini düşünemiyordu. Eğer çiftlik hayvanı gibi alınıp satıldıklarını biliyorlarsa, Vrulanlar insan kadınlarının ne kadar patlayıcı olabileceğini çok çabuk öğrenmeye hazırlanmalıydılar.

"Yarın ayrılmam için küçük bir ihtimal bile olsa, dövme yaptırma fırsatını kaçırmak istemem." İçini bir hüzün dalgası kapladı. "Eskiden çok dövmem vardı ve Clecania'da dövme yapan çok fazla yer bilmiyorum."

Kralın çenesi gerildi. "Oldukça acı verici olacağının farkındasınız ve olumsuz bir tepki olasılığını kabul ediyorsunuz?"

Hava yoluyla doktora götürülmesi gerekebileceği ihtimali onu korkutuyordu ama çizelgeleri zaten mürekkebin hiçbir etkisi olmayacağını belirtiyordu. Tüm insanlar gibi onun da alerjik olduğu tek Clecanian maddesi

-Ripsli ağacının yan ürünleriydi. "Evet."

"Bundan sorumlu olmak istemiyorum-"

Sikthand, Khes'in sözünü keserek, "Ona dövme yapacaksın," dedi. Sesindeki katı otorite yüzünün kızarmasına neden oldu.

göğsünde. Parlayan bakışları sonunda onunkilerden ayrıldı ve mürekkep ustasına odaklandı. "Bana bir iyilik olarak."

Khes kaşlarını çatarak, "Evet, efendim," diye homurdandı.

Sırıtmasını engellemeye çalıştı ama krala teşekkür ederken bir parça sırıttı. Kaşları çatıldı. Hiçbir şey söylemedi, sadece uzaklaştı.

"Hadi o zaman," diye homurdandı Khes.

Sophia bir süre Sikthand'ın geri çekilen sırtına baktı. Arkasını döndüğünde Alno onu izliyordu, kaşları kalkıktı ve dudaklarında bilmiş bir sırıtış vardı.

"Ne?" Onu iterek geçti, boynunda sıcaklık yükseliyordu.

Havadan daha hafif bir sesle başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Mürekkebin damıtıldığı yer burası." Khes hevessiz bir şekilde odanın genelini işaret etti.

Sophia birkaç adım atarak kalın, yanıcı olmayan malzemeler giymiş bir adama yaklaştı. Erimiş turuncu metalden bir fıçıyı boş bir fıçının içine boşalttı, sonra da zorla kapattı. Adam onu izlerken gördü ve doğruldu.

Khes onun önüne geçerek görüşünü engelledi. "Bu tehlikeli bir iş. Onların dikkatini dağıtmana gerek yok."

"Özür dilerim." Kadın onu odanın ortasına kadar takip etti; burada bir dizi merdiven aşağıya doğru iniyordu. "Ne almak istiyorsun ki?" Khes homurdandı, dudakları kaşlarını çatmıştı.

Sophia aydınlandı. Eskiz defterini açtı ve üzerinde karar kıldığı tasarımı bulana kadar dağınık çizimler arasında gezindi. Kitabı Khes'e uzattı ve o da kaptı.

İç çekerek çizime baktı ve adımları yavaşladı, öfkesi yumuşadı. Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu... aslında iyi."

"Teşekkürler." Sırıttı. "Dünya'dayken tüm dövmelerimi kendim tasarlardım."

Merdivenlerde ona doğru döndü ve yeni bir ilgiyle ona baktı. "Düzenleme yapmak yerine onları kaldırdınız mı?"

Nasıl açıklayacağını düşünürken dudakları aralandı. "Benim geldiğim yerde dövmeler çoğunlukla kalıcıdır. Onları burada olduğu gibi değiştiremezsiniz. Ama..." Bir an için gözlerini kaçırdı, tanıdık bir keder göğsünü sıkıyordu. "Kaçırıldığımda çıkarılmışlar... iyileştirilmişler. Uyanana kadar bilmiyordum."

Khes'in ifadesi sertleşti.

Geri çekildi ve basamakları tepti. "Lanet olası pislikler. Ve şu lanet makineler!" Sophia, Alno ile bakıştı. Ona ayak uydurmak için acele ettiler ama Alno kolunu savurup hâlâ avucunda tuttuğu eskiz defteriyle öfkeyle onları işaret edince durdular. "Ve sadece onlar değil," diye gürledi. "Çalışmalarımızı bir tür..." olarak gören o lanet şehirler. O

bir an için sessizce hışırdadı. "Tahrifat. Hepsi de basit fikirli."

Sophia ve Alno şaşkın sırıtışlarını sürdürürken, merdivenlerden inerken kendi kendine homurdandı.

Et Ocağı'nın en alt katına ulaştıklarında, sadece birkaç göz Khes'in kendi kendine atıp tutmasını izlemek için döndü. Yüzlerinde can sıkıntısıyla irkilen müşterilerinden başlarını kaldırıp baktılar.

"Merak etme kızım," diye tekrar onu işaret etti, sonra gözleri defterine takıldı. Yumruğunu hafifçe ezilmiş sırttan kurtardı ve özür dileyen bir sırıtışla defteri ona geri uzattı. Kız defteri elinden kaçırmadan önce elinin arkasını sıvazladı. "Onları geri alacağız. İstediğin kadar çizeceğim."

"Sophia," diye hatırlattı.

"Sophia," diye tekrarladı, kobalt mavisi gözleri demir kapüşonunun içinde kırışıyordu. Alno'ya baktı, kaşları öncekinden biraz daha yumuşaktı ama hâlâ yerindeydi. "Onun izlemesini mi istiyorsun?"

"Ben kalıyorum. Tabii bunu kralla konuşmak istemiyorsan," diye alay etti

Alno. Kadın ona hafifçe dirsek attı. "Evet, onu burada istiyorum,

lütfen."

Khes homurdandı ve devam etmelerini işaret etti. İstasyonlardan geçerken Sophia tedirgin olmaya başladı. Vrulatica dayanıklı savaşçılarla doluydu ama yine de sıkılmış dişleri ve hızla sallanan kuyrukları, onların bile acıyla başa çıkmakta zorlandıklarını gösteriyordu.

Sophia saatlerce süren seanslar geçirmiş, vücudunun en acı veren noktalarında çalışmalar yapmıştı. Ama birden kendine güveni sarsıldı.

Köşedeki diğerlerinden daha büyük bir istasyona yaklaştılar. Burnundan nefes alıp ağzından vererek karnında fokurdayan mide bulantısını yatıştırmaya çalıştı.

"Sen. Şuraya. Sessiz ol ve yoldan çekil," diye bağırdı Khes, köşedeki bir koltuğu işaret ederek. Alno gösterişli, abartılı bir gülümsemeyle koltuğa yerleşti.

Khes çekmeceleri karıştırarak arkasını döndüğünde, eskiz defteriyle Alno'nun koluna vurdu. "Kes şunu."

"Bu sürecin ne olduğunu biliyor musun?" Khes önündeki bankı okşadı ve Sophia oturdu. Sophia rahatlamış bir nefesle Khes'in elindeki eşyalara baktı. *Sadece çizim aşaması.*

"Dünya'daki sürecin ne olduğunu biliyorum." O işaret edince eskiz defterini uzattı ve önce doğru sayfayı çevirdi.

Kırmızı mürekkebe batırılmış bir fırçayla siyah saçlarını kaşıyarak onu inceledi. "Mmm, peki bu nedir?" "Şey, ne yaptıracağınızı ve nereye yaptırmak istediğinizi falan öğrendikten sonra, bölgeyi hazırlıyorlar, temizliyorlar ve tıraş ediyorlar, sonra da ellerinde bir rehber olması için kalıbı yerleştiriyorlar." Khes başıyla onayladı.

konuştu. "Mürekkebi derinize bir iğneyle enjekte ediyorlar. Çizgi çalışması, tasarımdaki ana hatlar veya daha ağır çizgiler gibi, sanırım? Önce bu yapılır. Sonra renk ve gölgelendirme için iğneleri değiştirebilirler.

tüm çizgi işleri bittikten sonra."

"Renk." Khes'in gözleri ilgiyle parladı. "İşte bu eğlenceli olurdu." Kaşları çatıldı. "İğne derken, mürekkebi bir kez enjekte ettikten sonra rengi daha sonra başka bir iğneyle enjekte ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Hayır..." Sophia Vrulan dövmesi hakkında bildiklerini düşündü. "Yani burada önce mürekkebi enjekte ediyorsunuz, sonra da manyetik bir kalem kullanarak derinin altında gezdiriyorsunuz, öyle mi? Ama tüm mürekkep zaten orada?" Başını salladı. "Dünya'da iğne ile çiziyorlar. Onlar çizerken iğne sürekli olarak derinize girip çıkıyor." Khes'in kafası hâlâ karışık göründüğünde, tekrar açıkladı. "İğne bir makinenin içinde ve deriyi dakikada binlerce kez deliyor."

Alno ve Khes aynı tiksinti seslerini çıkardılar. "Korkunç," diye tükürdü Khes. "Senin kanın akmıyor mu?"

Kız cevap verirken dudağı daha da kıvrıldı. "İğne oldukça küçük ama evet. Bazıları diğerlerinden daha fazla kanar."

İnançsızlığı yüzünden başını iki yana salladı. "Sanırım biraz acı hissettiniz."

Kızın pazusundaki resmi çizimde gösterdiği şekilde serbest elle boyamaya başladı, kalıcılıklarından popülerliklerine kadar Dünya dövmeleriyle ilgili her şey hakkında sorular sordu ve karşılığında Vrulan dövmeciliğinin tarihi hakkında onu aydınlattı.

Bir noktada Alno uykuya dalmıştı, köşeden hafif bir horultu yükseliyordu. Khes arkasına yaslandı ve neredeyse mükemmel olan kopyaya bakarak sırıttı. "Alno'nun seni görmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu şimdi anlıyorum."

Soluk gri yanakları kızardı, neredeyse demir kapüşonunun gölgesine kadar derinleşti. Bir omzunu kaldırdı. "Yüz yıldan sonra bir şeylerde iyi olmalıyım, sanırım."

Tezgâhına dönmeden önce Sophia'nın çenesinin düştüğünü görecek zamanı olmadı. "Yüz yaşında mı?" diye nefes aldı. "Vrulalılara kaç yaşında olduklarını sormak kabalık mı?"

"Yaşlandıkça, *kibarlığın* istediğin yere ulaşmak için daha uzun bir yol olduğunu daha iyi anlıyorum." Kıkırdadı. "Bana bir şey mi sormak istiyorsun? Sor bana."

"Kaç yaşındasın sen?" Sırıttı.

Duvardaki büyük siyah bir düğmeye bastı, sonra başını eğerek tavana baktı. "Eğer yılı doğru hesaplayabildiysem, ki bazen doğru hesaplayamıyorum, iki yüze yaklaştığını söyleyebilirim."

"Vay canına." Sophia iyileştirme tüpüne karşı hâlâ temkinli olsa da, bunun avantajları olduğunu kabul etmek zorundaydı. Khes'in yaşının kırklı yaşlara yakın olduğunu tahmin ediyordu. "Yüz altmışın üzerinde görünmüyorsun."

Alaycı sırıtışını yakalayana kadar bakışları ona doğru genişledi, sonra Alno'nun yerinden fırlayıp sandalyesinden düşmesine neden olan havlayan bir kahkaha attı.

"Günaydın, günışığım." Başını ovuşturup kendini yerden kaldıran hoşnutsuz Alno'ya gülümsedi.

Bir vınlama sesi havayı doldurdu ve duvardaki bir oyukta parıldayan siyah bir sıvı tüpü belirdi. Yukarıdaki mürekkep ocağından aşağıya gönderilmiş olmalıydı.

"Pekâlâ." Khes yaklaştı ve şişeyi gözlerine doğru tuttu. "Bunu derine tek seferde enjekte etmem gerekiyor. Hoş bir his vermeyecek. Hoş görünmeyecek. İyi haber şu ki, bir şifacıya ameliyatla aldırmadığınız sürece bu bölgeye daha fazla enjekte etmenize gerek kalmayacak."

Akıcı siyah mürekkebe baktı.

"Nasıl bir his olacak?" Kelimeleri sıkılmış bir çenenin arasından zorla söyledi.

Khes şişenin tepesine piston benzeri kısa bir alet taktı. "Soğuk. O kadar soğuk olacak ki yakacak. Ama mürekkebin teninizde bıraktığı his insanların aklından çıkmayacak." Tezgâhın altından gümüş bir kova çıkardı ve kadının dizlerinin arasına bıraktı. "Çoğu ilk seferinde kusar."

"Bir de neden hiç dövme yaptırmadığımı merak ediyorsun," diye homurdandı köşeden Alno, artık tamamen uyanıktı.

Sophia bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgulayarak kovayı daha da yaklaştırdı. Pistonu Sophia'nın kolunun üst kısmına, neredeyse omzuna doğru çekti ve Sophia'yla göz göze geldi. "Hazır mısın?"

Parmakları kovasının ağzında gerilerek başını salladı.

Khes, piston şişesine bağlı bir kablodaki bir kadranı sürükledi ve asit omzuna sızdı. Şaşkın bir nefes aldı, sonra dişlerini sıktı ve gözlerini kapadı. *Burnundan girdi ve ağzından çıktı*. Beynini acıya alışmaya zorlamaya çalışarak bu hisse odaklandı ama Khes yanılmamıştı. Acıyla başa çıkabilirdi. En kötü dövmesinden biraz daha fazla acıtıyordu ama bu his...

Sanki biri kolunda bir kese açmış ve şimdi onu yoğunlaştırılmış, donmuş limon suyuyla dolduruyormuş gibiydi, acı veren suyu daha derine iterken derisini kaslarından ayırıyordu.

Mide bulandırıcıydı. Midesi fokurdadı ve nefes alış verişine odaklandı.

"Tamamdır. Şimdi kalemimle mürekkep havuzunu yerine oturtacağım." Başını salladı ama bakmaya ya da konuşmaya cesaret edemedi. Eğer omzu hissettiği gibi bir şeye benziyorsa, kesinlikle midesini boşaltmaya zorlayacaktı.

Sophia kovayı daha sıkı kavradı ve Khes başladığında kendini zor tuttu. Zihni kendini bunun iyi bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı. Khes tasarımı yönlendirirken, derisinin altında dikenli bir ip dolaşıyormuş gibi hissetti. Etinin altında bu iğrenç sürünmeyi hissetmektense iki kez tam bir kaburga kafesi artı koltuk altı dövmesi yaptırmayı tercih ederdi.

Sikthand bunu nasıl yapmıştı? Adamın göğsünün neredeyse simsiyah olan kısımlarını hayal etti. Khes'in tasarımı için sadece küçük bir şişe enjekte etmesi gerekmişti. Sikthand'ın derisinin altında ne kadar mürekkep vardı? Bunu düşündükçe midesi sakinleşti, bu yüzden daha fazla odaklandı. Göğsündeki her bir çizgiyi hayal etti ve hepsinin ana hatlarını çizdiğinde, inciklerini, güçlü

kalçalarını,... hangi işaretlerin kaplayabileceğini hayal etmekle meşgul oldu.

"Hepsi tamam. Şimdi sadece yerine kilitlemem gerekiyor." Sophia'nın beyni gerçekliğe geri döndü. Sophia ne kadar zamandır orada oturup çenesini gıcırdattığını ve Sikthand'ın çıplak vücudunu hayal ettiğini bilmiyordu ama gözlerini açtığında Khes'in istasyonunun çevresinde on kadar Vrulalı yüzüyor ve meraklı ifadelerle onu izliyordu.

Kolunun etrafına büyük bir ped sarılmış ve omzuna kalıplanmıştı. Khes bir düğmeyi çevirdi ve Sophia utanç verici bir inilti çıkardı. Sıcaklık omzunun ve kolunun üzerinden kayarak acıyı tamamen uyuşturdu ve göz kapakları titredi.

Khes sırtına sert bir yumruk indirip onu kovasının üzerinde öne doğru yuvarladığında nefesleri hâlâ kesilmişti. "Yalan söylemiyordun. Bunu tanıdığım çoğu savaşçıdan daha iyi idare ettin." Khes ona gülümsedi ve o da yüzünü buruşturdu. Pek çok kişinin onu zayıf bir insan olarak gördüğü bir şehirde, birini etkilemeyi başarmıştı. Bu küçük bir şeydi ama gururu omurgasını dikleştirmişti.

Khes pedi çıkardığında banktan atladı ve aval aval bakan Vrulalı grubunun yanından geçerek bir aynaya doğru ilerledi. Pazusunda bir malginash vardı. Omzuna tırmanmış, kanatlarını omurgasına doğru geri çekmişti. Kadının soluk teni siyah yüzünün arasından göründüğünde, gözleri parlıyormuş gibi görünüyordu. Malginash'ı çevreleyen birkaç kalın geometrik şekil ve çizgi vardı. Biri hilal, diğeri dolunay olan iki ay görüntüyü tamamlıyordu.

Birdenbire gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Aylardır, sanki biri onu bir gong gibi çalmış ve ruhu sürekli yankılanmaya bırakılmış gibi hissediyordu. Ama bu dövme titreşimi durdurmuştu. Çalan bir zilin etrafını saran bir el gibi, dövme onu sakinleştirmiş, topraklamıştı.

Yansımasına baktı ve neredeyse kendini yeniden görebiliyordu.

Khes de aynanın karşısında ona katıldı. "Ne yap-"

Kadın kollarını ona doladığında bir homurtu çıkardı, gömleğini kaplayan metal desenlerin üzerine birkaç sessiz gözyaşı süzüldü.

Başını bir o yana bir bu yana çevirdiğini hissedebiliyordu, sanki kendisine yapışan insan haşeresini çıkarmak için yardım arıyordu. Sonunda fısıldadı, "Çoğu dövme *yaptırırken* ağlar. Sonrasında böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Sophia burnunu çekerek uzaklaştı. "Bu yaşta hâlâ şaşırabildiğin için mutlu olmalısın."

Khes, odadaki bütün Vrulanların şaşkın bakışları arasında bir kahkaha daha attı.

Bölüm 12

Madam Kalos ve Konuşmacı Besith onunla gevezelik ederken Sikthand'ın gözleri Sophia'yı yükleme bölümünde takip etti. Vila'nın Kraliçe olarak onaylandığı haberi o sabah verildiğinden beri tüm Lonca telaş içindeydi.

Her ne kadar Vila'nın onaylandığına dair haberler gelir gelmez Lonca odasına gitmiş olsa da, bu anlamsız bir çaba gibi görünüyordu. Tartışacakları yeni ve somut bir bilgi elde edene kadar Vila'nın ne yapabileceğini tartışmak zaman kaybıydı.

Sophia'nın Alno gelmeden önce her sabah yaptığı gibi odasında gerinmesini ve oyalanmasını izleyerek geçirmeyi tercih ederdi. Sırf Lonca'sının son birkaç gündür tartıştıkları konuları dinleyebilmek için onun buruşuk saçlarını ve ağır göz kapaklarını görmeyi özlemek zorunda kalmıştı.

"Galaksilerarası İttifak içinde kurnaz bir danışman olarak bilinir." Madam Kalos Ahea'nın ayaklarının dibinde durdu ve görünüşte Sikthand'a konuşur gibi yaptı ama kelimeleri Konuşmacı Besith'e doğru tükürdü.

Besith, "Ama onun görüşleri her zaman çok sert oluyor," diye karşı çıktı. "Kral yaklaşımında dikkatli olmalı. Bir güç gösterisi olarak yaptıklarımız için intikam almak isteyebilir."

"Saçmalık. Ticareti kestiğimizde diğer altı şehirle birlikte hareket ettik. Savaş tehdidinde bulunmadık, sadece selefinin sessizliğini bozmasını istedik. Misilleme yapmak için hiçbir gerekçesi yok."

Ahea başını çevirerek kulağının dibindeki iki feryada homurdandı. Gizlice onun böğrünü okşadı. *Biliyorum. Kavgacı çocukları rahat bırak.* Sanki bineği onun iç düşüncelerini duyabiliyormuş gibi sinirli bir şekilde oflayıp başını başka yöne çevirdi.

"Diğer şehirlerin hiçbiri üç kova değerinde vatandaşını kaçırmadı. Hem de *insanları*!" Konuşmacı Besith'in gözleri büyüdü. "Bunu önerdiğinizde bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim ve öyleydi."

"Lonca üyeleri." Sikthand sesini eşit tuttu. Babası ona küçük yaştan itibaren Lonca'yı mutlu etmenin ne kadar hayati olduğunu öğretmişti. Yoldan çıkmış bir hakaret kızgınlık tohumları ekebilirdi. Lonca kendi bölgeleri üzerinde güce sahipti ve memnuniyetsiz bir lonca üyesi dikkatli olmazsa kolayca azılı bir düşmana dönüşebilirdi. Yıl boyunca şu ya da bu konuda her üyenin yanında yer alarak onlara eşit derecede saygı duyduğu izlenimini vermek her zaman bir oyundu. Gerçekte, favorileri vardı ve bu ikisi de onlardan değildi.

"Vrulatica ile ticareti yeniden açmazsa uzun süre iktidarda kalamaz. Bunu riske atmaz. Ufacık bir şey için değil."

"Sen-"

"Lonca Üyeleri!" Sikthand gürledi. Herkesin dikkati ona yöneldi. *Annesi* onu güçlü olması için eğitmişti. *Zayıflık görürlerse sizi takip etmezler.* Tarafsızlığını göstermek ile acımasız otorite arasında ince bir çizgide yürümek zorundaydı. "Lonca odası şu anda bile stoklanıyor ve hazırlanıyor.
Konuşmadan sonra bir araya geleceğiz ve endişelerinizi o zaman dile getireceksiniz."

Kuyruklarını saygıyla yere vurdular ama Besith'in yüzünde bir onaylamama ifadesi belirdi. Sikthand bunu fark etti.

Soğuk şüphe onu sardı, kaslarını sertleştirdi ve zihnini temizledi. Son zamanlarda dikkati insan tarafından dağıtılmış, kulenin etrafında uysal bir hayvan gibi onu takip etmişti. Aptalca dişiye bakarken başka kaç tane üstü kapalı bakışı kaçırmıştı?

Sikthand Ahea'nın dizginlerini tutan ellerine baktı. Kendini sık sık kontrol ederken bulsa da eldivenlerin altında hiçbir iz yoktu.

Yeni Kraliçe'nin duyurusu yapıldığından beri zihni çalkalanıyordu. Sophia'yı göndermek zorunda kalma ihtimali vardı.

Gitmesi daha iyi. Kendini bu gerçeğe bir kez daha ikna etmeye çalıştı.

Onu o kadar sık izliyordu ki, kayıtsızlığı yüzünden suikasta uğramamış olmasına şaşırıyordu.

Kendini kontrol edemeyerek gözleri onu buldu ve göğsüne bir ağrı yerleşti.

"Kendinizi hazırlayın. Gitmemiz gerekiyor," diye seslendi odadakilere. Lonca iki kovaya ayrıldı. Birini Roldroth, diğerini de kendisi taşıyacaktı. Sophia ikisinin arasına baktı, belirsizlik burnunu kırıştırdı. Roldroth çenesini kapattı ve Sophia'nın kendi kovasına binmesini istememek için kendini zorladı.

Maskeli miğferini takmasına rağmen, gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi. Onun baktığını fark edince bakışlarını kaçırdı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

Hayal kırıklığı içinde uluyabilirdi. Bu hayranlık tamamen tek taraflı olduğunda daha kolaydı. Yumuşak gülümsemeleri ve kısacık bakışlarıyla onu şereflendirmeye devam ederse ondan daha ne kadar uzak kalabilirdi?

Sophia, Leydi Lindri'nin arkasındaki kovasına tırmanırken deri dizginler sıktığı yumruklarının altında inledi.

Onu aklından çıkar.

Ahea'yı mahmuzladı, Komutan Roldroth da hemen arkasından takip etti.

Öğleden sonra kavurucu gökyüzüne doğru yola çıktıklarında Sikthand duygularını içine gömdü. Bugün kral olması gerekiyordu. Aşık bir erkek değil. Halkı ve şehri onun önceliğiydi ve Sophia onların yararına kullanılacak güzel bir araçtı. Onu başka bir şey olarak düşünmek ona iyi gelmiyordu.

Uzun zaman önce, bir daha kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Sophia'nın şehrinden uçup gittiğini hayal ederken, Sophia'nın gelişinden önce var olandan daha derin bir acı içindeydi. Zamanla azalacaktı. Her zaman olduğu gibi. Ama bu kadar büyük bir kederin var olması için gardını yeterince düşürmüş olması onu çileden çıkarıyordu.

Çok geçmeden revirin etrafındaki ek binalar göründü ve Ahea'yı hafif bir inişe doğru çekti. Attan

indiğinde diğerleriyle birlikte yürümek için beklemedi. Bir an önce

insanla arasına mesafe koydu. Günün getirdikleri ne olursa olsun, ister kalsın ister gitsin, kendini ondan koparmış olacaktı. O, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı.

Bir haberci zaten oradaydı, onlar için yem hazırlıyordu ve Sikthand içeri girip duvara yaslanarak yerine oturduğunda kuyruğunu saygılı bir şekilde salladı. Lonca içeri girip kendi aralarında konuşurken o başını öne eğmiş, miğferi yerinde duruyordu.

İçeri girdiklerinde Leydi Lindri heyecanla Sophia'ya sesleniyordu ama ne hakkında olduğunu anlayamamıştı. Muhtemelen eritme. Lindri'yi sadece maden işçisi olmayanlarla ya da metal ustalarıyla bu tür şeyler hakkında konuşurken görmüştü.

Sophia sırıtarak dinledi, neredeyse ilgileniyormuş gibi görünse de kaşlarının hafifçe çatılmasından kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu. İnsana sinirlenerek hırıltısını içine çekti. Nereye giderse gitsin, insanları onu seviyor gibiydi, sanki sevmemeleri mümkün değildi.

Khes'i bile büyülemişti. Sikthand kendini bildi bileli yaşlı erkeğin dövmesini yaptırmıştı, tıpkı ondan önceki ebeveynleri gibi ve erkeğin güldüğünü birkaç kereden fazla duyduğunu hatırlamıyordu. Sophia ile bir kez karşılaştıktan sonra, neşeli sanılabilecek birine dönüşmüştü.

Sikthand da Demir Ocağı'nı izlemişti. Elbette izlemişti. Kız geldiğinde izliyordu ve Khes onu geri çevirdiğinde müdahale etmekten kendini alamamıştı. Sonrasında sadece mürekkep ustasının uslu durmasını sağlamak için onu izlediğine inanmak isterdi ama bu yalan olurdu.

Bir insanın Demir Ocağı'ndaki ilk deneyimi her zaman kötüdür. Acı verici ve mide bulandırıcı. Kızın kötü bir reaksiyon göstermesi ve revire götürülmesi gerekmesi ihtimaline karşı orada olmak istemişti.

Birçoğunun yaptığı gibi çığlık atıp ağlamak ya da çocukken yaptığı gibi kusmak yerine, bu kadar kırılgan görünen bir vücuttan hiç hayal etmediği bir kontrol seviyesi göstermişti.

Sadece onu değil, tüm odayı etkilemişti.

Madam Kalos sinirli Leydi Lindri'yi uzaklaştırdı ve Sophia sırıtışını bir süre daha sürdürdükten sonra kafasını temizlemek istercesine salladı. Sanki onun gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi, bakışlarını bir kez daha yakaladı ve ona doğru bir adım attı.

Kaskı hırıltısını bastırdı. Onun gelip kendisiyle konuşmasını istemiyordu çünkü umutsuzca gelip kendisiyle konuşmasını istiyordu.

Neyse ki taş odanın zeminine yerleştirilmiş olan iletişim cihazı Tremanta'nın yeni Kraliçesi'nin görüntüsünü yansıtarak aydınlandı ve Sophia dikkat kesildi. Hızla koltuğuna döndü ve dalgınca koltuğuna yerleşti.

"Bir kayıp yaşadık," diye başladı yeni Kraliçe. "Kraliçemiz bir hafta önce trajik bir şekilde öldürüldü.

Hiçbir kelime onun bıraktığı boşluğu dolduramaz."

Sikthand haberi duyduğunda şaşırmamıştı. Hayatı sık sık tehdit edilmiş bir hükümdar olarak, girişimlerin başlamasının an meselesi olduğunu biliyordu. Gezegenin temsilcisi ve dünyadaki en geniş insan topluluğunun koruyucusu olarak Sikthand onun nasıl bir stres altında olduğunu hayal bile edemezdi. Ama onun inatçı sessizliği? Clecania'daki diğer şehirlerden gelen fikirleri duymayı reddetmesi? Sikthand onun daha önce öldürülmemiş olmasına şaşırmıştı.

"Onun katilini bulana kadar rahat etmeyeceğiz ama şu anda dünyamız bir kriz içinde. Bu bir değişim zamanı ve Kraliçemizin odak noktasındaki değişimi anlayacağını biliyorum. Halefi olarak, onun yerini almaya hazırım. Yüz yıl sonra ilk kez onun adı konuşulacak ve benimki de ya istifa edene ya da bir sonraki hayatıma geçene kadar kilit altında tutulacak. Nabiora Vilafina, iyilikseverlik ve zarafetle hüküm sürdün ve özleneceksin."

Sikthand, Vila'nın yüz ifadesini okuyamadı. Kadının eski Kraliçe'nin kızı olduğuna dair bir teori dolaşıyordu ama şimdi konuşmasını dinleyince buna inanamadı. Yine de Tremantian adetlerindeki farklılıkları hesaba katmak zorundaydı. Vrulanlar kraliyet unvanlarını miras olarak alırken -sülaleleri tamamen yok edilmediği sürece- Tremantian hükümdarlarının tüm bağlarından vazgeçmeleri beklenirdi. Aileleri yoktu, eşleri yoktu ve isimlerini bile korumalarına izin verilmiyordu, bunun yerine Kraliçe lakabını alıyorlardı.

Vila Kraliçe'nin kızı olsa bile, bu onun için sadece bir kelime olabilirdi. O da herkes kadar yabancı olabilirdi.

"Nabiora adil ve nazik biriydi," diye devam etti Vila. "Belki de hatalıydı. O anda mantıklı gelen bir şekilde fedakârlık yaptı. İnsanları güvende tuttu. Onları mutlu etti. Ama bunu onlara kendi halkının bile sahip olmadığı özgürlükleri vererek yaptı."

Loncasından yükselen küçük sesler o anda kesildi. Sikthand sandalyesinde öne doğru oturdu, içine uğursuz bir korku çöktü. Bakışları Sophia'ya kaydı ve onun gözlerinin kısıldığını gördü.

"Tremanta insanlarının evlilik törenlerine katılmaları gerekmiyordu. Gittikleri her yerde takdir topladıkları kanıtlanmış olsa da, halkla sosyalleşmeleri bile gerekmiyordu. Araştırmalarımız sonucunda insanların Clecanian soyundan geldiğini öğrendik. Onların ataları bizim atalarımız. Yine de onlara Klekanyalı gibi davranmıyoruz. Onları aynı standartlara tabi tutmuyoruz. Bu onlara bir hakaret değil mi? Dünya'nın yeniden sınıflandırılmasını destekleyecek kadar güçlü bir argüman hazırlamakta zorlanmamıza şaşmamalı. Birbirimize davrandığımız gibi onlara da davranmazsak, insanların zekâ ve yetenek bakımından bizimle eşit olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Bizim uyduğumuz yasalara onların da uymasını sağlamazsak?" Oda nefesini tutmuş gibiydi. "İlk icraatım olarak, insanların bizim yasalarımıza tabi olmasını emrediyorum."

Tiksinti kaburgalarının altından süzüldü.

"Ayrıca, bu çalkantı ve dönüşüm döneminde şehirlerimizin bir araya gelmesi gerektiğini

düşünüyorum.

Üçüncü Sınıf bir gezegeni varlığımıza alıştırmak gibi ağır bir görevi ancak birleşerek yerine getirebiliriz. Bu nedenle insanları dağıtmaya karar verdim. Çiftleşmemiş Dünyalılar gezegendeki şehirlerde ikamet etmek üzere yurtdışına gönderilecek. Geçici bir tur için değil, kalıcı olarak. Tremantialıların bir eş bulma konusunda diğerlerinden daha fazla şansa sahip olması için hiçbir neden yok."

Sikthand'ın sandalyesinin ahşabı avuçlarının altında parçalandı. *Yurtdışına gönderildi.* Sophia'yı geri gönderirse, isteği dışında paketlenip yeni bir şehre mi teslim edilecekti? Bu ahlaki açıdan kınanacak bir durumdu ve bunu ahlakın sınırlarında çoğu zaman dans eden biri söylüyordu.

"Önümüzdeki günlerde dünyanın dört bir yanındaki temsilcilerle bir araya gelerek beklentilerini görüşecek ve insan gelişlerine hazırlanmalarına yardımcı olacağım. Bu geçişi mümkün olduğunca basit hale getirmeye kararlıyım. Bakımım altındaki insanlar akıllıdır ve bu planın yararını göreceklerinden eminim. Hepsi özerkliği hak etse de, özel olduklarını ve özel şeylerin özenle ele alınması gerektiğini anlayacaklardır."

Sophia'nın eli ağzına gitti ve kırpışmayan gözleri yere dikildi.

"Sadece Kraliçemizi kaybetmedik, aynı zamanda gezegenimizin temsilcisini de kaybettik," dedi Vila odak noktasını değiştirerek. "Bu beklenmedik ölüm ışığında, Liderler Zirvesi bir ay ertelenecek. İki ay sonra bir araya geleceğiz. Hepinizi bizi kimin temsil etmesini istediğinizi iyice düşünmeye ve yeni temsilcimizin sahip olması gereken azmi aklınızda tutmaya çağırıyorum. Dünya açılmalı. İnsanlar, bilinmeyen kardeşlerinin yardıma ihtiyacı olduğunun farkına varmalı. Onlar olmadan hayatta kalamayız. Umarım ırkımızın hayatta kalması için fedakârlık yapmaya hazır bir lider seçersiniz, en uzun yoldan gitmeyi seçen birini değil."

Sikthand odayı taradı ve bazı Loncalarının dehşete düşmüş ifadeler takındığını, diğerlerinin ise anlamlı bakışlar attığını fark etti.

Yeni Kraliçe kendisi için kampanya yürütüyordu. Bu konuşmayı, kendisini dinleyenlerin onu bazen fedakârlığın gerekli olduğunu bilen bilge bir lider olarak görmelerini sağlamak amacıyla duruşunu özetlemek için kullanıyordu.

Sikthand yeni Kraliçe'den ne bekleyeceğini bilmiyordu. Artık net olan bir şey vardı: Vila hafife alınacak biri değildi.

Sophia Kraliçe'nin konuşmasını bitirdiğinde Heleax'ın yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. İkisi de uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı. Alno bile ona acıyan bakışlar fırlattı.

"Sence biliyorlar mıydı?" Sophia sesi kısık bir şekilde sordu.

Boş bakışlarını ona diken Heleax kaşlarını kaldırdı. "Kimler?"

"Meg. Daunet. Bizim grubumuz. Sence bir şekilde bu yeni Kraliçe'nin ne planladığını biliyorlar mıydı ve geri dönmemeyi mi seçtiler?"

"Belki de. Mantıklı olabilir. Ama konuşmasını yapmadan önce nasıl bilebilirler ki? Ve ona *Vila* diyorlar." Keskin öfke sesini soğuttu. "O benim Kraliçem *değil*."

"Birden Vrulatica'dan ayrılmak istediğimden o kadar da emin olmadım," diye fısıldadı. En azından buraya yerleşmişti. Sevdiği birkaç insanla tanışmıştı. Ve kendisine belli bir saygı gösteriliyordu. Vila onu gönderirse...

"Burada farklı olacağını mı düşünüyorsun?" Heleax tısladı. "O bir emsal oluşturdu. Tremanta'daki insanlar Tremantian yasalarına uymak zorunda. Vrulatica'nın da aynı şeyi yapacağına eminim. Evlilikle ilgili yasalarının ne olduğunu biliyor musun?

"Hayır. Ya sen?" diye karşılık

verdi. Heleax sadece kaşlarını

çattı.

"Peki ya bir yıldır Clecania'da olan bizler? Sanırım bu süreyi doldurmak üzere olan birkaç kadın var. Galaksilerarası yasalara göre, Dördüncü Sınıf tür vatandaşlarının bir yıl sonra gezegeni terk etmelerine izin verilmiyor mu?" diye sordu.

"Öyle *olmalılar*." Heleax'ın şüpheci ses tonuna sinirlendi.

"Mesele şu ki..." Sophia, Kraliçe'nin hareketlerini düşünürken dudağını çiğnedi. "Bunu yaparak eline ne geçecek? Tüm dünyanın ona minnettar olacağını mı düşünüyor? Onu adil bir lider olarak mı müjdeleyecek? Dünyayı bir araya getirmekle ilgili söylediği tek bir kelimeye bile gerçekten inandığını kabul edemiyorum. Altında bir şey vardı. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum."

"Bu doğru. Birçok şehir bundan iğrenecek."

"Bundan iğreniyorum," diye mırıldandı Alno. Duvara rahatça yaslandı ama boğazının telleri gerilmişti.

Heleax ona sinirli bir kaş çattı.

"Doğru. Eminim bir avuç insanı kollarını açarak kabul edecek pek çok kişi vardır." Sophia'nın bunu düşündükçe midesi bulanıyordu. "Ama insanların bu durumdan hoşnut olmayacağının farkında olmalılar. Ve Tremanta'da her şehre bir ya da ikiden fazla insan göndermeye yetecek kadar insan olmadığını da bilmeliler. Koca bir şehir için bir insan ne işe yarar ki? Bir insan bir

Clecanian tarafından tanınabilir. O Clecanian'ın kendi şehirlerinde olma ihtimali

astronomiktir." Sophia İnci Tapınağı'nın etrafında dolaşırken gördüğü insanları zihninden saydı. "Ve dürüst olmak gerekirse, her şehre gönderecek kadar insan yok, peki ya bir tane bile alamayan şehirler? Nasıl seçecek?"

Heleax'ın çatılmış kaşları kalktı, gözleri farkına vararak genişledi. "Liderler Zirvesi." "Ne?"

"Dünya'nın açılması halinde *gerçek* güce sahip olacak kişi gezegensel temsilcidir. Eskiden eski Kraliçe'ydi ama şimdi yeni birinin seçilmesi gerekiyor. Yeni kurulan tüm Üçüncü Sınıf gezegenlerin, genişleyen varlıklarına uyum sağlamaları için onlara rehberlik eden bir tür olan bir Vekilharç'a sahip olmaları gerekir ve türünüzle olan özel bağlarımızı bildiğimden, Clecania'nın Dünya'nın Vekilharcı olarak adlandırılacağından şüphem yok. Eğer bu gerçekleşirse, gezegen temsilcimiz Dünya ile ilgili her şeyi denetleyecektir. Yeni gelen insanların hangi şehirlere yerleşebileceklerini ve hangi haklara sahip olacaklarını belirleyecekler."

"Evet. Sonlara doğru o oylamadan çok bahsetti," diye onayladı Sophia.

Heleax'tan kara bir kahkaha yükseldi. "Eminim öyledir. Her Clecanian şehrinin lideri Liderler Zirvesi'nde oy kullanır ve gezegen temsilcisinin kim olacağına karar verir. Aday havuzu o kadar geniş değil. Sadece Galaksilerarası İttifak'ın mevcut üyeleri bu rol için değerlendirilebilir."

Heleax Sophia'ya baktı ve Sophia hayati bir şeyi kaçırdığını hissetti.

"*Vila* Galaksilerarası İttifak'ın bir üyesidir."

Anlayışı başına yıkıldı ve çenesi düştü. "Oy satın alacak."

***

Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece olmuştu. Sikthand saatlerce süren tartışmalar ve Loncasının teori bombardımanı yüzünden sinirliydi. Sophia'yı görmemiş olması da pek yardımcı olmamıştı.

Kendini ondan koparmıştı ve bir daha aynasını ziyaret etmeyecekti. Ama kız onun için bir uyuşturucu gibiydi ve yoksunluk çekiyordu.

En azından Tremantian Kraliçesi ile planlanan görüşmesi gerçekleşmeden önce sessiz ek binada tek başına birkaç dakika huzur bulmuştu. Kraliçe'nin görüşme talebi dün gece, Loncası konuşmasının olası sonuçları üzerine tartışırken iletilmişti.

Sikthand yeni Kraliçe'yle bu politik dansa girmesinin an meselesi olduğunu biliyordu ama Lonca'sının pek çok içten görüşünü değerlendirmek için daha uzun bir zamanı olacağını umuyordu. Hepsinin, basit bir savaş ilanından, insanının kendisine iade edilmesi için nazik bir ricaya kadar, onun ne söyleyebileceğine dair teorileri vardı.

Sikthand'ın ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden onun önderlik etmesine izin vermeye karar vermişti. Güçlendirilmiş ek binada tek başına, başını sandalyesine yasladı. Sessizlik zonklayan başını serinleten bir bez gibiydi.

Hafif bir ping sesi odanın içinde yankılandı ve kafatasında yankılandı. Yüzünü buruşturdu.

"Kraliçe," diye selamladı, kuyruğunu isteksizce yere vurarak.

"Kral Sikthand." İletişim pedinden süzülen ses hafif ve konuşkandı. Sanki vatandaşlarını kaçıran ve şehriyle ticareti kesen rakip bir liderle değil de hoş bir tanıdığıyla konuşuyormuş gibiydi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, sen hiçbir zaman boş şakalar yapan biri olmadın. Hemen konuya girelim mi?"

"Minnettar olurum." Ses tonunu saygılı ama biraz sıkılmış bir şekilde korudu. Yaptığı küçük konuşmayla dünyayı ayağa kaldırdığını bilmesini istemiyordu.

"Harika. Sanırım bana ait olan bir grup insan var."

Sikthand'ın çenesi sıkıştı. "Danışmanlarınıza daha önce de söylediğimiz gibi, elimizde *bir* insan ve bir asker var.

Diğerleri kaçtı. Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok."

Küçük bir mırıltı çıkararak kuyruğunun yerde sallanmasına neden oldu. "Sanırım sana inanmak zorundayım."

"Yalan söylemem için bir sebep yok. Benim endişelerim selefinizle ilgiliydi."

"Belki de iyi ilişkilerimizi yenilemek için bir takas yapmalıyız? Daha önce de söylediğim gibi Nabiora'nın hataları oldu ve vatandaşlarımın rehin alınmasıyla ilgili gerekçelerinize anlayışsız değilim. Karşı koymak için bir araya gelen diğer şehirlerle temas halindeyim ve Tremanta'nın yeni Kraliçesi olarak tek amacım yönetimime şeffaflık ve barışla başlamak."

"Ne istiyorsun?" Sophia'nın cevabını beklerken dehşet boğazında düğümlendi. Sophia'yı isteyecekti. "Ticaretin yeniden açılmasını istiyorum ve..." Söylemeden önce hattın onun tarafında yüklü bir duraklama oldu,

"Gezegen temsilcisi olarak şehrinizin oyunu aldığıma dair güvence vermenizi istiyorum."

Sikthand bir kahkaha atmak istedi ama kendini tuttu. "Vrulatica bu pozisyon için en uygun olduğunu düşündüğü kişiye oy verecektir."

"Elbette," diye mırıldandı. "Ben yeniyim. Beni çok iyi tanımıyorsun. Ama halkımı kaçırdınız ve ölmediklerini kim söyleyebilir? Beş değerli insan gitti. Başka biri bunu savaş için haklı bir neden olarak görebilirdi."

Sikthand burnundan fokurdayan bir nefes çıkardı. Ağzını kapalı tuttu. Kadın bir noktaya doğru ilerliyordu ve Sikthand onun dramatik konuşmasının bir parçası olmayı reddetti.

"Ama ben makul bir liderim. İşin o noktaya geleceğini sanmıyorum. Aslında, gözetimim altındaki insanların nereye gideceğine karar verme aşamasındayım. Kaybettiklerinizin yerine beş tane gönderebilirim, siz de elinizdekini tutabilirsiniz."

Clarity vurdu ve Sikthand alay etti. Ona insanlarla rüşvet vermeye çalışıyordu ve muhtemelen dünyanın dört bir yanındaki liderlere de aynı numarayı çekecekti. "Tremanta'da kaç insan var?"

Dünyaya yayılan söylentiler binlerce kişi olduğunu tahmin ediyordu, ancak eğer raporlar

düzinelerce olduğuna inanıyordu. Böyle küçük bir sayıyla ancak bu kadarına rüşvet verebilirdi, ama ya saklanmış daha fazlası varsa?

"Yüzlerce," diye yanıtladı Kraliçe. Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu.

Sikeyim.

"Bu çok cömert bir teklif," diye yalan söyledi.

"Ben çok cömert bir Kraliçeyim. Ve eğer beni seçmeyi uygun görürseniz, ben de çok cömert bir gezegen temsilcisi olacağım."

Sikthand'ın zihni çalıştı, sahip olduğu tüm seçenekleri, yapabileceği tüm oyunları süzdü. Kurnazdı, ama göreve gelme yolunu satın alma planının kusurları da yok değildi. Asıl soru şuydu: Onun tarafında olmak mı yoksa ona karşı çıkmak mı şehrine en iyi şekilde hizmet edecekti? Kadının yöntemleri ve ahlaki değerleri hakkındaki kişisel görüşleri önemsizdi.

"Bunu Lonca'ma getirmek için biraz zamana ihtiyacım olacak," diye cevap verdi sonunda.

"Elbette. Ama çok uzun sürmesin. Liderler Zirvesi iki ay sonra ve ben o zamana kadar hangi şehirlerin insanlarım için en uygun olduğuna karar vermekle meşgul olacağım."

Sikthand kuleye geri dönerken bir plan üzerinde düşündü. Sorun şu ki, tüm planları Sophia'nın zarar görmesini ya da bir şekilde kullanılmasını içeriyordu ve bu tatsız gerçeği görmezden gelmek zorundaydı. Lonca odasının kapısından içeri daldığında, lonca üyeleri de en az onun kadar yorgun görünüyordu. Madam Kalos'un normalde dağınık olan saçları alnına döküldü ve sessizce bir parça ekmek kemirdi.

Bavo Usta sandalyesinde uyuyakalmıştı ve şimdi şaşkın bir hıçkırık çıkararak doğruldu. Sikthand yerine oturdu, muhafızların kapıları mühürlemesini bekledi ve sonra miğferini çıkardı. "Güvenimi sunuyorum," diye aceleyle okudu.

"Ve bizimkiler," diye yankılandı hepsi farklı iniltilerle, bir başka uzun tartışma için yerlerine yerleşirken.

Alışılageldiği üzere, Sikthand telefon görüşmesini aktardı, sonra arkasına yaslandı ve tartışmalarına izin verdi, kendisi araştırıp yargılarken fikirlerinin ileri geri sıçradığını duydu.

Sözcü Besith, "Teklifini kabul etmenin bir dezavantajını göremiyorum," diye savundu. "Daha fazla insanımız olacak, bu da bize biraz prestij kazandıracak ve eğer kader tanrıçası bize gülümserse, her biri bir vatandaş tarafından tanınacak."

"Vrulatica satın alınabilecek bir şehir mi?" Roldroth neredeyse kükredi, konuyla ilgili tutumu başından beri belliydi. "Oyumuz bizim işimiz. Onurumuzu bir avuç insanla takas etmiş oluruz. Prestije gelince, Tremantian Kraliçesi için sadece bir araç olduğumuzu anladıklarında bize saygı duyacaklarını mı sanıyorsunuz?"

"Ama bu sadece bir avuç insan değil, değil mi? Eğer gezegen temsilcisi olursa, insanların

Clecania'ya akışını yönlendirme gücüne sahip olacak. Gerçekten de Clecania'daki insanlar hakkında

Ona karşı tavır alan şehirler mi?" Besith karşı çıktı.

Bavo esnedi. "Sadece o kazanırsa."

Yargıç Yalmi önündeki kitap ve parşömen yığınlarına göz gezdirirken birkaç tanesi küçük masasından aşağıya düştü. Onları kuyruğuyla kolayca yakaladı ve kucağına yerleştirdi. "Büyük olasılıkla kazanacak. Teklifini götürdüğü her şehirde bizimle aynı tartışmayı yaşıyor olacak. Bazıları sırf arada insanlar olduğu için kabul etmek isteyecek. Diğerleri ise onun seçilmesi ve şehirlerinin zarar görmesi riskini almak istemeyecektir. Onu onurundan dolayı reddedecek yeterli sayıda insan yok." Yalmi krala baktı. "O kazanacak."

Kalos kırmızı damarlı gözlerle başını salladı. "Başka seçeneğimiz yok. Ticaretin yeniden açılması gerekiyor. Zaten çok uzun süredir kapalı. Uzay asansörü Tremanta'da. Gezegen genelindeki ihracatımızın dörtte birini onlar yapıyor."

"İnsanlardan ne haber?" Günün büyük bölümünde sessiz ve vakur kalan Lindri sordu. "Kraliçe hakkında ne düşüneceklerini merak etmek adil değil mi?"

Oda sessizliğe gömüldü.

"Ne demek istiyorsunuz, Leydi Lindri?" Roldroth sordu.

"Farz edelim ki Dünya yeniden sınıflandırıldı ve insan temsilcileri gezegenimizi ziyarete geldi. Elbette, muhtemelen kendi iradeleri dışında gezegende çobanlık yaptığı diğer insanlarla konuşacaklardır. Dünyalılar öfkelenmeyecek mi? Eğer gezegenimizin temsilcisinin insan hayatıyla oynayarak bu rolü satın aldığını bilirlerse, yeni gelen insanların onu destekleyen şehirlere yerleşmekten kaçınacaklarını tahmin ediyorum."

Sikthand bunu düşündü. Haklı bir noktaydı.

"Şimdiye kadar insanları bir oyunun parçaları olarak düşündük - ki ne kadar talihsiz olsa da öyleler. Ama Leydi Lindri haklı. Tüm gezegen onun planlarından haberdar olduğunda, kesinlikle ona karşı çıkacaktır. Ve kullandığı insanlar da sessiz kalmayacaktır. Gezegenimize daha fazla insan yerleşmeyi seçerse, bunu onun zalimce muamelesine karşı çıkan şehirlerde yapmaları mantıklı değil mi? Şimdi oynamamız gereken *uzun* bir oyun var." Komutan Roldroth kendi sözlerini başıyla onayladı.

"Ama bizim oyunumuz *ne*?" Madam Kalos homurdandı. "Ticareti sonsuza dek kesmek mi? Dünya açıldığında Kraliçe'nin insanlara ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kendine bir zafer kazandıracak kadar zekiydi. Ya onları yaptıklarının haklı olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulursa? Bunu riske atabileceğimizden emin değilim."

"O haklı." Konuşmacı Besith başını salladı. Nadiren de olsa Kalos'la aynı fikirdeydi. "İnsanların buraya kendi istekleriyle geleceğinden emin olmadığımız sürece, halkımızı Dünya'dan koparma riskini alamayız."

"Ya buraya gelmek isterlerse?" Yalmi donup kalmış, ellerini büyük bir kitabın üzerine koymuştu.

Önünde açıldı. "Nasıl?"

Odaya baktı, gözleri parlıyordu ama sanki aptalca bir şey söyleyecekmiş gibi susuyordu. "Ya burada onlara buranın yerleşmek için güvenli bir şehir olduğunu hissettiren bir insan varsa?"

Sikthand doğrulup oturdu.

Komutan Roldroth düşünceli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Kim? Sophia mı? Kalmış olsa bile, neden onun sözü dünyanın dört bir yanına dağılmış diğer insanlardan daha değerli olsun ki?"

"Çünkü Vrulatica'da yaşayan insan... kraliçe olurdu." Yalmi sırıttı, her geçen saniye fikriyle ilgili heyecanı daha da artıyordu.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu. Sikthand kalbinin o kadar yüksek sesle çarptığını hissetti ki, zırhından boş davul seslerinin yankılanmamasına şaşırdı.

"Bir quee- kraliçemiz mi?" Bavo güldü. "İnsan dişinin kraliçemiz olmasını mı istiyorsun?"

Lindri güldü ama korku Sikthand'ın ellerini soğuttu. Lonca henüz fark etmemiş olabilirdi ama bu mükemmel bir çözümdü. Asla kabul etmeyeceği bir çözüm. Neyse ki kabul etmek zorunda kalmayacaktı. Loncası bu konuda asla fikir birliğine varamayacaktı. Bu çok vahşi bir öneriydi.

"Bu yasal mı ki?" Lindri, Yargıç Yalmi'ye bakmak için öne doğru eğildi.

"Evet." Yalmi kuyruğunu önündeki kitaba vurdu. "Yasalarımızın hiçbir yerinde bir uzaylının kraliçe olamayacağı yazmıyor. Bir düşünün. Bir *insan* kraliçe. Dünya açıldığında ve onlara Clecania'dan ve tüm yöneticilerinden bahsedildiğinde, gezegenimizde yaşamak isteyen ürkek insanların nereye gideceğini düşünüyorsunuz? Kendi türlerinin kırılgan bir özgürlük kavramı altında var olduğu bir yere mi, yoksa gerçek bir insanın yönetimde olduğu bir yere mi?"

Öfke sıcak ve beyaz bir şekilde yükseliyor, boynunu yalıyordu. Bir evliliğe zorlanmayacaktı. Bir daha asla.

"Halkımızın tepkisinin ne olacağını tahmin ediyorsun?" Lindri Besith'e sordu.

Besith krala ihtiyatla baktı. "Uzun zamandır bir erkeğin tek başına hüküm sürmesinden rahatsızlık duyuyorlar. Uzun zamandır bir kraliçe istiyorlardı. Sanırım bizim gibi onlar da şaşıracaklar ama aynı zamanda onu iktidara getirmenin potansiyelini göreceklerini de tahmin ediyorum."

Japeshi'nin tam da bu odanın ortasında diz çökmüş, kan tükürüp adına küfrettiği anı aklına geldi. Bu anıyı uzun süre kendisinden uzak tutmayı başarmıştı ve beklenmedik bu hatırlatma karnına bir bıçak gibi saplandı.

"Hayır," diye homurdandı Sikthand.

Bu gelenekte bir kırılmaydı. Kral güç sahibiydi ama Lonca odasındayken dinlemesi gerekiyordu. Sessiz kalmak ve öğüt almak. Ama bu çılgınlığı durdurmak zorundaydı.

Lindri bakakaldı, geniş gözleri sempatiyle doluydu. "Efendim-"

"O insanla evlenmeyeceğim." Havladı, kuyruğu o kadar sert sallanıyordu ki metal ucu tahtının taşına gömüldü.

Oda bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Madam Kalos, "Loncanızın aynı fikirde olduğuna inanıyorum, efendim," diye fısıldadı. "Ama emin olmak isterseniz resmi bir oylama isteyebilirsiniz."

Sikthand odaya baktı, her yüz sabitti, kimse Kalos'un ifadesine karşı çıkmıyordu. Duyguları içinde bocaladı. Sophia'nın görüntüsü zihninde dans etti ve göğsü sıkışmaya başladı.

Kendini koruduğu tüm tehlikeler, bunu yaparsa katlanarak artacaktı.
Sadece üç ay süren tipik evliliklerin aksine, böyle bir kraliyet evliliği kalıcı olacaktı. O sadece baştan çıkarıcı bir kadın değil, onun *karısı* olacaktı. Onun için bundan daha tehlikeli biri olamazdı.

Dünya Sophia'nın kulağına fısıldayarak zehir enjekte edecekti. Ya değerli bir insan kraliçe tahta geçtiğinde Lonca'dan biri artık kendisine ihtiyaç olmadığına karar verirse? Ya kraliçe ona artık ihtiyaç olmadığına karar verirse?

Bu evlilik onu daha da kötüleştirecekti. Paranoyası şimdi bile gelişiyordu. Her köşede bir tehlike görecekti. Hayatının geri kalanı boyunca her düşüncesine musallat olan kadınla karşı karşıya kalacaktı. Nasıl yaşaması gerekiyordu?

Ama Lonca'sı kararlıysa reddedemezdi. Aynı fikirde olduklarından emin olmak için resmi bir oylama isteyebilirdi, ancak umutlu ifadelerindeki itiraz eksikliği öyle olduklarını açıkça gösteriyordu.

Sikthand dünyadaki tüm güce sahipti. Savaşlar çıkarabilir ve fırtınaları kontrol edebilirdi ama şu anda güçsüzdü. Rasyonel olarak, bunun en akıllıca seçim olduğunu biliyordu. Bu bilgi acıyı daha da sertleştirdi.

Bir insanı bile geri vermeyi reddederlerse Kraliçe savaşa girmezdi. Bunu göze alamazdı ve kararını onurlu bir şeymiş gibi gösterecek zamanı da yoktu. Vrulatica, gezegenlerine yerleşmek isteyen herhangi bir insan için kolay bir seçim olurdu. Buraya akın edeceklerdi. Vrulatica her zaman olduğu gibi güçlü, bağımsız bir şehir olarak kalacaktı ve halkı hayatında bir kez olsun onu kabul edebilirdi.

Sophia'yla evlenmek halkı için en iyi seçimdi. Tek yapması gereken kendini hasret ve acı dolu bir hayata teslim etmekti.

Gözleri yanıyordu, sık sık ona musallat olan hayalet gibi bir his. Japeshi enjekte ettiği mürekkebi aktive ettiğinde de böyle hissetmişlerdi. O zamanlar Sikthand bu acıdan zevk almış, gerçek bir eşi tanırken bunun normal olduğunu düşünmüştü. Dövmelerle kaplı bir erkekti, askait mürekkebinin derinin altında nasıl hissettirdiğini iyi bilen biriydi. Yine de tamamen kör olmuştu.

Tekrar kör olamazdı. Başka bir ihanetten sağ çıkmayı başarsa bile
hayatta kalmak. Eğer *o* değilse. Sophia olsaydı olmazdı.

Ama başka seçeneği yoktu.

"Aynı fikirde olmalı," diye homurdandı Sikthand.

Odada rahatlamış birkaç nefes dolaştı. "Ve olacak, efendim. Kim kraliçe olmak istemez ki?"

Bununla alay etti. Dünya bir hükümdarın hayatından ne kadar da habersizdi.

"Konuşmacı Besith, onu alması için erkeklerinden birini dışarı gönder," diye cıvıldadı Madam Kalos, saçlarını başlığından uzaklaştırarak.

"Hayır," diye tekrar gürledi Sikthand. Sandalyesinden kalkarak odaya ters ters baktı. Onlar tartışamadan kapıya doğru ilerledi. "Eğer bir yabancıyla evleneceksem, en azından ona teklif eden ben olacağım."

Ve öyle bir şekilde soracaktı ki, kız kabul etmek için aptal olacaktı.

Bölüm 14

Sophia düşünceli düşünceli odasına geri döndü. Alno akşam yemeğinde onu biraz yemek yemeye ikna etmeye çalışmıştı ama Sophia'nın dikkati çok dağınıktı. Bu onun için ne anlama geliyordu? Tremanta'daki insanlar için ne anlama geliyordu?

Şimdi oraya geri dönmek istiyor muydu? Kraliçe'nin onu dünyaya geri göndermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Eminim kral kalmana izin verecektir," diye fısıldadı Alno.

Kızın dikkati ona kaydı. "Kalmak istemiyorum."

Ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı. "Sen... geri dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır," diye nefes aldı Sophia. En azından bu kadarını biliyordu. "Grubuma ne olduğunu bilmek istiyorum.

Güvende ve özgür olduğum bir yere gitmek istiyorum." İçindeki öfke aniden alevlendi ve peçeteye sarılı yemek artıklarını koridora fırlattı. "Bunu istemek gerçekten çok mu fazla? Kendim için seçim yapmak istiyorum. Lanet bir langırt gibi oradan oraya savrulmak değil."

Alno tekrar sessizliğe gömüldü ve Sophia'nın konuşmayı yeniden başlatacak enerjisi kalmamıştı. Odasına vardıklarında Sophia'nın içi kaynıyordu. Şu anda Alno da dahil olmak üzere tüm Çekanyalılardan nefret ediyordu ve bunun ne kadar mantıksız olduğu umurunda değildi.

Onun önünden odasına girdi ama aniden durdu ve kadının sırtına çarpmasına neden oldu. "Ow. Lanet kuyruğun... kazındı..." Sesi kesildi. "Ben."

Sikthand onun odasındaydı, hiç yakmayı denemediği ocakta kükreyen ateşin yanındaki sandalyeye yayılmıştı. *Eskiz defterimin* sayfalarını çeviriyordu... *Eskiz defterim!*

"Hey!" diye ağzından kaçırdı, elindekini kapmak niyetiyle ona doğru koştu.

Kız ona ulaşamadan ayağa kalkmış, eskiz defterini ağır bir gümbürtüyle alçak bir masanın üzerine fırlatmış ve Alno'ya sert bir bakış fırlatmıştı. "Git."

Alno kaçarken, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmasıyla ilgili kötü niyetli bir yorum yapmak istedi ama o gitmeden önce tutarlı bir şey söyleyemedi. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bunu hak etmemişti.

Kitabı masadan kaptı ve yanağının iç kısmını çiğneyerek dikkatini krala yöneltti. Sikthand'ın teni her zamankinden daha solgundu, kapüşonu normalden biraz daha az yoğun bir oblivion siyahı tonundaydı ve saçları sivri uçlu omuzlarının etrafında gevşek ve dalgalıydı.

Titreyen ateş zırhına yansıyarak metalin parlamasına neden oldu.

Bu oda büyüktü, hatta devasa. Yine de tüm havayı kaplıyor gibiydi.

"Odamda ne yapıyorsun?" diye sordu, kitabını karnına bastırarak. Buraya sadece bir kez gelmişti ve oda o zaman çok farklı görünüyordu. Ateş patlayınca irkildi. Giriş izni olması

gerektiğini biliyordu ama her gece uyuduğu yerden sadece birkaç adım ötedeki korkutucu varlığı hem rahatsız edici hem de fazla samimiydi.

"Loncamla ne konuştuğumuz konusunda sizi aydınlatmamamı tercih ediyorsanız, gidebilirim." Sesi bugün daha soğuktu. Nefesinin kesilmesine neden olan o yumuşak sıcaklıktan eser yoktu.

O yine bir yabancıydı ve içinde barındırdığı küçük aşk, sağlıklı bir başak temkinliliğinin arkasına saklanmıştı. Odasında olduğu, eşyalarını karıştırdığı için onu azarlaması gerekiyordu ama bugün ona bir şey hatırlattıysa, o da bu şehirde misafir olmadığıydı. Ve *Kral* Sikthand ne isterse yapabilirdi. "Hayır, bilmek istiyorum. Özür dilerim."

Baktı, gözlerinin arkasında öfkeye benzer bir şey parlıyordu. Çenesinde bir kas

seğirdi. Sophia kendini tutmaya ve nefes alış verişini düzgün tutmaya zorladı.

"Lonca, sonsuz bilgeliğiyle, senin ve benim evlenmemize karar verdi."

Kelimeler zihninde yankılandı. Bir uğultu kulaklarını ısıttı ve kolları uyuştu. Kitabının yere çarparken çıkardığı gürültülü çatırtı onu olduğu yerde sarsmıştı. Görmeden kitaba baktı.

Bakışları onun parlak gümüş bakışlarıyla buluştu ve gerçeklik tekrar yerine oturdu. Kitabı yerden kaldırdı. "Bu..." Başını salladı ve onun ifadesini inceledi. Kabul etmiş miydi? Onunla evleneceğini mi varsayıyordu? Yoksa ona bir şakayı paylaşabilmeleri için mi anlatıyordu? Böylece onun loncasının aptallığına birlikte gülebileceklerdi.

"Bu çok saçma," diye homurdandı, onun sorulmamış sorularını yanıtlarken.

Kısa bir kahkaha attı. "Evet. Tamam, bir an için düşündüm ki..." Adam onunla birlikte gülmeyince rahatlaması kısa sürdü. "Hayır dedin, değil mi?"

Çenesindeki kaslar tekrar gerildi ve ateşe doğru döndü. "İtirazlarımı bildirdim. Ne yazık ki bu konuda hemfikirler." Sophia'nın nabzı damarlarında

gümbür gümbür atıyordu. "Bu benim-"

"*Ben* onların kaprislerine uymak zorunda kalırken" -bakışları onu delip geçti- "*sen* değilsin. İstediklerinde onlara hayır dersen, bu iş biter ve hayatına devam edebilirsin."

Sophia sustu. "Bu ne demek oluyor? Hayatıma devam etmek mi?"

Omuz silkti, gözlerinde ateş ışığı dans ediyordu. "Tremanta'ya dönmekte özgür olacaksın."

Kaşlarını çattı, gözlerini yere dikti ve volta attı. Yürürken bakışları ona doğru kayıyor, onu görüş alanında tutuyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu ama içinde dönen duyguların kakofonisi yüzünden odaklanamıyordu. Eğer onu serbest bırakırsa, Tremanta'ya ya da başka bir yere geri dönebilirdi. Ama nereye?

Yine de nereye gideceğini bilmemesi burada kalması gerektiği anlamına gelmiyordu. Hele ki bu bir evliliğe zorlanacağı anlamına geliyorsa. Sikthand'a baktı ve kaşlarını çatarak yüz ifadesini kararttığını fark etti. Kendisi de kabul ederse *onu bir evliliğe* zorlayacağı açıktı.

Başını kaldırdı, vücudu hareketsiz kaldı. "Bekle, bu evlilik geçici mi olacak?" "Hayır,"

diye homurdandı.

"Bu şu anlama mı geliyor..." Yer onun altında kayıyor gibiydi. Krala doğru döndü. "Bu beni..." Sophia, boğazını düğümleyen inançsızlığı aşmak için kelimeyi zorlayamıyor gibiydi.

"Kraliçe." Kelimeyi tükürdü. "Bu işler böyle yürür," diye alay etti.

Sophia buna güldü. İçinde zerre kadar mizah olmayan yüksek, çılgın bir kahkaha. "Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Bu sadece..." Başını salladı ve kuru dudaklarını yaladı. "Neden? Kim beni kraliçe olarak ister ki? Ben Vrulan değilim." Bir panik kahkahası daha attı. "*Clecanian* bile değilim."

"Ben de en az senin kadar saçma olduğunu düşünüyorum." Sikthand büyük tuvalet aynasına doğru yürüdü. Adımları yumuşaktı ama kadın zırhının altındaki kaslarının sertliğini neredeyse görebiliyordu. "Bir insan kraliçeye sahip olmanın diğer insanların buraya yerleşme isteğini artıracağına inanıyorlar."

Sophia'nın zihninde bir ampul canlandı. Dışarıda kaç kişi bir şekilde onun gibi hissediyordu? Tremanta'da kalmak istemeyen ama başka nereye gideceğini de bilmeyen kaç kişi sıkışıp kalmıştı? Eğer bu şehrin kraliçesi *olsaydı,* güvenli bir yer sağlayabilir miydi? Yardım edebilir miydi?

Sikthand'ın kuyruğu, sanki çarkların döndüğünü ve kızın ilgisinin değiştiğini görebiliyormuş gibi taşın üzerinde gezinerek kızın gözlerini kendine çekti. "Bunu istemezsin. Halkımın bir insan kraliçeyi hoş karşılayacağını mı sanıyorsun? Senin bağırsaklarını deşerler." Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın adamın bakışlarından sızan acımasız nefret karşısında geri çekildi. "Bunu istemiyorum. *Seni* istemiyorum."

Sophia bir adım daha geri çekildi. İfadesini kaplayan zehir, düşündüğünden daha fazla canını yakmıştı.

"Evliliğimiz soğuk bir evlilik olacaktı. Sevgi yok. Peki Vrulanları nasıl yönetmeyi düşünüyorsun? Sen zayıfsın." Onu tepeden tırnağa süzdü ve yüzünü buruşturdu. "Benim halkım zayıflığa tahammül etmez. Ne liderlerinde ne de *yataklarında.*" Artık birkaç adım mesafedeydi ve Sophia'nın gözlerinin kenarlarında yaşlar yanıyordu. "Onların kraliçesi olamazsın ve *asla benim* kraliçem olamayacaksın."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Sikthand ona küçümseyerek baktı. Ama gözyaşının sıcak izi içinde öfkenin kabarmasına neden oldu. "Ve *seni* istediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Zalim ve soğuksun ve sana yanlış bakan herkesi hapsediyorsun. Sen sadece korkak bir çocuksun. Zayıf olabilirim ama en azından öyle değilmişim gibi davranmıyorum."

Eli fırladı ve boğazına dolandı, omurgası soğuk taş duvara çarpana kadar ayaklarını geri itti. Bir solukla nefesini geri kazandı.

"Dikkatli ol, dişi." Hırıltısı ölümcüldü.

Eldivenin soğuk metali ve adrenalin patlamasıyla titriyordu ama damarlarında hâlâ ateş dolaşıyordu. "Ve beni bu kadar iğrenç derecede zayıf bulan biri için kesinlikle bana çok fazla bakıyorsun."

Ağzının köşesi zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir uzaylıyı becerme merakımı gerçek bir ilgi olarak mı algıladın?"

Çenesinin sallanmasını engellemek için dudağının iç kısmını ısırdı.

Yüzünü indirdi, böylece gözleri aynı hizada ve ağızları sadece bir nefes aralıktaydı. Eli kızın boynunu kavradı ve nazikçe sıktı. "Yarın gece Lonca'yı ziyaret edeceksin. Umarım az gelişmiş insan beynin o zamana kadar mantıklı düşünebilir."

***

Sikthand dişlerini gösterdi. Kendinden duyduğu tüm nefreti yüzüne yansıtıyor ve kızın buna kendisinin sebep olduğuna inanmasına izin veriyordu. Onu kızdıracağını tahmin etmişti ama kendisini onu ağlatmaya hazırlamamıştı.

Elini kızın boynundan çekerek uzaklaştı ve kendini kızın kirpiklerinden bir başka sessiz gözyaşının süzülüşünü izlemeye zorladı. Bu manzara karşısında göğsü çatladı.

Böylesi daha iyiydi.

Arkasından kapıyı kapatma zahmetine katlanmadan onun odasından çıkıp koridorda ilerledi. Bir kez daha güvenli bir şekilde odasına girdiğinde, gürleyen nefesler aldı.

Yapma.

Gözleri aynaya kaydı.

Sakın gitme.

Eldivenlerini fırlattı, sonra boynundaki zırhı çekti, aniden nefes alamaz hale geldi. Hırpalanmış parçalar yere düştü, diş gıcırdatan çınlamalar odayı doldurdu. Hepsi, hatta kuyruğundaki parçalar bile çıktığında, yerden bir göğüs plakası kaptı ve metal eğilene kadar bir yumrukla dövdü.

Sikthand ayağa kalktı, parmak eklemleri kan içindeydi ve midesi bulanıyordu. Aynaya baktı. Sonra kendini daha fazla tutamayarak geçitten geçti ve aynaya doğru sürünerek ilerledi. Günler önce buraya sürükleyerek getirdiği sandalyeye otururken omurgasından aşağı ter boşandı. Gözlerini kapalı tuttu, dudaklarını yaladı ve zihinsel olarak geride nasıl bir hasar bıraktığını görmeye hazırlandı.

Burnundan derin bir nefes verdi, sonra baktı. Gördüğü şey dilini koparmak istemesine neden oldu. Yerde oturuyordu, çizim kitabı kucağında açık duruyordu ve ağlıyordu. Önceden döktüğü sessiz gözyaşları değil, içini parçalayan derin hıçkırıklar.

İzle, korkak, diye tısladı kendi kendine.

Kucağındaki kitaba tekrar baktı, sonra öfke dolu bir çığlık attı ve onu ateşe fırlattı.

İrkildi. Orada onun birkaç çiziminden daha fazlası vardı.

Öfkeyle gerilmiş yüz hatları, alevler parlayıp küçük kitabı bir anda tükettiğinde düştü. Yaptığı şeye inanamıyormuş gibi dudakları aralandı. Sonra şoku tekrar mutsuzluğa dönüştü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Sikthand aynaya çarpıp onu kollarının arasına almamak için koridordan geri çekildi. Odasında durmadı. İniş pistinde uğuldayan şiddetli rüzgâr adımlarını yavaşlatana kadar kanat boyunca uçtu ve Ahea'yı çağırdı.

Ancak Choke'un en ıssız bölgesine geldiğinde kendini patlatmasına izin verecekti.

İnsan gitmeli.

İçindeki küçük şeytani bir şey fısıldadı: *Neden?*

Başını iki yana salladı. Sikthand o sesi bir daha dinlemeyecekti. Onu gardını düşürebileceğine ikna etmeye çalışan sesi. Onu daha önce de dinlemişti, birçok kez ve sadece aptal olduğu kanıtlanmıştı.

O gittiğinde, her şey daha iyi olacaktı. Aklı geri gelecek ve hayatına devam edebilecekti.

En yakındaki ayın etrafındaki puslu hale baktı, bu ufukta bir fırtına olacağının kesin işaretiydi. Ahea'nın açılmış devasa kanatlarının silueti gözünün önünden geçti. Yakında kendini bir fırtınanın içine gömecekti. Kulaklarının dibinde cızırdayan elektrik şimşekleri onun gözyaşı lekeli yanaklarının hatırasını yok edecekti.

Bu düşünceyi aklından geçirirken bile bunun doğru olmadığını biliyordu.

Sophia ellerini olabildiğince gizli bir şekilde birbirine kenetledi. Loncanın bir üyesi hariç hepsi önünde oturuyordu. Görünüşe göre Leydi Lindri madenlerdeki acil bir durum nedeniyle çağrılmıştı ve şimdi geri dönüyordu.

Bugün bilerek yemek yememişti, zaten midesi bulanan midesinin bu toplantı sırasında hiçbir şeyi tutamayacağını biliyordu. Bir sersemlik dalgası ona çarptı ve kararından pişman oldu.

Kendisini yakıcı bir merakla süzen her bir lonca üyesine baktı ve onların bakışlarını üzerinde tutmaya çalıştı.

Kaçındığı tek bir çift göz vardı ve onlar da diğerlerinden daha yüksekte oturan siyah beyaz iblise aitti.

Sikthand kendine olan güveninin içini boşaltıp gittikten sonra Sophia ağlayan bir su birikintisine dönüşmüştü. O kadar uzun süre ağlamıştı ki boğazı yanmış ve başı zonklamıştı. Hiç gözyaşı kalmayana kadar ağlamış ve sonra derin derin düşünmüştü.

O gece hayal edebileceği her yol incelenmişti ve tüm yollar tek bir korkunç sonuca çıkıyordu.

Lindri yanağındaki isi silerek kapıdan içeri daldı, kıvırcık saçları hâlâ hafifçe tütüyordu ve diğerleriyle birlikte tökezleyerek yerine oturdu.

Ağır kapılar arkasından çarparak kapandığında Sophia'nın omuzları gerildi.

"Güvenimi sunuyorum." Adamın sesi kadının içine bir sıcaklık dalgası gönderdi. Ama bu seferki öfkenin sıcaklığıydı.

"Biz de bizimkiler," diye homurdandı, gözleri saygıyla yerdeydi.

"Sophia, Lonca'nın evlenmemiz yönündeki talebine yanıt vermek için geldin. Ne söyleyeceksin?" Kralın sesi gergindi ama biraz da sıkılmıştı, sanki Sophia'nın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibiydi.

Ben böyle çalıştım. Sadece yukarı bak. Güçlü ol.

Bir süre daha kendi içinde tartıştıktan sonra cesaretini topladı, çenesini kaldırdı ve Lonca'nın her bir üyesinin gözlerinin içine baktı. "Kral bana hepinizin ne karar verdiğini söyledi." Yutkundu. Kelimeler boğazından çıkmaya tam olarak hazır değildi. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırdım." Tanrım, umarım yanlış bir karar vermiyordu. Sonunda gözlerini kralın daralmış bakışlarıyla birleştirmeye zorladı. Onun hoşnutsuzluğu cesaretini toplamasına yardımcı oldu. "Kraliçeniz olmayı kabul ediyorum," diye ilan etti, omurgası dik ve başı dik.

Rahatlamış nefesler odada yankılandı ama o bakışlarını kraldan ayırmadı. Çenesi öne doğru eğilmiş, dişleri üst dudağının altından dışarı fırlamıştı. Sophia ters ters baktı. Fiziksel olarak Clecanialılardan daha güçsüz olabilirdi ama bu onu iradesiz yapmıyordu. Bu onu daha az zeki ya da

daha az yetenekli. Büyük olasılıkla, gerçekten boktan bir kraliçe olacaktı. *Niteliksiz demek* yetersiz kalırdı. Ama halkına yardım edebileceği en ufak bir olasılık bile varsa, bu pisliğin ondan hoşlanmamasının onu bunu yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

"Bütün ayarlamaları ben yapacağım," diye seslendi Besith. "Üstat Bavo, çizdiğiniz bütçeye ihtiyacım olacak." "Ama" -kaşlarını kaldırdı, hararetli bakışları hâlâ kralınkilerle kilitliydi- "Birkaç şeyim var.

koşullar."

Oda sessizliğe gömüldü. "Koşullar?" Madam Kalos boş boş sordu.

"Kraliçe olacağının farkında mısın, kızım? Bize teşekkür etmelisin." Komutan Copperhead kıkırdadı.

Dudaklarını büzdü ve bakışlarını Roldroth'a doğru kaydırdı. "Sophia. *Kız* değil," diye azarladı hissetmediği bir güvenle.

Bu beklediği andı. Bütün gece bunun için çalışmıştı. Bu şehir ve insanları hakkında öğrendiği her şeyin üzerinden geçmişti. Kral hakkında öğrendiği her bilgiyi tekrarlamıştı. Ve en önemlisi, insanlar ve önümüzdeki birkaç ay içinde dünyayı şekillendirecek olan politikalar hakkında bildiklerini anlatmıştı.

Vardığı sonuçlar net ve yorucuydu. Kraliçe olmayı kabul ettiği andan itibaren Sophia'nın değişmesi gerekecekti. Tremantian Kraliçesi'nin halka yaptığı ilk konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırmış ve notlar almıştı. *Güçlü ol. Kendinden emin ol. Saçmalayarak yoluna devam et.*

Sikthand'ın dün geceki sözleri kulaklarında çınlıyordu ve Vrulanlar'ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Onun zayıf olduğuna inanıyorlardı. Onlarla ilk kez konuştuğunda bir açıklama yapması gerekecekti. Artık kendini bir tutsak olarak görmediğini göstermesi gerekiyordu. O geleceğin *kraliçesiydi* ve ciddiye alınmalıydı.

Komutana doğru kaşlarını kaldırdı. "Sanırım benden kraliçe olmamı istediniz çünkü bana *ihtiyacınız olduğunu* biliyorsunuz. Bu doğru değil mi?"

Komutanın ağzı kapandı.

"İnsanların buraya gelmek istemesi için ne söyleyeceğini bilen benim. Ve bazılarına inanmak gerekirse, çabalarım için kafamın kesilmesi de çok muhtemel." Krala doğru bir bakış fırlattı, kral da ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yani, şartlarım var."

"Peki bunlar ne olabilir?" diye tısladı kral.

"Birincisi, Heleax'in gitmesine izin vereceksin. Burada kilitli tutulmasına gerek yok." Mırıldanan lonca üyelerinin arasından konuştu. "İki, istediğim zaman istediğim yere gitmeme ve yanımda bir görevli olmadan istediğim kişiyle konuşmama izin verilecek. Şehir dışından özel mesajlar alabilmem için bir iletişim kodu alacağım. Kısacası, artık burada bir mahkum değilim. Ben geleceğin kraliçesiyim ve bana öyle davranılmasını bekliyorum." Sikthand tahtına geri oturdu ve burnunun

ucuyla Sophia'ya baktı. "Ve üç..." Dudaklarını tekrar yaladı, bu talebin devenin belini kıran talep olabileceğini biliyordu.

geri. "Şehrimiz *benim* seçtiğim gezegen temsilcisine oy veriyor."

Odanın içinde öfkeli homurtular yükselmeye başladı.

"Elbette söz hakkınız olabilir, ancak en iyi olduğunu düşündüğümüz kişiyi seçmemiz gerekecek." "Bu işlerde çok yenisiniz. Ya berbat birini seçerseniz?"

"Hey!" İki kez alkışladı, nefesi hızlı ve sığdı. Ellerine baktıklarında omuzlarını kaldırdı. "Benim kuyruğum yok." Konuşmak istediğinde alışılageldiği üzere neden iki kez vurmadığını açıklamak için olduğu gibi söyledi.

Sophia bu hareketin farklılıklarını daha da vurgulamasından korktuğundan, onlar kuyruksuzluğu üzerinde çok fazla düşünemeden tekrar söze girdi. "Sadece ismen bir kraliçe olmayacağım. Eğer kraliçeniz olursam, Kral Sikthand'ın sahip olduğu saygı, sorumluluk ve otoritenin aynısını talep edeceğim. Karşılığında da size bu gezegendeki başka hiçbir şehrin sahip olamayacağı bir avantaj sağlayacağım. Bir insan kraliçeye sahip olmak Vrulatica'yı Dünya'daki insanlar için daha çekici kılmakla kalmayacak, aynı zamanda Lonca'ya ve halkımıza yalnızca bir Dünyalı'nın sağlayabileceği bir bakış açısı sunabilirim. Hangi adayın hükümetim tarafından en iyi şekilde karşılanacağını söyleyebilirim ve hangisinin roketlerini gökyüzüne doğrultacaklarını biliyorum. Saygısızlık etmek istemem ama olayları sadece tek bir taraftan görebiliyorsunuz. Vila'nın düşündüğü kadar iyi olmayacağını söyleyebilirim.
Kendini fazla beğenmiş ve ne yazık ki gezegenimizdeki liderlerin birçoğu hala lider kadınların işlerinde yetkin olması ve bunu yüksek sesle söylemesi konusunda sorunlar yaşıyor. En akıllıca seçim o *değil*."

Lonca üyeleri kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar ve bu duruma şaşırdıkları belliydi. Sophia'nın göğsü eğildi. Bütün gece ve bütün gün kendini kraliçe olarak sunabileceği bir şeyler olduğuna ikna etmek zorunda kalmıştı. Ve şimdi kendini ikna etmeye çalıştığı şeyin bir anlık görüntüsünü onların karşılıklı bakışlarında gördü.

Bunu yapabilirdi. Gözleri tekrar Sikthand'ınkilerle buluştu ve tüyleri diken diken oldu. Tabii önce onu öldürmezse.

"İşte bu yüzden üçüncü şartım çok önemli. Ayrıca bu yüzden Liderler Zirvesi'nde oyumu kullanana kadar kimseyle evlenmeyeceğim."

Bölüm 16

Sikthand'ın yatak odasının kapısı gümbür gümbür çalındı ve o da kapıyı açtı.

"Bana neden randevularımı iptal edip aceleyle buraya gelmek zorunda kaldığımı açıklayabilir misiniz..." Khes, Sikthand'ın ters dönmüş odasını gördü ve hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Sikthand boş bir ifadeyle, "Bu aceleyi takdir ediyorum," dedi. Uyumayalı günler olmuştu. Ve beyninin her hücresine hükmeden şey bir avuç adım ötede duruyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve acı, birkaç keyifli an için kendini kör etmenin mükemmel bir yolu gibi görünüyordu.

Khes seyahat çantasını dövmeleri için her zaman kullandıkları bankın üzerine koydu. Sikthand on yıldan uzun bir süre önce, Khes'in gelişinden sonra ona zehir içeren bir şişe mürekkep gönderildiğinde Et Dövmecisi'ni ziyaret etmeyi bırakmıştı. Gerçek katilin kim olduğunu bulana kadar yaşlı adamı bir ay boyunca kilit altında tutmuş ve Khes'in bunu asla kendisine karşı kullanmamasına şaşırmıştı.

Mürekkep ustası kulede güvendiği tek kişi olabilirdi.

Sikthand bir eliyle sırtındaki buruşuk gömleği yırtıp omuzlarını ve kürek kemiğini çevreleyen hafif çizgili iki bölgeyi işaret etti. "Onların doldurulmasını istiyorum."

Khes'in elleri çantasının tokasında durdu. "Dolu mu? Bu en az iki şişe alır." "Eğer daha fazla değilse," diye homurdandı Sikthand.

Sandalyesini tezgâha çekti ve çantasından çıkardığı ince, genişleyebilen bir masanın üzerinde şişelerini hazırlarken açıkça Sikthand'ı inceledi. "Bana neden kendini bu duruma sokmak istediğini söyle, ben de seni asitle doldurayım."

Sözlerini koruması gerekse de, onları tutamazdı. Ayrıca, şehir yakında yeterince öğrenecekti. "Yakında sevinçli haberi duyacaksınız," diye başladı, bir şişenin kürek kemiğine emildiğini hissederek. "Kral nişanlandı."

Khes'in elleri ikinci şişeyi emerken hareketsiz kaldı. Sikthand'ın gözlerine bakabilmek için yana doğru kayarken sandalyesi sürtündü. Gözlerindeki gerçeği gördüğünde yemin etti. Bakışları yeni bir anlayışla odasını kaplayan kırık camlar ve çarpık metaller arasında dolaştı.

Ses çıkarmadan işine geri döndü. Bu, Sikthand'ın erkeğin sevdiği bir özelliğiydi. Söyleyecek bir şeyi olmadıkça konuşmazdı. Özür dilemek, ona nasıl hissettiğini sormak ya da her şeyin daha iyi olacağına dair boş vaatlerde bulunmak yoktu.

İki şişe de Sikthand'ın sırtına yerleştirildiğinde "Hazır mısın?" diye sordu.

Sikthand'ın aklı Lonca odasındaki Sophia'ya gitti. O kadar kendinden emin, cesur ve güzeldi ki, tıpkı tanıştığı her kraliçe gibi gözlerindeki ateşle ona bakıyordu. "Evet."

Sırtından aşağı yakıcı, parçalayıcı bir acı aktı ve tüm görüşü silindi. Nefes aldı, neredeyse siyah

unutuştan iç çekecekti. Ama bunu o kadar sık yapmıştı ki çok çabuk hissizleşmişti.

"Dişi kim ve seni hangi ölümle tehdit ettiler?" Khes kalemini Sikthand'ın sırtında gezdirirken sordu.

Sikthand yüksek sesle söylemeden önce onun adını düşündü ve derisini bir sıcaklık dalgası kaplayarak acısını daha da hafifletti. "İnsan." Metalin sürükleyişi durakladı. "Bu Lonca'nın kararıydı ve küçük kriksan da kabul etti. Taleplerde bile bulundu."

Kalem tekrar hareket etti ama Khes hiç ses çıkarmadı. Birdenbire, daha önce hiç arzulamamış olmasına rağmen, Sikthand mürekkep ustasının söyleyeceklerini duymak istedi.

Dişlerini sıktı, Khes'in bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Adam hiçbir şey söylemeyince Sikthand sordu.

"Daha kötü eşlerin de oldu." Sikthand bu küçümseme karşısında kahkaha atmak istedi. Onun da Karısı *yoktu*. Gerçi bir sürü neredeyse karısı vardı.

İkisi açıkça onun tahtına göz dikmiş ve babası tarafından geri çevrilmişti. Biri, bir barda yakışıklı bir bakır erkeğe sokulurken ona olan ilgisiyle beceriksizce övünüyordu ve sonuncusu, suikast girişiminden önceki gecelerde yakalanmak için savunmasını kıran Japeshi'ydi.

Sikthand sevilebilecek bir erkek değildi. Konumu her zaman yoluna çıkıyordu. Kraliyet kanı bir yana, görünüşü de ona pek puan kazandırmıyordu. Kadınlar onu başka nedenlerle seçiyordu, Sophia'nın ayakçısı Alno gibi odayı aydınlattığı için değil.

Aklı Sophia'nın çizimlerine gitti ve göğsü genişledi. Sophia onu çirkin olduğunu düşünüyormuş gibi çizmemişti.

"Artık kendine nasıl dikkat edeceğini biliyorsun evlat. Gafil avlanmayacaksın. Peki, tüm bu iyi metali yok edecek kadar aklını ne karıştırdı?" Khes onu düşüncelerinden uyandırarak konuştu.

Acı ona tekrar vurdu ve nefesini tuttu. Onu düşünmek her şeyi nasıl yok etmişti? İnsan nasıl oluyordu da derisinin altındaki sıvı metal çizgilerinden daha güçlü olabiliyordu?

"Bu talepler mi?" Khes kalemini Sikthand'ın sırt kaslarının üzerinde, onu irkiltecek kadar sert bir şekilde gezdirdi. "Çünkü sana bir şey söyleyeyim, sen Kraliçe Sesei ve Kral Thedvar'ın oğlu Sikthand'sın. Sahte Askait'ten daha güçlüsün ve kimseye boyun eğmezsin."

"Hayır. Ben eğilmem." Sikthand'ın gözleri aynaya kaydı. Gerçek, boğazında asit gibi yükseldi. "Ama onun için kırılabilirim."

Khes sustu. "Bana bak."

Sikthand yapmadı. Şu anda gözlerinin arkasında zayıflığın parladığını biliyordu ve bunu kimseye gösteremezdi.

Mürekkep ustası sandalyesini Sikthand'ın oturduğu yerin önüne çekti ve bakışlarını buluşmaya zorladı. "Çok mu kötü olurdu? Herkes güvenilmez değildir."

"Hayır, herkes değil." Sikthand yorgun bir nefes verdi. "Ama insanların kötü şeyler yapmaları için kötü olmaları gerekmez. İhtiyaç duydukları tek şey yeterince iyi bir teşviktir. Ruhunun Japeshi'ninki gibi çürümüş olmadığına güvenebilirim ama bana insanlara verdiği değerden daha fazla değer verebileceğine inanmıyorum ve vermesini de beklemiyorum. Bana ihanet ederek halkına yardım edebileceğini bilseydi, ederdi. Asil bir teşvik, ama yine de bana ve halkımıza tehdit oluşturan bir teşvik." Gözleri aynaya kaydı.

Khes bunun üzerine düşünceli bir şekilde homurdandı ama işine geri döndü.

Gardımı indiremem.

Annesinin sık sık tekrarladığı sözler kulaklarında çınlıyor, eriyen kalbini buz gibi yapıyordu. *Ellerinizi dizginlerden çektiğinizde bir rüzgâr sizi bineğinizden koparabilir.*

Bölüm 17

Sophia ağrıyan gözlerini kısarak ortasında bir nokta olan kıvrımlı bir sembole baktı. Bunu yaklaşık beş yüz kez araştırmıştı ama çıkardığı sesi hâlâ hatırlayamıyordu.

"*Yardıma* ihtiyacınız var mı, *Majesteleri*?" Alno mırıldandı.

Kaşlarını çatarak ona baktı. İnsanların kraliyet ailesine farklı şekillerde hitap ettiğini açıkladığına nasıl da pişman olmuştu. "Hayır," diye yalan söyledi.

Alno'nun, kraliçesi olacağını açıkladığında yaşadığı geçici şokun ona biraz daha resmi bir saygı kazandıracağını düşündüyse yanılmıştı. Gerçekten de rahatlamıştı. Alno'nun sinir bozucu ama bir o kadar da hoş alayları olmadan kendini nasıl toparladığını bilmiyordu.

Omuz silkti ve ayaklarını sessiz arşivin pırıl pırıl masasına dayayarak tırnaklarını karıştırmaya devam etti.

"Artık beni takip etmek zorunda olmadığını biliyorsun." Tekrar sembole odaklandı. Bir ses kombinasyonunu gösteren karakterlerden biriydi. *Arp'taki* gibi *Rp mi*? *Hayır*.

"Sayende kraliçenin hizmetkârlığına terfi ettim ama henüz kimsenin nişandan haberi olmadığı için Besith normal şekilde devam etmenin en iyisi olacağını düşündü. Ayrıca, bu konuda huysuz davransan da yardımıma ihtiyacın *var.*" Bulmak için beynini zorladığı sesi bir öksürüğün içine sakladı ve sonra ona genişçe sırıttı.

Ks. *Şaplak* gibi. O kendini beğenmiş ifadeye yapmak istediği şeyde

olduğu gibi. İç çekti. "Teşekkür ederim."

Geçtiğimiz hafta boyunca Alno çok yardımcı olmuştu. Sadece Sikthand'ın ve kraliçe olma baskısının ona aşıladığı boktan ruh halinden kurtulamamıştı.

Çevirmeninin kulağına okuması ve paragrafı doğru anladığını teyit etmesi için bazı Klekanca kelimeleri yüksek sesle okudu. Anlamamıştı.

Sophia sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve gözlerini ovuşturdu.

"Biliyorsun..." Küçük, şeffaf bir dikdörtgeni havaya kaldırdı ve havada salladı.

"Okuma bardağı istemiyorum. Sorup durma," diye araya girerek elini kaldırdı. Yazılı kelimeleri tercüme eden küçük teknoloji, bu şehirde çalışan birkaç elektronik cihazdan biriydi. Çok cazipti ama o bir Clecanian kraliçesi olacaktı. Onların yazılarını anlamaması çok saçma olurdu.

Sözleri boşlukta yankılandı ve tekrar metninin üzerine eğildi.

Alno yüzünü buruşturdu. "Konuşurken neden böyle yüzünü buruşturup duruyorsun? Sana buranın Dünya'daki o sessiz yere benzemediğini söylemiştim."

"Bir kütüphane," diye düzeltti Sophia.

Halkın arşivlere girmesine izin verilse de, önce yazılı izin almaları gerekiyordu ve

Hiçbir şeyin çalınmamasını ya da zarar görmemesini sağlamak için ziyaretçiler seyrek tutuluyordu. Yine de sıra sıra dizilmiş parşömenler ve kitap yığınlarıyla Sophia'ya bir kütüphaneyi o kadar çok hatırlatıyordu ki, Alno sesini normal bir seviyeye her yükselttiğinde irkilmekten kendini alamıyordu. Yargıç Yalmi, Sophia içeri girmek istediğinde çok sevinmişti ve lonca üyesinin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu.

Sanki dünya onun girdaplı duygularını ifade etmesine yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi, Mevsim gelmiş ve beraberinde şiddetli bir fırtına getirmişti. İçten içe yeşil boyayla aydınlanan karamsar bulutlar, pencerelerden gelen ışığı azaltarak kuleyi her zamankinden biraz daha uykulu hale getirdi.

Sikthand ortalıkta görünmez olmuştu, sadece akşam yemeklerinde ortaya çıkıyor ya da muhafızlarla çevrili koridorlarda yanından geçip gidiyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığını anlayamıyordu.

Lonca odasında, onun yüzüne karşı isteklerini yerine getirmekten zevk alıyordu. Ona bu kadar asil bir pislik gibi davrandıktan sonra hak ettiğinden daha azıydı. Ama şimdi gerçekler ortaya çıkıyordu.

Normalde evli bir çiftin sahip olduğu türden bir ilişkileri olmayabilirdi ama yine de onun kocası olacaktı. Yalmi'nin okuması için getirdiği parşömenlere göre, Sikthand ve Sophia'nın birlikte karar vermeleri gerekecek, ikisi de diğerinden üstün olmayacaktı.

Kendini beğenmiş kral için ne kadar tatsız olsa da, bir noktada birbirleriyle gerçekten konuşmaları gerekecekti. Sonsuza kadar lonca üyelerini arabulucu olarak kullanarak hüküm süremezlerdi. Lonca çok iyi bir kurumdu ama çok kalabalıktı.

Yine de günlerdir Sikthand'ın bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyordu. Kazara karşılaştığında ise hiçbir şeyi çözemiyordu.

Kızgınlık mı? Pişmanlık mı? Hepsi bir gizemdi. Çoğu zaman yoktu, bulut tohumlama için gönüllüydü.

Madam Kalos'a inanılacak olursa, *"bir kralın yapması gerekenden daha fazla*".

Loncanın neredeyse her üyesi tarafından defalarca ziyaret edilmişti. Yalmi ve Lindri gibi bazıları gerçekten ilgili görünüyordu ve kendi departmanlarındaki birçok endişeyi ustaca sıralarken tüm sorularını yanıtlamak için zaman ayırdılar.

Kalos ve Bavo gibi diğerleri ise sadece ona koçluk yapmakla ilgileniyor gibiydiler. Ona her bir gezegen temsilcisi adayı hakkında genel bilgiler verdiler, bazıları hakkında çok az şey söylerken, diğerleri hakkında çok şey söylediler. Geri kalan zamanda ise tahta çıktığında yapması gerekenleri sıralamışlardı. Sophia ancak daha sonra listelerini incelediğinde, görevlerin yapmak *zorunda olduğu* şeyler değil, yapmasını *istedikleri* şeyler olduğunu fark etti. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi basitçe açıklamışlardı. Bu manipülatifti. Deneyimsizliğini ve bilgi eksikliğini ona karşı

kullanıyorlardı ve Sophia bundan hiç hoşlanmamıştı.

Sophia, Lonca ile uğraşırken Sikthand'ın davranışlarına tanıklık ettiklerini aklında tuttu. Sikthand hiçbir zaman onların sözünü kesmemiş ya da fikirleriyle ilgilenmediğini ima etmemişti; bu yüzden o da aynı şekilde davranmıştı ama Leydi Lindri'nin neden madenlerde saklanma eğiliminde olduğunu şimdi anlıyordu.

Madam Kalos acımasızdı. Sophia'nın kıyafetlerini, makyajını, konuşma tarzını ve her *zaman her zaman* zayıf insan yapısını eleştirdi.

Madam Kalos'un bolca tavsiye vermesini Besith ve Roldroth'un sessizliğine tercih edip etmediğini bilemiyordu. Rolü kabul ettiğinden beri ona iki kelime bile etmemişlerdi ve bunun ne anlama geldiğini çözemiyordu.

Kraliçe seçilmesi için baskı yapmışlardı, peki neden birdenbire o yokmuş gibi davranmak istediler? Yoksa yalnız bırakılması gerektiğine mi inanıyorlardı?

Onları arayıp bulması ve kazanması gerekecekti. Bu düşünce onu ürpertti ama artık böyle siyasi yalakalıklara alışması gerektiğini düşündü.

Hâlâ aklını tam olarak toparlayamıyordu. Onu. Kraliçe. Ne

düşünüyordu ki?

Kraliçe olamazdı. Değeri güçle ölçen ve hükümdarlarını eksik bulduklarında suikast girişimlerine meyilli olan savaşçı uzaylılardan oluşan bir şehir için kesinlikle olamazdı. Şüphe, sarmal bir yılan gibi içinde yaşıyordu ve yapabileceği tek şey yokmuş gibi davranmaktı.

Sophia doğruldu ve bir sonraki bölümü okumaya odaklandı.

Kraliçe Yiphrie, soyunun ilki... bir şey... bir şey... ve kan... bir şeyden sonra tahta çıktı.

Abartılı bir inilti çıkardı ve Alno bir avucunu metnin üzerine vurdu. "Hadi gidip biraz yemek yiyelim."

Sophia tartışacak gücü kendinde bulamadı. Yemek salonuna doğru yürürlerken Alno okuduklarını açıklamasına yardım etti. Görünüşe göre Sikthand ailesinin tahta çıkan yedinci hükümdarıydı. Kendisine karşı hâlâ bir kan davası olmasının nedenlerinden biri de atası Kraliçe Yiphrie'nin dönemin kraliçesini uykusunda öldürerek tahttan indirmiş olmasıydı, ya da hikâye böyle devam ediyordu.

Tıpkı Alno'nun daha önce ima ettiği gibi, Sikthand'ın atalarının kana bulanmış geçmişi dehşet vericiydi. Bıçaklanmalar, iskelelerden gizemli düşüşler, zehirlenmeler ve bir keresinde kralın kendi yarı aç malginash'ı tarafından parçalanması.

Kendinden öncekilerin nasıl öldürüldüğünü öğrenerek ve büyük ihtimalle benzer bir kaderle karşılaşacağını bilerek büyümeyi hayal bile edemiyordu. Sikthand'dan hoşlanmamasına rağmen, gerçekten de iyi bir kral gibi görünüyordu.

Bulut tohumlamasını kaldırarak farkında olmadan kuraklığa neden olan ve bir uzaylı ordusunun Choke'ta toplanmasına izin veren büyük büyük büyükannesi gibi değildi. Ve keşfedilmemiş, daha güçlü bir metalin askait cevherinin altındaki bir katmanda yattığı fikrine o kadar takıntılı hale gelen büyük büyük büyük amcası gibi değildi ki, madeni çökene kadar kazdı ve kulenin bir bölümünü aldı.

onunla birlikte.

Sikthand çoğunlukla adil bir şekilde hüküm sürüyordu. Bu konuyu Alno'ya açtığında ve düşmanlarının ondan bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığını sorduğunda, Alno sadece omuz silkmiş ve "Her zaman daha iyisini yapabileceklerini düşünenler vardır. Atalarının hataları yüzünden ondan nefret etmek sadece uygun bir bahane."

Hakkında okuduğu, görece bir güvenliğe sahip olan tek Vrulan hükümdarı çiftleşmiş hükümdarlardı. Öyle görünüyordu ki, yüzyıllar önce yaygın olduğu zamanlarda bile çiftleşme o kadar büyük saygı görüyordu ki, çiftleşmiş hükümdarlar neredeyse dokunulmazdı.

Aklı yine Japeshi'ye gitti ve içinde nefret kaynadı. Kralın duygusuz sözleriyle neden olduğu acıya rağmen, kalbinde ona karşı korunmasız yumuşak bir yer vardı ve o kadının planının iğrençliği kanını kaynattı.

Omzunun üzerinden bakarak büyüyen hiç kimse güvenliğin ve sevginin bu şekilde burnunun dibinde sallanmasını hak etmiyordu. Bu zalimliğin de ötesindeydi.

Sophia kral ve ailesi hakkında okudukça ondan nefret etmek daha da zorlaşıyordu. Hesapçı ve soğuk olmaya hakkı olan biri varsa, onun o olduğunu düşünüyordu. Belki de zamanla, Sophia'nın onu öldürmeye ya da vermeye razı olduğundan daha fazla güven istemeye niyeti olmadığını anladığında ona ısınacaktı.

Kalçasında sakladığı bıçağı düzeltti. Bir sonraki kraliçe olarak ilan edilir edilmez hayatının çok daha az güvenli, çok daha hızlı bir hale geleceğini fark etmemişti. İnsan statüsü muhtemelen hayatta kalmasına yardımcı olacaktı ama bu onu ancak bir yere kadar koruyabilirdi.

Alno kulenin her bir bölümünü daha ayrıntılı olarak anlatırken kemerli pencerelerin dışında şimşekler çakıyordu ve kralın dışarıda olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Yağmur cama çarpıyordu, o kadar yoğundu ki çöl ve ötesindeki dağlar görünmüyordu. Uzaktaki gökyüzünü parlak yeşil patlamalar aydınlatıyordu ama birkaç saat önceki kadar çok değillerdi. Atlılar fırtınanın sonuna ulaşıyor olmalıydı.

Sezon resmen başladıktan sonra salondaki havanın değişeceğini biliyordu ama yine de bu değişime hayret etti. Biniciler kasvetli falan değildi. Salonda hâlâ hafif kahkahalar duyulabiliyordu ama bugünlerde çok daha sessizdi. Yüzleri ağarmış, göz kapakları sarkmış, bitkin ve ıslak bulut kovalayıcıları uzun vardiyalarından çıkıp ithal mottlarını yudumluyorlardı. Diğerleri ise önlerindeki fırtınalara karşı yakıt ikmali yapmak için ağızlarına kalın et parçaları tıkıştırıyordu.

Yerine oturduğunda ve Alno birkaç arkadaşıyla konuşmak için yanından ayrıldığında, yüksek masaya baktı. Sikthand'ın sandalyesi boştu. Sandalyenin etrafındaki boşluğa baktı. Sikthand'ın sandalyesini kenara çekip onunkinin yanına kendisi için de bir sandalye koyacaklar mıydı? Kendini çok yüksekte görüyormuş gibi herkesten daha yüksekte oturduğunu hayal edince tüyleri diken diken

oldu, boynu şimdiden ısınmaya başlamıştı.

Sophia tabağındaki yumuşak eti didikledi. Oraya aitmiş gibi davranması gerekiyordu. Ama bunu nasıl başaracaktı ki?

Fikir edinmek için bazı LARP etkinliklerinin kraliçesi Delia'nın nasıl davrandığını düşündü ama hepsini bir kenara attı. Delia her zaman komik bir İngiliz aksanı kullanır ve sanki midesi havayla doluymuş gibi konuşurdu. Eğlenceliydi ama bu grup üzerinde pek işe yaramazdı. Sophia bir yıldan uzun bir süredir hiçbir etkinliğe katılmamıştı ve sertleşmiş savaşçı-maiden karakteri Skaja'yı bile yüzeye geri çağırmak zordu.

Sophia'nın Skaja gibi sert ama kraliçe gibi yeni bir ikinci benlik yaratması gerekecekti. Başı zonkluyordu ve bunu daha sonra düşünmek için kendisiyle bir anlaşma yaptı. Şu anda düşünmek için lanet bir molaya ihtiyacı vardı.

Boynundaki tüyler diken diken oldu ve bir dilim et dudaklarının yarısına kadar gelmişken dondu kaldı. Döndü ve miğferini kolunun altına sıkıştırmış yemek salonuna giren kralın gözlerinin kendisine yapıştığını gördü.

Bir uzaylıyı becerme merakımı gerçek bir ilgi mi sandın?

Adamın sözleri zihninde tekrar tekrar canlanırken irkilmemeye çalıştı. Sophia onu yanlış *anlamıştı.* Aptalca bir şekilde, onun uzun bakışlarının daha fazla bir şey ifade ettiğini düşünmüştü. Başını kaldırıp ona ve arkasından gelen, yerde sırılsıklam bir pislik bırakan ve iri yarı bir erkeğin aceleyle temizlemeye çalıştığı diğer bulut kovalayıcılarına baktı.

Adamın hâlâ kendisini izlediğini görünce kaşlarını çattı. Acımasız sözlerinin aşkını tamamen bastırmamış olması onu çok sinirlendirmişti. Hâlâ güzel ve hasarlıydı ve geçici şefkat anları silinip atılamayacak kadar gerçek hissettirmişti. Ondan birazcık bile hoşlansa her şeyin ne kadar kolay olacağını düşünmek kalbini sızlatıyordu.

Bazı bulut kovalayıcıları yanına çöktü ve ona nazikçe başlarını salladı. Gerilen omuzlarına, kraliçe olacağını henüz bilmediklerini ve bu nedenle onu öldürmek istemeleri için bir neden olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Karşısında, Alno'nun boş koltuğunda oturan adam, bir tür sivri yüzlü hayvan kafatasını andıran kaskını kaldırdı ve yanındaki sıraya çarparak indirdi. Koyu bronz bir başlığı, gül sarısı teni ve erimiş altın gözleri vardı. Dalgalı saçları kapüşonuyla uyumluydu ve kulaklarının etrafından sarkıyordu. Sophia, onun yüz hatlarını açıkça takdir ettiğini fark edince tabağına baktı.

"Merhaba insan." Ona parlak, orantısız bir sırıtış yöneltti ve kalbi hızlandı. Kendisine gülümsenmesi güzel bir şeydi.

"Merhaba." O da sırıtarak karşılık verdi. Belki de özgür bir kadın olarak, tüm öğünlerini huysuz kralın yanında geçirmek zorunda kalmadan önce ihtiyacı olan şey buydu. Vücuduna alaycı değil de aç gözlerle bakan bir adamla flört etmek güzeldi. "Adım Sophia, *insan* değil," dedi kaşlarını

kaldırarak.

Hem Dünya erkekleri hem de Clecanian erkekleri üzerinde işe yarıyor gibi görünen cilveli bir şımarıklık.

Kaşlarını kaldırdı ve sırıtışı genişledi. "Özür dilerim, *Sophia.*"

Adının onun dilinden dökülüşü hoşuna gitmişti. "Bulut tohumlama nasıldı?" diye sordu, damlayan zırhına bakarak.

"Oh, harika! İlk şimşekler çaktığında bineğim neredeyse beni heyecandan yere serecekti. Yavruladığından beri çok uzun süre kapalı kaldı." Konuşurken etini küçük parçalara ayırdı ama konuşması bitene kadar yemek için bekledi. Bunu büyüleyici buldu.

Onlar konuştukça Sophia daha da rahatlayarak sohbetin derinliklerine daldı. Erkek olan Drabik'i sevmek kolaydı. İri yarı, yontulmuş bir çenesi ve kadınların iç geçirmesine neden olan türden gözleri vardı. Zeki ve komikti, bulut avı maceralarından hikâyeler anlatarak onu eğlendiriyordu. Bir sohbeti nasıl yürüteceğini biliyordu, kibar sohbetten flörtöz şakalara ve ince örtülü imalara zahmetsizce kayıyordu. Her şey çok *kolaydı*.

Başı zonklamıyordu. Herhangi bir şekilde davranması gerekiyormuş gibi hissetmiyordu. Adam onu korkutmuyor ya da kafasını karıştırmıyordu. Ayrıca patavatsız bir kral gibi midesini de bulandırmamıştı ama sorun değildi.

Kralın onu izlediğine dair farkındalık iğneleri mutluluğunu istila etmeye devam etti, ama o bunları görmezden geldi ve ona zaman ayırmayı reddetti. Söylediği gibi, soğuk bir evlilikleri olacaktı.

Bu terimi araştırmıştı ve görünüşe bakılırsa pek de nadir bir durum değildi. Clecania'daki pek çok yönetici çiftin *soğuk evlilik* diye adlandırılan bir ilişkisi vardı. Bu sadece birlikte yönettikleri ama romantik bir şekilde kaynaşmadıkları anlamına geliyordu. Onlar iş ortağıydı.

Sophia bununla yaşayabilirdi. Özellikle de aşık olabileceği başka birini bulabilirse. Bu kişinin Drabik olup olmayacağını söylemek için henüz çok erkendi ama onunla konuşmak yeterince hoştu. Şu anda kendini tamamen yalnız hissetse de, her zaman böyle hissetmeyebileceğini düşünmek güzeldi.

Onlar sohbet ederken salondaki yemek yiyenler gelip gidiyor, boş tabaklar bir kenara itiliyordu. "Bir sonraki vardiyan ne zaman?" diye sordu.

"Bir sonraki cephe gelene kadar olmaz." Başını öne arkaya eğdi. "Belki birkaç gün."

Yüzünün bir tarafı yanıyormuş gibi hissetti ve kendini daha fazla tutamadı. Sıkılmış gibi yüksek masaya bakarken, içki içmek için başını yana çevirerek hareketlerini maskeledi. Sikthand'ın burun deliklerinden soğuk bir öfke püskürüyor gibiydi, bakışları iliklerine kadar işliyor ve onu iliklerine kadar ürpertiyordu.

Bu sadece onu teşvik etti. Ona öyle bakmaya hakkı yoktu. Bu bakışla ne yapması gerekiyordu? Bu ne anlama geliyordu?

Drabik'e geri döndü. "Peki bu arada normalde ne yapıyorsun?" Sophia gülümsedi ve boynunu ortaya çıkarmak için omzundaki saçları savurdu. Çoğu dişli türün bu hareketi sevdiğini fark etmişti ve Drabik'in bakışları boğazının sütununa yakınlaştığında doğru tahmin ettiğini anladı.

Suyunu yudumladı ve kaşlarını kaldırdı. "Dinlen. Egzersiz yapın. Dikkatini dağıtacak bir şeyler bul."

Sözler yeterince masumdu ama adamın kuyruğu masanın altında baldırına dolandığında nefesi kesildi. Bu eğlenceli olabilirdi. Kolay olacaktı. Her kelime için acı çekmesi gerekmeyecekti. Adam tatlı, seksi ve açık sözlüydü.

Odaklanmak istemediği bir yanı, onun aynı zamanda krala olan küçük aşkını sonsuza dek bastırmasının bir yolu olabileceğini fısıldıyordu. Ama bu biriyle görüşmeye başlamak için iyi bir sebep miydi? Başka birini düşünmekten vazgeçmek için?

Kuyruğu elbisesinin altından baldırına doğru kayarken ona sırıttı. Karnında bir çırpınmanın patlak vermesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Gürültülü bir çınlama odada yankılanarak kemiklerini sarstı. Tüm başlar Sikthand'ın ayaklarını uzatmış durduğu yüksek masaya doğru zum yaptı. Üzerinden karanlık sızıyordu. Yemek salonu sessizliğini koruyor, yapacağı açıklamayı bekliyordu ama Sophia'nın boğazı düğümlenecekmiş gibi oldu.

Adam doğrudan ona bakıyordu ve kadın utanmak üzere olduğunu hissediyordu. "İnsan" - zehirli bakışları Drabik'in üzerine dikilmişti- "benim."

Sophia'nın çenesi düştü. Drabik'in güzel ve sıcak gözleri onunkilerle buluştu ve aralarında bir anlık hüzün geçti. Kuyruğu Sophia'nın bacağından kaydı. "Kralın gözüne tekrar girmeyi başardım." İçi boş bir özür gibi gelmişti ama Sophia anlamıştı. Drabik ciddiyetle uzaklaşmadan önce başını ona doğru eğdi.

Sikthand yerine otururken odadaki mırıltılar kulaklarına kadar geliyordu. Vrulanlar ona meraklı bakışlar fırlatıyor ve dedikodu dolu fısıldaşmalarda bulunuyorlardı. Sophia'nın damarları alev alev yanıyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde sandalyesinde oturan krala doğru ters ters baktı. Roldroth onun yanına eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sikthand'ın gümüş bakışları onunkilerle buluştu ve bir elini kaldırarak onu çağırdı. Az önce onu alenen yasak bölge ilan etmişti ve şimdi onu bir evcil hayvan gibi yanına çağırıyordu.

Sikeyim. Onu.

Gözleri hayal kırıklığının dökülmemiş gözyaşlarıyla yanmaya başlamıştı bile, peçetesini masaya vurdu, yerinden fırladı ve odadaki herkesin bakışlarını görmezden gelerek kralın aksi yönüne doğru hücum etti.

Bölüm 18

Kızaran ve öfkelenen Sophia, nereye gittiğinden tam olarak emin olmadan koridorlarda uçtu. Peşinden geliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Dönerek daha önce gitmediği bir yöne doğru ilerledi. Eninde sonunda onu bulacaktı ama belki de onun sinir bozucu yüzüne tekrar bakmak zorunda kalmadan önce sakinleşmek için kendine birkaç dakika ayırabilirdi.

Lanet olası kafa karıştırıcı pislik kral.

Serbest düşüşteymiş gibi görünen zırhlı bir kadın heykeliyle süslenmiş gölgeli bir çıkmaz sokağa çarptı ve olduğu yerde döndü.

Sikthand koridorun diğer ucunda sessizce duruyordu. Sophia neredeyse tıslayacaktı.

İleri atıldı, adamın yanından hızla geçmeye niyetliydi ama tabii ki adam koluyla yolunu keserek onu durdurdu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye tükürdü, gözlerinden hançerler

fırlatarak. "Kral," diye mırıldandı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sakinleştirici bir nefes aldı.

Kadın hakaretlerini akıllıca sıralamaya fırsat bulamadan, adam onu koridorun sonuna doğru sürükledi. "Ne oluyor lan? Bunu neden yaptın? Soğuk evlilikleri araştırdım, biliyorsun. Hepsinin dışarıdan partnerleri var. Bu yerleşmiş bir şey. İstediğim kişiyle *flört* edebilirim."

Yüzü taş kesilmişti ve ağzı kilitli kalmıştı. Onun elinden kurtulmaya çalıştı. Eğer adam onu tanımayacaksa, o zaman daha fazla sürüklenmeyi reddediyordu.

Bir hırıltıyla, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu omzuna aldı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Yüzü alev alev yanıyordu. Ya biri onu böyle görürse? Bu sadece utanç verici olmakla kalmayacak, kraliçe seçildiğinde insanlar onu hatırlayacaktı. Kralın, zayıf insan kraliçesini omzuna atıp koridorlarda nasıl koşturduğunu konuşacaklardı.

"Beni yere bırak," diye hırladı. Kıpırdandı, elleri adamın kaygan zırhından kaydı. Adamın soğuk metal kaplı eli üst baldırının arkasını sıkmaya başladı ve bacağından aşağıya doğru cızırdayan bir elektrik akımı gönderdi. Kadın dondu kaldı. "Elini kalçamdan çek."

Kanatlarının kapısını açabilmek için onu omzuna aldı ama elinin pozisyonunu değiştirmek için hiçbir hamle yapmadı. Gözlerinden yaş şeklinde sızmakla tehdit eden öfkesini tuttu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye mutsuzca inledi adam iniş pistine giden basamakları ikişer ikişer çıkarken.

Onu Ahea'nın bekleyen eyerine oturtup omuzlarına bir pelerin sararken çenesi kapalı gibiydi. Sophia diğer taraftan kaymaya çalıştı ama adam onun arkasından eyere atladı ve Ahea'yı o kadar şiddetli mahmuzladı ki Sophia devrilmemek için dizlerini tutmak zorunda kaldı.

"Sana istediğini veriyorum," diye homurdandı kulağına, Ahea'yı kabaran yağmura dalması için yönlendirmeden hemen önce. Rüzgâr fırtınayı her yöne savuruyor, pelerini Ahea'ya pek bir şey

yapmıyordu.

elbisesini koru. Bir dakika içinde sırılsıklam olmuştu.

Sağ tarafındaki gökyüzünde şimşekler çaktı ve asit yeşili patlamalar bulutları aydınlattı. Gök gürültüsü bir saniye bile geçmeden iliklerine kadar işledi ve öfkesini bir anda silip süpürdü. Fırtınanın hemen altında uçuyorlardı ve bu dehşet vericiydi. Bulutların arasında uçmanın ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu.

Bir rüzgâr Ahea'yı itti ve Sophia kıçı havaya kalkarken çığlık attı, Sikthand'ın kolu kalçalarına dolanıp onu tekrar yere indirmeden önce eyerin üzerinde korkunç saniyeler boyunca asılı kaldı. Yağmur gözlerine öylesine şiddetli yağıyordu ki hangi yöne gittiklerini tahmin edemiyordu. Yakınlaşan yatay damlaların acısını engellemek için pelerinini yüzüne sımsıkı çekti ve her gök gürültüsü sesi midesini titrettiğinde sıçramamaya çalıştı.

Yağmur tam da Ahea'nın çamurlu zeminde çıtırdaması için hafiflerken dışarı baktı.

Yönünü bulması bir anını aldı. Şehir arkalarındaydı ve önünde bir adam ve bir... kruvazör vardı.

Bu Heleax'ti. Üniformasına geri dönmüştü ve Vrulatica'ya ilk geldiklerinde olduğundan biraz daha sönük görünüyordu. Sikthand Ahea'nın üzerinden kaydı, sonra onu da aşağı sürükledi. Yağmurun altında gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Onu şimdi serbest mi bırakıyorsunuz?" Sophia sordu. Bunun kendisi için neden bu kadar şaşırtıcı olduğunu bilmiyordu.

Gösterişsiz ve sade bir tören. Heleax'in özgürlüğüne kavuşacağı bir af hayal etmişti ama bu çok sessizdi. Sanki bir çöp torbası dolusu eşyasıyla birlikte arka kapıdan kovuluyordu.

"İkinizi de serbest

bırakıyorum." Dondu kaldı,

gözleri kısıldı.

"Sen hiçbir zaman kraliçe olmak istemedin, sadece kendin ve arkadaşın için özgürlük istedin. Bunu sana veriyorum. Git hadi."

Sophia kalbi küt küt atarak Heleax'a baktı. Muhafızı Sikthand'a öldürürcesine baktı ama saldırmak için hiçbir hamle yapmadı, bakışları birkaç saniyede bir ihtiyatla Ahea'ya kayıyordu.

"Ne? Peki ya Lonca?" "Onlarla

ben ilgilenirim."

Gidebilirim.

Dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibiydi. Sophia kraliçe olmak istemiyordu ama bir fark yaratabileceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa, denemesi gerekmez miydi?

Ama kendini ne için askere alıyordu? Sürekli yargılandığı ve incelendiği bir hayata mı? Onu hor gören bir adamla soğuk bir evliliğe mi? "Madem beni bırakmayı planlıyordun, neden bana sahip çıktın?"

Gözüne bir hareket ilişti ve adamın ellerini sıkıca yumruk yaptığını gördü. Onlara bakar bakmaz

gevşediler, ama garip bir şekilde, sanki ellerini göstermeye çalışan biri gibi

rahatladım. "Yanlış söyledim."

Sophia'nın zihni onun davranışları için bir neden bulmaya çalışıyordu ama hiçbiri onun gözlerinde gördüğü yoğunluğu açıklayamıyordu. Onu uzak bir şekilde sahiplenmemişti. Sahiplenici bir şekilde, *benim olana işeyeyim de başkası dokunmasın* tarzında. Ama bu mantıklı değildi.

"Kaskını çıkar." Çenesini yukarı kaldırdı, kirpikleri yağan yağmurda dalgalanıyordu. Adam istediğini yapmak için hiçbir hareket yapmayınca, "Sana bir şey sormak istiyorum ve sorduğumda yüzünü görmek istiyorum," diye açıkladı.

Sonunda kaskını çözdü ve kaldırdı. Çenesi gergindi, gözleri yağmura karşı kısılmıştı. Ölümcül bir zırha bürünmüş geniş omuzları, parıldayan gökyüzüne karşı belirginleşiyordu.

"Gitmemi *istiyor* musun?" Nefesini tuttu ve herhangi bir duygu belirtisi olup olmadığına baktı.

Yanaklarından belli belirsiz bir irkilme geçti, kaşları seğirdi. "Evet," dedi ama o anlık tepkiyi görmezden gelemedi.

Onunla konuşurken yüz ifadesinde bir şeyler vardı. Ona baktığında bile. Buz gibi sözleriyle bu kadar çeliştiği için kafa karıştırıcıydı ama başka biri olsaydı Sophia onun yalan söylediğini düşünürdü.

"Hiçbir yere gitme," diye fısıldadı.

Sikthand'ın göğsü derin bir nefesle yükseldi. Bir adım uzaklaştı. Sophia, Heleax'a doğru ilerlerken omzunun üzerinden bakmaya devam etti.

"İyi misin? Neler oluyor?" diye tısladı muhafız birkaç adım yaklaştığında. Heleax son birkaç gündür neler olduğunu biliyordu. Onu haberdar ettiğinden emin olmuştu.

Onun kraliçe olması fikrine pek de sıcak bakmadığını söylemek yeterli olur. Hatta bu fikirden kralın kendisinden bile daha çok nefret ediyor gibiydi.

"Seninle gitmeme izin vereceğini söyledi."

Heleax'ın gözleri büyüdü. Onu bileğinden yakaladı ve kruvazöre doğru sürüklemeye çalıştı ama bir hırıltı ikisinin de donup kalmasına neden oldu. Ahea'nın beyaz bulutlu gözleri parlıyor gibiydi. Sikthand çoktan ata binmiş, kaskını takmıştı. Kızın kolay yolu seçeceğinden bu kadar emin miydi?

"Bekle, Heleax." Bileğini adamın elinden çekti. "Sanırım kalmam gerekiyor."

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "Burada hayatta kalamazsın. O erkek bir canavar. Yanlış bir kelime edersen seni boş hücreme atar ve kaçmışsın gibi davranır. Bunu hiç düşündün mü? Ya diğerlerine de böyle olduysa? Ya kaçarken vuruldularsa ve o da sana kaçtıklarını söylüyorsa? Yoksa neden haber yollamasınlar ki?"

Sophia, Heleax'tan giderek daha fazla sıkılmaya başlamıştı. Komplo teorileri başlangıçta makul görünmüştü ama Vrulatica, Lonca ve Tremanta'yı çevreleyen mevcut siyasi iklim hakkında daha fazla şey öğrendikçe suçlamaları daha az mantıklı gelmeye başlamıştı. Çirkin gerçek şuydu ki

Asık suratlı, rahatsız edici bir seviyede, kaçırılmasının ardındaki zekayı görebiliyordu ve Vrulatica olmasaydı, başka bir şehir aynı şeyi yapmayı üstlenmeden önce daha ne kadar gezeceklerini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Belki de geçici Kraliçe'nin onları dünyanın dört bir yanındaki şehirlere hediye gibi dağıtmayı planladığını duydular ve geri dönmemeye karar verdiler. Dürüst olmak gerekirse, geri dönmek istemenize şaşırdım. Yaptığı şeye gerçekten katılıyor musun? Tremanta'ya olan sadakatin geri dönüp ona hizmet edeceğin anlamına mı geliyor? Zamanı geldiğinde gönderilebilsinler diye insanları tapınaktan sürükleyecek misin?" Sophia kızgınlığını gizleme zahmetine katlanmayarak suçladı.

Yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve başı geriye gitti. "I..." Avucunu onun omzuna koydu. "Tabii ki hayır. Ama burada kalamayız."

"Bir fark yaratma şansımın en yüksek olduğu yer burası. Vrulanlar liderleri konusunda seçici olabilirler ama insanlardan hoşlanmıyorlar. Diğer tüm şehirler gibi onların da buraya gelmesini istiyorlar. Ya burayı, yerinden edilmekten endişe eden tüm insanlar için bir sığınak haline getirebilirsem? İnsan dostu bir şehir. Lonca'nın hiçbir üyesinin Kraliçe'nin kararından memnun olmadığını söylemiştim."

Heleax kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ahlaki nedenlerle itiraz etmediler Sophia. Olmayan yerde iyilik görmeyin."

Sophia onun duruşunu taklit etti. "Bu doğru, ama hepsi de bu fırsatın üzerine atlamadı. Kişisel ahlak anlayışlarının kararlarını yönlendirmesine izin vermemeleri, ahlak anlayışlarının olmadığı anlamına gelmez. Bence mantıklılar ve sizin kadar kalpsiz olduklarını düşünmüyorum."

"Vrulatica'yı dost canlısı yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti.

Neredeyse gülmek istiyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama burada biraz güç sahibi olma ihtimalim olduğunu biliyorum. Eğer gidersem, kesinlikle hiçbir gücüm olmayacak."

Heleax bunu düşündü. "Tamam. Şimdilik sen kal, ama sana söz veriyorum, bir yolunu bulacağım." Bakışları onun arkasında parladı. "Evlenmene ne kadar var?"

"İki aydan az bir süre. Liderler Zirvesi'nde benim seçimime oy verdiğini teyit ettikten bir süre sonra." "Bir yolunu bulacağım," diye tekrar ısrar etti, ellerini kavrayarak. Sophia'nın bunu yapacak enerjisi yoktu.

Tartışalım.

"Kraliçe gibi davranabilirim" demeden önce LARP yaptığı yılları düşündü. Merak etmeyin." İçini bir endişe kapladı. Hayatı rol yapmakla mı geçecekti? Kendini bir kraliçe olarak görmesi mümkün müydü? Yoksa her zaman süslenip püslenen bir kız mı olacaktı?

Heleax kruvazöre sürünerek binmeden ve hızla uzaklaşmadan önce birbirlerine kararsızca veda ettiler. Sikthand'la yüzleşti ve derin bir nefes aldı.

Zırhının üzerinde şimşekler çakıyor ve Ahea'nın boynuzlarında parlıyordu. Devasa yaratığın üzerinde otururken çok güçlü görünüyordu; yaratık gözden kaybolurken Vrulatica'nın görkemli kulesine karşı arkadan aydınlatılmıştı

Parlayan yeşil bulutların arasında uğursuzca. Bu korkunç savaşçı kral onun kocası olacaktı ve o da bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaktı.

Omurgasını dikleştirdi. "Ben

kalıyorum."

***

Sikthand uzakta kaybolan kruvazöre baktı, midesi rahatlama ve pişmanlıkla karışık bir karmaşa içindeydi. Çok yaklaşmıştı. Ondan sonsuza dek kurtulmaya çok yaklaşmıştı. Onu sonsuza dek kaybetmeye çok yaklaşmıştı.

Kız ona doğru yürürken ılık yağmur damlalarının arasında kalan baş döndürücü kokusunu alabiliyor ve göğsünün sıkışmasına engel olamıyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Kalma talebinin onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu halkına yardım etmek için yapıyordu. Onun kraliçesi olmak istediği için değil. Ona ettiği küfürlerden sonra onu nasıl suçlayabilirdi ki? Yine de, kadın ayağa kalkıp önündeki koltuğa oturduğunda kolunun sahiplenici bir şekilde ona dolanmasına engel olamadı.

Gökyüzüne doğru yükseldiler ve eğim, kadının göğsüne sıkıca yapışmak için geriye kaymasına neden oldu. Kadının pelerini adamın koluna dolanmıştı ve adam elini kadının belinden çekerek pelerini silkeledi. Yerine koyduğunda avucunu pelerinin altından geçirip göğüs kafesinin üzerinden geçirerek parmaklarını kaburgalarına doladı.

Onu daha fazla hissedebilmeyi diledi. Eldivenleri bunu gizliyordu ama yağmurdan sırılsıklam olmuş teninin avucunun içinde ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hayal edebiliyordu. Bir rüzgâr, parmaklarının onu sabit tutmak için ete doğru kıvrılmasına neden oldu. Parmak uçlarını tenine daldırmanın, okşamanın ve yoğurmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordu. Onu biraz daha sıktı ve kız avucunun içinde sertleşti.

Yıldırım beni çarpsın, diye sessizce lanetledi. Bu kadın tehlikeliydi. Onun yanında kendini kontrol edemiyor gibiydi. İlk olarak, hiçbir hakkı olmadığı halde onu tüm yemek salonunun önünde sahiplenmişti. Kız onun değildi ve onun olmasını istemediğini bildiğinden emin olmuştu. Şimdi de dokunuşunu soğuk tutamıyordu.

Onu zırhından kurtulmak isteyecek kadar akılsız bile yaptı. Tek koruması. Onu sayısız kez kurtarmıştı ama yine de bu fırtınada mümkün olan en ince giysilerle uçmak istiyordu, böylece onun omurgasının kıvrımlarının göğsünde eridiğini hissedebilecek ve kalp atışlarının ritmini avucunun içinde hissedebilecekti.

Fırtınada onlara rehberlik etmek için Ahea'yla birlikte çalıştı, malginash'ı bina elektriğini algılama ve korunmasız insan yolcusunu toplanan yıldırımlardan uzağa yönlendirme konusunda ustaydı. İniş pistine döndüklerinde Sophia'nın inmesine yardım etti, yağmurdan ağırlaşmış pelerini yere çarparak

neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oluyordu.

Kravatın boynuna battığı yerden öksürerek kravatı fırlattı.

Başını geriye çekip boğazında hasar olup olmadığını inceleme isteğine aldırmadan kaskını ve eldivenlerini çıkarıp Ahea'nın eyerini çözdü. Son birkaç gündür onu çok çalıştırmış, zihnini bulut tohumlama işiyle meşgul etmişti ve Ahea biraz dinlenmeyi hak ediyordu.

"Hey, daha işimiz bitmedi," diye seslendi Sophia arkasından.

"Sana başka bir şey için ihtiyacım yok." Sesini duygusuz tuttu, arkasını dönmeye zahmet etmedi.

Kadından küçük bir öfke homurtusu yükseldi. "Neden yemekte kıçıma sözlü bir damga vurdun? Ha?"

İç çekti. Böyle bir niyeti yoktu. İçinden bir şeyler kopup gitmişti. Ona verecek bir cevabı yoktu. Gerçek hislerini ona belli etmeyecek bir şey değil. Herkesin önünde o erkeğin kuyruğunu koparmak istemişti.

"Beni görmezden gelme, seni lanet teneke adam!" Omzuna bir şey çarpınca bir santim öne eğildi ve dondu kaldı. Kız...?

Şimdi tetikteydi ve kızın elinin onu tekrar itmek için uzandığını hissetti. Dönerek bileğini yakaladı ve bineği uyarıcı bir hırıltı çıkarırken onu Ahea'dan birkaç adım geriye itti.

Sophia'nın göz bebekleri öfkeyle büyümüştü. "Sen karışma, Ahea," diye bağırdı.

Bineği öfkeyle kanatlarını çırptı ama şaşırtıcı bir şekilde hırlamasını susturdu.

"Krala sen mi vurdun, insan?"

Küçük dişi gerçekten de gözlerini devirdiğinde bir gülümseme ağzını tehdit etti. "Sakin ol. Omzunu ittim. Farkına bile varmadın. Açıkla kendini," diye homurdandı. "Bunu neden yaptın? Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şeyi kişisel algılamamak için elimden geleni yapıyorum. İyi bir lider olabilmek için öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için kıçımı yırtıyorum. Kendimi kraliçe olmaya adıyorum ve sen bana romantik olarak birlikte olmayacağımızı söyledin ve bu sorun değil, ama hayatımın geri kalanında bekar kalmamı mı bekliyorsun? Bu *maden* saçmalığı da neyin nesi?"

Sikthand'ın dudakları gerildi. Adam kızın bileğini bıraktı ve kız tökezleyerek uzaklaştı. Sikthand, kızın üzerindeki ıslak ve kıvrımlarına yapışan elbiseyi gördüğünde kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Çenesi gevşedi, uzanıp kumaşın narin kıvrımlarını izlemek için can atan parmakları kıvrıldı.

Sophia fark etti.

Onu inceledi, bakışları yüzünde gezindi. Kaşları yumuşadı. "Benimle ilgileniyorsun, değil mi?" diye nefes aldı.

Dönerek uzaklaştı ve Ahea'nın yanına diz çökmek için geri

döndü. "Yanlış." "Beni istiyorsun ve bundan nefret ediyorsun,

değil mi?"

Boynu yandı, teni onun sırtına yakınlığının farkındalığıyla kıvılcımlandı.

"Evlenmek istemiyorsun, bu yüzden oflayıp puflayarak beni korkutmaya çalışıyorsun. Ama aslında benden *hoşlanıyorsun.*"

"Hayır," diye bağırarak boyunun tamamına kadar yükseldi. Geri çekilmesini sağlamak için ona doğru döndü, ama döner dönmez parmakları boynuna dolandı ve ağzı onunkine doğru kalktı.

Uğuldayan rüzgâr uzak bir fısıltıya dönüştü ve yağmur vurduğu anda ısınmış tenini cızırdattı.

Bunu anlamamıştı. Ne yaptığını bilmiyordu ama yumuşak dudaklarının onunkini yoğurması en güzel felç ediciydi.

Dudakları sıcak ve vericiydi, parmakları ensesindeki saçlara nazikçe batıyordu. Kalbi atışlarının ortasında sıkışmıştı, artık nefes almasına gerek yoktu. Neredeyse onun tadını alabiliyordu ve sonra dudakları ayrıldı ve dili ağzının kenarında gezindi.

Askait'ten daha sert bir kral olan Sikthand titredi.

Kız ona doğru hamle yaptığında yıldırım hızıyla aldığı bıçak parmaklarının arasından kaydı. Taş zemine çarparken çıkan çınlama, kulaklarında uzak bir çınlamaydı.

Ağzının hareketleriyle eşleşti, iki eliyle onun kalkık yüzünü kavradı ve tadına baktı. Kızın sıcak dilinin her kayışında karnından ateşler fışkırıyor ve teninde elektrik patlıyordu. Ağzı tatlı, dili haşlayıcıydı ve onu daha derinden içmek için başını eğdi.

Onun güzel amcığını bu şekilde yiyecek, dilini girebildiği kadar derine sokacak, titreyip kırılana kadar her kıvrımını yalayacaktı. Kadın çaresiz bir inilti çıkardı, tırnakları adamın boynunu kazıyordu ve adam da karşılık olarak hırladı.

Ama sonra kız acı içinde bağırdı ve adam sarsılarak uzaklaştı.

Kızarmış alt dudağından bir damla kan damladı. "Ben iyiyim," diye nefes aldı, göz kapakları ağırlaşmıştı ve aralarındaki havada baş döndürücü bir uyarılma kokusu yükseliyordu. "Sadece senin dişlerindi."

Dişlerini mi? Başparmağı, ters dönmüş yüzünü tuttuğu yanağından aşağı inerek kanlı dudağının üzerinde gezindi. Metalin tınısı burnuna çarptı.

Sikthand'ın zihni yavaşça kendisine döndü. Nerede olduklarını değerlendirdi.

Göğsüne yaslanmıştı, kuyruğu onu sıkıca yerinde tutmak için sırtına dolanmıştı. Onu ne kadar sert bir şekilde kendine bastırıyordu? Zırhı kızın vücudunu hissetmesini engellediğinden, çok sert olduğundan endişeleniyordu.

Ona zarar vermişti. Akılsızca davranmıştı. Bu doğru değildi.

Yavaşça kaşları endişeyle çatıldı ve birkaç santim alçaldı. Parmak uçlarından aşağı, şimdi fark etti.

Kuyruğunu kızın sırtından çekmek için son derece fazla irade göstermesi gerekti ama bunu yaptığında, sanki gümbürdeyen kalbi sonunda kulaklarına kaydedilmiş gibiydi.

Kendini kaybetmeden önce onun kokusundan, bedeninden, ilahi ağzından uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak arkasını döndü

Tamamen.

"Git buradan," diye homurdandı, ciğerleri bir anda yoksun bıraktığı tüm havayı içine çekiyordu. Zırhının altında titriyordu, paniklemişti.

"Ben... Ben anlamıyorum. *Gerçek* bir evlilik yapabiliriz. Kolay olmaz ama-"

"Seni sahiplenmemeliydim." Onunla yüzleşti, kalbi onun kalp kıracak kadar güzel yüzünü görünce daraldı. "Bir anlık kıskançlıktı, kabul ediyorum. Başka bir şey değil."

"Sana inanmıyorum." Rüzgârdaki bir değişiklik, sert bir açıyla yağan yağmuru getirdi. Yüzünde şimşekler çaktı ve çenesine bulaşan kanı korkunç bir şekilde ortaya çıkardı.

Bu görüntü onu yere indirmeye yardımcı oldu. Sikthand yaklaştı, kalbini sertleştirdi ve duygularını körleştirdi.

Çenesini acımasızca kavradı.

"Bu geçici bir hayranlık, insan," diye tısladı. "Sen sadece bir Mevsim'sin. Felaketli, güçlü, *tüketen*. Ama yağmurlar gibi sen de geçeceksin." Çenesini indirdi ve tam boyuna doğru doğruldu, midesini daraltan sakatlayıcı ağrıyı göstermeden onun üzerinde yükseldi. "Bana sadece hava durumu lazım."

Bölüm 19

Bir hafta geçmişti ve Sophia hâlâ duygularına hâkim olamıyordu. Kral onu istemediğini iddia ediyordu ama... o öpücük.

Nasıl tepki vereceğini görmek ve ikisine de ona karşı olan hislerinin göründüğü kadar soğuk olmadığını kanıtlamak için onu düşüncesizce öpmüştü. Clecanialıların insanlar gibi dudaktan öpüşmediğini hatırladığında planının çoktan başarısız olduğunu fark etmiş, geri çekilmek üzereyken adam tepki vermişti.

Onu tutuş şekli, yüzünü kavrayış şekli, kaşlarının acıyla çatılması ve dudaklarından kuyruğunun onu zırhına bastırdığı sırtının alt kısmına kadar titreşen gürleyen mırıltı. Böyle bir yoğunluğun sahtesi yapılamazdı. Adamın öpücüğün ne olduğunu bildiğini sanmıyordu ama yine de hayatının en güzel öpücüğüydü.

Yumuşak, nazik ya da kibar değildi. Kavurucu ve sertti, sanki hak iddia etmeye çalışıyordu ve lanet olsun ki hafızasına kazınmamıştı. Yatağında uzanıp onun odasına açılan kapıya bakmış ve gece boyunca dilini kesik dudağında gezdirmişti.

Sophia, askait mürekkebi derisinin altında birikirken yüzünü buruşturdu ve zihnini o gecenin anısından kopardı. Boğazında bir bulantı dalgası yükseldi ama onu yuttu.

"Yakında dönüyorsun," diye yorum yaptı Khes. Et Ocağı'na gelip kendisini sorduğu günden beri onunla pek konuşmamıştı.

Zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı ve neyse ki Alno ona yeni bir eskiz defteri alma görevini üstlenmişti, böylece onu meşgul edecek birkaç sayfa dövme tasarımı oldu. Bu düşünceli jesti için ona henüz teşekkür etme fırsatı bulamamıştı çünkü geçen hafta onu pek görmemişti. Difila'yla birlikteydi.

Umbercree kutlamasından beri ikisi birlikte daha fazla zaman geçiriyordu. Sophia artık Difila'nın bulut kovalama programını ezberlemişti çünkü Alno vardiyadan çıktığında ortadan kayboluyordu.

Yine de Sophia onun yokluğuna çok sinirlenmiş olamazdı. Şu anda garip bir şekilde sakin bir dönemde olduklarını ve hayalindeki kız aradığında koşmamasının aptallık olacağını savunarak izin alması için onu zorlamıştı.

Geleceğin kraliçesi olarak ilan edildiğinde, Alno'nun yanında kalmasına ve yeni hayatını yönlendirmesine yardımcı olmasına ihtiyacı olacaktı. Bu gerçekleşmeden önce eğlenmek için elinden gelen tüm zamanı kullanması mantıklıydı.

Alno'yu Difila'ya doğru neredeyse tekmelemiş olmasına rağmen, Sophia kıskançlığın onu çok sıkı bir şekilde kavramasına izin vermemeye çalıştı. Alno sadece bir arkadaştı ve onun Difila'ya ne kadar takıntılı olduğunu biliyordu. Ama gerçek şu ki, onun *tek* arkadaşıydı. Onu takip eden ve yemek yemesini hatırlatan o olmadan, hiç kimsesi yoktu. Heleax bile gitmişti.

Geçen hafta boyunca günleri giderek daha izole hale gelmişti. Uyanıyor, şehir merkezindeki arşivlere giderken kahvaltı ediyordu. Pencerelerden birindeki kırmızı parıltı maviye dönene kadar orada kalıyordu,

Günün saatini takip ettiğini öğrendiği bir etki. Sonra, midesi onu yeterince kemirdiğinde, akşam yemeğine giderdi. Bazen Sikthand orada olurdu, bazen de olmazdı ve hangisini tercih edeceğine karar veremezdi. Onu görmek de görmemek de midesinde tuhaf bir his bırakıyordu.

Gecelerini bitişikteki ofisinde çizim yaparak ya da ders çalışarak geçiriyordu. Cilalı büyük masası, odasına götürdüğü parşömenler ve kâğıtlarla doluydu. Kafası tarihi gerçekler, tarihler ve kanunlarla dolup taşana kadar çalışır, sonra da yatağa girerdi.

Yalnızdım.

Her zaman var olan bir başarı duygusu onu destekliyordu. Okuması gelişiyordu, kulenin bu bölümünde giderek daha fazla insan tanıyordu ve hatta Vrulatica'yı nasıl daha insan dostu yapabileceklerine dair birkaç uygulanabilir fikir bile bulmuştu ama daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Konuşabileceği diğer insanlar sadece Lonca'ydı ve onlar da pek açık bir grup sayılmazdı. Onların yanında sözlerine dikkat etmek, temkinli olmak zorundaydı.

Belki de bu yüzden bugün bir değişiklik yapıp dövme yaptırmaya karar vermişti. Kendine biraz mutluluk enjekte etmenin bir yolunu bulmalıydı ve tasarımlarından daha fazlasının hayata geçtiğini görmek bunu başarmak için mükemmel bir yol gibi geldi.

"Kolun çoğunu çok geçmeden yaptırmak istiyorum," dedi ve bir sonraki kraliçe olarak ilan edildikten sonra aşağı inip dövme yaptıracak zamanı olacağını düşünmediğini açıklama dürtüsünü bastırdı.

Khes onun bakışlarını birkaç vuruş fazla uzun tuttu ve kadın gözlerini

kıstı. Bir şey biliyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Sanırım önümüzdeki aylarda meşgul olacağım," diye yavaşça ekledi. Masum görünen açıklamasını duyan Khes'in yüz ifadesi değişmemişti. Muhtemelen konuşacak başka birini bulma umuduyla olmayan şeyleri görüyordu. Sophia arkasını döndü.

Khes, "Eğer ziyaret edemeyecek kadar meşgul olursan, her zaman odana çıkıp seninle orada çalışabilirim," diye homurdandı.

Kalem bileğinden yukarı tırmanıp üst kolundaki malginash'ın kuyruğuna doğru akacak olan stilize bulutlardan oluşan bir taban çizerek ön kolunun üzerinde ilerlemeye başladığında Sophia yüzünü buruşturarak, "Çok naziksiniz," dedi.

Bir an sessizlik oldu. "*Kral* için yaptığım şey bu. Senin için de aynısını yapmam mantıklı olur," diye fısıldadı Khes neredeyse.

Sophia gözlerini kocaman açarak ona doğru koştu.

"Ah!" Ellerini havaya kaldırdı, kaşları öfkeyle aşağıya indi. "Kıpırdama," diye bağırdı ve onu

kolu tekrar yerine yerleştirin.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı.

İşinden başını kaldırdı ve sadece sinirli bakışlarıyla onaylarcasına onun bakışlarını tuttu. "Kral son zamanlarda o harabeye dönmüş odasında çok fazla iş yapıyor. Bir gün karanlık ruh halinin ardındaki nedeni açıkladı." Khes'in ağzı inceldi. "Bana sorarsanız biraz dramatik."

Sophia sırıttı. Bu birkaç cümle onu günlerdir hissetmediği kadar iyi hissettirmişti. "Biraz dramatik," diye fısıldadı kendi kendine, kıkırdayarak.

"Sanırım koşullar bunu gerektiriyor," diye itiraf etti Khes. Kalemini dirseğindeki kemiklerin üzerinde gezdirdi ve Sophia'nın ağzı tükürükle doldu. Sophia gözlerini kapadı ve bulantısını uzak tutmak için burnundan nefes alıp verdi.

Bulanık ve acı dolu zihninde sormak istediği sorunun ağzından dökülmesini engelleyemedi. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Bilmek zorundaydı. Alno kararsızdı. Lonca heyecanlanmıştı ama onun iyi bir kraliçe olacağını düşündükleri için değil. Sikthand da onun başarısız olacağını düşünüyordu. Peki ya insanlar, yani yakında *onun* halkı olacak insanlar ne düşünecekti? Bütün bir şehir tarafından nefret edilmek sefil bir varoluş olurdu.

Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak çalışmasına baktı. "Sanırım iyi gidiyor."

"Hayır." Adam ona bakana kadar kolunu oynattı. "*Hayal kırıklığına* mı uğradın?"

Anlayış, onu koltuğunda geriye yaslanmaya zorladı. "Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Onayladığımı da söyleyemem. Henüz gerçekleşmemiş şeyler hakkında böyle fikirlere sahip değilim. Sen bana neler yapabileceğini göster, ben de sana hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımı söyleyeyim."

Boğazındaki düğüm bir parça gevşedi. "Yeterince makul." Adam haklıydı. İnsanların ilk tepkileri için endişelenmeye gerek yoktu. O da aynı şekilde endişelenecekti ama asıl odaklanması gereken şeyin kendini kanıtlamak için elinden geldiğince çok çalışmak olduğunu unutmamalıydı.
Onların saygısını kazanmak.
Bunu beklemeyin.

Adam dövmesi üzerinde çalışmaya devam ederken nefesini içine çekti.

"Kralımız çok şey yaşadı." Kelimeler iradesi dışında ağzından çıkmış gibiydi. "Onu hayal kırıklığına uğratmayı mı planlıyorsun?"

Khes'e kısık gözlerle baktı, hâlâ acıyla nefes almaya çalışıyordu. Sesi gergin, neredeyse... korumacı çıkmıştı.

"Kralı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Kaç yaşında olduğumu biliyorsun. Onu tüm hayatı boyunca tanıdım. Birçok insan tanır."

Adamın yüzüne yerleşmiş kaş çatma ifadesini inceledi.

"Hayır. Onu *tanıyorsun.* Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Gözleri kıza kaydı, sonra tekrar işine döndü. "Ben kraliyet ailesinin mürekkep ustasıyım. Ona ben verdim.

İlk dövmesini, ondan önce anne babasına ve onlardan önce de büyükanne ve büyükbabasına yaptırdı. Bu evlilik..." Khes homurdandı, sesi kısıktı, sanki bir haftada normalde söylediğinden daha fazlasını söylemiş ve buna kızmış gibiydi. "Bu evliliği görmek beni mutsuz ederdi..." Boğazını temizledi ve kalemini kaldırdı. Khes onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinde sert bir ifade vardı. "Dünyadan nefret etmek için daha fazla neden bulması onun için utanç verici olur."

Ona gülümsedi. "Yaşlı bir yumuşaksın, değil mi?"

Homurdandı ve kalemi bileğinin yanındaki hassas derinin etrafından, onu ciyaklatacak kadar sert bir şekilde geçirdi.

"Ay! Tamam." Acıdan parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ama ifadesini samimi tuttu. "Khes, ona dünyadan nefret etmesi için bir sebep vermeyi planlamıyorum," diye sessizce güvence verdi. "Bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı, sesine biraz güvensizlik sızmıştı.

Onu yakından inceledi, yüzünde gerçeği aradı. Gördüklerinden memnun olmuş olmalı ki başıyla onayladı. "O zaman bunu onsuz yapmaya çalışma."

"Benimle konuşmadığı zaman biraz zor oluyor." Çenesini sandalyesinin arkasına yaslayarak iç çekti. "Sen onun kraliçesisin. Onu konuştur."

Onun görmemesi için gözlerini devirdi. "Peki ya Ahea'nın üzerine atlayıp uçup gittiğinde? Arkasından çığlık mı atmalıyım?" diye sızlandı.

Khes homurdandı. "Bunun gibi basit bir sorunu çözemiyorsan, sanırım beni hayal kırıklığına *uğratacaksın.*" Sophia güldü ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Khes, duygularım yüzünden kendini geri çekme."

Ama o aldırmadı.

Khes haksız değildi. Oturup üzülmek, Sikthand'ın ona yaklaşmasını beklemek işe yaramayacaktı.

Sophia geç saatlere kadar Et Ocağı'ndan ayrılmadı. Yemek salonunda sadece saatler önceki akşam yemeğinden kalma bayat yemek artıkları vardı. Odasına bir tabak getirdi ve çalışma odasında, *kraliçenin çalışma* odasında, soğuk ocağa bakarak yedi. Bir gün ateş yakmayı öğrenmesi gerekecekti.

Ocağın önündeki alana göz gezdirdi, odun, kibrit ya da herhangi bir şey var mı diye tekrar taradı. Ama sadece tanıdık olmayan bidonlar vardı. Buradaki yangınlar Dünya'dakiler gibi yapılmamıştı ve o da tahmin yürütemeyecek kadar ihtiyatlıydı. Muhtemelen tüm kanadı ateşe verecekti. Alno'yu bir daha görürse, kendisine öğretmesini isteyecekti.

Odaları artık ona farklı geliyordu. Daha heybetli. Odaları artık sadece geçici bir ikametgah değildi. Burası onun eviydi, sonsuza dek onun alanıydı. Daha önce nadiren adım attığı çalışma odası sadece eğlenceli bir bonus kütüphane değildi. Dünyayı değiştirme gücüne sahip kararlar üzerinde kafa yorduğu yerdi.

Tekrar soruyorum, ne yapıyorum ben?

Paniğini yatıştırmak için parmak uçlarını ön koluna doğru ilerleyen yeni tasarımın üzerinde gezdirdi. Bileğinin iç kısmında, kabaran bulutların arasına bir umbercree sakladığı küçük bir noktanın üzerinde gezindi. Zihni tekrar Sikthand'a yöneldiğinde, temizlemek için başını salladı.

Dizlerini zayıflatan o öpücüğün acısını çıkarmak için bütün evlilikleri vardı ama Liderler Zirvesi'ne kadar sadece bir buçuk ayı vardı. Aklının orada olması gerekiyordu.

Yemeğini bir kenara iterek, yavaş yavaş topladığı parşömenler ve referans kitaplarıyla doldurduğu çoğunlukla boş raflara geçti. Yalmi'nin kendisine verdiği tüm aday dosyalarını çekti ve ilkini açtığında tanıdık bir bunalma duygusu hissetti.

Anlamadığı yıllarla olan randevular, tanımadığı yerlere yapılan hizmetlerle eşleştirildi.

Agers Kutaf. Toki 14'ten Uranid 67'ye, 400th Gui döngüsü. Başlık: Grempling Studia Volux'a Ataşe.

Hizmetlerinden dolayı kırk theskline kazandı.

"Bu da ne demek şimdi?" diye inledi.

Sophia'nın bildiği kadarıyla, bu dosyanın ait olduğu kişi orduda on yıl ya da bir şeker fabrikasında iki ay hizmet etmiş olabilirdi. *Studia* onun rolünün bir şekilde akademik olduğunu düşünmesine neden olmuştu, ama *hizmet için kazanılan tezkireler*?

Dosyayı bir kenara itti ve kollarını kavuşturarak sandalyesine yığıldı. Bu işe yaramazdı. Masasının üzerindeki kâğıtlara bakarken bacağı zıpladı.

Ne var biliyor musun? Siktir et.

Dosyaları gelişigüzel bir yığın haline getirerek kollarının arasına aldı, ardından bir düzine kadar

parşömeni ve ağır bir kitabı iyi bir önlem için karışıma attı.

Hışımla yatak odasına girdi ve aynadaki yansımasını kontrol etti. Birkaç parşömen devrildi

Bir elini saçlarını düzeltmek ve gözlerinin altındaki koyu makyaj lekelerini silmek için kullanmaya çalıştığında kollarının

Kollarından daha fazlasının dökülmesine izin vermeden parşömenleri yerden kaldırmaya yönelik başarısız çabalarının utanç verici yansımasını görmezden gelerek çenesini kaldırdı ve odasından çıktı. İki dakikadan kısa bir süre içinde, nefesi kesilmiş bir halde Sikthand'ın kapısının önünde duruyordu. Dişlerini sıktı, koyu renkli tahtaya bakarken çenesini sıkıp gevşetti.

Sadece vur. Kendinden emin ol. Hayır cevabını kabul etmeyin.

Yığınını sağ kolunun kıvrımında topladı, birkaç tehlikeli parşömeni yerinde tutmak için omzunu kıvırırken yumruğunu kapıyı çalmak için kaldırdı, ancak parmak eklemleri kapıyı sıyırmadan önce, kapı uçarak açıldı ve Sikthand dışarı fırladı, donmadan önce neredeyse ona doğru koştu.

Elleri hâlâ havada, birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de şaşkınlıktan sessizliğe gömülmüştü. Adam onu gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu, daha çok kafası karışmıştı.

Ağır çekimde, bir dosyanın altına sıkışmış parşömenlerden biri kaymaya başladı, koridorun mutlak sessizliğinde sağır edici bir sıyrık çıkardı ve Sophia'nın onu almaya çalışırken kendini aptal durumuna düşürmek zorunda kalacağı anlamına gelmese komik olurdu.

Sikthand'ın kuyruğunun açıkta kalan ucu parşömen düşmeden önce parladı ve göz temasını kesmeden yavaşça yerine oturttu.

"Merhaba." Boğazını temizledi ve sonunda elini indirdi. Beyni onun zırhsız bedenini algıladı ve gözlerini onun yüzüne, yere ya da duvara dikmeye zorladı. Uzun kollu lacivert gömleğinin gevşek bağcıklı ön kısmından görünen belirgin göğsü dışında herhangi bir yere. Saçları
bağları çözülmüştü ama alnından geriye doğru taranmıştı, sanki elini hayal kırıklığı içinde yüzlerce kez gezdirmiş ve saç telleri öne doğru düşmeye çalışmaktan vazgeçmiş gibiydi. "İçeri girebilir miyim?"

Aceleyle bir yere gittiği belliydi ama bunu kabul etmek istemedi. Nereye gittiğini sormak ona sadece gitmek için bir bahane verecekti. Kraliçe olacaktı ve yüksek ve kudretli davranmaya başlaması gerekiyordu.

Kadının sorusu karşısında adamın kaşları çatıldı. Sanki odasını inceliyormuş gibi omzunun üzerinden odasına baktı. Kız onun dikkatinin dağılmasını bir fırsat olarak değerlendirdi ve dirseğinin altından kayarak içeri girdi.

Khes buranın dağınık olduğundan bahsetmişti ve yalan söylemiyordu. Her yerde hurda metal parçaları vardı. Odanın bir köşesinde bir dizi silah, alet, yanan devasa bir ocak ve bir öğütme taşı en çok hurdayı barındırıyordu. Kralın metal işleme hobisi olmalı. İlginç.

"Bunları koyabileceğim bir yer var mı?"

Yaşadığı şokun etkisi nihayet geçmeye başlamıştı ve soğuk maskesi yerine oturdu. "Burada ne

yapıyorsun Sophia?" diye sordu sertçe.

"Hazırlıksız bir toplantı. Seninle üzerinden geçmem gereken bazı şeyler var," diye hafifçe yorumladı.

Eğer ikisi de son konuşmalarının yakıcı bir öpücükle bittiğinin farkında olmasalardı.

Odasının etrafına baktı, gözleri oradaki buradaki dağınık yığınlara takıldı. Omuzları gerginlikle kalktı, sanki utanmış gibiydi.

Kapısına doğru bir adım attı ve tekrar açtı. "Bunun için zamanım yok. Başka bir gün buluşabiliriz."

Hayal kırıklığıyla bir nefes çekti ama kendini olduğu yerde sabit tuttu.

"Hayır." "Hayır mı?" diye tekrarladı, kaşlarını kaldırarak.

"Konuşabileceğim başka kimsem yok. Ben kraliçe olacağım, sen de benim kralım olacaksın. Bazı şeyleri *birlikte* tartışmalıyız. Elimde nasıl çözeceğimi bilmediğim bir kucak dolusu bilgi var. Loncaya gidemem çünkü bana her şeyi anlatacaklarına ve bilgilerini kime oy vermemi istediklerine göre seçmeyeceklerine güvenemem. Şehirde siyasetle ilgilenen başka kimseyi tanımıyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, konuşmak zorundayız." Sesine biraz çaresizlik sızmasına izin verdi. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Eli kapıyı kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı ve çenesinde bir kas seğirerek ona baktı. Birkaç sessiz dakika boyunca boş koridora baktı ve sonunda sinirli bir hırıltı çıkararak kapıyı kapattı. Sophia kapının çarpma sesinden *irkilmedi* bile. O kazanmıştı.

Tekrar ona döndü, boyun eğmişti ama bu durumdan mutsuz olduğu belliydi. "İçeride," diye homurdanarak açık bir kapıyı işaret etti. İçinden bir ses yatak odasında kalması ve özel alanının her köşesini gözetlemesi için yalvarsa da şikâyet etmeden içeri girdi.

Onun odaları kendisininkinin aynasıydı. Eliyle işaret ettiği kapıdan içeri girmeden önce bile bir çalışma odasına gireceğini biliyordu.

Yerleşim planı aynıydı. Kavisli bir duvarı kaplayan kitap rafları, parlak siyah kaplamalı ikiz bir masa ve tavana asılı takımyıldızlar gibi yayılan parlayan kürelerle uçlu metal dallar.

Yine de çalışma odası daha krallara layık görünüyordu.

Haritalar duvarlara yapıştırılmıştı, kitaplıklar her türden yazılı eserle dolup taşıyordu. Taş zemini kaplayan kilim belirli bölgelerde sıkıştırılmıştı, sanki müstakbel kocasının nerede yürümekten hoşlandığı hakkında ona fikir veriyordu. Kocası hakkında böyle kişisel bir şey bildiği için içinde filizlenen sıcaklık damlasını görmezden geldi. Fincanlar masanın üzerine yığılmıştı, bazılarının içinde hâlâ beyaz sıvı vardı.

Kolları ağrıyordu, bu yüzden taşıdığı yükü masanın üzerine bıraktı ve birkaç şeyin köşeden kaymasını önlemek için hamle yaptı.

Arkasını döndüğünde onu kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları güçlü omuzlarını okşarken görünce midesi bulandı. Sessizliğinin bir meydan okuma olduğunu biliyordu. Adam

Söylemesi gereken her neyse ağzından çıkmasını bekliyordu ama sinirlenmeyi kendine yediremiyordu. Bu iyi bir şeydi. Bu bir ilerlemeydi.

Masadan rastgele bir kâğıt destesi aldı ve aday dosyasına göz gezdirdi. "Caelestis'ten Thania Arayıcı," diye duyurdu. Başlamak için iyi bir yerdi.

Sophia masanın arkasındaki sandalyeye doğru ilerledi, şimdi yüksek sesle okuma konusunda çok utangaçtı. İlk satırı taradı. "Dydall nedir?"

İç çekerek kapının çerçevesinden kalktı ve odaya girdi, cam eşyalar ve daha önce fark etmediği büyük bir sıvı sürahisiyle dolu bir köşede durdu. "*Ne olduğu* değil. Nerede olduğu. Caeles'in dini bir tapınağı. Thania gözünü politikaya çevirmeden önce yaklaşık elli yıl boyunca baş rahibelik yaptı."

Sophia sessizce okuyormuş gibi dosyaya odaklanmaya devam etti ama zihninin odaklanabildiği tek şey Sikthand'ın sandalyesinin arkasına nasıl geçtiği ve şimdi arkasında nasıl belirdiğiydi. Önünde bir bardak belirdi ve adam bardağı hafif bir gümbürtüyle yere bıraktı.

Adamın kaslarla kaplı kalın ön koluna baktı. Ağır siyah bantlar gömleğinin katlanmış manşetinin altından aşağıya doğru iniyor ve parmaklarının üzerinde siyah köşeli kemikler gibi uzanan şeritlerle birleşiyordu.

Sophia yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Ön kolları böyle olan bir adamın kollarını yukarı itmesi yasadışı olmalıydı. Adam uzaklaşmayınca kıpırdandı ve başparmağını kâğıtları bir arada tutan dekoratif metal köşe parçasının üzerinde gezdirdi.

Zırhı olmadan çok güzel kokuyordu.

"Tamam," dedi sonunda, kaşlarını çatarak ve gözlerini tekrar dosyaya çevirmeye zorlayarak. "O... Peki '*merps-oh-ree-* için rotasyondaydı' yazdığında ne anlama geliyor?" Sophia kelimenin üzerinde tökezledi, boynunda ısı yükseliyordu.

"Menkscreen," diye düzeltti, kulağına yakın gürleyen sesi omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Lanet olsun. Yine o lanet *ks* sembolünü unutmuştu.

Dosyayı kadının parmaklarının arasından aldı ve odanın köşesindeki yıpranmış sandalyeye geçti. "Bu terimlerin her birini tek tek sorarsan burada yıllarca kalırız," diye homurdandı. "Bunu sana okuyacağım ve ilerledikçe açıklayacağım. Sen dinle."

Onun buyurgan ses tonundan duyduğu rahatsızlığı bastırdı ve ona katılmadan önce masadan bardağını kaptı. Onun karşısındaki neredeyse aynı sandalyeye oturdu.

Koltuğunun kollarındaki kumaş, onunkindeki parlak ve net desene kıyasla yıpranmış ve solmuştu. Uzaylı kralların bile tuhaf küçük alışkanlıkları vardı. Her gün içeri girmeli ve bu sandalye yerine o sandalyeye oturmayı seçmeliydi.

Bu, kral hakkında önemsiz de olsa bir başka küçük bilgiydi ama yine de bilmek hoşuna gidiyordu.

Bu parçalar

bilgi yasaklanmış gibi hissetti. Hiç önemli değillerdi ama bahse girerim kralın hangi sandalyede oturmayı tercih ettiğini bilen dünyadaki tek insanlardan biriydi. Masanın hangi tarafında volta attığını ve çalışırken ne tür bir içecek içtiğini bilen tek kişi oydu.

Aptalca bir sırıtışı bastırdı ve içkisinden bir yudum aldı. Renwaeder'in sulandırılmış bir versiyonuydu. Bir öksürük çıkarmak için boğazı yandı, gözleri yaşardı. Yutkunmamayı ve saygınlığını korumayı başardı. Adam ona baktı, uzun ve güçlü parmakları kucağında dik duran kâğıdın üst köşesine sürtünüyordu.

"Caelestis'li Arayıcı, dünyanın dört bir yanındaki şehirlere seyahat ederek diğer yöneticilerden bir şeyler öğrenen ve farklı kültürlerin içine dalan Caelestis'li yetkililere verilen bir unvandır. Öğrendiklerini şehirlerini daha iyi hale getirmek ve Thania'nın durumunda olduğu gibi İttifak türleriyle ilişkilerimizi geliştirmek için kullanırlar."

Sikthand okumaya ve anlatmaya devam etti ve Sophia zihninin onun sesinin ne kadar lezzetli olduğuna kaymasına izin vermek yerine konsantre olmaya çalıştı. Zor bir işti.

Anlaşıldığı üzere, Thania oldukça iyi bir aday gibi görünüyordu. Neredeyse bir ömrünü kendi şehrindeki tapınağına adamış ve bir diğer ömrünü de Arayıcı olarak dünyayı dolaşarak geçirmiş olmasına rağmen, deneyimlerini kullanarak galaksiler arası konsey temsilcisi rolüne bilgelik ve şefkatle yaklaşmıştı.

Sophia'ya göre en unutulmaz başarılarından biri, dreg suçlarının hafifletilmesi için verdiği zorlu mücadeleydi. Dreg'ler, yani şu veya bu nedenle İttifak'a ait olmayan gezegenlerin vatandaşları, erzak veya ticaret gibi şeyler için galakside yasadışı bir şekilde seyahat edenler, bir açıklama yapmak için sert bir şekilde ele alınmıştı. Thania dreg suçlarının, suçun yasadışı inşaat malzemesi alımı veya uzay korsanlığı olup olmadığına bakılmaksızın genel cezalar vermeye devam etmek yerine bireysel olarak yargılanması için mücadele etmişti.

Ancak Sophia, Thania'nın memleketine yönelik iltimas söylentilerinden hoşlanmıyordu. Bu bir sorun olabilirdi. Yine de, hepsi bir şehirden ya da diğerinden olduğunda gerçekten tarafsız bir temsilci bulmanın zor olacağını düşündü.

Tıpkı Dünya'da olduğu gibi, geldiğiniz ülke sizin bir parçanızdı ve ülkesinden bahsetmeyen birini bulmadığınız sürece, gözden geçirilmesi gereken bir bağlılık duygusu olurdu. Sophia'nın kendisi de hiçbir şekilde tarafsız değildi.

Sikthand onun bitmek bilmeyen sorularını net bir şekilde yanıtladı ama nadiren detaylandırdı. Sikthand ona nadiren bakıyordu, bu yüzden Sikthand ona daha sert baktığından emin oluyordu. Nedenine karar veremiyordu. Belki de bu, biriyle konuşurken ona bakmadığı için onu azarlama yoluydu.

Ya da belki de renwaeder kan dolaşımına karışmış ve onu olması gerekenden biraz daha

rahatlatmıştı.

Birkaç saat olmuştu ve sadece bir dosyayı halledebilmişlerdi. Diğer her kelime onlara yabancıydı.

ve açıklama gerektiriyordu. Her özel isim, birçok cümle, yiyeceklerden, bitkilerden veya hayvanlardan bahsedilen her şey. Okuyabilmenin anlayabilmekle aynı şey olmadığını bir başkasının kabul etmesi onu haklı çıkarıyordu.

Sophia aptal değildi. Farklı bir gezegenden geliyordu ve onun da aynı sonuca varmasını izlemek Sophia'nın içini rahatlatmıştı, özellikle de onun *az gelişmiş insan beyni* hakkındaki acımasız sözleri düzenli aralıklarla kafasında dönerken.

Brudelerion ve Brudelure İttifakı türleri arasındaki farkı açıklamaya başlarken sözünü kestiğinde, zaten günler önce araştırdığı için farkı basit terimlerle kendisi açıkladığında, etkilenmiş görünüyordu. Göğsü eğilmiş ve kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına yapışıp kalmıştı.

Birinin sonunda ne kadar boyundan büyük işlere kalkıştığını ve bir Clecanian çocuğu kadar bile bilgi sahibi olmak için ne kadar çok çalışması gerektiğini fark etmesi güzel bir histi.

Dosyayı aralarındaki alçak masaya bıraktı ve elini tam da onun hayal ettiği şekilde saçlarında gezdirdi. Sırıtışı genişledi ve ona baktığında bunu saklamaya çalıştı. Kral hakkında başkalarının pek bilmediği bir özel alışkanlığı daha vardı.

Kaşlarını çattı, kızın boğuk gülümsemesinin ne anlama geldiğini anlamamıştı ama yine de şüphelenmişti. "Diğerlerinin üzerinden başka bir zaman geçebiliriz."

Başını salladı. Geç olmuştu ve yorgundu. "Günde bir tane yeterli olur." Bunu bir soru olarak ifade etme seçeneği vardı ama yapmadı. Bu bir talepti.

Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve içkisini yudumladı. "Günde bir tane aşırı görünüyor."

Omuz silkti, hareketleri biraz ağırlaşmıştı. "Liderler Zirvesi'nin altı hafta sonra yapılacağı ve bunun da ince dosyalardan biri olduğu düşünülürse bu program aslında biraz fazla rahat geliyor." İçkisi boşalmıştı, bu yüzden yeniden doldurmak için yerinden kalktı. Renwaeder sürahisine doğru giderken kitap raflarının önünden geçerken bakışlarından gelen sıcaklık sırtını ısıttı ve eşyaları ilgiyle inceledi. Ona durmasını söyleyecek miydi? Gitmesini ister miydi?

"Kime oy vermek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Senin talebin bana söz hakkı vermiyor, unuttun mu?" diye alay etti.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bu bilmek istemediğim anlamına gelmiyor. Senin fikrini de duymak isterim."

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

Geniş bir haritanın önünde durdu ve gözlerini devirdi. Bu şehirde yeni bir alışkanlık haline gelen bir şeydi bu. "Peki, favorileriniz kimler o zaman? Adaylar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Vila'nın hâlâ en iyi seçenek olup olmadığını bilmiyorum."

Sophia haritaya bakıp Tremanta'nın yerini bulmaya çalışırken, adamın sözleri onu yakaladı.

Etrafında döndü. "Şaka mı yapıyorsun? Vila?"

Omuz silkti, başparmağının ucu bardağının ağzında geziniyordu. "Belli ki zeki, becerikli, kurnaz ve anladığım kadarıyla asıl amacı Dünya'yı açmak. Bunu ben de istiyorum. Gezegenimizin buna ihtiyacı var. *İnsanlarımızın* buna ihtiyacı var. Başında acımasız birinin olması dünyamız için daha iyi olabilir."

"Ama..." Sophia karşı çıktı. "Ama bunu yapma *şekli.* Bu içler acısı. Böyle bir yöneticiyi nasıl destekleyebilirsiniz? O da İsyancılar kadar kötü."

Bir dişini göstererek sırıttı ama bu mutluluk sırıtışı değil, küçümseme sırıtışıydı. "*Kişisel olarak* neyi desteklediğim önemli değil. Benim ahlaki değerlerim önemsizdir. Benim görevim halkıma karşı, sizinki de öyle. Ve İsyancılara gelince" -düşünceli bir kaşını kaldırdı- "yok oluşumuzu önleyebilecek bir tür buldular. Değil mi?"

Sophia'nın ağzı bir an için kapandı. "Bu onların bunu *nasıl* yaptığını haklı çıkarmaz. Bu doğru değildi." "Bir hükümdar olarak *doğru diye* bir şey yoktur. Neyin doğru ya da yanlış, neyin iyi ya da kötü olduğuna göre karar veremem.

Kötülük. Kraliçe olmanın etik bir şekilde yönetebileceğin anlamına geldiğini kafana kim soktuysa yalan söylemiş. Hükümdar olmak, halkının acı ve korkudan uzak bir yaşam sürebilmesi için korkunç kararlar alabilecek kadar güçlü olmaktır."

Sophia kaşlarını çatarak onu inceledi. "Aynı fikirde değilim. *Nasıl* olduğu önemli."

Başını salladı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Kabul etmek zorunda değilsin. Eğer yeterince uzun yaşarsan, bunu kendin de göreceksin. Bir kraliçe olarak şehrimizin neyi temsil ettiğini seçmek zorunda kalacaksın. Neyin uğruna savaşmaya değip neyin değmeyeceğini, neyin *doğru* neyin *yanlış* olduğuna göre değil, halkınızın kayıtsızca yaşamasına neyin izin verdiğine göre. Ve tüm niyetiniz saf olsa da sizden nefret edecekler. Ellerinden bir şey gelmez. Herkesin destekleyeceği hiçbir karar veremezsiniz. Ya yeterince yapmıyorsunuzdur, ya yanlış yapıyorsunuzdur, ya çok yumuşaksınızdır, ya da çok gaddarsınızdır."

Sikthand konuştukça daha da hareketlendi, onlarca yıldır bastırdığı acısını ve öfkesini hırıltılı sesine döktü. Birden durdu ve sanki onun hâlâ orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Uzun zamandır gerçekten dinlenmediği izlenimini veren derin ve yorgun bir nefes alarak gözlerini kaçırdı.

"İnsanların mutluluklarının gerçek olabilmesi için üzülecekleri bir şeye ihtiyaçları var," diye açıkladı, sesi duygusuzdu. "Gündüzü sadece gece olduğu için fark ederiz. Suyla ancak susuzluk başladıktan sonra gerçekten doyuyoruz. Üretiyor olsalar bile olumsuza ihtiyaçları var. Olumlunun değerini anlamalarının tek yolu bu. Kraliçeleri olarak kolay bir hedefsiniz. Herhangi bir çatlak, herhangi bir leke arayacaklar ve bunun için çığlık atacaklar. Ama sizin hakkınızda çığlık atıyor

olmaları ve savaşlarda ya da madenlerde açlıktan ölmüyor olmaları, işinizi iyi yaptığınızı gösterecektir. Ve öldüğünüzde, Kahramanlar Salonu'ndaki heykelinizi ziyaret edecekler ve ne kadar harika bir lider olduğunuz için feryat edecekler.

duymak için etrafta."

Onun iri gözlü bakışlarıyla karşılaştı, bakışlarında sert bir ciddiyet vardı. "İnsanlarımız korkuyor. Dünya onu uzak tutmak için yüzlerce yıl savaşmış olsa da, yok oluş yaklaşıyor. Eğer Vila Dünya'yı açmak ve insanlarımıza bir umut ışığı vermek için en iyi şansımızsa, o zaman onun etkinliği aşağılık yöntemlerinden daha ağır basıyor. Bu doğru değil. Ama bunun hiçbir önemi yok."

Sophia uzun bir süre sessizce ona baktı ve Sikthand'ın dünya görüşünün büyüklüğünü kavramaya çalıştı. Haklı mıydı? Yoksa sadece bıkkın mıydı?

İçki sürahisini aldı ve onun karşısındaki koltuğuna yerleşti. "Sen tanıdığım en kasvetli insansın." Uzun bir nefes aldı. "Ama yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım."

Sikthand arkasına yaslanmış, dizlerini iki yana açmıştı; çiçek desenli sandalyesi, oturduğu diğer koltuklar kadar taht gibi görünüyordu. Yüzüne kalıcı olarak kazınmış bir kaş çatma ifadesi vardı ama rahat duruşunda ve gözlerindeki ilgi pırıltısında Sophia'nın bu sohbetten keyif alıp almadığını, en derin, en karanlık dertlerini bir başkasına dökmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmesine neden olan bir şeyler vardı.

Sophia son bir haftadır kendini çok yalnız hissediyordu ama Sikthand'ın hayatı boyunca hissettiklerinin yanında bu yalnızlık okyanusta sadece bir damla olmalıydı.

"Eski Kraliçe senin kadar alaycı değildi," diye yorumladı, onu bu kadar bozguncu yapan şeyin miras kalan unvanı olup olmadığını merak ediyordu.

"Eminim sandığınızdan daha alaycıydı. Sadece bunu saklamakta daha iyiydi." Öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerine geldi. "Binlerce insanı sakladığına dair söylenti-"

"Sadece bir söylenti olduğu ortaya çıktı," diye karşılık verdi Sophia.

"Ama onun *yüzlercesi* vardı," diye karşı çıktı. Kaşlarını kaldırdı, onun yanıtını bekliyordu ama zaten konuyu kazandığını biliyordu.

Sophia dudağını çiğnedi. Bunu hâlâ açıklayamıyordu. Hepsi nereden gelmişti? Lonca, kraliçenin hâlâ kapsüllerde uyuyan yüzlerce insanı olduğunu açıklamıştı. Yaşlı Kraliçe onları gerçekten saklamış mıydı? Bu ona her şeyi sorgulatıyordu.

"Peki, kendimi neyle başa çıkmaya hazırlamalıyım? Halkımız seni ne için suçluyor?" Kendi kadehini doldurmadan önce ona da bir kadeh doldurdu. Adam birkaç saniye şüpheyle bardağa baktı. "Ne?" diye sordu. Bardağına böcek falan mı düşmüştü?

"Genelde içkilerimi kendim koyarım," diye mırıldandı. Gözleri hâlâ masum beyaz sıvıya dikiliydi.

"Sana bir şey verdiğimden mi korktun?" diye şaka yaptı ama adamın gümüş bakışları ona kaydı.

"Sen ilk olmazdın." Daha önce zehirlendiğini itiraf ederken sesinde herhangi bir duygu olmaması, kadının omurgasında korku yaratmıştı.

Kalbi onun için ve bu kadar temkinli yaşamak için harcadığı çaba için acıyordu. Çok yorucu ve korkunç derecede yalnız olmalıydı. "Bunu yapmayacağım, Sikthand. Bunu sana asla yapmam," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Kaşları çatıldı, parlak gözleri sanki ona inanmak istiyormuş ama inanamıyormuş gibi yüzünü taradı. Bir süre daha onun bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra bir yudum aldı. Sıvıyı yutup arkasına yaslanırken çenesindeki bir kas kıpırdandı.

"Halkım," diye başladı, "çok fazla şey yaptığımızı düşünüyor. Bulutları tohumluyoruz, bu da aylar süren bir zaman ve çaba gerektiriyor. Tehlikeli ama yapılması gerekiyor. Choke'taki kör nokta gezegenimizin en büyük zayıf noktası ve komşu dreg gezegenleri tarafından sıklıkla istismar ediliyor. Bu yüzden sık sık keşifçiler ve ardından da bulduğumuz istilacıları boğmak için savaşçılar göndermeye özen gösteriyoruz. Vrulatica ayrıca dünyaya elektronikte kullanılan askait tedarik ediyor ve bunu kendimiz hiç elektronik kullanmadan yapıyoruz."

"Bu çok fazla." Başını salladı. "Yani, şu ya da bu şeyi durdurmamız gerektiğini mi düşünüyorlar?"

Tekrar kıkırdadı, orantısız sırıtışı muhteşem bir dişini ortaya çıkarmıştı. Sophia gerçek bir mutluluk gülümsemesinin onda nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı ve kalbi hızlandı. Onu güldürmek mümkün müydü?

"Hayır. Bunu denedik. Yaklaşık yüz altmış yıl önce, Choke'un kuzeyindeki bir şehir olan Emek ile keşif görevlerini paylaşmayı talep ettik."

"Büyük Kirlenme." Sophia başını salladı ve öğrenmekte olduğu tarihteki talihsiz olayı hatırladı.

Kara kaşları etkilenmiş gibi kalktı ve başını salladı. "Evet. Kuvvetlerimiz çekişti, iki ordu da kontrolü elinde tutmaya alışkındı. Tagion bu zayıflığı izledi ve kullandı. Emek yakınlarında sahte bir saldırı düzenlediler, savunma zamanımızın geldiğini biliyorlardı ama Emek'ten de birliklerin gönderileceğini biliyorlardı çünkü bölgelerine bağlıydılar ve yeteneklerimize güvenmiyorlardı. Bu dikkat dağınıklığını Vrulan sınırlarına sızmak ve rezervi zehirlemek için bir fırsat olarak değerlendirdiler."

Sanki bu üzücü bir olaymış ve okuduğu kitapta anlatıldığı kadar korkunç değilmiş gibi iç geçirdi. "Suyumuzun kirlendiğini keşfetmeden önce pek çok Vrulalı kayboldu. Atam Kraliçe Slesain gizemli bir şekilde kayıp erimiş metal dolu bir fıçıya düştü ve ondan sonra Boğazı kendi başımıza korumaya geri döndük. Her birkaç on yılda bir halkımız tarihin o dönemini unutuyor gibi görünüyor ve biz de onlara hatırlatmak zorunda kalıyoruz."

Sophia ürperdi. Ölmek için onca yol varken, kaynayan metal kulağa en kötülerinden biri gibi geliyordu. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Dinliyoruz. Halka açık forumlar düzenliyoruz, şikayetleri dinliyoruz ve-" "Hayır," diye araya girdi Sophia. "Bununla nasıl başa çık*ıyorsun*?

Temelde sefil bir hayatı özetledin.

Sürekli yargılandığınız ve eleştirildiğiniz bir varoluş. Yaptığınız hiçbir şey onları mutlu etmiyor. Aslında, neredeyse birkaç kez suikasta uğruyordunuz. Ama hala buradasınız. Hala olmaya çalışıyorsun

İyi bir kral. Seni çabalamaya iten ne? Uğruna savaşmaya değer bir şey olmalı."

Yüzü seğirdi ve gözleri odanın içinde gezindi. Kral sanki daha önce hiç böyle bir şey sorulmamış gibi sandalyesinde kıpırdandı. Düşündü, sessiz kaldı, kaşları konsantrasyon içinde çekildi.

"İnsanlarımı izliyorum. Onları yemek pişirirken, çocuklarını kucaklarken ve güzel sanat eserleri yaratırken görüyorum ve bu benim hayatıma anlam katıyor. Acı çekiyor olabilirim ama ben bir kralım. Bu tür acılara katlanmak için doğdum ve katlanıyorum da. Hepimizin oynaması gereken roller var. Ve benimki-" Onun şaşkın bakışlarını yakaladı. "*Bizimki* önemli. Olağanüstü derecede önemli."

Bu kadar bıkkın bir adam nasıl bu kadar amaç ve... iyilik dolu olabilirdi? Daha önce tam olarak görememiş olsa da şimdi görüyordu. Sikthand iyi bir kraldı. Sessiz ve katıydı ama önemsiyordu. Halkı tarafından kabul edilmek için duyduğu çaresizliğin gözeneklerinden sızdığını görebiliyordu ama onların sıcaklık eksikliğinin, mutlu bir hayatı hak ettiklerine dair kemiklerine kadar işleyen inancını etkilemesine izin vermiyordu.

"Bu gerçekten çok güzel bir cevap," diye nefes aldı, sesine toplayabildiği tüm içtenliği katarak. Bu iltifat onu sorudan daha da rahatsız etmişe benziyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence sen de hayatında biraz neşe bulmayı hak ediyorsun. Sen bir kralsın ama aynı zamanda bir erkeksin. *Sadece* acı çekmek için doğmadın."

"Bu oldukça idealist bir görüş. Hayal olması çok kötü. Göreceksin." Sophia, adamın sert ses tonunun onu mu yoksa kendisini mi sözlerine ikna etmek için olduğuna karar veremedi. İçkisinin kalanını da bitirdi ve sandalyesinden kalktı. "Geç oldu. Sana bildiklerimi anlattım, artık işimiz bitti."

"Efendim, evet, efendim," diye tekrarladı, koltuğundan fırladı ve coşkuyla eğildi. Adamın dudağının neredeyse bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin edebilirdi.

Masasının üzerine bıraktığı parşömen ve dosya yığınını işaret ederek, "Dağınıklığını da yanına al," diye emretti.

Sophia başını kaşıdı, hepsini odasına geri götürmek istemiyordu. "Yarın döneceğim. Fark eder mi?" Birkaç eşyayı bir araya yığdı. "Odama giden kestirme kapıyı kullanabilir miyim?"

Kuyruğunun yere sürtünmesi ve hırıltının en ufak bir ipucu, kafa derisinin üzerinde elektrik sıçramasına neden oldu. Ona bakmak için döndü ve onu kaskatı kesilmiş buldu. Hareket eden tek parçası kuyruğuydu. "O geçit bir *kestirme* değil. Çok farklı bir amaç için kullanılıyor ve bu gece bahsettiğin o *neşeyi* bulmamı istemiyorsan, bundan uzak duracaksın."

Sophia yutkundu. Bakışları Sophia'nın ağzına kaydı ve gümüş rengi gözleri eridi. Isı iç organlarından aşağı kaydı ve karnının alt kısmında birikti.

Dikkatini başka yöne çekti. "Sadece dağınıklığı bırakın."

Hafifçe eğilmiş, elindeki kâğıtları toparlamış, parmak eklemlerini masaya dayamıştı. Masanın kenarı tam kalçasının kıvrımına denk geliyordu. Mükemmel bir yükseklik olurdu...

Ellerini geri çekip başını sallayarak yatak odasının seks geçidi olmayan çıkışına doğru hızla ilerledi.

Kapıdan geçip salona girdiğinde döndü ve tokalaşmak için parmaklarını uzattı. "Bu gece çok şey başardık," diye mırıldandı, garip bir iş toplantısını tamamlıyormuş gibi hissediyordu. "Bunu kesinlikle iyi bir ortaklık haline getirebiliriz." Adam şaşkınlıkla onun eline baktı ve sonunda elini bıraktı. "Tamam o zaman," diye kekeledi ve hızla uzaklaştı.

Koridorun yarısında, alev alev yanan yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Tabii bahsettiğin o neşeyi *bulmamı istemiyorsan...* Sophia ürperdi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, korunaklı malginash yatağının koruyucu metal yuvasına sarıldığında kendi kendine gülümsedi. Bütün gece birbirlerine hiç çirkin söz söylememişlerdi. Aslında az önce şaşırtıcı derecede derin bir sohbet etmişlerdi. Sophia onu biraz yıpratmayı başarmış, üstelik onun özel alanını görme şansını da elde etmişti ki bu da ona son derece uygunsuz gelmişti.

Gözleri kapanırken, odasından çıkmaya çalışırken onu neredeyse nasıl devirdiğini hatırladı. Nereye gidiyordu?

Bölüm 21

Buna hazır değildi.

Sophia bugün anons ediliyordu ve Sikthand'ın vücudundaki her hücre düğümlenmişti. Genelde zor durumlara karşı kendini hazır hissederdi. Ölümcül bir fırtınanın ya da savaşın içine uçmak onu korkutmazdı. Tehlikenin her taraftan geldiğini bildiğinde aklını korumak kolaydı.

Ama bu farklıydı. Artık endişelenmesi gereken sadece kendisi değildi ve her ne kadar kendini ikiye bölmek istese de bunu yapamazdı. Omuzları ağırlığından şimdiden ağrımaya başlayan metalini ekstra kalın bir şekilde bağladı ve Vrulatica'dan geçerek lowcity'deki taht odasına doğru ilerlemeye hazırlandı.

Halkının bu sabah erken saatlerde yayılan nişan duyurusuna nasıl bir tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Lonca, vatandaşların gelip desteklerini ya da şikâyetlerini dile getirebilmeleri için halka açık bir forum düzenlenmesi için baskı yapmıştı ve o da sorgusuz sualsiz Sophia'nın katılmasına izin vermemişti. Şehrin nabzını tutana kadar Sophia kraliçenin odasında güvende olacaktı.

Sadece kendi vatandaşları için değil, dünya için de endişelenmesi gerekiyordu. Bazı şehirler kıskanacak, bazıları Dördüncü Sınıf bir gezegen türünü yönetmeye uygun bulmazlarsa dehşete düşecekti ve Tremanta... yeni Kraliçe'nin ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve Lonca, oyları karşılığında insan teklifini resmen kabul etmek ya da reddetmek için uzanmak yerine, duyurunun bir açıklama olarak kendi başına kalmasına karar vermişti.

Tremanta ile ticareti sanki sadece duraklatılmış gibi yeniden açmışlardı. Bu sabah Kraliçe askait sevkiyatı ve Sophia'nın Vrulatica kraliçesi olacağı haberiyle uyanmış olmalıydı.

Bu tehlikeli bir hareketti. Büyük olasılıkla alınabilirdi. Ne de olsa kraliçelerini bir rehine haline getiriyorlardı. Bu aptalca olsa da, özellikle de bu evliliğin rızaya dayalı olduğu düşünüldüğünde, Kraliçe'nin isterse savaş çağrısı yapmak için gerekçeleri vardı. İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu. Askait depozitoları tek başına onu sessiz tutmalıydı ama emin olamıyordu.

Uyanık kalması çok önemliydi ama bu biraz zor oluyordu. Her gece yaptıkları ziyaretlerin Sophia'yı takip etme, onu sürekli gözünün önünde tutma isteğini bastıracağını düşünmüştü ama bu dürtü daha da güçlenmişti. Sophia gittikten uzun süre sonra kendini çalışma odasında dolaşırken ve onun kalıcı kokusunu içine çekerken buldu.

Görevleri geçen hafta daha zorlu hale gelmiş, yaklaşmakta olan fırtına sistemi için strateji tartışırlarken sık sık çağrılmasını gerektirmişti. Ama Sikthand kendini her gece aceleyle odasına dönerken ve yatağında oturup onun kapıyı çalmasını beklerken hiçbir şeye odaklanamazken bulmuştu. Her zaman kapıya üç kez hafifçe vurulurdu.

Ne zaman onun odasından geçse, içini sıkan o şekilde nazikçe gülümsese, tüm endişeleri

azalıyordu. Hâlâ oradaydılar, zihninin köşelerinde fokurduyorlardı ama kız onları bulanıklaştırıyordu

Bir şekilde.

Onun varlığı tehlikeli olduğu kadar görkemliydi de. İçindeki, kimi gözetlemesi gerektiğine dair uyarıları tıslayan temkinli sesler eskisi kadar baskı yapmıyordu. Yine de o yokken, sesler intikam hırsıyla geri dönüyordu.

Artık alışkanlıklarını biliyor. Sana ihanet etmek için tek yapması gereken şarabına bir şey katmak. Lonca dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu gördü. Birinin saldırması için mükemmel bir zaman.

Haftalardır antrenman yapmadın. Yumuşuyorsun.

Fısıltılar doğruydu ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Kendini uzak tutamıyordu ve bunu yapmak da istemiyordu. Kadının söyledikleri aklından çıkmıyor, görmezden gelmeye çalıştıkça göğsünü kemiriyordu. O da biraz neşe bulmayı hak ediyordu. Onun neşesi onu izlemekti ve kendine izin verdiği tek neşe de buydu.

Onunla aynı odada olmak ve tek yaptığı görüş alanı içinde sessizce hayatına devam etmek olsa bile, onun getirdiği huzura gömülmesine izin vermek, zihninin sıcaklıkla uğuldamasına neden oldu.

Toplantıları sırasında en çok onun okumasını izlemeyi severdi. Burnunu inceler, kırışacağı anı beklerdi. Bir soru çok geride kalmazdı ve soruyu sorarken güzel gözlerinin onunkilerle birleştiği anı dört gözle beklerdi.

Kendisiyle hastalıklı bir oyun oynamaya bile başlamıştı. Kollarındaki dövmeleri birkaç günde bir değiştiriyordu. Sonra, onun gittiğini anladığında, gizlice odasına giriyor ve çizim defterini karıştırıyordu. Güncellenmiş dövmeleriyle her yeni çizim ortaya çıktığında aldığı zevk tarif edilemezdi ve onları değiştirmenin acısına değerdi.

O da onu izledi. Bu fikir onu korkutmalıydı. Bu kadar dikkat eden biri zırhındaki çatlakları mutlaka görürdü ama o bakmıyorken onu bu kadar yakından incelediğini bilmek de heyecan vericiydi.

Evet, Sikthand kendine biraz neşe izni vermişti ama vücudu onun için ağrısa da daha fazlasını yaşamasına izin vermedi. Kız etrafındayken yüz ifadesini taş gibi tutuyor, içten içe yaşadığı ayyaşlığın yüzüne yansımasına izin vermiyordu. Onun yatak odasında oyalanmasına asla izin vermedi. Onun kokusunun çalışma odasına hapsedilmesi gerekiyordu, yoksa asla uyuyamayacaktı. Ve hiçbir zaman, hiçbir koşul altında, ona dokunmasına izin vermedi.

Öpüşmelerinin anıları hâlâ rüyalarına giriyordu. Bu anı karşısında deliye dönmemesinin tek nedeninin, neyse ki zırhının, vücudunun kendi vücuduna çarpma hissini yaşamasını engellemesi olduğunu düşünüyordu.

Kontrol yine Sikthand'daydı. Bu, kısır iç pazarlıklara ve uzlaşmalara dayanan bir kontroldü ama tutunabileceği bir şeydi.

Odasından çıktı ve resmi zırhını göstererek koridorlarda ilerledi, bir grup asker

arkadan takip ediyor.

Alçak şehre vardığında Lonca onu bekliyordu. Madam Kalos çok mutlu görünüyordu, bu da onun bir parça rahatlamasını sağladı. Ticaretinin etkilendiğine dair fısıltılar olsaydı, çok farklı bir ifade takınırdı. Tremanta'dan bu konuda herhangi bir olumsuz haber gelmemiş olmalıydı.

Leydi Lindri normalden biraz daha temiz bir pantolon giymeyi denemişti ama yine de başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Sık sık, eğer Lonca ile arasına sağlıklı bir sosyal mesafe koymak zorunda olmasaydı, Lindri ile arkadaş olabileceğini düşünüyordu. Ailesinin ısrarıyla Lonca rolünü üstlenmişti ve bundan nefret ettiğini hiçbir zaman saklamamıştı.

İyi bir iş yapıyordu çünkü önem verdiği insanlara, madencilere ve metalcilere fayda sağlıyordu, iktidara büyük bir ilgisi olduğu için değil. Onun durumu da bu açıdan kendisininkine benziyordu. İstendiği için değil, beklendiği için sorumluluk alıyordu.

Devasa taht odası, alçak şehrin en yüksek bölümündeki kulenin kenarındaydı. Oda dört bölüme ayrılmıştı. Odanın karşılıklı iki tarafında banklarla sıralanmış kademeli tribünler vardı. Bunların arasında, oturacak yer bulamayan ya da konuşmak isteyen insanların akın edebileceği açık bir ayakta durma alanı vardı. Odanın en başında ise kraliyet tahtı ve Lonca'nın bölümü yer alıyordu.

Koltuklarının arkasındaki kavisli duvar, ziyaretçilere çölün, minata ormanının ve ötesindeki dağların eşsiz manzarasını sunan devasa cam levhalarla süslenmişti.

Yalıtılmış ve korkunç tahtı bu bölümün ortasındaydı ve lonca üyelerinin koltukları aşağıda iki yana yayılmıştı. Öğleden sonra güneşi dağılmakta olan fırtınayı yarmış ve tahtı aydınlatmıştı. Bu açıdan bakıldığında manzara görkemli olduğu kadar güzeldi de.

Sikthand, kral olarak yerini almadan önce burayı sadece bu şekilde görebilmişti. Vatandaşlarından kaçının tahtının odanın güzelliğinden uzakta olduğu gerçeğini, mimarın duvarları askait karolarla işlemediğini veya organik pencere camı tasarımını onun keyfi için yaratmadığını düşündüğünü merak ediyordu.

Yükselişinin ardından özel olarak inşa edilen tahta baktı. Sophia'nın tahtını inşa ederken onu da yıkacaklar mıydı? Yoksa sadece onunkini onunkinin yanına mı inşa edeceklerdi? Bu odanın dengesini bozabilirdi.

Öyle ya da böyle umurunda değildi. Tahta bir sandalye onun için yeterli olurdu. Ama tahta sandalyede oturan bir krala kim saygı duyar ki?

Salon çoktan vatandaşlarla dolmuştu. Erken gelenler tribünlerde otururken, geri kalanlar ayakta durulan alana sıralandı. Sakinleştirici bir nefes alan Sikthand, doğrudan tahtına çıkan yükseltilmiş bir platformu kullanarak koltuğuna doğru yürüdü.

Yürürken kulaklarını dikti, uçan bir silahın vızıltısı dikkatini çekerse diye elini baltasına dayadı. Kalabalıktaki mırıltılar neredeyse ayağının altındaki taşı titretiyordu. Vızıltının alt tonunun heyecan mı yoksa öfke mi olduğunu anlayamadı. Yüzleri ve ifadeleri ayırmaya çalışarak kalabalığa baktı. Kollarını kavuşturmuş, başlarını sallayan ama aynı zamanda sırıtan ve coşkuyla bakan yüzler gördü. Çoğunluğun mutlu olacağını ummak çok fazlaydı ama yine de safça umutlanmıştı.

Sikthand, omurgası dik ve çenesi kalkık bir şekilde yerine oturdu. İyi bir önlem olarak baltasını kemerinden çıkardı ve bir elinde rahatça tuttu. Lonca onun altındaki platformda yerlerini aldı. Kuyruğunu tahtının içi boş metal tabanına vurdu ve odanın etrafına gürültülü bir çınlama gönderdi. Vatandaşlar sessizliğe gömüldü ve Lonca sıkıcı oturumu başlattı.

Halkın sesi olan Konuşmacı Besith'in açıklamalarını ve duyurularını izledi. Sikthand bir insan kraliçeye sahip olmanın olumlu yanlarını sıralayan bu erkeği dinlerken ondan etkilendi. Solundaki tribünlerde oturan birkaç kapalı asker, Besith fikirlerini daha iyiye doğru değiştiriyormuş gibi kaşlarını kaldırıp çenelerini kıvırarak yavaşça başlarını sallayarak Konuşmacı'nın sözlerini değerlendirdi. Sikthand, Besith'in finanse etmek için Üstat Bavo'yla mücadele ettiği projelerden birini onaylamayı aklına not etti.

Besith konuşmasını bitirdiğinde Loncanın geri kalanı ayağa kalktı ve her biri bir insan kraliçenin kurulmasının kendi hükümet kollarına nasıl fayda sağladığını anlatarak konuyla ilgili görüşlerini dile getirdi.

Üstat Bavo'nun sözleri Sikthand'ın yüzünde bir kaş çatılmasına neden oldu. Vrulatica'nın kraliçesiz kaldığı *üzücü on yıllara* odaklanmayı tercih etti. Pek çok kişinin tek başına hüküm süren erkek liderlere karşı duyduğu önyargı Sikthand için sürekli bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Tek başına hüküm süren bir kraliçe bu kadar dikkat çekmezdi.

Her ne kadar sinir bozucu olsa da, seyirciler arasındaki pek çok Vrulalı'nın Bavo'nun sözlerini onaylarcasına başını salladığını gördü ve hoşuna gitse de gitmese de, bu noktanın pek çok onaylamayan vatandaşa galip geleceğini biliyordu, bu yüzden şikayet edemezdi.

Komutan Roldroth desteğini güçlü bir şekilde dile getirmesine rağmen en az konuşanı oldu ve Yargıç Yalmi en çok konuşanı olmasına rağmen, Sikthand onun konuşmasının entelektüel, kuru ve istatistiklerle dolu olduğu için en az etkiye sahip olduğunu hissetti. Lonca'nın konuşması bittiğinde, her biri kendi alanıyla ilgili soruları yanıtlamak üzere söz aldı.

Vatandaşları Sophia'nın insanları burada yaşamaya nasıl ikna edebileceğini veya insanların entegrasyonuna yardımcı olmak için şehir genelinde hangi programların uygulanacağını sorduklarında kalbindeki endişe azaldı. Lonca, önümüzdeki haftalarda Sophia'nın bizzat kendisinin şehri gezeceğini açıkladı.

şehirdeki iş yerleri ve devlet kurumlarıyla görüşeceğini, ancak tahta çıkana kadar herhangi bir planını

resmen açıklamayacağını söyledi.

Sabırsızlık yüzlerinden okunuyordu ama bu sabırsızlık anlayışlı bir sabırsızlık gibi görünüyordu ve bu da onun deneyimine göre büyük bir zaferdi.

Yine de umudun tüm ipuçlarına rağmen göğsüne bir karanlık çöktü. Sophia'nın Çekanyalı olmadığı ve dolayısıyla yönetmeye hakkı olmadığı gibi basit gerekçelerle itiraz eden Vrulanlılar vardı. Bunu bir malginash yavrusunu kraliçe olarak atamaya benzetiyorlardı ve bu da Sikthand'ın baltasını daha sıkı kavramasına neden oluyordu.

Bu önyargının var olacağını biliyordu. Sophia'yı bu kadar iyi tanımasaydı, o da aynı itirazlarda bulunabilirdi. Faydalarına rağmen, insanlarla tanışma ve eşlerini tanıma potansiyellerine rağmen, gururlu Vrulanları bir uzaylının yönetmesi fikri bazıları için neredeyse aşılmaz bir engel olacaktı.

Saygıyla sorulmuş olsa da zihninde uyarı kıvılcımları çaktıran başka sorular da vardı.

Ne gibi değişiklikler yapacak ve bunlar insanları haksız yere kayıracak mı?

İnsanların, üremenin amaç olduğu görevsel evliliğe inanmadıkları düşünüldüğünde evlilik törenlerine ne olacak?

Roldroth insan erkeklerinin bile savaşçı ya da bulut kovalayıcı olamayacağını, çünkü onları bineklerine kilitleyecek bir kuyrukları olmadığını açıkladıktan sonra, bazı Vrulanlar böyle zayıf bir türün toplumlarına nasıl uyum sağlayabileceğini ve erkek insanların Vrulatica'ya taşınmasına izin verilip verilmemesi gerektiğini sorgulamıştı.

Ama Sikthand'ın araştırmak için aklına not ettiği kişiler Vila'yı gündeme getirenlerdi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bazı vatandaşların Vila'nın oy karşılığında insan teklifinden haberdar olduğu açıktı. Belki de Vila'nın kendisi bu bilgiyi yaymanın bir yolunu bulmuştu ya da ne kadar talihsiz bir düşünce olsa da, Loncasından biri ya da danışmanlarından biri haberi sızdırmış olabilirdi.

Gül sarısı kukuletalı ve gümüş tenli bir erkeğin doğrudan bu konuyu sorması salonda mırıltıların yükselmesine neden oldu. "Neden yeni Tremantian Kraliçesini gezegen temsilcisi olarak desteklemiyoruz? İnsanları buraya getirme konusunda bir insan kraliçeden daha fazla güce sahip olacaktır." Argümanlarını insanların fiziksel olarak daha az gelişmiş olduklarına dair örneklerle tamamlayarak Sophia'nın bir kraliçenin görevlerini yerine getiremeyeceğini ima etti.

Bu çok saçmaydı ve neyse ki Yargıç Yalmi devreye girerek onun anlayışının ne kadar hatalı olduğunu somut gerçeklerle açıkladı. İnsanlar fiziksel olarak daha az gelişmiş olsalar da zihinsel olarak farklı değillerdi. Sophia zekiydi; tanıştığı çoğu Çekanyalıdan daha zekiydi ve son derece sezgiseldi. Kas gücünden yoksun olsa da bunu on katıyla telafi ediyordu.

Sikthand bunu bilmesine rağmen, önyargı ve söylentilerin kısa vadede ona zarar vereceğini de biliyordu. Kuledeki turunda kendini kanıtlaması gerekecekti.

Daha sonra, Lonca forumdaki olumlu havayı kutlarken, Sikthand tatmin olmamıştı. Sophia resmen bir hedef haline gelmişti. Tek fikirli bir kararlılık içine yerleşti

Onu gölgeleme dürtüsünü bastırarak.

Tünellere geri dönecek, en iyi casuslarını kullanacak ve ne gerekiyorsa zindanları dolduracaktı. Sikthand kraliçesinin incinmesine izin vermezdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Sophia homurdandı, Alno onu omzuna bağlarken neredeyse başka bir metal parçasının ağırlığı altında çöküyordu.

"Kral böyle buyurdu," dedi arkadaşı, sesinde ağır bir alaycılık vardı.

"Kendimi korumak için olduğunu biliyorum ama çok ağır. Düşersem bir daha kalkamama ihtimalim çok yüksek. Ördek gibi otururum," diye inledi ve vücudundaki metal kaplamanın ağırlığını test etmek için kolunu kaldırdı. Tam olarak zırh sayılmazdı, tam olarak değil. Ama biraz utangaçtı.

"Oturan ördek," diye fısıldadı Alno kendi kendine, gülümseyerek. Ne zaman onun insan sözlerinden birini komik bulsa bunu sık sık yapardı. "Bunu Difila'ya söylemem gerekecek. Senin insan cümlelerini duymaya bayılıyor.
Çok sevimliler."

Sophia metal yığınının altında kaşlarını çattı, kendini babasının zırhının içinde yüzen çelimsiz bir genç gibi hissediyordu.

Alno'nun ona söylediğine göre şehrin havası oldukça olumluydu. Özellikle *ondan* hoşlanmasalar da, bir insan kraliçenin Vrulatica'ya ne gibi avantajlar getirebileceği fikri hoşlarına gitmişti. Şu anda her şeyden çok bir dekordu, ama şimdilik bu iyiydi. Zamanla kendini kanıtlayabilirdi.

Olabilir.

Ya da belki de Seattle'da yaşayan, açık havada film izlediği geceleri ve iğrenç derecede şekerli kahve karışımlarını özleyen bir grafik tasarımcının iyi bir uzaylı kraliçesi olacağını düşünerek büyük bir hayalperestlik yapıyordu. Ama bu düşünce ne zaman aklına gelse, onu itaatkâr bir şekilde hamur haline getirip üzerinden atlıyordu. Hayal, şimdilik iyiydi.

Sikthand'ın etrafındaki güvenliği artırmış olması pek de hoş karşılanmamıştı. Artık ne zaman odasından çıksa, en az iki silahlı asker ona eşlik ediyordu. Kendisini biraz daha güvende hissetmesini sağladıklarını düşünüyordu ama aynı zamanda mahremiyet duygusunu da ortadan kaldırıyorlardı.

Yine de kendine bu konuda üzülmemesi gerektiğini hatırlatmak zorundaydı. Eğer bir kraliçe olacaksa, bu onun yeni normaliydi. Sıradan insanların sahip olduğu hayali bir normallik duygusuna tutunmaktansa hayatta kalmak daha iyiydi.

Ayrıca Sikthand'ın onun güvenliği için kara kara düşündüğünü düşündükçe midesinde sebepsiz bir kelebek uçuşmasına neden oluyordu. Giymesi için bu metrik tonluk zırhı bıraktığında, turları sırasında onu koruyacağından homurdanarak, neredeyse ona teşekkür etmek için külotunu fırlatacaktı.

Onun korumacılığını basit bir politik oyuna bağlayabilirdi. Ne de olsa müstakbel kraliçesini

öldürtmek istemezdi, hem de insan bir kraliçeyi; ama onun başka nedenlerle de endişelendiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Difila ile işler iyi gidiyor mu?" diye sordu Sophia. Alno tam da bu sırada ışıl ışıl parladı ve

parlayan altınla kaplı bir oda.

"Düşündüğümden daha harika biri," diye iç geçirdi, bacaklarına kaval kemiği koruyucuları takarken. "Bu çok iyi." Adam onları sıkıca çekerken Sophia yalpaladı. Alno için memnun olmaya çalıştı. Adam o kadar

çok mutluydu. Ama işler onun için yolunda giderse, bu gidip evleneceği ve tüm zamanını yeni karısına ayıracağı anlamına geliyordu.

Yine de onu bir arkadaş olarak ziyaret edebilirdi ama buradaki evlilikler Tremanta'dakine benziyorsa, ziyaretleri bir dayatma olmaktan öteye gidemezdi. Bu, arkadaşının erkek arkadaş edinip yeryüzünden kaybolmasının uzaylı versiyonu gibiydi. Vrulatica'da başka arkadaşı olmaması dışında.

Sophia başka bir görevliyle baştan başlamak zorunda kalacaktı ve ya onları sevmezse? Bu düşünce çok yorucuydu.

"Merak etme," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Daha geçen yıl bulut avcısı yapıldığı için henüz başka bir çocuk denemek istemiyor. Aşkımın Kahramanlar Salonu'nda bir heykeli olana kadar evlenmek yok."

Sophia, o açıklama yaparken adamın ağzının etrafındaki gerginliği fark etti.

"Özür dilerim. Çocuk sahibi olmaya çalışmadan da evlenebilirsin," diye teklif etti, bunun Clecanian standartlarına göre pek olası olmadığını bilse de.

Güldü. "Ne, senin gibi mi? Hayır, teşekkür ederim. Bu insani bir şey. Difila anlamsız evlilikler yapmayacak kadar onurludur."

Kaşlarını çattı ama kızgınlığını bastırdı. Kolekanyalı kadınlar çocuk sahibi olmak istemediklerini bile bile evlendiklerinde, bu *anlamsız* ve zalimce bir davranış olarak görülürdü. Aslında söz konusu erkeğe çocuk sahibi olma şerefini bahşetmeden birkaç aylık bir şımartılmaya razı oluyorlardı.

Sophia aklının bu sorunda dolaşmasına izin verdi. Zamanı geldiğinde insanların evlilik kavramları ile Kolekanyalılarınkini nasıl bağdaştıracağını hâlâ çözememişti. Geçici bir evlilik yapmaya razı olacak pek çok insan olduğundan emindi ama sonra çocuk sahibi olmak ve onlar olmadan yeni bir evliliğe devam etmek? Bu daha büyük bir sorun olurdu.

Hazırlıklı olmaları için Vrulalılara insan ilişkileri geleneklerini tanıtması gerekecekti. Buna açık olacaklardı. Bu tahmininde kendine güveniyordu. Ne de olsa bugünlerde geçici evliliklerin öne çıkmasının tek nedeni, erkeklerin kadınlardan sayıca çok fazla olması ve nüfusun yeniden çoğalmasının romantik bağlılığın önüne geçmesiydi. Dünya açıldığında ve Klekanyalılar kendilerini yok olma tehdidi altında hissetmediğinde, uzun süreli ilişkilerin daha popüler olacağından emindi. Öyle değil mi?

Alno sert bir metal plakayı sırtına çarparken hırıltılı bir nefes aldı. *Onlar da*

Çelik gibi esnek, diye düşündü, karamsarlığının bir anlığına galip gelmesine izin vererek.

Alno, onu destekleyici bir şekilde kapıdan dışarı itmeden önce kafasına bir kask geçirdi. Attan yeni inmiş gibi bacaklarını açarak koridorda takırdayarak ilerledi. "Aptal gibi görünüyorum," diye söyleniyordu o günkü askerleri seğiren ağızlarıyla onu incelerken.

"Yine de çok güvenli bir aptal." Alno sırıttı. "Hadi ama. Er ya da geç buna alışmak zorunda kalacaksın. Bir kraliçe bunu giyer."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Bir kraliçe ne isterse onu giymesi gerekmez mi?" diye homurdandı.

İnsan grubuyla birlikte gezegende Tremantian turuna ilk başladığında, etraflarını saran sürekli bakışlara ve fısıltılara alışmıştı. Bir uzaylı olduğu gerçeği, Clecanian'ların unutmasına izin verdiği bir şey değildi.

Geçtiğimiz ay boyunca Vrulanlar ona karşı daha rahat davranmaya başlamıştı. O kadar çok bakmıyorlardı ve her gün arşive giderken gördüğü birkaç yüzle kibarca baş sallama ve tanıdık kuyruk sallamalardan oluşan oldukça hoş bir düzene girmişti.

Artık her şey bitmişti.

Kendisi için çok ağır olan metalin içinde kuleye çarpan uzaylı bir kraliçeydi. Takmak zorunda kaldığı kask yüzünden boynu ağrıyordu ve kafası sürekli dönerek yüksek sesle şıngırdıyordu.

Sikthand, çevresel görüşü her zaman bu kadar engelliyken nasıl yetişkinliğe kadar hayatta kalabilmişti? Zırhın altına giydiği kıyafet özel serinletici kumaştan yapılmış olsa da teni terlemek *istiyordu.* Bunu yapamamak iğrenç hissettiriyordu. Sanki vücudu gerçekten çok çalışıp çalışmadığı konusunda kendisiyle anlaşamıyordu.

Anlaşıldığı üzere, güne inişli çıkışlı başlangıç daha da inişli çıkışlı oldu. Leydi Lindri eşliğinde madenleri gezdiler. Eski ve aktif madenlerden oluşan labirentler inanılmaz derecede büyüleyiciydi ama Sophia ancak onlardan kurtulduktan sonra böyle düşünebildi.

Tur tek kelimeyle klostrofobikti. Yeraltındaki tünellerde olduğunu bilmek ve zırhının kısıtlayıcı ağırlığı arasında Sophia neredeyse hiperventilasyona girecekti.

Karanlıkta, yerin bir mil altında panik atak geçirerek nefes almaya çalışana kadar tünellerin kendisi için bir sorun olacağını bilmiyordu. Sonunda insan gözlerinin loş ışıkta görmek için çok zayıf olduğunu fark ederek onun için ışığı açmışlardı. Ancak onu bir mezar gibi dört bir yandan çevreleyen kayada daha fazla ayrıntı algılamak kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Korkusunu bastırmayı ve tur boyunca nefes almayı başarmıştı, maskeli miğferi kesinlikle tüm rengi çekilmiş bir yüzü saklıyordu. Dünya'da olsa, muhtemelen herkes onun geçici olarak korktuğunu düşünürken o bu deneyimi atlatır, sonra da üstesinden gelirdi. Ama burası Dünya değildi ve tüm günün en kötü yanı, burnunun dibindeki her bir Kolekanyalının

distance onun ne kadar korktuğunu çok iyi biliyordu.

Çok övülen kraliçeleri, tüm şehirlerini besleyen madenlerden taş kesilmişti. O mutlak ve tam bir başarısızlıktı.

Sophia, yemek salonuyla yüzleşmek zorunda kalmamak için Alno'ya yemek getirmesi için yalvararak odasına geri dönmüştü. Yükseltilmiş masada oturmasının bekleneceğini bildiği için henüz orada yemek yemeye cesaret edememişti. Bugünkü utanç verici görüntüsü, bu gecenin o cesareti göstereceği gece olmayacağını doğruluyordu.

Çabucak gizlemiş olsalar da, madencilerden ve muhafızlarından birkaç alaycı bakıştan fazlasını yakalamıştı. Yarın kahvaltıdan önce tüm kulenin onun utanç verici gününü duymuş olacağından hiç şüphesi yoktu.

Alno zırhını çıkarmasına yardım ederken onu neşelendirmeye çalıştı ama söylediği her şey boğazının daha da sıkılmasına neden oldu. O gidene kadar sessiz kaldı, sonra sürünerek banyoya gitti ve banyonun kaynar suyunun altında kayboldu.

Yüzeyin altında bir çığlık attı, sefalet onu sonsuza dek orada kalmak istemesine neden oldu. Burnu hava alabilecek kadar başını yukarı kaldırarak somurttu ve sıcağın kramp giren kaslarını yatıştırmasını bekledi.

Çok çabalamıştı ama ilk fırsatta sadece korkak küçük bir insan olduğunu kanıtlamıştı.

Kendini zorla dışarı atmadan önce banyosunun suyu etrafını sardı, bir gecelik giydi, düğümlenmiş ıslak saçlarını özensiz bir topuzla sardı ve yatağının karanlık sınırlarına süründü.

Aşağılanmış bir halde Sikthand'ın odasına gitmemeye karar vermişti. Gözleri faltaşı gibi açılmış, gününü hatırlıyor ve içi burkuluyordu. Küçük, somurtkan bir yanı, gece toplantılarına gelmediğinde Sikthand'ın onu kontrol etmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

O yapmadı.

Boğazı acıyla tıkandı. Muhtemelen olanları duymuştu ve ona yaralarını sarması için özel bir alan bırakmak istemişti. Burnunu çekti, yorganını çenesine kadar çekti. Bir Vrulan kraliçesi böyle yapardı, değil mi?

Sadece kötü bir gündü. Gerçekten kötü bir gün.

Bölüm 23

Ertesi sabah Sophia kendini daha iyi hissederek uyandı. Bazen bir gece surat asmak yeterli oluyordu. Sadece birkaç saat kendi kendine yuvarlanır ve kararlılığı geri gelirdi. *Bugün daha iyi olacak.*

Neyse ki tarım katlarına gidiyordu ve en azından dehşete kapılmaktan kendini alıkoyabileceğine inanıyordu - tabii önünde bir hayvanı kesmeyi falan seçmezlerse. Midesi bulandı. *Oh, kahretsin.* Ya onun önünde bir hayvan keserlerse? İyimser kalmaya karar vererek iniltisini çabucak sildi.

Yataktan sürünerek çıkmaya çalıştığında vücudu buruştu ve bacaklarındaki krampların geçmesini beklerken kendini yerde garip bir şekilde kıvrılmış halde buldu. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadan önce kaslarını gevşeterek gerindi.

Alno yiyecek bir şeyler getirdiğinde, hâlâ inleyip sızlanıyor, kendini banyoya sürüklüyor ve her küçük harekette yüzünü buruşturuyordu.

Adam zırhı tekrar giydirmeye başladığında neredeyse ağlayacaktı ama gözyaşlarını içine çekti. Bu onu *öldürmeyecekti,* sadece berbat olacaktı.

Kapının altından bir vuruş sesi geldiğinde bir kolu metalle kaplıydı. Bunun bir kuyruk vuruşu olduğunu bilmesine rağmen, kapının beklenmedik yerinden yankılanan ses onu şaşırtmaya devam etti ve Vrulalıların kapıları tekmelemediğini kendine sürekli hatırlatmak zorunda kaldı.

Alno açmaya gitti ve Sophia kolunu masanın üzerine bıraktı, böylece daha fazla desteklemek zorunda kalmayacaktı.

Kapı aralığında yükselen kralı gördüğünde acısını unuttu. "Bugün size katılacağım," dedi söze girmeden. "İstemiyorsan bunu giymene gerek yok." Adam zırhına doğru başını salladı ve kız neredeyse onu öpmek için atlayacaktı. Vücudu bu kadar ağrıyor olmasaydı öpebilirdi de.

Metalin son parçası da kolundan sıyrılınca inledi ve adam fikrini değiştirmeden önce kendini serinleten kumaş giysiden çıkarmak için acele etti. Bulabildiği en hafif kumaş olan kabarık mor bir üst, deriye benzer tereyağı yumuşaklığında bir kumaştan yapılmış kalın, esnek bir pantolonla eşleştirilmişti. Aynaya bakarken yansımasına kaşlarını çattı. Zihninde Madam Kalos'un onun basit insan tercihlerinden yakınan sesini duyabiliyordu.

İyi göründüğünü düşünüyordu ama kıyafetinin *uygun* olmadığını biliyordu. Hiçbir metal süslemesi yoktu. Kıyafeti, önemli bir iş toplantısı için bir çift eşofman altı giymeye eşdeğerdi. Kesinlikle kraliçe gibi değildi.

Hay sikeyim. Bir daha asla eşofman giyemeyecek miyim? Bir an için dikkati dağıldı, dikkatini dağıtan düşünceyi düşündü. Gözleri kapandı ve dilini şaklattı, Dünya'dan kaybolduktan sonra muhtemelen Goodwill'e bıraktığı rahat salon takımlarıyla dolu çekmecenin yasını tuttu.

Bir yığın metal aksesuara ters ters baktı. Kıyafetine ağırlık ekleme fikri omuzlarında şimdiden bir ağrıya neden olmuştu.

Kabullen artık. Kraliçe olacaksın, diye kendi kendine söylendi ve ağlı zincir zırhı benzeri bir giysiyi dökümlü gömleğinin üstüne geçirdi. Sophia'nın düşüncesine göre önemsiz miktarda ağırlık ekliyordu ve havalı görünüyordu. Zincir zırhını geleceğe taşımanın modaya uygun bir yolu gibi.

Ellerinde gümüş çubuklarla süslü ve uçları metal pençelerle kaplı şeffaf siyah eldivenler vardı. Daha sonra saçlarını özenli bir başlığın içine yerleştirdi, burada taç takmadıkları için tam bir taç sayılmazdı ama ona kraliyet havası verecek kadar yakındı. Kulaklarından yanaklarına ve burun köprüsüne kadar uzanan en sevdiği yüz takısını taktı. Güzeldi ama aynı zamanda gözlüğünü hatırlattığı için onu rahatlatıyordu.

Kıyafetle ilgili hoşuna gitmeyen tek şey dövmeli kolunun açıkta kalmasıydı ama Alno'nun ona verdiği kıyafetleri giymek yerine niyetli bir şekilde alışveriş yapacak zamanı olana kadar idare etmek zorundaydı.

Oldukça havalı göründüğünü düşünüyordu ama banyodan çıktığında hem Alno hem de kral onu onaylamayan kaşlarıyla inceledi.

"Biraz dayanıksız," diye belirtti Alno.

Kral, Alno'nun kıyafeti hakkında yorum yapmasından hoşlanmamış gibi ona soğuk bir bakış attı, her ne kadar aynı fikirdeymiş gibi görünse de.

Alno'yla bu konuda daha önce tartışmışlardı ve insan tarzını savunacak havada değildi. "Bak, tam zırh giysem bile, biri beni öldürmeye kalkarsa hiç şansım yok," diye karşı çıktı. "Karşılık verememe ve o kadar metali taşımak zorunda kalırsam beni öldüren herhangi bir Vrulan değil, kendi güçten düşen bedenim olur."

"Ama *biraz* dövüşebiliyorsun," dedi Sikthand, ayağa kalkıp sanki söylediklerini onaylamasını bekliyormuş gibi ona bakarak. "'Karşılık veremem' dedin ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?"

Kahretsin. Bu utanç verici günün hiç gelmemesini umuyordu.

O bir şey söylemeyince Sikthand Alno'dan ona baktı. "Kaçış sırasında dövüştüğüne dair raporlar vardı. Bir savaşçı olmayabilirsin ama kendini savunmanın temellerini biliyorsun. Değil mi?" Gözlerini Alno'ya dikti. "Doğru mu?"

Sikthand'ın kuyruğu yeri kazımaya başladığında Alno ellerini kaldırdı.

Sophia yüzünü buruşturdu ve çiğnemek için dudağını içine çekti. "Peki, bu konuda..." Mahcubiyetten ölmeden bunu nasıl açıklayacaktı? "Dünya'dayken bir LARP grubundaydım." Onun boş bakışları karşısında, "Canlı aksiyon rol yapma oyunu. Bazen uzun hafta sonları için giyiniyorduk ve... şey, karakterler yaratıyor ve onlar gibi davranıyorduk. Savaşçılar, cadılar... ozanlar." Sophia, Sikthand'ın genişleyen gözleri karşısında yutkundu. "Benim sevdiğim bir savaşçı

karakteri vardı, o yüzden

Bazı hareketler öğrendim ama kullandığımız silahların hepsi... köpüktü," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Kaçış sırasında askerlerin herhangi bir insana zarar vermesine izin verilmediğini biliyordum, bu yüzden bir silah aldım ve destek kılıcımı yaptığım gibi salladım ve sanırım geri çekilmelerini sağlayacak kadar ikna ediciydim."

Sikthand ona göz kırptı. Ağzı konuşmak için açıldı ama sonra tekrar kapandı. İfadesini öfke doldurdu. "Nasıl dövüşüleceğini bilmiyor musun?" diye gürledi.

Omuzlarını kaldırdı.

Alno'ya doğru döndü. "Zırhını geri bağla."

"Hayır!" diye çığlık attı, ona doğru uçtu ve içgüdüsel olarak elini kavradı. "Lütfen, bir iyileşme gününe ihtiyacım var. Bu *çok* ağır. Ve sen bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Kirpiklerini adamın çatık kaşlı yüzüne doğru savurdu. Eldivenli parmağı sanki sırtını sıkmak istiyormuş gibi elinin altında kıpırdandı. Karnı şişti.

Birkaç gergin dakikadan sonra, "Yanımda kal," diye homurdandı.

Ayrılmadan önce, Sikthand odasından küçük bir hafif kılıç cephaneliği çıkardı ve onları vücuduna bağladı. Hiçbirini doğru düzgün kullanmayı bilmiyordu ama en azından etrafta tamamen silahsız görünmeyecekti.

Sophia, Sikthand'ın dün gece onu sormamış olmasına sinirlenmemeye çalıştı. Onun fiziksel sağlığıyla oldukça ilgili görünüyordu ama bir gece önce zihinsel sarmalıyla ilgilenmiş miydi? Görünüşe göre umurunda değildi.

Belki de dünün onun için ne kadar zor geçtiğini duyduğu için bugün ona eşlik etmeye karar vermişti. Bu düşünce göğsünü ısıttı.

Belki de yine her şeyi berbat etmediğimden emin olmak için gelmeye karar vermiştir.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi. Bakışları korumacıydı ve kızın ağzına inmeden önce gözlerine perçinlenmişti. Kadın ürperdi ve tüm kızgınlığı uçup gitti.

Çiftlik katları kendi başlarına birer dünyaydı. Her kat tüm kulenin genişliğine yayılmıştı. Hayvanlar boylu boyunca otluyordu. Boynuzları su aygırı ile geyik arası bir şeye benzeyen iri yapılı yaratıklar, kayalık çıkıntılar arasındaki otların arasında geziniyor, geniş iç mekan biyolojik ortamını benek benek saran diğer küçük hayvan sürüleriyle zararsız bir şekilde kaynaşıyordu.

Rehberleri Ezros, Sophia'nın Vrulanlı bir ineğe en yakın gördüğü kişiydi ve ondan çok hoşlanmıştı. Güneş ışığını süzme ve yağmuru taklit etme yöntemlerini açıklarken sırıtıyordu. Sophia Dünya'daki en yaygın çiftlik hayvanı türlerini sıralayıp büyüklüklerini tahmin etmeye çalışırken o da notlar alıyordu.

Bir inek ne kadar ağırdır? Bu tür tahminler hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Biri ona beş yüz kilo ya da beş bin kilo olduğunu söyleyebilirdi ve o ikisine de inanırdı. İkisine de inanmazdı.

Ezros da Sikthand da onun kararsızlığı karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve o da rahat bir nefes aldı.

Meyve ve sebzelerin hidroponik olarak yetiştirildiği katlar yüksekliğindeki dikey bahçeler hayret vericiydi. Devasa mekanik iskeleler ürün sıraları boyunca yükselip alçalıyor, çiftçiler gelen siparişleri topluyordu.

Sophia saatlerce burada yetiştirilmesi gerektiğini düşündüğü yiyecekleri sıraladı ve insanların zaten tercih ettiklerini keşfettikleri Clecanian ürünlerini tarif etti.

Tremanta'daki arkadaşlarının oluşturmak için çok çalıştığı insan veritabanı, yiyecek ikameleri içeriyordu. Beyin aktivitesine tepki veren ve insanlar arasında tercih edilen koku ve tatları belirleyen taramalardan elde edilen veriler, kimyasal bileşimler ve Clecanian yiyeceklerinin lezzet profilleri ile birleştirildi. Tremanta'ya döndüğünde Sophia bir ya da iki gününü çeşitli yiyecekleri tatmaya ve aklına gelen en yakın Dünya muadillerini tanımlamaya ayırmıştı.

Garip bir süreçti. Bazı Clecanian yiyeceklerinin tadı bir şeye benziyor, dokusu başka bir şeye benziyor ama ikisi gibi kullanılamıyordu. Tremanta'da yiyecekleri sınıflandırmaya yardım etmekten, aşçılık geçmişinin son derece değerli olduğunu fark ettikten sonra vazgeçmişti ve yapmayı sevdiği tek yemek mikrodalga fırın içeriyordu.

Ama ayırdığı zamanın tasvirleri Ezros'a son derece yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve kendi kendine zihinsel bir sırt sıvazlaması yaptı. "Belki fırtınalar dindiğinde ek binalara uçabiliriz ve ben de Tremanta'da oluşturduğumuz insan veri tabanından bazı bilgileri kopyalayabilirim. Sanırım hâlâ nasıl giriş yapacağımı biliyorum," diye fısıldadı Sikthand'a. Ezros üzerinde deneyler yaptığı nadir bir eklenmiş meyveyi almaya gitmişti.

Sikthand bütün gün onun yanından ayrılmayarak yakınında durdu. "Galaksilerarası İttifak veri tabanında listelenen tür bilgilerini mi kastediyorsun?"

Sophia her konuştuğunda bakışlarının ağzında gezindiğini fark etmemek için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Evet," diye nefes aldı, sonra başını salladı. "Bekle, yani hayır. Bu farklı. İnci Tapınağı'nda kalan insanlar bir araya gelmiş ve kendimize ait bir veri tabanı oluşturmaya başlamıştık. Bildiğimiz her şeyle dolduruyorduk, böylece Çekanyalılar bizi bizden öğrenebileceklerdi. Buna katkıda bulunan tarihçilerimiz, aşçılarımız ve bilim adamlarımız var. Söylenecek çok şey olduğu için çok uzun sürüyor ama tamamlandığında Vrulan okullarına dahil edilmesinin gerçekten yararlı olacağını düşünüyorum." Kaşları çatıldı. "Turumuzdaki tüm şehirlerin buna erişimi olduğunu sanıyordum. Öyle değil mi?"

Ezros elinde dev bir mor yaprakla yeniden ortaya çıktı ve onun dikkatini çekti. Aloe bitkisi gibi kalındı ama kenarları kıvrımlıydı. "Al bakalım, acaba bu meyvenin tadı senin Dünya

yiyeceklerinden birine benziyor mu?"

Sophia içgüdüsel olarak yaprak meyveye uzandı ve atıştırmanın harika bir fikir olduğunu düşündü, ancak

Sikthand onun bileğini kavradı. Ezros'un bakışları aralarında gidip geldi, gülümsemesi soldu, gri gözleri genişledi. Yaprağın bir parçasını koparmak için acele etti. "Tehlikeli değil. Kimyasal bileşimini kendim kontrol ettim ve insanlar için zararlı hiçbir şey yok." Yaprak parçasını ağzına attı ve çiğnedi.

Sophia başını kaldırıp Sikthand'a baktı ve bir şeylerin farkına vardı. Kasıtlı ya da kasıtsız, yeni yiyeceğin ona zarar verebileceğinden endişeleniyordu. İnsanların ona sunduğu rastgele yiyecekleri denerken biraz daha temkinli olmasının adil olduğunu düşünüyordu ama hayatını panik içinde yaşayamazdı.

Ezros'un ağzı köpürmeye başlamayınca, kendi tadına bakmak için bir parça koparmaya uzandı. Sikthand ondan önce davranarak yaprağın ucunu kopardı ve öfkeyle çiğnemeye başladı.

Sophia'nın o anda ne hissetmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kral kelimenin tam anlamıyla yemeğinde zehir olup olmadığını test ediyordu. Baygınlığını kontrol altına almak zorundaydı.

Kimse ölmeden birkaç dakika geçtiğinde ona kısa bir baş selamı verdi ve o da yaprağın bir kısmını ağzına attı. Tatlı tadı diline çarptığında başı geriye düştü. Tropikal ve tatlıydı ve ona kremalı vanilyalı bir ananası hatırlattı.

Ezros, turlarını bitirirken atıştırmak için geri kalanını istediğinde gülümsedi. Farkındalığı sürekli yanında duran Sikthand'a geri dönüyordu. Ona bir parça meyve daha ikram etti ve kabul ettikten sonra parmaklarını rahatça yaladığını görmesini sağladı.

Gözleri karardı ve büyük zırhlı göğsü acı dolu bir iç çekişe benzeyen bir şekilde genişleyip boşaldı. Bunu tekrar yapmak istemesine rağmen kendini tuttu.

O gün kendine olan güvenini artırmıştı. İyi bir izlenim bıraktığını hissetti. Ezros'u şaşırtmış ve memnun etmiş gibi görünen ilgili sorular sormuştu. Hatta akşam yemeğinde tabağına yığdığı tuzlu mantarları nerede yetiştirdiklerini sorduktan sonra onları mantar habitatına planlanmamış küçük bir geziye bile götürmüştü.

Yapay ormanlık alan karanlık ve nemli olmasına ve korkunç derecede çürümüş bitki kokmasına rağmen burayı seviyordu. Burnunu tıkayıp sırıtarak onu etrafta dolaştırmasına ve yetiştirdikleri tüm türleri göstermesine izin veriyordu; bunların çoğu Vrulalıların hastalıkları doktor ziyareti için çok hafif olduğunda aldıkları ilaçlar için kullanılıyordu.

Elektrik mavisi mantarlar yosunlu zemine titreşen bir ağ halinde yayılırken, şemsiye büyüklüğündeki mantar şapkaları başının üzerinde uzanıyordu.

Belki de bir mantar kolluğu tasarlamalıydı. Dövmelerinin geçiciliği onu heyecanlandırmaya başlayan bir sürü yaratıcı kapı açtı. Bir gün vücudunu mantarlarla kaplayabilir, ertesi gün korku temalı bir dövme yaptırabilirdi, yeter ki onları değiştirmenin acısına dayanabilsin.

Çürümekte olan bir ağacın kenarına tırmanan ve başının dudağından siyah katran damlıyormuş gibi

görünen soluk bir mantar gözüne çarptı. Bu mantarı bir tabloya nasıl dahil etmek isteyebileceği hakkında yorum yaptığında

yeni dövme tasarımı, Ezros'u çok mutlu etmişti. Bunun da kendi icatlarından biri olduğunu açıklarken neredeyse çığlık atacaktı. "Kraliçem kendini benim yarattığım bir şeyle mi işaretleyecek? Bu gerçekten bir onur olur."

Sikthand'*a* gülümseyerek baktı ve onun da erkeğin kraliçem dediğini duyup duymadığını merak etti. Birinin gönlünü kazanmıştı. Gülümsemesini gören kralın ağzı bir sıcaklık titreşimiyle yumuşadı ve kadın bugün iki zafer kazanmış gibi hissetti.

O gece Sikthand'ın odasına neredeyse sekerek gitmişti ama Sikthand onu içeri aldığında, kendisini bekleyen manzara karşısında yüzü düştü.

Odasının ortası temizdi - dağınıklığı topladığı için değil, mini bir eğitim alanı kurmak için temizlediği için.

"Dövüşmeyi öğreneceğim, değil mi?" diye inledi, hâlâ sert olan omuzlarını yuvarlayarak.

Sophia ince kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sana vurmayacağım," diye karşı çıktı.

"Doğru. Bana vuramayacaksın. Yine de dene. Nasıl hareket ettiğini görmemin en hızlı yolu bu." Sikthand kaşlarını çattı. Bunu daha önce sormadığına inanamıyordu. İnsan nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu. Hayal kırıklığı içinde kükremek istedi.

Tek başına dışarıda olduğu onca zaman... Saldırmayı seçtiklerinde askerlerinden birini alt edemeyeceğini biliyordu ama muhafızlarının müdahale etmesi için gereken birkaç dakika boyunca yerini koruyabilecek kadar becerikli olduğunu varsaymıştı.

Dilini şaklattı, kırılmıştı. "Eğer gerçekten denersem bir vuruş yapabilirim," diye zayıfça savundu. Adam kaşlarını kaldırdı, bu da kadının dudaklarının büzülmesine neden oldu. "Peki, tamam. Sana vurma şansım yok ama denemek tuhaf hissettiriyor. Daha önce hiç kimseyi incitmeye çalışmamıştım."

Yumuşak itirafı onu kızdırmış olmalıydı. Kendini savunmanın temellerini öğrenmemiş tek bir Vrulan bile yoktu ve bu insan onların kraliçesi olmak istiyordu. Yine de ona zerre kadar saldırganlık gösterme konusundaki isteksizliği göğsüne tuhaf şeyler yaptı. Elinin topuğunu göğüs kafesine sürtme isteğini bastırdı ve mağlup bir inilti çıkarana kadar kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

Kadın ona doğru özensiz yumruklar ve tekmeler savurmaya başladığında dehşet içinde kıvrıldı. Hepsinden kaçtı, daha saldırmak için gerilmeden önce kararlı bakışlarının indiği yere bakarak hareketini tahmin etti.

İkisini de hayatta tutmayı başarırsa bu bir mucize olur.

Çok geçmeden nefes nefese kalmış, yanakları kızarmış ve hareketleri yavaşlamıştı. Bir yumruğun arkasına biraz fazla güç koydu ve adam kaçtığında, kız onun yanından geçti. Yüzü mindere çarpmadan önce onu kalçalarından yakaladı.

Avuçlarının altındaki et yumuşaktı ve onu dik tutarken parmakları içine gömüldü. Onu arkadan becerirken tutuşa ihtiyaç duyarsa bu kavrama cennet gibi olacaktı.

Ellerini kalçalarından ayırmak için her bir parmağını zihinsel olarak geriye doğru sıyırmak zorunda kaldı. Göründüklerinden çok daha yumuşak hissediyorlardı ve vücudunun başka hangi kısımlarının esnek ve verici olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordu.

Tanrıça adına, ona dokunmama pazarlığını sürdürmek istiyorsa bir dahaki sefere düşmesine izin vermesi gerekebilirdi. O iki saniyelik tutuş vücudunu kıvılcımlarla aydınlatmış ve kanın sikine hücum etmesine neden olmuştu.

Elini terli alnına sildi, arkasında süren iç savaştan habersizdi. "Bugünlük bu kadar yeter," diye homurdandı, sesi çakıllı bir hal almıştı.

Neyse ki fark etmemiş gibi görünüyordu, omuzları rahatlamıştı. "Korkmaya başladın, ha?"

Alaycılığı sırıtışında parlıyordu ama evet, Sikthand dehşete düşmüştü.

"Senin için en iyi silahın hangisi olabileceğini düşüneceğim ve bir dahaki sefere nasıl kullanılacağını sana gösterebilirim." Uzaktan gelen bir gök gürültüsü onu dışarıya baktırdı.

"Önce silahsız dövüşmeyi öğrenmem gerekmez mi?" diye sordu derin pantolonunun içinden.

"Antrenman yapmak için yıllarımızın olduğu, birlikte antrenman yapabileceğimiz bir takımımızın olduğu ve başka hiçbir sorumluluğumuzun olmadığı mükemmel bir dünyada." Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Henüz bedenin hakkında yeterince farkındalığa sahip değilsin. Şimdilik tek ihtiyacım olan, sana kaçmak için zaman kazandıracak kadar sert bir kılıç savurmayı bilmen."

Dudakları çatıldı ama başını salladı.

Kadın çıkış yerine çalışma odasına yöneldi ve adam onu durdurdu. "Bugün olmaz. Sadece bunun için zamanım vardı."

"Dün buluşamadığımız için bunu dört gözle bekliyordum." Küçük, tatlı, yürüyen kâbusu derin bir hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ve lanet midesi guruldadı. İçindeki tüm planları iptal etme isteğini bir anda silkeledi ve onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Çok fazla malginash yaralandı ve bu fırtına özellikle kötü olacak. Tohumlama işine yardım etmem gerek." Sanki söylediklerinin altını çizmek istercesine, bir gök gürültüsü yatağının arkasındaki pencereleri tıkırdattı.

O da bir gece önce kaçırdıkları buluşmanın yasını tutmuştu. Lindri'nin madenlere yaptığı sarsıntılı ziyaretin haberi kendisine iletilmişti ve tek yapmak istediği kapısından içeri dalmak ve Lindri'nin anlattığı o iğrenç korkunun izlerini dalgalar halinde üzerinden silmekti. Koruyucu içgüdüleri çılgına döndüğünden kendini uzak durmaya zorlamış, bunun yerine kendini yatıştırmak için aynanın arkasında nöbet tutmuştu.

Sophia başını salladı ve gözlerinde hayal kırıklığı açıkça görülmesine rağmen gülümsemeye zorladı.

"Fırtına devam ederse yarın seni göremeyebilirim," dedi, tüm çabalarına rağmen sesine biraz pişmanlık sızmıştı. "Eğer o zamana kadar dönmezsem, ertesi gün okulları ve malginash kliniğini gezerken zırhı giymeni istiyorum," diye ekledi sertçe. "İçinde savaşamayabilirsin ama seni uçan bir kılıçtan koruyacaktır."

"Tamam, bu adil." Tekrar başını salladı. "Programımı *ezberlediniz mi Majesteleri*?" diye ekledi sırıtarak.

Sikthand kapısını çekerek açarken içini titreten ürpertiyi gizledi. Umbercree festivalinde birlikte oldukları zamandan beri bu tuhaf insan hitabını kullanmamıştı. "Evet, ezberledim."

Hepsini ezberledim, böylece göğsümdeki baskı beni ezmekle tehdit ettiğinde seni tam olarak nerede bulacağımı biliyorum.

Mırıldanarak bir şeyler söyledi ve ayaklarını onun kapısına doğru sürükledi. O... Eğer oyalanmıyorsa gökler onu yere indirsin.

Bunu bana yapma, küçük karıcığım. Ondan ayrılmak istemiyormuş gibi davranmasının yarattığı

ek baskı olmadan da kontrolü zaten zayıftı.

"Neden bugün benimle tura çıktın?" diye sordu yavaşça. Yüz hatları gerginleşti ve sanki vermesi gerektiğini bildiği soğuk cevaba kendini hazırlıyormuş gibi gözlerini hareket ettirdi.

Tahtı utandırmadığınızdan emin olmak kral olarak benim görevim.

Söylemesi *gereken* şey buydu. Bu onun gitmesini sağlayacaktı.

Ama aynı zamanda yüzünde bir acı parıltısının geçmesine de neden olacaktı.

"Düşündüm de..." İç çekti, iradesi kırılıyordu. "Orada benimle daha rahat hissedebileceğini düşündüm."

Titrek bir gülümseme ağzının kenarını kaldırdı ve zihninde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

"Zırh senin için çok ağırdı. İmkânım olduğunda, sen iyileşene kadar sana eşlik edeceğim. rahatça giyebilecek kadar güçlü."

Yüzü düşmedi ama ekşi bir koku almış gibi buruştu. "Zırhım. Evet," diye mırıldandı. Derin bir nefesle göğsü kalktı ve ona yumuşak bir gülümseme yöneltti. "Bilgin olsun diye söylüyorum, yanımda olman hoşuma gitti. Sadece zırhı giymek zorunda olmadığım için de değil."

İçinin eriyerek yapışkan bir su birikintisine dönüştüğü hissi tüm mantığını yok etti. Biraz sersemlemiş hissederek, ayaklarının üzerinde sallanmamak için odaklanmak zorunda kaldı.

Dışarıda çakan şimşek odasını aydınlattı ve gözleri pencereye kayarken kaşları çatıldı.

Sıvılaşmış irade gücü parmaklarının arasından kayıp giderken, onu toplamaya ve kendi kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. Kadın avucunu göğsüne koyduğunda hâlâ donup kalmıştı. Tenlerini sadece gömleğinin kumaşı ayırıyordu. Tüyleri küçük elinden dışarı doğru patladı ve mırıltısını uzak tutmak için tüm enerjisiyle savaştı.

Duygusuz kralın iyi bilinen bir zayıflığı olan kuyruğu üzerinde her zaman en az kontrolü vardı ve onu hareketsiz tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen arkasındaki kapıya çarptı.

Kirpiklerinin arasından ona baktı. "Dışarıda dikkatli ol. Durum oldukça kötü görünüyor."

Kuyruğu fırladı, bileğine dolanıp onu göğsüne çekmek niyetindeydi ama son anda kendini toparladı ve bunun yerine onu odasından dışarı itmek için kullanmayı başardı. "Daha kötülerini de atlattım, insan. Endişelenme."

Ona sarsak bir veda selamı gönderdi ve kapıyı yüzüne kapattı. Kalbinin sağır edici gümbürtüsünü dinleyerek, onun ayak sesleri koridorda kaybolana kadar bekledi, sonra zırhını giydi ve binicinin fırlatma bölümüne doğru kaçtı.

Başı beladaydı. Sophia'nın derisinin altında askait mürekkebinden daha kalıcı bir şey vardı.

Çok geçmeden kralın giderek artan saplantısına dair fısıltılar ortalıkta dolaşmaya başlayacak ve o da bu saplantıyla o kadar meşgul olacaktı ki çok geç olmadan bunları duyamayacaktı. Kendisinin vakit bulamadığı gözetleme işini üstlenmeleri için bir avuç casus tutmuştu bile. Ama onlara güvenmeyi bırakması ne kadar sürecekti?

Ona güvenmemesi gerektiğini unutması ne kadar sürer? Politika, güç ve zaman herkesi olduğu gibi onu da çarpıtacaktı. Bunu fark edemeyecek kadar sevgiden etkilenmiş olabilir miydi?

Fırtınada at sürme fikri bile normalde olduğu kadar çekici gelmiyordu. Eldivenlerini giymeden önce hâlâ eş izi bulunmayan ellerini inceledi. Neden kontrol etmeye devam ettiğini bilmiyordu. Bir aydan fazla olmuştu ve birlikte sık sık yalnız vakit geçirmişlerdi. Her şeye rağmen, eğer onu tanıyacak olsaydı, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu.

Sikthand miğferini ayarladı, zırhına bağladı, böylece mağara gibi fırlatma bölümüne girerken yerinde kalabilecekti. Yorgun biniciler sağ taraftan içeri süzülüyor, neredeyse bineklerinden düşüyorlardı. Sol tarafta, yeni mangalar düzen içinde bulutlara doğru fırladı.

Ahea çoktan eyerlenmiş ve onu bekliyordu. Bir top atılmasını istemeden önce güvenli olduklarından emin olmak için atının dizginlerini tekrar tekrar kontrol etti. Eğitimdeki bulut avcıları, bekleyen atlıları bulutları nemlerinden arındıracak sıkıca paketlenmiş kimyasal patlamalar içeren bulut toplarıyla silahlandırarak koşuşturdular.

Bineği, yola çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. En azından biri bunu dört gözle bekliyordu, diye düşündü. Topu eline alır almaz şiddetli gece göğüne daldılar.

Kumdan daha kalın bulutlar gökyüzünü her yönden kaplamıştı. Ahea onları daha da yükseğe taşırken yağmur zırhına yağıyordu.

Sağ taraflarına bir şimşek çaktı ve Ahea hızla yoldan çekildi. Dizginleri sıkıca kavradı. Bu çok yakındı. Çalkantılı ruh hali onu da etkiliyor muydu?

Sabit bir hava boşluğu bulup süzülmeden önce kanatları titredi. Bulut kovalayıcıları ve malginash, parlayan bulutlar ve yanıp sönen şimşeklere karşı arkadan aydınlatılmış gökyüzünü tespit etti.

Sikthand temizlikçi rolünü üstlendi ve tohumlanmadan kayan bulut parçalarını çekmeye odaklandı.

Ahea'nın boynuzlarının hemen önünde bir şimşek daha çaktı ve Ahea şaha kalktı. Sikthand eyeri zar zor tutmayı başardı, kendini dengeleme çabasıyla kuyruğuna kramp girdi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Fırtına tahmin ettiğinden de kötüydü ama Ahea'yla birlikte daha şiddetli havalarda da endişelenmeden uçmuşlardı. Normalde yaptığı gibi şimşekleri hissetmiyordu.

Boynunu büktü, gözlerini görebilene kadar ona seslendi ve normalden daha çamurlu bir gri olduğunu gördü.

İçini bir endişe kapladı ve dizginlerini çekerek onu kuleye doğru yönlendirdi. Parlayan yeşil boyaların arasından daldılar ve Vrulatica uzakta belirdi. "Dayan," diye bağırdı, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu.

Sağır edici bir çatırtı kafasını yararken, kör edici ışık tüm hücrelerini acıyla alevlendirdi. Koltuğunda öne doğru eğildi, bilinci gidip geliyordu.

Karanlık bir hiçlik anı geçti, sonra ellerine baktı ve boş olduklarını gördü.

Dizgin yok. Uyluklarının altında eyer yok.

Düşüyordu. Her şey kararmadan önce gördüğü son şey, onu karşılamak için yakınlaşan kan kırmızısı zemine bir bakış oldu.

Sophia. Sophia.

Bir şey bacağını yakaladı ve Sophia bir çığlık atarak ayağa fırladı, yatağının karanlık sınırlarına geri döndü.

Yatağının dar girişinde bir adamın gölgesi belirdi ama arkadan aydınlatılmıştı ve tanınmaz haldeydi.

"Sophia."

"Alno?" diye nefes nefese kaldı, nabzı kükrüyordu. "Ne oluyor lan?

Neden sen-" "Kral yaralandı."

Ciğerlerindeki hava boşaldı. "Ne... ne?"

Yataktan çıktı ve Alno'nun altın rengindeki teninin matlaştığını gördü. Midesini bulantı kapladı. "Ne oldu? O iyi mi?"

"Bilmiyorum. Lonca seni uyandırmamı istedi çünkü eğer o..."

Hayır, hayır, hayır. Sophia gözlerini kırpmayı ya da yutkunmayı başaramadı. Sersemlemiş bir halde Alno'nun ona verdiği her şeyi giyindi.

Ölmüş olamaz.

"Yaşıyor mu?" diye onuncu kez sordu, Alno defalarca bilmediğini söylemesine rağmen.

"Fırtınada yaralandı. Bildiğim tek şey bu."

Normal nefes almaya çalışırken vücudunun titremesine engel olamıyordu. Lonca odasına doğru koştular, ancak yarısına geldiklerinde Komutan Roldroth önlerini kesti. Kuyruğunu koluna geçirerek onu döndürdü ve kraliyet kanadına geri dönmeye zorladı. "Onu getiriyorlar," diye hırladı.

Kalbi boğazına doğru fırladı. "Ne oldu?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Adam başını sallayınca kadın bilmediğini düşündü ama sonra cevap verdi. "Ona yıldırım çarptı."

Sophia bunu anlamaya çalıştı. "Hayır. Bu mümkün değil çünkü-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Roldroth, Alno'nun kanadın kapılarını açmasını bekledikten sonra öyle hızlı adımlarla içeri girdi ki Alno ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Bu mümkün olmamalıydı. Vurulsa bile zırhı onu yalıtmalıydı." Önce arkasındaki Alno'ya, sonra da ihtiyatla ona baktı. "Birinin onu kurcalamış olabileceğini düşünüyorlar. Ahea'yı da kliniğe götürdüler. Onda da bir sorun var."

"Biri onu öldürmeye mi *çalıştı*?" diye bağırdı, öfke tüm korkuyu silip süpürmüştü. "Bu bir bulut kovalama kazası değil miydi?" Sophia, Sikthand'ın bir ömür boyu yaşadığı ihanet ve kalp acısının ardından yüzüne kalıcı olarak yapışmış olan temkinli ifadesini hayal etti. Birisi onun geleceğini öldürmeye çalışmıştı.

Kocası ve o çok *öfkeliydi*.

Roldroth durakladı, kaşları çatılmış bir halde kızın öfkeli ifadesini inceledi. "Çok fazla tesadüf var," diye yanıtladı basitçe.

Yukarıdan gelen çıngırak sesleri bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Merdivenlere doğru koştular ama içinde baygın bir Sikthand'ın bulunduğu bir sedye döner basamaklardan aşağıya indirilirken engellendiler. Loncanın geri kalanı aşağıdaki sahanlıkta bekliyordu, sanki fırtınanın içinden uçmuşlar gibi sırılsıklam olmuşlardı.

Sophia yoldan uzak durmaya çalıştı ama gözleri Sikthand'ın baygın yüzüne takılmıştı. Geri kalanı örtülüydü. Zarar görmemiş görünüyordu, yıldırım çarpmış birine hiç benzemiyordu.

"O iyi mi? Neler oluyor? Onu tıbbi ek binaya götürmemiz gerekmiyor mu?" diye merdivenlerden yukarı bağırdı.

Sıhhiye Vezel başını yukarıdan uzattı. "Az önce oradan geldik. Yaşıyor. Hayatta kalacak."

Sophia derin bir nefes aldı ve Sikthand'ı odasına taşıyıp yatağına yatırırlarken onu takip etti. Doktor, Alno ve Lonca içeri doluştu, hepsi tartışıyordu.

Vezel Sikthand'a yakın durarak küçük bir masayı temizledi ve yatağının yanına taşıdı. Çantasından şişeler ve spreyler çıkarmaya başladı, onları küçük masanın üzerine koyarken arkasındaki ciyaklayan grubu görmezden geldi. Adam ona bir şeyler söylüyordu ama kadın bunu sadece bakışlarının yönünden ve ağzının hareketinden anlıyordu.

"Ne?" diye bağırdı kulaklarını kapatarak.

Biraz eğilip tekrar konuşmaya çalıştı ama aynı anda çok fazla ses çıkıyordu. Madam Kalos, Yalmi'yle bir konuda tartışırken kenara çekildi ve bir kaideye çarparak Sikthand'ın resmi askait başlığının yere düşmesine neden oldu.

Çınlama sesi içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

"Dışarı!" diye böğürdü, sesi taş duvarlar arasında gürlüyordu.

Sessizlik çöktü ve Lonca, havlayan rahatsız edici bir köpeği fark etmiş gibi ona baktı. Sophia yılmamıştı.

Kapıyı işaret etti. "İstediğiniz kadar konuşabilirsiniz ama bunu dışarıda yapacaksınız." Sikthand hepsinin burada olmasından nefret ederdi. Onun özel alanına girmesinden nefret ederdi. Sophia, kendisi baygınken tüm Lonca'nın onun sığınağında olduğunu bilse ne kadar üzüleceğini hayal bile edemiyordu. Boğazı düğümlendi. Üzerinde zırh bile yoktu.

"Sophia," diye başladı Madam Kalos nazikçe.

"Bana hemen haber verilmediği gibi," diye tısladı Sophia, Lonca'yı tek tek süzerek. "Ama şimdi onun alanına, size yasak olduğunu açıkça söylediği bir yere geliyorsunuz ve çığlık atıp

Bağır. Bu benim müstakbel kocam ve sizlerin onun huzurunu bozarak iyileşmesini engellemenize izin vermeyeceğim. Dışarı."

Doktorla birlikte yatağın karşı tarafına geçti ve battaniyenin altında göğsünün sürekli inip kalkışını görebilecek kadar yaklaşabilmek için şiltenin üzerine sürünmek zorunda kaldı. Onun nefes alışını izleyip kaşlarının uykuda seğirdiğini gördüğünde, nabzı nihayet yavaşlamaya başladı.

"Saygılarımla," diye söze başladı Konuşmacı Besith, sesinde alaycı bir tonla, "zırhının kaplamasında bir arıza keşfettiler."

Sophia ona sadece hızlı bir bakış attı. "Ve?" diye tükürdü.

"*Ve* bu kanada erişimi olan sadece birkaç kişi var."

Bu onun dikkatini çekti. O baktı ve onlar da ona baktı. Bakışları onu ağırlaştırdı.

"Sence bunu *ben* yapmış olabilir miyim?" Bu düşünce çok saçmaydı ama yine de... başka ne düşünmeleri gerekiyordu ki? Haklıydılar. Kraliyet kanadına pek fazla insan giremiyordu. Sikthand böyle bir şey olması durumunda daha az şüpheli olması için bu şekilde tuttuğunu açıklamıştı.

Krala bir şey olursa derhal hapse atılacaklarını bilmek, kanadın anahtarlarına sahip bir avuç insanın temkinli olmasını ve ona ihanet etme olasılığının azalmasını sağladı.

Burada yabancı olan oydu. Ondan neden şüphelendiklerini anlıyordu.

Ama nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan şey onların şüphesi değildi. Sikthand'ın da muhtemelen aynı şeyi düşüneceğini bilmesiydi. Ondan şüphelenecekti.

Kalbinin bir parçası kırıldı.

Ona biraz yer açmak için yataktan kalkmaya çalıştı ama bir şey bileğini olduğu yerde kıstırdı. Adamın kuyruğunun bileğine sıkıca sarıldığını görünce boğazından boğuk bir ses kaçtı.

Dikkati adamın yüzüne kaydı ama adam hâlâ baygındı, gözleri kapalı, kaşları acı çekiyormuş gibi çatıktı. Lonca tedirgin bir şekilde onun sıkışmış eline baktı, sanki kuyruğunu yerinde tutan o değilmiş gibi.

Bileğini nazikçe kuyruğunun sarmal ucundan geçirmeye çalıştı ama acı verici bir şekilde sıktı. Boğazında bir yumru şişti.

Bunu ona biri yapmıştı ve o uyanmadan önce kim olduğunu bulmaya kararlıydı.

Yavaşça bakışlarını kaldırdı ama Lonca'ya ya da doktora doğru değil. Bakışlarını, gözlerini kocaman açmış ve dehşete düşmüş bir halde kendisine bakan Alno'ya dikti. "Ben yapmadım," dedi sessizce, başını sallayarak.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Biliyorum. Ama..." Alno yutkundu ve

gözlerini yere dikti.

"Bu işin aslını öğreneceğiz ama şimdilik..." diye ısrar etti. Başını salladı, bakışları hâlâ yerdeydi. Çenesini gererek çenesini Lonca'ya doğru kaldırdı. "Alno'yu zindanlara götürün. Ona *zarar* vermeyin." Gözlerini dikti. "Onu sorgulayın. Buraya başka kimin girmiş olabileceğini bulun. Git ve diğer herkesi bul.

ve onlara da aynısını yap." Midesi bulandı. "Lindri bana göz kulak olmak için kalabilir çünkü yakın zamanda bir yere gidecekmişim gibi görünmüyor." İyi bir önlem almak için sıkışmış elini oynattı ve kuyruğu anında sıkılaştığında yüzünü buruşturdu. "Geri kalanınızın gitmesi gerekiyor." Bakışları Vezel'inkilere kilitlendi ve onun gözlerinin ardında bir onay gördüğünü sandı.

Lonca, ondan emir alıp almamaları gerektiğinden emin olamadan oyalandı.

Derin bir nefes aldı ve onlara doğru baktı. "Beni dinlemezseniz ve iyileşmezse, o zaman hepiniz temize çıkarsınız. Ama *iyileşir* ve müstakbel kraliçenin emirlerini hiçe sayıp o baygınken odasını karıştırdığınızı öğrenirse ne yapacağını sanıyorsunuz?" Her ikisinin de yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve Sophia kazandığını anladı.

"Ben kalıyorum. Lindri değil," dedi Roldroth ona bakarken. Belli ki ona güvenmiyordu ve kızın da umurunda değildi.

Loncanın geri kalanı kendi aralarında homurdanarak yavaşça odadan çıktı. Besith bir elini Alno'nun koluna dolayarak ona dışarı kadar eşlik etti. Alno anahtarını görebilmesi için kaldırdı, sonra Besith'in onu götürmesine izin vermeden önce çıkışa yakın bir rafa yerleştirdi.

Kalbi sıkıştı, midesi boş kaldı. Alno'yu kilitlemekten nefret ediyordu. O bunu yapmazdı. Bunu kabul edemezdi. Mesele Alno'nun böyle bir şeyi yapamayacak olması değildi, mesele onun çok zeki olmasıydı. Anahtarı olan herkes baş şüpheli olacağını biliyordu.

Sikthand'ın zırhını kurcalayan her kimse, kraliyet kanadına hizmet eden az sayıdaki personelin suçlanacağını umursamıyordu. Öfke bir kez daha içinde kaynadı.

"Neden uyuyor?" Sophia sesini alçalttı ve Vezel'i inceledi. Odanın köşesinde ayaklarını sürüyerek dolaşan Roldroth'u görmezden geldi. En azından kralın odasında bulunmaktan rahatsız görünme nezaketini göstermişti.

"Yıldırım zırhını deldi. Yandı. Korkunç bir şekilde." Doktor başını salladı, burnu sanki yanmış et kokusunu hatırlıyormuş gibi kırıştı. "Çok geç olmadan onu iyileştirme odasına sokmayı başardık. Zırhının işleyen parçaları onun anında ölmesini engelledi ve iç yanıklarını yeterince çabuk onarabildik. Ona bir iksir verdik ve işe yarıyor ama zihninin kendini onarması için hâlâ zamana ihtiyacı olan birkaç parçası var. Onu birkaç gün sakinleştirici ile tutmak istiyorum. Bunu yapmazsam ihtiyacı olan şekilde dinlenemeyeceğini biliyorum."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu neredeyse gülünçtü. Sikthand uyandığında hayatına bir kez daha kastedildiğini öğrenirse kuleyi yerle bir ederdi. *Dinlenmek* en düşük önceliği olurdu.

"Peki ya Ahea?" Sophia ağzından kaçırdı, aniden birinin Malginash'ın bir kliniğe götürüldü.

Roldroth köşeden, sesi kalınlaşarak, "Hayatını kurtardı," diye homurdandı. "İyileşeceğini düşünüyorlar ama zehirlenmiş. Şimdi iyileşiyor." Sophia onun sesine sızan soğuk öfkeyi

duyabiliyordu.

Birinin bir Malginash'a zarar verebileceği fikri. "Uyanıp bize anlatana kadar ne olduğunu bilemeyeceğiz ama Ahea revirde kral pençelerindeyken yere yığıldı. Onu doğruca oraya taşıdı, zeki kız." Geniş boğazı titredi ama malginash'ı onurlandırmak istercesine çenesini dik tuttu.

"Hatırlat da ona istediği tüm minata odunlarını getireyim."

Sikthand'ın kuyruğu bileğinde seğirdi, göğsü kötü bir rüya görüyormuş gibi biraz daha hızlı inip kalktı.

Doktor, "Bırakalım da uyusun," dedi. Sophia

başını salladı. "Kalacak mısın?"

Vezel başını salladı. "Bir nedeni yok. Durumu stabil ve benim revire dönmem gerekiyor. Yarın geri geleceğim. Susuzkalmaması için ona besin paketleri verdim. Yaklaşık altı saat içinde birinin ona bir tane daha enjekte etmesi gerekecek." Vezel şişelerden birini Sikthand'ın koluna enjekte etmeyi gösterdikten sonra bir sprey şişesini havaya kaldırdı. "Bu onu uyutacak. Her on saatte bir yüzüne sıkmanız yeterli olacaktır ama eğer kıpırdanmaya başlarsa sıklığı sekiz saatte bire çıkarın."

Sophia kendini doktorun talimatlarına dikkat etmeye zorladı ama odağı sürekli Roldroth'a kayıyordu. Kralın odasına girebilecek güce ve nüfuza sahip biri varsa o da Lonca'ydı. Ya bunu onlardan biri planladıysa?

Roldroth da fırtına avcılarının komutanıydı. Malginash'a erişimi vardı ve fırtınalar sırasında kullanılan özel zırhlar hakkında detaylı bilgiye sahipti. Sikthand'a doğru yaklaştı. Ya bunu o yaptıysa ve onunla bir odada yalnız kalmak üzereyse?

Sikthand'ın çok sayıdaki silahından birini kapabilirse kendini çok daha iyi hissedecekti. Doktor gitmek için ayağa kalktığında Sophia, Sikthand'ın ulaşamayacağı bir yere çekilmeye çalıştı ama göğsünden derin bir inilti yükseldi. Yanaklarına sıcaklık yayılırken Roldroth'un gözlerinden kaçmaya çalıştı.

Sophia hiçbir yere gitmeyecekti ve durum bu kadar ciddi olmasaydı, kralın bilinçsizce onu yakınında istediği düşüncesiyle karnının zil çalacağından emindi. Yatağın üzerinde biraz daha ilerledi ve başının yanındaki pencerenin hemen altındaki taş duvara yaslandı.

"Kraldan uzaklaşamayacağımı ve silahım olmadığını açıkça belirtmek isterim, bu yüzden ona bir şey olursa..." Sophia bakışlarını yeniden Roldroth'a çevirmeden önce Vezel'e anlamlı bir bakış attı. "Kimin suçlu olduğunu sen bulabilirsin."

Vezel başını salladı ve Roldroth kaşlarını çattı. Sıhhiye gitti ve onları gergin bir sessizlik içinde yalnız bıraktı. "En son ne zaman dışarı çıktı?" Eğer komutanla bir odada kilitli kalması gerekiyorsa

En azından kendi sorgulamasını yapabilirdi. "Dışarı

mı?"

"Bunu kim planladıysa Ahea'ya ne zaman ilaç vereceğini biliyordu," diye açıkladı. "Bugün dışarı çıkacağını biliyorlardı, bu da demek oluyor ki-"

"En son ata bindiğinde zırhı etkilenmemiş olabilir," diye bitirdi Roldroth onun yerine. "İki gece önce dışarıdaydı." Kuyruğu arkasında titreşti. "Zırhı daha önce kurcalanmış olabilir.
Belki de zırhına zarar vermenin yeterli olmadığını anladıklarında planlarını bir adım daha ileri götürmeye ve Ahea'yı zehirlemeye karar verdiler."

Sophia yüzünü ifadesiz tutarak, "Her iki durumda da, bunu her kim yaptıysa fırlatma bölümüne erişimi olduğu ve ne zaman uçacağını bildiği açık," dedi.

Roldroth onun imasını anladı ama gücenmiş görünmek yerine başını salladı. "Doğru. Ama o burada değilken de *bu* odaya girebilmeleri gerekirdi."

Geri dönen iması teoride makuldü. "Gerçekten de sadece zırhına hemen fark etmeyeceği bir şekilde nasıl zarar vereceğimi değil, aynı zamanda bir malginash'ı onu bir fırtınanın içine uçurabilecek kadar nasıl zehirleyebileceğimi anlayacak kadar bilgili olduğumu mu düşünüyorsun? Bu, Sikthand'ın programını benimle önceden paylaştığı gibi saçma bir varsayımı göz ardı ediyor. Ve tüm bunların dışında, ne kazanabilirim ki? Onun ölümü bana nasıl bir fayda sağlayacak?"

"Kraliçe olurdun," diye hırladı.

"Bir kralla evlenirsem sadece kraliçe olurum. Eğer o ölürse, ben bir hiçim. Eğer motivasyonumun gerçekten bu olduğunu düşünüyorsanız, o zaman zamanlamamın bir anlamı yok. Cinayete teşebbüs etmek için tahta çıkmayı beklemem gerekmez miydi?"

"Biri senden bunu yapmanı istemiş olabilir. Belki de sadece ondan nefret ettiğin için yaptın. İnsanlar onu bundan daha anlamsız nedenlerle öldürmeye çalıştı. Belki de insanlar intikamcı bir türdür. Ayrıca, asıl mesele erişiminizin olması. Bir girişim için tek ihtiyacın olan şey planı olan bir suç ortağı ve o kapı." Roldroth başparmağını omzunun üzerinden arkasındaki süslü kapıya doğru kaldırdı. Doğrudan onun odasına açılan kapıya.

Odağını kapıya çevirdi. "O kapı kilitli. Odamdaki kapıdan geçseler bile buraya giremezler."

"Tabii kapıyı *açık* bırakmadıysa." Roldroth onun bakışlarını tuttu ve bunun ne anlama geldiği aklına geldiğinde yüzüne bir sıcaklık yayıldı.

"Bu sizi ilgilendirmez ama biz..." Yanakları daha da yanmıştı. "O geçit kullanılmıyor."

"Geleneksel olarak kocasını çağıran kişi kraliçedir. Şu anda size verdiği tepkiye bakılırsa, onu çağırmaya geleceğinizi umarak kilidi açmış olması pek de ihtimal dışı değil."

"O zaman onu çok iyi tanımıyorsun," diye karşı çıktı. "Kendini asla böyle savunmasız bırakmaz. Benim için değil," dedi başını sallayarak.

Roldroth'un yüz ifadesinin ardında bir şeyler vardı ve çenesi sanki söylemek istediği şeyi nasıl söyleyeceğine karar veriyormuş gibi bir gerildi bir gevşedi. "Kral son zamanlarda garip davranıyor. Sanırım uğruna kendini savunmasız bırakacağı biri varsa o da sensin."

Yaşadığı şok Sophia'nın aklını başından almıştı. Tartışmak niyetiyle öne doğru eğildi ama Roldroth'un iddiasını doğrularcasına Sikthand'ın kuyruğu bileğinden kaydı. İnledi ve ona doğru yuvarlandı.

Sophia onun ne yaptığından emin olamayarak avuçlarını önünde yukarı kaldırdı. Kral uykuda kollarını Sophia'nın bacaklarına doladı ve kuyruğu battaniyenin dışına çıkıp Sophia'nın ayak bileğine dolanırken Sophia'nın üst uyluğunun yan tarafına sokuldu. Adam yorganın altında olduğu için hareketle yorganını aşağı çekerken, kadın da üstüne oturdu.

Yüzü pek de samimi olmayan bir ortamdaki samimi pozisyondan dolayı alev alev yanıyordu ama sonra adamın çıplak gövdesini gördü ve nefesi göğsünde dondu kaldı.

"Hayır," diye fısıldadı. Kendini unutarak uzandı ve parmaklarını onun solgun teninde gezdirdi. Onun *berrak* soluk teninde. "Gittiler." Kelimeleri kendi kendine söyledi, Roldroth'un onu izlediğini unuttu ve hüzün çöktü.

"Cildi..." Komutan başını salladı, ağzı buruştu. "Dövmelerini de silmeden onu iyileştiremezlerdi. Onları yenileyebilir." Sanki ondan şüphelendiğini hatırlamadan önce neredeyse *endişelenme* diye ekleyecekmiş gibi garip bir notla durdu.

Khes'e uyurken tüm dövmelerini yeniden çizdirmenin daha iyi olup olmayacağını ya da onun için böyle bir şeye karar vermenin kendisini, rızası olmadan tüm dövmelerini silmeye karar veren uzaylılar kadar kötü yapıp yapmayacağını içten içe tartışırken mini bir sarmalın içine düştü.

Beyaz saçlarını alnından uzaklaştırarak Khes'e bir mesaj göndermemeye karar verdi. Ona dokunmaması gerektiğini bildiği halde saçlarını geriye doğru taramaya devam etti.

Göğsünden çıkan bir mırıltı tenini titretti ve kadın elini geri çekti.

Göğsü kelebeklerle doldu ama Sikthand'ın mırıltısını kimsenin duymasını istemeyeceğini biliyordu. Yine de bu sesi duymak kimi daha çok rahatsız ederdi? Sophia mı yoksa Roldroth mu?

Sophia'nın dişleri birbirine çarptı ve kendini sıktı. "Kontrol edebilir misin?"

Roldroth hâlâ hafifçe mırıldanan krala, sanki yeni ayağa fırlamış ve şiir okumaya başlamış gibi aval aval bakıyordu. "Kontrol?" diye sordu dalgınca. Roldroth onun bakışlarını geçit kapısına kadar takip etti ve ciddiyetle başını salladı.

Ne umuyordu? Sophia, Roldroth'un kapıyı kilitli mi yoksa açık mı bulmasını istediği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Eğer kilitliyse, bu girişimle bir ilgisi olmadığını ve Sikthand'ın temkinliliği hakkındaki varsayımlarının doğru olduğunu doğrulamaya yardımcı olacaktı.

Ama kilitli değilse?

Bu, birinin kendi odasına girmek için onun odasını kullanmış olabileceği anlamına gelirdi ki bu korkunç bir düşünceydi. Ama aynı zamanda kilidi onun açtığı anlamına da geliyordu. Yani o...

Roldroth kapıya doğru uzandı. Nefesini tuttu.

"Kilitli," diye homurdandı.

Aptalcaydı ama içindeki bir parça, o korkunç koşullara rağmen Sikthand'ın kapıyı onun için açık bırakmış olabileceğini ummuştu. Roldroth çalışma odasındaki sandalyelerden birini getirdi ve onun normalde oturduğu pelüş sandalye olduğunu görünce rahatladı. Sikthand'ın sandalyesinde oturmasına tahammül edebileceğini sanmıyordu.

Bundan sonra sessizliğe gömüldüler, ikisi de derin düşüncelere dalmıştı.

Sophia'yı korkulu ve korumacı bir şey ele geçirmişti. Sikthand neredeyse öldürülüyordu ve buna sayısız nedenden dolayı üzülmesi gerekirken, umursuyor gibi göründüğü tek şey onun ölmesini *istememesiydi.*

Sikthand karmaşık, güzel ve onurlu biriydi. Aralarında daha fazla bir şeyin yeşermesine asla izin vermese ve uyandıktan sonra paranoyası tüm zamanların en yüksek seviyesine çıksa bile, yine de onun yanında olmak istiyordu.

Gün doğumu pencerelerden içeri süzülüyordu ama sprey Sikthand'ı baygın tutuyordu. Birkaç saat sonra Sophia bacaklarını battaniyenin altına soktu. Roldroth ona baktı ama Sophia onu görmezden geldi. Kuyruğunu ayak bileğinden çözemediği için vücudunu örtmenin tek yolu buydu.

Saatler geçtikçe, tutuşu sorun olmaya başladı. Mesanesi ona bağırıyor ve uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan kaslarına kramp giriyordu.

Sonunda dayanamadı ve Roldroth'tan yardım istedi. Ona ilacını vermek ve uyku spreyini yeniden uygulamak için birlikte çalıştılar. Bundan sonra vücudu daha derin bir uykuya daldı ve biraz zorlansa da Roldroth, hırıltılarına rağmen Sikthand'ın kuyruğunu ayak bileğinden açmayı başardı.

Banyodaki işi bittikten sonra Roldroth'u kapının diğer tarafında kendisini beklerken buldu. "Birimizin yiyecek getirmesi gerekiyor. Şu anda bunu yapmaları için muhafızlara güvenmiyorum."

"Devam et," dedi, elleri kalçalarında. Sikthand'ı yalnız bırakıp yemek almaya gideceğini düşündüyse, başına başka bir şey gelmişti. Karnından gelen gürültülü bir ses odada yankılanarak sözlerini bastırdı.

Sinirli bir hırıltı çıkararak Sikthand ile onun arasına baktı ama sonunda kuyruğunu ona doğrulttu. "Ben dönene kadar ona yaklaşma."

"Peki," diye tersledi.

Roldroth tepinerek odadan çıktı ve onu Sikthand'la yalnız bıraktı. Omuzları rahatlayarak çöktü. Kralın hareketsiz formuna baktı ve doktor yarın onu uyandırdığında ne olacağı konusunda içini bir korku kapladı.

Odanın içinde dolanıyor, raflara bakıyor ama hiçbir şey göremiyordu. Onu Alno'yla birlikte zindana mı kapatacaktı? Lonca'nın evlenmelerini istediğini söylediği gece Alno'nun gözlerindeki nefreti hatırladı. Kalbi sıkışarak bir daha ona öyle bakmayacağını umdu.

Parmak uçlarını küçük atölyedeki aletlerin üzerinde gezdirerek her bir parçayı ezberledi. Yakın zamanda buraya tekrar girmesine izin verileceğinden şüpheliydi.

Kâğıtlar ocağın yanındaki bir bankın etrafına yayılmıştı ve kadın onları inceledi. Sophia'nın gözleri kısıldı. Gözlerini kısarak kâğıtlara baktı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

İnsan veritabanından gelen bir bilgiydi. Sikthand bunu biliyordu. Neden dün bilmiyormuş gibi davranmıştı?

Kâğıtları karıştırdı, adamın neyle bu kadar ilgilendiğini ve bu bilgilerin basılı kopyalarını odasına götürme ihtiyacı duyduğunu anlamaya çalıştı.

Dudakları aralandı.

Ağızdan öpüşme, genellikle romantik veya cinsel içerikli bir insan kültürü uygulamasıdır. Bu eylem oksitosin üretir ve...

Bakışları Sikthand'ın uyuyan formuna kaydı, çenesi açık bir gülümsemeyle düştü. Kâğıtları biraz daha karıştırdı ve el yazısıyla yazılmış notlar ve teknik çalışıyormuş gibi daire içine alınmış bilgi parçaları buldu. Sophia sefil ve çaresiz bir iç çekti. Onu tekrar öpmesine izin vermesi ne kadar zaman alacaktı?

Çok yaklaşmışlardı.

Tanrı aşkına, öpüşmeyi araştırıyordu. Ya bunu tekrar yapmayı planlıyorsa? Kâğıtları el değmemiş gibi görünmeleri için yeniden düzenlerken inledi ve ayaklarını odanın içinde sürüklemeye devam etti.

Çok geçmeden Roldroth içeri girdi ve suçlu görünmemek için elinden geleni yaptı. Birkaç tabak yemek koyduktan sonra şifreli bir tüpü kaldırdı. "Bunu bu sabah bir ulak getirdi."

Özel mesaj mı? Onun için mi? Mesajı ondan aldı. Besith ona mailleri için kullanabileceği özel bir kod vermişti ama henüz bir şey gönderecek ya da alacak zamanı olmamıştı. "Bunu bana neden saatler önce vermediler?"

"Bu odalara erişimi olan herkes ya zindanda kilitli ya da bu odada oturuyor," dedi Roldroth kuru bir sesle.

Tüpü ve bir tabak yemeği sert bir tezgâha götürdü, kodunu girdi ve tüpü açtı. Gördüğü şey beyninin bir an için kısa devre yapmasına neden oldu.

İngilizce. Kâğıdın üzerinde açık, kadınsı bir yazıyla İngilizce yazılmıştı. Henüz tek bir kelime bile okumamıştı ama tanıdık yazıları görmek gözlerini mutlu yaşlarla doldurdu. Kağıt üzerindeki birkaç kelime kadar basit bir şeyin bu kadar yoğun duygulara neden olması aptalcaydı ama şu anda her türlü sıcak duyguyu memnuniyetle karşılıyordu.

Notu okuması bir anını aldı, zihni bugünlerde Clecanian'ı tercüme etmeye çok alışmıştı.

Mektup Heleax'tandı. Mektubu taradı ve onun Tremanta'ya dönmediğini öğrendi. Sonra

Evdeki birkaç asker arkadaşıyla temasa geçerek, şehir dışında daha faydalı olacağına karar vermişti. Kardeşinin yerleştiği Roborh şehrine gitmiş ve oranın yöneticisiyle görüşmüştü.
Görünüşe göre Roborh güzeldi ve Tremanta'dan bile daha gelişmişti.

Sophia Heleax adına mutluydu. Söylediklerinden yenilenmiş bir amaç duygusu bulduğu anlaşılıyordu. Sikthand yatakta dönüp ağzına yemek tıkıştırmaya başladığında ona baktı.
Belki de onun, sarılmak için yanında olmadığı için kıvrandığını düşünmek biraz zorlamaydı ama yine de bunu düşünmesine izin verdi.

Heleax Roborh'ta bir insanla tanışmış ve bu mesajı onun için yazmasını sağlamıştı. Heleax, insanın kendisine olanları öğrendiğinde ne kadar dehşete düştüğünü anlattığında Sophia kaşlarını çattı. Heleax'ın ona anlattığı aşırı dramatik saçmalıkları hayal edebiliyordu ve Sophia'nın koruyucu bir yanı, Heleax'ın Sikthand'ı aşağıladığı düşüncesiyle öfkeyle parladı.

Seni Vrulatica'dan çıkarmanın bir yolunu buldum.

Kelimeler çiğnemesini yavaşlattı.

Kral Cueyar kraliçe olma planının iyi bir plan olduğunu düşünüyor. Roborhlular da Vila'ya boyun eğmek istemiyor ama ben Kral Sikthand'ın planını açıklayana kadar başka bir seçenek göremediler. Cueyar bu fikrin harika olduğunu düşünüyor ve benden sana Roborh Kraliçesi olmayı teklif etmemi istedi.

*Burada istediğin her şeyi başarabilirsin. Kral Cueyar nazik ve halkı da kibar.
O çok seviliyor, eminim siz de öyle olurdunuz. Vrulatica değişken bir yerdir. Vrulanlar sert ve patlayıcıdır. Orada güvende değilsiniz.*

Sophia'nın bakışları baygın krala ve onu izleyen ağır silahlı komutana kaydı.
Omurgasından aşağı buzlar süzüldü. Heleax'in o kadar da uzakta olmamasından nefret ediyordu.

Kral Cueyar, Sikthand ile öne sürdüğünüz tüm şartları ve daha fazlasını kabul etti. Eğer uygunsanız, gerçek bir evlilik istiyor. Genç ve birçok kadın için çekici.

Karar vermeniz için size Liderler Zirvesi'nden önceki haftaya kadar süre tanıyacağını ve daha sonra başka bir yerde bir insan bulmaya çalışacağını söylüyor. Notumu sizin için İngilizceye çeviren insan Margaret, şu anki kocasıyla kalmayı ve bir demskiv olmayı seçtiği için ilgilenmiyor.

Prensipleriniz olduğunu biliyorum ve Vrulan kralıyla yaptığınız anlaşmaya sadık kalmanız gerektiğini düşünüyor olabilirsiniz ama size yalvarıyorum, bu teklifi enine boyuna düşünmek için zaman ayırın.

Sikthand acımasız bir erkek olabilir. Onun paranoyasının hedefi olmanız ve sizi zindana kilitlemesi ne kadar sürer? Bir vatandaşın sizin verdiğiniz bir karara katılmaması ve sizi öldürmeye çalışması ne kadar sürer?

Orada hayatınız zor olacak ve bir insan olarak hayatınız zaten yeterince zor değil mi? Burada

halkınız için daha iyi şeyler yapabilirsiniz. Dünya açılırsa, insanların burada yaşamayı tercih edeceğinden eminim.

burada Vrulatica'dan ziyade.

Bunu iyice düşünmek ve doğru *kararı vermek için zaman ayırın. Cevabınızı bekliyor olacağım.*

Sophia kelimeleri taradı ve tekrar taradı, midesinde bir çukur genişledi. Buradaki kaderini kabullenmişti ve şimdi de bu mu?

Sikthand'a baktı ve içi ısındı.

Tam şu anda, ayrılmak istemiyordu. Ama uyandığında ona nasıl davranacaktı?

Kalbindeki çalkantı gün geçtikçe azalmadı. Sikthand'ın yanından ayrılmıyor, sadece tuvaletini yapmak ya da yemek yemek için hareket ediyordu ve ne zaman uykusunda ona uzansa nefesi kesiliyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Roldroth nihayet sandalyesinde uyuyakaldıktan sonra, gözlerini Sikthand'a dikmişti. Dövmelerini özlese de, onlar olmadan nasıl göründüğüne bakıp iç geçirmekten kendini alamamıştı. Teni mermer kadar solgundu, siyah kukuletası yüzünü bir gölge gibi kesiyordu.

Uyku spreyini yenilemek için onun yanından ayrıldığı bir an vardı, o anda olduğu yerde kalakalmıştı. Yatakta uzanmış, battaniyeyi beline kadar çekmiş, kolları ve bacakları vücudunu çarpıcı bir şekilde dinlendirecek şekilde gevşemişti.

Ay ışığı pencereden içeri giriyor ve o kadar soluk olan teninde parlıyordu ki, mavi ve şeftalinin pastel tonlarından başka bir renkten söz etmek mümkün değildi. Bir tür trajik Yunan heykeli gibiydi. Yontulmuş kasları ve mükemmel biçimli yüz hatları vardı ama hareketsizken bile yıkıcı bir dramı vardı.

Bunu çizmeyecekti. Bu anı sadece onun için kalacak ve onu yakınında tutacaktı. Ertesi

sabah Vezel geldiğinde Sophia, Sikthand'ın sıkı kucağından çekildi ve boğazındaki sert düğümü yutarak odasından çıktı.

Doktor onu uyandırdığında orada olmayı çok istemesine rağmen, orada olmamasının daha iyi olacağını düşündü. Bütün gece uykusunda onu göğsüne bastırmış olan adamın öfkeli ve suçlayıcı bakışlarına bakıp bakamayacağını bilmiyordu. Bu çok acı verici olurdu.

Bölüm 26

Sikthand'ın zihni yavaşça kendine geldi. Beynini kurcalayan bir kafa karışıklığı vardı ama bunu uyku ile uyanıklık arasındaki anlarda her zaman yaşanan kafa karışıklığına yordu. Sophia'nın etrafını saran kokusu onu tekrar uykuya dalmak istemesine neden oldu. Yine onu mu rüyasında görüyordu?

Düşme anısı zihninde canlandı ve onu sarsarak uyandırdı. Uzuvları zayıf ve halsizdi; başının dönmesini engellemeye çalışırken görüşü dans ediyordu.

Odasında insanlar vardı. Komutan Roldroth ve Sıhhiye Vezel ve...

Başını çevirdi, kokusu duyularına nüfuz ettiği için insanı yakınlarda göreceğinden emindi ama onu hiçbir yerde bulamadı.

Sağlıklı bir mesafede duran iki erkeğe yeniden odaklandı ve zihnini toparlamaya çalıştı. Neden buradaydılar? En son hatırladığı şey neydi? Fırtına. Acı.

Başını kaldırdı. Düşüyordu. Düşüyordu.

Geçen her saniye öfkesini artırıyordu. Gözleri kayarak kapandı. Tekrar.

Az kalsın *yine* öldürülüyordu.

Sikthand yatağından kalktı, kuyruğunu yere vurdu, dişleri kan için titreşiyordu. "Kim?" Sesindeki hırıltı acı vaat ediyordu. Hem Vezel hem de Roldroth geri adım atacak kadar sağduyuluydu.

"Henüz kesin bir şey söyleyemeyiz ama-"

Kalçasının yanındaki metal masayı duvara fırlattı. Taş içeriye doğru ufalandı ve buruşmuş metalin üzerine yağdı. "Kim?" diye kükredi.

Vezel kapıya doğru sıçradı. "Sizi... kendi... uh... işinizle baş başa bırakayım. Sıhhiyeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

Roldroth kapı çarparak kapanırken geri çekilen doktora baktı. Doğruldu. "Beş dakika önce Lindri'den haber geldi. Geçen hafta zırhını tamire götürdün mü? Bir metal ustasını ölü bulmuşlar. Birinin sizi zorladığına dair bir teori üzerinde çalışıyoruz..." Roldroth'un sesi alçak ve dikkatliydi ama Sikthand ona odaklanamıyordu.

Onun kokusu. *Her yerdeydi*. Onu bulmaya çalışarak olduğu yerde döndü.

Kasları gümbürdeyerek elini burnuna götürdü. Onun gibi kokuyordu. Teni, parmakları, hava.

"Nerede o?" Hâlâ saçmalamaya devam eden Roldroth'a döndü. "Neden kokusu her tarafımda?"

Komutan yutkundu. "Sen uyurken seninle kaldı."

Sikthand sinsice ilerledi. Komutanı doğru duymamış olmalıydı. "Onun

herhangi bir rolü olduğunu sanmıyorum-"

Roldroth irkilmesine fırsat vermeden Sikthand onu duvara fırlatmış, bir ayağıyla kuyruğunu yakalamıştı.

yere düştü. Sikthand'ın kendi kuyruğuyla kavradığı bir bıçak, Roldroth'un boynunun yumuşak bölgesine saplandı. "İçinde. Benim. Yatağımda mı?" Dişlerini gösterdi. "Ben baygın yatarken onun yatağımda uyumasına izin mi verdin?"

Roldroth irkildi ve bıçağın derisini delmesini engellemek için omurgasını duvara yasladı. "Gitmesine izin vermediniz, efendim."

Sikthand dondu kaldı. "Ne?"

"Uykunda onu kavradın. Kuyruğun onu hapsetti. Ne zaman uzaklaşsa hırladın. Kaldım ve tüm bu süre boyunca onu izledim, buna yemin ederim."

Kılıcını yere fırlatarak geri çekildi. Derin derin nefes alıyordu ve bir an için öfkelenmek üzere olduğunu düşündü ama sonra güldü. Alçak sesle ve kuru bir şekilde başladı, sonra hırıltılı bir şekilde soluyana kadar karnına doğru ilerledi.

Roldroth ona dehşet dolu bir bakış fırlatarak odasından çıktı ama kendini durduramadı.

Değer verdiği neredeyse herkes tarafından ihanete uğramıştı. Sikthand bir kontrol ustasına dönüşmüştü. Kendini her zaman kilit altında tutuyor, her zaman geri çekiliyor ve sert kalıyordu.

Ama buna nasıl hazırlanabilirdi ki? Bilinçsiz bedeni ona ihanet etmişti. Derin,

çınlayan bir boşluk göğsünü doldurdu.

Yatağının üzerine çöktü ve yüzünü avuçlarının içine gömdü. Neredeyse hemen sonra ellerini çekti. Parmakları sanki hâlâ onun hayaletini hissediyormuş gibi seğiriyordu. Neredeydi o?

Öfke tüm hücrelerine yayılıyordu ama kızın kötü bir şey yaptığından şüphelendiği için mi yoksa şu anda burada olmadığı için mi öfkelendiğini anlayamıyordu. Onu avlamak istiyordu ve...ne?

Hücreye mi atalım? Sorgulamak mı? Onu kollarına mı saracaktı ki tenindeki kokusunun zamanın geri kalanı boyunca ağır kalmasını sağlayabilsin? Onu bulduğunda ne yapacağını bilmiyordu, sadece buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Nefes almaktan, intikam almaktan, her şeyden daha çok, onu gözüne kestirmesi gerekiyordu.

Birden ellerini fark etti. Daha önce bakmıştı ama onları gerçekten *görmemişti.* Onları geri çekti

ve gözlerinin önünde döndürdü. Dövmeleri gitmişti.

Aşağı baktı ve neredeyse çıplak olduğunu fark etti, üzerinde sadece ince bir tıbbi pantolon vardı.

Aynaya doğru ilerleyerek pantolonunu yırttı ve yansımasına baktı. Tanınmaz haldeydi. Yara izi yoktu. İz yoktu. Sadece soluk, temiz bir cilt.

Bu manzara midesini bulandırdı. Görüntü birbiriyle uyuşmuyordu ve bu da savaşan duygularını her zamankinden daha karmaşık hale getiriyordu. *Bu ben değilim. Ben saf değilim. İşaretsiz değilim.*

Çalışma odasına, ironik bir şekilde Sophia'ya en az benzeyen odaya girdi ve masasındaki renwaeder sürahisini kaptı. Sikthand bu ruhun ona yardım mı edeceğini yoksa zarar mı vereceğini bilmiyordu, sadece gerçeklikten uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Sophia önündeki metne baktı, tekrar tekrar okumaya çalıştı ama odağını kaybetti. Sikthand dün sabah uyandırılmıştı ve henüz hiçbir şey olmamıştı.

Ayakkabının düşmesini beklemenin stresi onu etkilemeye başlamıştı.

Her şey çok sessizdi. Çok sakindi. Kralı hiç görmemişti ve söyleyebildiği kadarıyla başka kimse de görmemişti.

Korkunç bir şey mi planlıyordu? Artık odasında adım atacak hali kalmamıştı, arşivlere saklandı ve tanıdık bir referans kitabının önüne yerleşti.

Roborh hakkında bir liste önünde duruyordu. Heleax'ın tarif ettiği kadar harika görünüyordu ama sayfaya bakarken bile göğsü daraldı.

İkinci kattaki biri parşömeni kapattığında yerinden sıçradı. Nabzını yavaşlatmak için derin nefes aldı. Her an muhafızların içeri dalmasını ve onu sürükleyerek götürmesini bekliyordu. Bir günden fazladır bunu bekliyordu. Ne zaman bir askerin yanından geçse, içi kasılıyor ve omuzları kulaklarına yapışıyordu.

Neyse ki kendi muhafız birliği dışarıda bekliyordu. Arşivlere kaçmasının sebebi de buydu. Burası onları girişte beklemeye zorlayabileceği tek yerdi.

Arşivler gecenin bu saatinde sessizdi. Sakindi. Ama geçen her huzurlu anda daha da gerginleşiyordu.

Neredeydi? Ne yapıyordu?

Sophia kralın ona zarar vereceğine inanmıyordu. Bu suikast girişiminde bir rolü olduğuna inansa bile, ona acı çektirmeyi amaçladığını bir an bile düşünmemişti.

Ama adamın ondan *nefret* edeceğine dair korkunç bir his vardı ve nedense bundan daha çok korkuyordu.

Önündeki kelimelere odaklanarak onları anlamaya çalıştı. En kötüsü gerçekleşirse, Roborh'u ciddi olarak düşünmesi gerektiğine karar vermişti. Sikthand'ın onun üzerindeki etkisi çok geniş kapsamlıydı.

Onun öldüğünü sandığında çılgına dönmüştü. Onu neredeyse elinden alana kadar bu kadar önemsediğini fark etmemişti.

Ve ona sarılma şekli... Nasıl hissettirdiğini bildiği halde onsuz yaşayabilir miydi?

Lanet olsun. Yine kendinden geçmişti. İnleyerek koltuğunda geriye doğru yığıldı.

Ciğerleri sıkışmış ve eklemleri kilitlenmişti.

Sikthand bir düzine metre ötede durmuş onu

izliyordu.

Oturduğu yerden fırladı ve bu sırada sandalyesini devirdi. Bir an için onu yerden kaldırıp

kaldırmamayı düşündü, sonra tekrar yaklaşan krala odaklandı.

"Uyanmışsın," diye nefes aldı.

"Farklı bir şey mi bekliyordun?" Ses tonu tuhaftı. Bakışları da öyle. Onun ruh halini çözemiyordu. Bir adım geri çekildi. "Hayır." Başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Onu gördüğünde yaşadığı ilk şokun etkisi geçti ve adamın zırh giymediğini fark etti. Metal bile yoktu. Yumuşak, buruşuk bir gömlek giymişti ve elinde neredeyse boş bir renwaeder sürahisi tutuyordu. Çalışma odasındakinin aynısı.

Adamın tuhaf yüz ifadesine bir kez daha baktı ve nefesi kesildi. "Sarhoş musun sen?" diye tısladı.

Başını yırtıcı bir hayvan gibi yana eğdi. "Dün sarhoştum. Şimdi mi?" Kavanozu gözlerine doğru kaldırdı ve beyaz sıvıyı döndürdü. "Şu anda tekrar sarhoş olma yolundayım. Sanırım bunu fazlasıyla hak ettim."

Onun için duyduğu ani endişe, kendisi için duyduğu endişeyi bastırdı. "Kulede sarhoş ve tek başına, zırhın ya da silahın olmadan dolaşmamalısın. Hele ki biri seni öldürmeye çalıştıktan sonra..." Adamın gümüş gözlerindeki duygu parıltısı karşısında boğazı kurudu. Ama *hangi* duygu?

Ona doğru bir adım daha attı. "En son ölümden döndüğümde ayıktım, zırh giyiyordum ve bir silahım vardı."

Dilini şaklattı, gözleri adamın sert kasları ve yavaşça hareket eden ayakları üzerinde hızla gezindi. "Ne olmuş yani?

Artık kendini korumaya bile çalışmamaya mı karar verdin? Hadi, askerlerim bizi kanadımıza kadar götürecek, orada istediğin kadar sarhoş ve savunmasız olabilirsin."

Adamın göğsünden koyu bir kahkaha yükseldi ve kadının tenini ürpertti. "Savunmasız olmaktan çok uzağım, küçük insan." Onları ayıran masanın etrafından dolandı, ona doğru ilerlerken cam sürahisinin dibini tahtanın üzerinde sürükledi. Bu sıyrık tüylerini diken diken etti. "Ayrıca, onları ben gönderdim."

"Sen ne? Biri senin ölmeni istiyor." Bakışları arşivin kapalı kapılarına kaydı. "Buraya girdiğini gören oldu mu? Eğer yanlış kişi-"

"Seninle konuşmak istedim. Yalnız olarak."

Adam yaklaştıkça kadın ondan uzaklaşmaya devam etti. Adamın gözleri açık kitabının üzerinde gezindi ve kadının içi buruştu. Suçlu ifadesini yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Onun neden Roborh hakkında okuduğunu bilmesine imkân yoktu.

Sürahisinden yavaşça bir yudum aldı, bakışlarını ona dikti ve sonunda, "Sen miydin?" diye sordu.

Yukarıdan gelen bir hareket dikkatini çekti. Bir adam korkuluklara yaslanmış, onları izliyordu. Adımları durdu. "Bunu gerçekten burada mı konuşmak istiyorsun? Ya güvende değilsen?" "Ben asla *güvende* değilim." Adam onun bakışlarının yönünü takip etti

ve hırladı.

Adımlarını hızlandırarak ona doğru ilerledi, ta ki kadın onunla çarpışmamak için geri çekilmek zorunda kalana kadar.

Bir dizi parşömen arasında beceriksizce birkaç adım attıktan sonra, adamın onu arşivlerin en tozlu bölümüne doğru sürüklediğini fark etti.

"Öyleydi. O. Sen miydin?" diye tekrar sordu. "Hayır." Sesi soluk soluğaydı. "Erişimin vardı," diye bastırdı.

Adam onu bir köşeye doğru zorlarken başını çevirdi. Panik boğazında yükseldi ve ellerini havaya kaldırdı. "Sadece dur." Adam adımlarını duraklattığında kısa bir nefes çekerek kendini dengeledi. "Ölmeni istemek için hiçbir nedenim yok. Evlenmeden önce neden seni öldürmeye çalışayım ki? Bunun bana bir faydası yok." Bu argümanı her öne sürdüğünde, kulağa o kadar da hoş gelmediğini bildiği için yüzünü buruşturuyordu ama elindeki en ikna edici gerekçe buydu. Neden onu daha sonra değil de şimdi öldürmeye çalışsındı *ki?*

Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Belki de kraliçe olma fikrini değiştirdin. Belki de hükümdar olmanın ne kadar nankör ve tehlikeli olduğunu fark ettin ve bir çıkış yolu aradın."

"Ben yapmadım-" Koridorun aşağısından gelen ses ağzını kapatmasına neden oldu.

Tanıdık bir ses karanlık köşelerinden içeri süzüldü ama ne dediklerini anlayamadı. Kulaklarını dikti. "Bu Besith mi?" diye fısıldadı.

Sikthand ilgisiz görünüyordu ama başını sonsuza dek çevirdi. Besith'in sesi ve birden fazla ayaktan gelen ayak sesleri daha da yükseldi.

"Ne-"

Sikthand kızgınlıkla hırlayarak arkasına geçti, bir eliyle ağzını kapattı ve onu köşeye çekmeye başladı. Geri adım attı. Ve geri. Ve geri.

Aklı bunu algılayamadı. Çoktan duvara çarpmış olmalıydılar. Bir şekilde rafların arasından mı geçiyordu?

Etraflarındaki boşluk karardı ve bir duvar burnunun önündeki yerine kaydı. Her nasılsa arka duvarı kaplayan kitaplığın arkasına kaymışlardı ve şimdi karanlık, sıkışık bir oyukta duruyorlardı.

Hâlâ ağzını kapatan elinin arasından konuşmaya çalıştı ama adam onu sırtına doğru çekti ve kulağına derin bir "Şşş" çekti. Kulağının kabuğuna sürtünen ağzı tüm düşüncelerin uçup gitmesine neden oldu.

Hava değişti ve birdenbire vücutlarının değdiği her noktanın farkına vardı. Kitaplığın diğer tarafından sesler geliyordu ama birdenbire onları umursamaz oldu. Kalp atışları o kadar sert atıyordu ki, adamın bunu omurgasından hissedebileceğinden endişeleniyordu.

Parmakları ağzının üzerinde dalga dalga gevşedi ve tekrar sıkılaştı. Kızın kararsız nefesinin burnundan eline doğru üflendiğini hissedebiliyor muydu?

Omuzları onun izni olmadan geriye doğru seğirdi ve adamın sert göğsüne sürtündü. Ağzını tutarak başını biraz geriye doğru eğdi, böylece gözleri buluşabildi. Bakışlarında meydan okuyan bir şey vardı, sanki kızın kaçmaya çalışıp çalışmayacağını görmek istiyordu.

Yakınlarda bir yerden gelen sesler hâlâ devam ediyordu ve dikkati raflardaki boşluktan sesin geldiği yöne doğru kaydı.

Ağzını tekrar kızın kulağına götürerek fısıldadı: "Roldroth kollarımda uyuduğunu söyledi."

Yutkundu, nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı ama adam saçlarını omzunun üzerinden geçirip boynunu ortaya çıkardığında zihni bulanıklaştı. Başını daha da yana eğmeye zorlarken vücudunun üst kısmı sırtına doğru kıvrıldı ve burnunu boğazından yukarı doğru gezdirdi.

Sızlanmasını engellemek için dudaklarını ısırdı ve adamın tuttuğu yerde kıpırdandı. Kurtulmaya mı çalışmalıydı? Yoksa gerçekten istediği şeyi yapıp bir kedi gibi ona sürtünmeli miydi?

"Bunun ne kadar zalimce olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı, boştaki elini kaburgalarının üzerinden geçirdi ve kalçasının üzerinde şekillenene kadar belinden aşağı indirdi.

Kalp atışları hızlanmıştı. Karnına doğru bir sıcaklık yayıldı ve kirpikleri kırpıştı. Bunun ne yeri ne de zamanıydı ama boğazında bir itirazın yükselmesine engel olamıyordu. Adamın eli karnında yukarılara, daha yukarılara doğru ilerledi ve sonunda parmakları göğsünün kabarıklığına değdi. Temas anında adamın boynuna doğru çıkardığı derin inilti kadının her tarafının titremesine neden oldu.

Sıvı ısı seksini sular altında bıraktı, nabzı şimdi klitorisinde sürekli olarak gümbürdüyordu.

"Kokun *her yerde,*" diye devam etti. "Çarşaflarımda senin kokunu almanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Elbisesinin önü yavaşça kalktı ve adamın kuyruğunun eteğini yukarı doğru sürüklediğini, yukarı tırmanırken kalçasını sıyırdığını fark etti. "Seni yıkayarak uzaklaştıramam."

Geri çekmeye çalışmalı mı?

Sıcak ve sert dili kızın nabzının üzerinde gezindi ve kız inledi. Parmakları ağzının üzerinde sıkılaştı ve kulağını ısırdı. "Sessiz ol, küçük insan."

Elbisesi şimdi karnına dolanmıştı, kuyruğu kumaşa dolanmış, hem elbiseyi hem de onu göğsünde sıkıca tutuyordu.

Kalçaları kadının sırtına doğru sallandı. Omuriliğine baskı yapan sikinin kusursuz sertliği, gözlerinin kayarak kapanmasına ve külotunun nemlenmesine neden oldu. Adam parmaklarını açıkta kalan iç uyluğunun üzerinde gezdirip onunla alay ederken kalçaları kalktı.

"Dokunuşuma böyle tepki verirken senden nasıl uzak durabilirim ki?" Sözleri bir inilti ile yenik bir iç çekiş arasında bir yerdeydi.

Sophia parmaklarını adamın bileğinin ağzının yakınına doladı. Diğer avucunu adamın alaycı

elinin üstüne dayadı. Adamın başparmağı uyluğunun iç kısmının kıvrımlarında gezindi ve iç çamaşırının eteklerine sürtünmeye işkence edercesine yaklaştı.

Avucunu gitmesi gereken yere sürüklemeyecek kadar gururu kalmıştı ama kendini kontrol altında tutarken parmakları adamın elinin üzerinde seğirdi.

Adam onun dokunuşunun altından çekildi ve kadın neredeyse avucuna karşı bir çığlık atacaktı. Ama sonra ön kolunu onun ön tarafına geçirdi ve kolunu kendi kolunun altına hapsetti.

Artık alay etmiyordu, sıcak avuç içi külotunun üzerinden onun seksini kavradı.

Kadın şaşkın bir şekilde nefesini içine çekti ve parmak uçlarına yükseldi. İşaret parmağı ve serçe parmağı am dudaklarının kenarlarına bastırarak cennet gibi bir yuvarlanma hareketiyle hafifçe masaj yaptı.

Onun dokunuşuyla kalçalarını salladığında, mırıltısı göğsünde titreşerek omurgasına doğru gürledi.

Başını adamın omzuna yasladı ve avucunun içine doğru inledi. "İşte böyle. İçimde eriyin." Eli yukarı doğru kayarak külotunun altına girdi.

Karnı beklentiyle titriyor, göbeği hiçbir şeyin etrafında sıkışmıyordu. Sırtını adamın gövdesine yasladı, adamın aletinin çelik çubuğunun omurgasına saplanışını ve uyluklarının arkasına elektrik kıvılcımları göndermesini sevdi.

Orta parmağını amının dikişinden aşağı kaydırdı, dudaklarının arasından geçti ve tekrar yukarı doğru kaymadan önce açıklığının etrafında yıkıcı bir daire çizdi. Aklının bir köşesinde, saklandıkları karanlık yerin diğer tarafında hareket eden insanlar olduğunu biliyordu ama gözleri görmüyordu. Vücudundaki her hücre Sikthand'ın her hareketine bağlıydı.

Parmağının ucunu klitorisinin etrafında dolaştırdı ve kız sarsıldı, eline karşı yüksek sesle inledi. Adam bu sefer biraz daha dişlerini kullanarak kulağını tekrar ısırdığında, bir acı parıltısı onu ürpertti.

Kıpırdandı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, dişlerini boynunda hissetmek istiyordu. Kral bir lanet tısladı ve dişlerini boğazının sütununa geçirerek buna mecbur kaldı.

Parmakları teninin üzerinde kalçasına kadar sürüklendi ve karnında kendi tahrikinin ıslak izlerini bıraktı. Külotunun askısını yumruğunun içine aldı ve sertçe çekti. Kumaşı bıraktığında, külot yana düştü ve sağ bacağında gevşek bir şekilde asılı kaldı.

Kuyruğu bir anda kızın sağ bacağının dizinin hemen üstünden dolandı. Kuyruğunun tutuşunu kullanarak kızın kalçasını yukarı kaldırdı, böylece kız tek ayağı üzerinde dengede duruyordu. Kuyruğu nazikçe ama sertçe, kızın kaldırdığı kalçasını onun için iyice açılana kadar geri çekti.

Önünden aşağı, açıkta kalan alt bedenine baktı ve tatmin edici bir ses çıkardı. "Beni *şimdi* öldürmenin senin için bir anlamı olmadığını söylemiştin."

Parmakları yeniden kadının cinsel organının üzerinde gezinmeye başladı. Üzerinde dengede durduğu bacağındaki kaslar, dizinin güçsüz düşmesini engellemeye çalışırken gerildi.

"Söyle bana insan," diye hırladı kulağına. "Evlendikten ne kadar süre sonra beni öldürmeye

çalışacaksın?"

Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi ve sıcak bir uyarılma hissi uyandırdı. Orta parmağı kızın girişine geri döndü ve avuç içi kızın teniyle aynı hizaya gelene kadar kalın parmağını kızın cinsel organının derinliklerine doğru iterken kız titredi.

Parmağını kızın içine soktu, sert hareketlerle kıvırdı ve kızın nefesinin kesilmesine neden oldu. "Gitmeden önce sana bir kez sahip olmama izin verecek misin? Tahtımı almadan önce sikimi alacak mısın?"

Boğazından çıkan utanç verici sesler boğuktu ama titreyen vücudu onu tam olarak nasıl etkilediğini gösteriyordu. Parmakları klitorisinin etrafında baş döndürücü daireler çizmek için hareket ettiğinde bükülmüş sağ bacağı öne doğru sarsılmaya devam etti. Sol bacağının kasları, adamın nefis hareketleriyle aynı anda alçalıp yükselirken titriyordu.

İki parmağını onun içine soktu ve gerilme hissi ile ondan düzensiz bir inilti çıkarmaya zorladı. "Beni istiyor musun Sophia?" Hırıltısında çaresizlik vardı. Sophia, adamın ağzındaki eli hâlâ başını yerinde tutarken olabildiğince sert bir şekilde başını salladı.

Karanlık alanı dolduran kaba ıslak seslerden parmaklarını ıslatıyor olması gerektiğini biliyordu. Orgazmı sıkıca sarılmış, kasları gerilmişti. Göğüsleri dokunulmak için can atıyordu ama adam mükemmel noktaya sürtünürken hareket etmeye cesaret edemedi.

Kıpırdamadan durdu, vücudunu olduğu yerde tutarken titriyordu.

"Şimdiden elime boşalacak mısın?" Adamın mırıltısı kadının vücudunda titreşti ve kadın orgazm oldu. Avucunun içine doğru haykırdı, zevk dalgaları içinden geçerken titriyordu. "Ne kadar hassas bir amcığın var," diye inlerken dilini kulağının kabuğunun üzerinde gezdirdi.

Parmakları tembelce keşfetmeye devam etti, hassas bir noktaya çarptıklarında onu gıcırdattı ve titretti. Sonunda eli kızın ağzından ayrıldı ve gövdesine kilitlenmek üzere aşağı indi. "Şimdi seninle ne yapacağım?" diye gürledi.

Adamın göğsüne yaslanmış, ağırlığını güçlü kolu ve kuyruğuyla desteklemesine izin veriyordu. Adam ellerini cesurca vücudunda gezdirirken göz kapakları ağırlaştı. Büyük avucuyla göğsünü sahiplenici bir şekilde sıktığında onaylayıcı bir mırıltı çıkardı ve kadın onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Seni koridorlarda sürüklersem gerçekten hayatım için savaşmak zorunda *kalacağım.*" Kızın menisiyle kaplı parmaklarını dudaklarının arasında emdi ve gürleyen bir mırıltı çıkardı. "Oradan geçen her erkek bacaklarının arasından sızan o nektarın tadına bakmak isteyecektir."

Cinsel organında bir kez daha sıcaklık belirdi ama Sophia bir an için konuşamayacak kadar sersemlemişti.

Önlerindeki raflardan dışarı baktı ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını araştırdı. "Belki de arka taraftan gitmeliyiz."

"Arka yol mu?" diye fısıldadı çatlak bir sesle.
Ağzının köşesi kalktı. "Gözlerini kapat Sophia."

Bölüm 28

Ne yaptım ben?

Sikthand kollarında Sophia ile tünellerden geçerek kraliyet kanadına doğru yürüdü. İçinde derin bir korku duygusu yüzeyin altında kıpırdanıyordu ama o anda aşağı itilmiş ve gözlerden saklanmıştı. Sophia'nın ağzındaki tadı, tenindeki kokusu ve kollarındaki sıcak bedeni onu eşsiz bir huzur haline soktu.

Adam yürürken göğsüne yaslandı.

Bu kötü bir fikirdi. En azından kısmen, Vrulatica'da gizlice hareket etmenin bir yolunu bulduğunu açıklamıştı. Gözlerini bağlamış *olsa* bile, artık bir tünel girişinin nerede olduğunu biliyordu ama oraya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Avuç içi köprücük kemiğinin üzerinde gezindi ve alçak bir tavanın altında eğilirken omzunu kavradı. "Ben olmadığımı biliyorsun." Sesi zar zor bir fısıltıydı, sanki o anı mahvetmek istemiyormuş gibiydi.

ama sözlerini tutamadı.

Şu anki gerçekliğini hatırlayınca midesi bulandı. Onun bu son girişimde bir rolü olup olmadığını kesin olarak bilmiyordu. Olduğunu düşünmüyordu ama daha önce de yanılmıştı.

Kadının tahrik edici kokusu hâlâ giysilerine sinmişti ve adam bu kokuyu içine çekti. Bir saat önce dünya çok anlamsız görünüyordu.

Odasında çürüyüp gitmiş, Tagion istilası haberinin kulede çınlamasını ve böylece birini parçalamak için iyi bir nedeni olmasını dilemişti. Kendini kilit altında tutmuş, hayatının öfkeli beyhudeliği onu kuleyi ateşe vermek istemeye itmişti.

Ama kokusu onu kendine çekmişti.

Her yerdeydi, artık çalışma odasına hapsolmamıştı. Sophia odasının her köşesini aydınlatıyordu. Onun kokusu göğsünün ağrımasına ve içinin öfkeyle kaynamasına neden oluyordu. Kendine ihanet etmiş ve böylesine muazzam bir zayıf noktasını ortaya çıkarmıştı.

Sophia'yı umutsuzca istiyordu ve artık Lonca biliyordu. *O biliyordu.*

Eğer ona karşı yine soğuk davranırsa, herkes yalan söylediğini anlayacaktı. Ve haberin kuleden aşağıya sızması uzun sürmezdi. Fısıltı halinde bir söylenti olarak dolaşsa bile, er ya da geç, onu öldürmeye çalışan her kimse, kralın şaşırtıcı bir zayıflığı olduğunu öğrenecekti.

Dün başka ne yapacağını bilemediği için çalışma odasına gitmiş, bir bardak renwaeder doldurmuş ve içmişti. Bardak boşaldıktan sonra hiçbir şey çözülmedi, bu yüzden bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha doldurdu, ta ki kendini insanı bulmaya gitmenin en iyi cevap olduğuna ikna edene kadar.

Kendine yalan söylemiş, onu bulduğunda sorguya çekeceğini söylemişti. Ama gerçekte,

sadece onu görmek istemişti. Elleri ona dokunmak için can atıyordu, sanki onun bedenini hatırlamış ve ondan yoksun kalmış gibiydi. Şu anki haliyle gitmenin bir hata olduğunu biliyordu ama yine de umursamıyor gibi görünüyordu.

Sikthand onu zırhsız, askersiz ya da silahsız aramıştı ve bir parçası, eğer yolda ölürse, olması gerekenin bu olduğunu kabul etmişti.

Ya arkasını dönüp karnına bir bıçak saplarsa? Her an ölebilirdi. Eğer bu, onu göğsüne bastırıp uzaklaşırken dudaklarına bir öpücük kondurabileceği anlamına geliyorsa, onun tarafından bıçaklanmaya değebilirdi.

"Neredeyiz biz?" diye sordu, başını körlemesine her yöne çevirerek. Kadının nefesi adamın boynunda gezinerek sikinin kabarmasına neden oldu.

"Kanadımıza giden kestirme bir yol."

Nefes nefese tısladı. "Biri seni öldürmeye çalışıyor. Bana kanadımıza gizli bir giriş olduğunu ve oraya barikat kurmadığınızı mı söylüyorsunuz? Ya bunu biliyorlarsa?"

Gözleri bağlı olduğu için onu göremiyordu, bu yüzden gülümsemesine izin verdi. "Sadece benim erişimim var, küçük karıcığım."

Mırıldandığı isim karşısında hafifçe kaskatı kesildi. "Seni anlamıyorum," diye iç geçirdi.

Eski bir asansöre bindi ve mekanik çarklar dönüp tıkırdayarak onları kulenin içine doğru taşırken bekledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Elleri adamın omuzlarında sıkılaştı.

"Demek beni öldürmeye çalıştın?" diye homurdandı.

Dudakları sevimli bir şekilde büzüldü. "Hayır. *Biri* seni öldürmeye çalıştığı için üzgünüm. O kadar çok insan iznin olmadan odana girdiği için üzgünüm. Orada uyuduğum için üzgünüm. Sana yardımcı olur diye düşünmüştüm." Burnundan nefes verdi ve kaşları çatıldı. "Bir kez daha, birileri dünyadan nefret etmene neden olduğu için üzgünüm."

Göğsü duygusallıkla daraldı. O da bunu bir kenara itti. "Üzgün olmana gerek yok. Sadece içimdeki öfkeyi boşaltmama izin verdin. Elimin altında kıvranan bir dişi varken dünyadan nefret etmek çok zor."

Yanaklarında solgun bir kızarıklık belirdi ve avucunun altındaki bacağının kasları, uyluklarını birbirine bastırıyormuş gibi gerildi. Aleti rahatsız edici bir şekilde sertleşti. Aklını gerçekten yitirmeden ve onu odasına kadar takip etmeden önce gidip rahatlaması gerekiyordu.

Bu tünel ile kraliyet kanadı arasındaki kilitli paneli çalıştırdı ve içeri girdi. Kanatlarının koridorlarında, panelin nerede olduğunu bilmemesi için birkaç yöne doğru başıboş bir şekilde yürüdükten sonra, onu kapısına indirdi ve göz bağını çıkardı.

Gözlerindeki makyaj, bez yüzünden yanaklarına bulaşmıştı. Bundan hoşlanmamıştı. Ona ağladıktan sonra yüzünün nasıl göründüğünü hatırlatıyordu.

"Gitmem gerek," dedi pişmanlığını bastırarak.

Ciddiyetle başını salladı. "Gidip bunu kimin yaptığını bulun ve onları araştırın."

Ağzı seğirdi. "Nasıl isterseniz kraliçem." Alaycı bir selam verdi, sonra kendi kendine kaşlarını çattı. Nasıl bu kadar sakindi? Öfke hâlâ ruh halinin sınırlarında dolaşıyordu ama bu daha çok sinirli bir öfkeydi çünkü şimdi bir suçluyu ortaya çıkarmak için zorlu ve çoğu zaman başarısız bir süreçten geçmesi gerekiyordu.

Normalde bu göreve kasvetle yaklaşırken, şimdi sadece akşamlarının tekrar toplantıları için boş kalmasını sağlamak amacıyla bu işin bitmesini istiyordu.

Adam gitmek için dönmeden önce onun kolunu yakaladı. Adam ona baktı ama kadın bir şey söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyormuş gibi sadece dudağını çiğnedi. Sonunda titrek bir gülümseme verdi. "Senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Bilirsin... eğer *içini dökmek* istersen."

Aynı anda hırlamak, inlemek ve böğürmek istedi ama bunun yerine göğsünden çıkan şey bir mırıltı oldu.

Omuz silkti ve kapıya doğru geri çekildi. "Demek istediğim, seksi bir uzaylı kralın beni bir kütüphanede parmaklamasına izin vermek zor olacak, ama size yardımcı olacaksa askerlik yapabilirim, *kralım*." Sözlerinin tam olarak nasıl bir etki yarattığını bilerek genişçe sırıttı ve odasına girip kapıyı kapattı.

Her hücresi onu takip etmek için çığlık atarken olduğu yerde sabit durdu. Bir anda kuyruğunun yerden bir santim yukarıda bir o yana bir bu yana sallanmaya başladığını fark etti. Kaşlarını çattı ve onu sabit tutmak için kalçasına sardı, ardından itiraz eden ayaklarını hareket etmeye zorladı.

Bu kötüydü. Sophia yaklaşan bir kum fırtınası gibiydi. Daha önce buna hazırlanmak için zamanı olmuştu. Kaçmak, saklanmak ya da yeraltına barikat kurmak için.

Ama şimdi kum tam önünde dönüyordu ve ondan kaçınmak için artık çok geçti. Yapabileceği tek şey çarpmasına izin vermek ve hayatta kalmayı ummaktı.

"Ne öğrendik?" Sikthand Lonca'ya sordu.

Bakışlarının Lonca odasının arka duvarı boyunca uzanan banklardan birinde oturan Sophia'ya kaymasına izin vermemeye çalıştı ama başaramadı. Lonca astlarının notlar karaladığı ve dedikodu yaptığı arka tarafta oturması hoşuna gitmemişti. Burada, onun yanında olmalıydı.

Taht odası Bavo ve Besith'in ilk önceliğiydi. Paranın Efendisi ve Halkın Sözcüsü, kendisine ait bir koltuk inşa etmek için Lonca odasını parçalamadan önce taht odasını yeniden düzenlemeyi uygun bulmuştu. Halkın Lonca odasına girmesine izin verilmiyordu. Taht odasından başlamak mantıklıydı ama Sikthand sabırsızlanıyordu.

Zirve dört hafta sonra yapılacaktı ve düğünü de kısa bir süre sonra olacaktı. Bu düşünce bile onu tedirgin etmeliydi ama bunu her hayal ettiğinde içinin sıcaklıkla dolduğunu fark etti. Ağzının kurumasına neden olan şey de bu sıcaklıktı.

"Metalci Zommah ölü bulundu." Sikthand'ın bakışları Leydi Lindri'ye kaydı. Leydi Lindri'nin, odasının etrafına saçılmış birkaç eski çarpık zırh parçasını gördükten sonra düşük şehirdeki metal işçilerini araştırmayı düşünmüş olması hoşuna gitmemişti. Sophia'yı evlenme teklifiyle parçalara ayırdıktan sonraki gece zırhını hırpalamıştı. Kendini kontrol edememesinden duyduğu utanç, onu kurtarılabilir zırh parçalarını tamir için gizlice bırakmaya itmişti. İnsan gelininin aklını karıştırmasının bir başka yoluydu bu.

Lindri'nin Zommah'ı uygun bir şekilde ölü bulmuş olması, kuyruğunun şüpheyle seğirmesine neden oldu.

Başarısız bir zırhla infaz planlamak için Metal Ustalarının Leydisi'nden daha iyi kim olabilir?

Roldroth Zommah'ın keşfini kendisine iletir iletmez casuslarından birine onu takip ettirmeye başlamıştı.

"Hâlâ kayıp çırağını arıyoruz. Genç erkeğin bir şeyler bilebileceğini umuyoruz," diye duyurdu Lindri.

"Ailesinin güvenliğini sağlayın. Onları kilitleyin ve çocuğun nereye gittiğini söylesinler," dedi Besith.

Sikthand'ın içgüdüsü aynı fikirde olmaktı ama Sophia'nın kederli yüz ifadesini görünce kararlılığı sarsıldı.

İçini çekti. Kadın onu zayıflatmıştı. Kraliyet kanadına erişimi olanları aksi takdirde yapacağından çok daha erken serbest bırakmıştı. Alno'yu sorduğunda yüzündeki acı dolu ifadeyi görmek derisini kaşındırmıştı. Tek bir kelimeyle erkeği serbest bırakabilir ve kızın yüzüne bir gülümseme getirebilirdi.

Bunu nasıl yapamaz?

Dostluklarına rağmen Alno'yu en başta kilit altına alan kişinin gelini olduğunu bilmek kararı

kolaylaştırdı. Sikthand'ın güvenliğini arkadaşının rahatından önce tutmuştu. Bazıları için bu küçük bir şey olabilirdi ama onun için her şeydi.

"Bu biraz sert oldu." Madam Kalos Besith'e ters ters baktı. "Bunu her kim yaptıysa yalnız çalışmamış.

Suçlunun kralın bineğine erişimi vardı ve Zommah'ı etkileyici bir hızla yozlaştırmak için öngörülemeyen bir fırsattan yararlanmaya yetecek kadar kaynağı vardı. Böyle biri izini kaybettirir. Çocuğun bir yerlerde öldüğüne eminim. Sadece onu bulamadık. Ailesini hapse atmak, yaşadıkları acının üzerine bir de zalimlik eklemek olur."

"Ne öneriyorsun Sophia?" Sikthand konuşanın *kendisi* olduğunu fark etmeden önce neredeyse etrafına bakınıyordu. Kral fikir sormazdı. Loncası fikirlerini paylaşmak için yanıp tutuşuyorsa fikirleri duyardı ama onları *aramazdı.*

Sophia oturduğu yerde sarsıldı, gözleri büyüdü. Yavaşça ayağa kalktı ve Lonca'ya göz gezdirdi. "Bence ailesini ve evini yakından takip etmeliyiz ama bunu gizlice yapmalıyız. Onun yerinde olsaydım, ortalık sakinleşene kadar saklanırdım. Ama sen onun..." Notlarına baktı ve kaşları üzüntüyle çatıldı. "Daha on altı yaşında. Eğer yaşıyorsa, eve dönmeye çalışması an meselesi."

"Katılıyorum," diye söze karıştı Lindri.

Sikthand, Sophia'nın kısık gözlerini görmezden gelmeye çalışarak başını salladı. "Konuşmacı Besith, Komutan Roldroth, adamlarınızı bu şekilde düzenleyin. Gizli kalın."

Başka konulara geçtiler ve Sophia'nın üzüntüsünün bir kısmını üzerinden attığını görmek onu rahatlattı. Dirençli bir kızdı. Ve kararlıydı da. Sessizce oturup notlar alıyor, Lonca'nın fikirlerini açıklayışını dinlerken kaşları ara sıra çatılıyordu.

Madam Kalos bir kez daha Mithrandir ile yapılan ticaret anlaşmalarından şikâyet etti. Müthiş Swadaeth kraliçesi narin scuhowin metalinin artması için çağlayanlar gibi para teklif ediyordu. Kalın askait katmanlarının altında yattığı için çıkarılması zor bir metaldi.

Madam Kalos ve Konuşmacı Besith arasında hararetli bir tartışma yaşandı. Leydi Lindri bu noktada Kalos'la savaşmaktan vazgeçmişti ve Sikthand, Besith'in sözü devraldığını görünce şaşırdı.

"Halkımızın güvenliği sizin için önemsiz gibi görünüyor, Madam."

"Bu parayla neler inşa edebileceğimizi bir düşünün," diye ısrar etti. "İkinci bir rezervuar yaptırabiliriz."

"Böylece Tremanta'daki arkadaşlarına övünebileceğin yeni bir başarın olur," diye homurdandı Yargıç Yalmi, kızgınlıkla dişlerini göstererek.

Madam Kalos göğsünü kabarık bir kuş gibi kabarttı. "Peki, neden olmasın? Neden Tremanta en etkileyici şehir olarak övülsün ve göklere çıkarılsın? Eğer zamanımızı ve kaynaklarımızı bir uzay asansörüne ya da Vahaya ayırsaydık-"

"Yine mi bu?" Roldroth inledi. "Burası bizim şehrimiz. Dünyanın geri kalanının takıntı haline getirdiği teknolojiye bağımlı olmamaktan gurur duyuyoruz. Çölde ikinci bir şehir inşa etmeyeceğiz.

Malginash'larımızın yuva yapmayı reddettiği yerde."

Tartışmalar devam etti ama Sikthand kendini Sophia'yı izlemekle meşgul etti. Sophia gözlerini devirdiğinde ağzı seğirdi. Düşünürken dudağını ağzına götürdüğünde, Sikthand'ın başka yerleri de seğirdi. Ve Sophia esnediğinde, kendini Madam Kalos'un Üstat Bavo'nun fon dağıtımlarına yönelik acımasız eleştirisini keserken ve toplantıya bir son verirken buldu.

Herkes gitmek için ayaklanırken Bavo onu yakaladı. Sophia Sikthand'a doğru baktı. Konuşmak için erkeklerden ayrılmaya karar verdiği anı görebiliyordu ve Bavo'yu kuyruğundan tutup Lonca odasından dışarı atmak istedi. Sophia salona girmeden önce ona küçük bir gülümseme gönderdi.

"Bu kat hayvancılık okulu kampüsümüze ayrılmıştır. Bir üst kat ise, reşit olan kadınlar için eğitim veren okul kampüsüdür."

Konuşmacı Besith'in sesi sanki ona bu turu yaptırmak yerine başka biriyle herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi geliyordu. Sophia da aynı fikirdeydi. Sophia yaklaşık iki saattir Besith'in rehberliğinde karma ilkokulları geziyordu ve profesyonelliği giderek azalıyordu. Onu ya da bir insan kraliçe fikrini umursamadığı açıktı. Yine de herkese karşı küçümseyici olduğu da belliydi, bu yüzden kendini özel olmadığına ikna etmeye çalıştı. O sadece nahoş bir insandı.

"Hayvancılık okulu müfredatı Tremantian müfredatından farklı mı?"

Besith içini çekti ve elini arkasına doğru uzattı. Zavallı yardımcısı dolup taşan çantasını karıştırdı ve bekleyen avucuna büyük bir kâğıt yığını sıkıştırdı. Besith tek kelime etmeden kâğıtları ona doğru çevirdi. Miğferi kaşlarını çatmasını gizliyordu. Kâğıtları ondan nazikçe almak ve elinden kapmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

Sayfaları karıştırdı, bir müfredat rehberi. "Teşekkür ederim. Buna daha sonra bakacağım."

Yürümeye devam etti, elini tembelce bir yöne doğru sallayarak test odalarını, eğitmenleri, eğitim alanlarını işaret etti. Sophia onlar yürürken özensiz notlar aldı, çoğunlukla insan unsurlarının nasıl entegre edilebileceğine dair düşüncelerini karaladı.

Açık bir kapıya geldiler ve Besith içeri girdi. Sophia onu takip etti, yürüyüşü hâlâ utanç verici derecede gürültülüydü, ancak zırhının içinde daha rahat olmaya başlamıştı. "Derslerimizden biri başladı."

Sophia kendisine bakan baykuş gözlü adamlarla dolu odaya baktı. Bakışları son derece detaylı bir Clecanian vulva diyagramına takılınca dondu kaldı. İyi ki kaskını takmıştı, yoksa ona bakan bir düzine kadar erkek yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebilirdi. *Bu sadece anatomi. Sakin ol.*

"Merhaba kraliçem." Kadın öğretmen küçük bir selam verdi. "Biz de tam insan muadillerimiz için yeni anatomik çalışmalar yapıldığında bunun ne kadar ilginç olacağını tartışıyorduk."

Sophia bir adamın hevesle başını salladığını gördü. "Evet." O da başıyla onayladı. "Yeni müfredatın... uh... bilgilendirici olmasını sağlamak için okullarla birlikte çalışmaktan heyecan duyuyorum," diye zayıf bir şekilde bitirdi. "Böldüğüm için özür dilerim." Sophia cevap beklemeden hızla sınıftan çıktı.

Hâlâ utancını atlatmaya çalışıyor ve canlandırmak istediği sarsılmaz kraliçe karakterine bürünmeye çalışıyordu ki, sırıtan iri bir adam onlara doğru hantalca ilerledi. Arkasındaki askerler ona doğru yaklaştı. Koruyuculuklarını takdir ediyordu ama yine de her zaman orada olmalarına alışık değildi ve irkildiğinde özür dilemek zorunda kaldı.

"Sophia, bu Sesnot. Kendisi masaj eğitmenidir," dedi Besith.

Sesnot kaşlarını çatarak adama baktı, sonra tekrar Sophia'ya doğru sırıttı. "Ben aynı zamanda kraliyet masözüyüm leydim, ancak kral beni nadiren işe alır. Beni sık sık çağıracağınızı umuyorum. İnsan anatomisi üzerine çalışıyorum ve sırtınızın alt kısmındaki kas sistemi büyüleyici. Kuyruksuz bir tür üzerinde çalışacağım için heyecanlıyım."

"Ah?" Sophia biraz şaşırmıştı ama neden bir kraliyet masözü olmasındı ki? "Bu çok ilginç. Kuyruklu bir insanın kas yapısı nasıl farklı olur?"

Sesnot parlarken Sophia maskeli başlığının arkasından sırıttı. Hevesle döndü ve tişörtünü yukarı çekti, sırtını kullanarak omurgasından çıkan bir dizi kalın kası gösterdi.

"Sanırım gelinim vücudunu yeterince gördü, Sesnot."

Sophia'nın gizli gülümsemesi hüzne dönüştü. Sikthand yine tam zamanında ortaya çıkarak arkasından yaklaştı. Adamın zehirli bakışları Sophia'nın içini ürpertti. Sahiplenilmekten hoşlanacak bir insan olduğunu düşünmüyordu ama son bir aydır ona neredeyse hiç zaman ayırmayan soğuk kralın şimdi bu Vrulan himbo'sunun kuyruğunu koparacakmış gibi bakması? Artık sahiplenici Sikthand'ı çok sevdiğini biliyordu.

***

Sikthand gözleri açılır açılmaz onu arayacağını biliyordu. Aynanın arkasındaki sandalyesinde arkaya doğru yatmış halde uyuyakaldığı garip açı yüzünden boynu şiddetle ağrıyordu.

Onun küçük defterine çizimler yapmasını izlerken çok rahatlamıştı. Gülümsüyor, sandalyesinin koluna asılı esnek bacağı yabancı bir melodi mırıldanırken zıplıyordu.

Uzun süredir ayrılardı, suikast soruşturması tüm zamanını alıyordu.

Ama bugün nihayet biraz boş zaman vardı. Casusları yerlerindeydi. Casuslarının casusları da yerlerindeydi. Ahea iyileşmiş ve yemeyi umabileceğinden çok daha fazla minata odunuyla birlikte yuvasına güvenle yerleşmişti.

Ve gecesi açıktı. Çok hevesliydi, öyle olduğunu biliyordu. Sikthand, onu büyük kuyruk kaslarını pek de masum olmayan bir şekilde sergileyen erkekten uzaklaştırma dürtüsünü bastırarak ona baktı. Toplantısını böldüğü için kızacak mıydı? Onun adına bir erkeği uyardığı için üzülür müydü?

Sikthand, kadın miğferini çıkarmaya çabalarken nefesini tuttu. Hâlâ zırhının içinde beceriksizce sallanarak ona doğru ilerliyordu. Sonunda miğferi çekip çıkardığında, kızarmış yanakları ve parlak gülümsemesi ortaya çıktığında, kalbi çarptı ve yükselen mırıltısını bastırmak zorunda kaldı.

"Merhaba. Bugün turda bana katılacağınızı bilmiyordum."

Bakışlarını, suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturup üstünü örten Sesnot'a çevirmeye zorladı. Sikthand'ın parmakları sıkıştı. Erkek onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Gerçekte, Sophia istediği kişiyi işe alabilirdi, ancak Sikthand'ın aşağıdakileri sağlayacağı da doğruydu

Kraliyet masözleri ona Sesnot'un yarısı kadar bile coşkuyla baksalar sık sık kayboluyorlardı.

Sikthand'ın bakışlarını fark ederek erkeklerin arasına baktı. "Konuşmacı Besith, sanırım turumuz bitti, değil mi? Bana etrafı gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Ek insan kursları hakkındaki düşüncelerimi bir araya getireceğim ve yakında Loncaya sunacağım."

"Notlarınızı dört gözle bekliyorum." Besith'in sesindeki ekşi alaycılık Sikthand'ın kaşlarını çatmasına neden oldu ama o ne yapacağına karar veremeden erkek çoktan uzaklaşmıştı.

Sikthand gitmeden önce Sesnot'un kolunu yakaladı ve Sophia'nın duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı. "Eğer bir daha kendini karıma gösterirsen tendonlarını keserim ve kuyruğunu topal bırakırım." Erkek ürperdi.

Sikthand bir elini sırtına koyarak onu kekeleyen erkekten uzaklaştırdı. "Ona ne dedin?" diye yakındı, Sikthand onu öne doğru iterken omzunun üzerinden masöze bakıyordu.

Sikthand'ın çenesi kapandı. Normalde verdiği tüm yanıtlar eksik görünüyordu. Belirli bir tepkiyi ortaya çıkarmak için sözcüklerini seçmek onun için hiçbir zaman çok zor olmamıştı. Onu sinirlendirmek, korkutmak, kızdırmak, iğrendirmek için ne söyleyeceğini biliyordu. Ama onun kendisinden hoşlanmasını sağlamak için hangi kelimeleri seçmişti?

Daha önce beğenilmek gibi bir kaygısı olmamıştı ve şimdi onunla nasıl konuşacağına karar vermeye çalışırken kendini kararsız bir zeminde buldu. Ya da ona karşı nasıl davranacağına. Onu hâlâ koridorlarda ittiğini, hızına ayak uydurmak için tırıs gitmeye zorladığını fark ederek irkildi.

Yavaşladı, aniden yaptığı ve onu dehşete düşürebilecek diğer tüm bilinçsiz şeyler hakkında endişelendi. Kullanacağı en iyi kelimeleri ve karar verene kadar buluşmalarını erteleyip ertelememeyi düşünürken sessizce yürüdüler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu çınlamalarının arasından.

"Adayları gözden geçirirken zaman kaybettik. Bu gece erkenden buluşup daha fazlasını gözden geçireceğiz," diye cevap verdi dalgınca.

"Tamam. Ama ben çok açım. Önce bir şeyler yiyebilir miyiz?"

İnsan dişilerinin ne tür iltifatlardan hoşlanabileceğini düşünerek bir el salladı. "Alno'ya çalışma odasında yememiz için yiyecek toplattım." *Kukuletasız yüzünün bu kadar boş olması hoşuma gidiyor.* Kaşlarını çattı. Büyüleyici, baştan çıkarıcı, kukuletasız yüzünü *boş olarak* tanımlamak? Aptalca.

"Oh. Tamam, harika."

Birden, kafasının içinde kaybolmuşken, onun ne yapacağını, ne zaman yapacağını ve hangi yiyecekleri yiyeceğini dikte etmeye başladığını fark etti.

Adımları durdu ve ona baktı. "Ben... Eğer istemiyorsan..." Buna alışık değildi. Hükmetmeye, insanlara işlerin nasıl olacağını söylemeye alışkındı. Askerlerin birbirlerine anlamsız bakışlar attığını

görünce dişlerini birbirine geçirdi. "Bu plan kabul edilebilir mi?" Sözlerini hırıltılı söylememeye çalıştı.

Ağzının köşesi kalktı. "Evet." Onun gözlerini inceledi, sırıtışı genişledi ve başı biraz aşağı eğildi. "Akşam yemeği ve bir aktivite. Kulağa randevu gibi geliyor."

Romantik nişan. Çevirmeni kafasının içinde *tarihin* tercüme edilmiş anlamını cıvıldattı. Sikthand'ın ağzı kurudu.

Sophia, Sikthand'a bakmaktan kendini alamadı.

Kanatlarına doğru sessizce yürürlerken onu incelemişti. Yıkanırken, zırhını değiştirirken ve kıyafetini seçerken onun gergin çenesini ve daha da gergin duruşunu hayal etmişti. Ve şimdi, çalışma odasında karşısında otururken, bir sonraki aday dosyasını sessizce ön okumasını yaparken kuyruğunun ileri geri sallanışını izledi.

Kendini ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsa da aynı sonuca varmaya devam etti.

Müstakbel kocası gergin görünüyordu.

İç çekmek istedi.

Kapı çalındı ve Sikthand, altında kızgın kömürler varmış gibi yerinden fırladı. Yanağını yumruğuna dayayarak bekledi ve ürkek kralı nasıl idare edeceğine karar vermeye çalıştı.

Kütüphanedeki küçük karşılaşmaları hakkında hiç konuşmamışlardı ve geceleri onun içini *dökmek* için gelmesini umarak uyanık yatmasına rağmen gelmemişti. Bu yüzden mi gergindi? Kızın pişmanlık duyduğunu mu düşünüyordu? Yoksa bunun tekrar olmasını istemediği için mi gergindi?

Alno iki tepsi yemekle çalışma odasına girdi ve sessizce, "Çok *garip davranıyor,"* diyen bakışlar attılar.

Sophia, Alno geri döndüğü için çok mutluydu. Ondan defalarca özür dilemişti ama o her seferinde elinin tersiyle itmişti. Görünüşe göre zindanda geçirdiği süre Difila'yı ona karşı daha da heveslendirmişti ve Alno'nun, Sikthand onu serbest bıraktığında Difila'nın ona verdiği *selamı tekrar*lamaması için eliyle ağzını kapatması gerekmişti.

Alno tepsileri yere bırakırken ona anlamlı bir bakış attı ve "Ezros aşağı inip bu meyvelerden biraz istediğimde çok heyecanlandı" dedi.

Sophia tabağına baktı ve çiftlikleri gezerken denedikleri isimsiz mor yapraklı meyveden büyük bir parça buldu. Sikthand bunu almak için Alno'yu çiftlik katlarına kadar getirtmiş miydi?

Gözlerini krala dikti. Tepkisini ölçmeye çalışıyormuş gibi sertçe ona bakıyordu ama göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırdı.

Bir ördeği sikmek. İçinden bir sıcaklık sızıyordu. Yapacağı son şey olsa bile bu gece kralın pantolonuna girecekti.

"Teşekkür ederim, Alno. Gidebilirsin." Sırıtan refakatçisini kapıdan kovdu ve Sikthand'a dönmeden önce yatak odasının çıkışının kapandığını duyana kadar bekledi.

Sandalyesine geri dönmüş, dosyaya dikkatle bakıyordu. Gözlerini kıstı ve meyveden bir parça kopardı. Gözbebekleri, eğer okuyor olsaydı olması gerektiği gibi sayfada aşağı yukarı hareket etmiyordu.

Ağzına bir parça meyve attı ve abartılı bir inilti çıkardı. "Bu *çok güzel*." Sikthand'ın vücudu bu gırtlaktan gelen sesle gerildi. Birkaç parça daha kopardı ve rahatça ona yaklaştı. "Bunu benim için almasını sen mi istedin?"

"Sevdiğin bir yemek olduğunu söylemiştim," diye homurdandı, bir süredir baktığı yerdeki kâğıda gözlerini kırpıştırarak.

Gözlerini kısarak ona baktı ve ağzına bir parça meyve daha attı. Mütevazı olmaya mı çalışıyordu? Alno'ya gidip bunu almasını emrettiğini bilmesini istemiyor muydu?

Refakatçisiyle oldukça yakınlaşmışlardı ve onun kuleden aşağı inmekten çok sık şikâyet ettiğini biliyordu, bu meyveyi onun için açıkça emredilmeden almıştı.

Dudaklarını büzdü. "Sadece sen mi *bahsettin*? Ve o da tarım katlarına kadar inip bunu benim için almayı kendine görev mi edindi? Vay canına, Alno gerçekten de düşünceli bir erkek."

Sikthand'ın çenesi gerildi ve gözleri bir o yana bir bu yana gidip geldi. Zavallı adam bir şey hakkında çok derin düşünüyordu.

Sandalyesinin önüne geldi, onun kişisel alanını işgal edecek kadar yaklaştı. Gümüş rengi bakışları onunkilerle buluşmak için parladı. Sophia hissettiği yaramazlığın yüz ifadesine sızmasına izin verdi ve adam bunu fark ettiğinde sırıttı. Gözleri şüpheyle kısıldı. Dudaklarının hemen önüne damlayan bir meyve parçası uzattı. "Biraz ister misin?"

Adam meyveye baktı, sonra tekrar ona. Kadın daha da yaklaştı, ıslak kenarını adamın alt dudağına sürttü, böylece adam ne yaptığını anlayamadı. Çok yavaşça ağzını açtı ve parmaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmasına izin verdi.

Dili parmak uçlarında gezinirken, dişi başparmağının üzerinde gezindi. Adamın boğazından çıkan derin sesle nefesi kesildi. Bakışları kilitli kaldı.

Sophia parmaklarını ağzına götürdü ve işaret parmağını parmak boğumuna kadar sokarak elinden akan yapışkan suyun geri kalanını yaladı. Kalçasına yakın bir yerden kâğıt buruşması sesi geldi.

"Sikthand?" Hafifçe döndü ve adamın sert parmaklarının arasından tahrip olmuş kâğıdı çekip aldı.

Tehlikeli bir hırıltı çıkardı ve bu hırıltı şu anda alabileceği en yakın *Ne?* versiyonu gibi görünüyordu. Kız, artık boş olan ellerinin arasına girip kendini onun kucağına bıraktığında, hırıltısı öne doğru patladı ve sonra bir mırıltıya dönüştü. Elleri sandalyesinin kollarını kavramak için geriye kaydı.

Her zaman duygularını en çok açığa vuran yanı olan kuyruğu sessizce ayak bileğine dolanmış, titreşiyor ve sıkıyordu.

"Alno'yu bana o meyveyi getirmesi için zorladın, değil mi?"

Göğsü derin nefeslerle kabardı ve bakışları sürekli onun ağzına kaydı. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde başını salladı.

Ağzını onunkine yaklaştırarak genişçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Sophia ona küçük, iffetli bir öpücük verdi.

Kırıldı - vücudu öne doğru atıldı ve ağzı onunkine çarptı. Kadın hâlâ adamın kucağında oturuyordu ama adam öne doğru kıvrılmış, kadının kürek kemikleri sandalyenin koluna yaslanmıştı. Dilini ağzına sokarken sağ eliyle tepesindeki saçları kavradı ve diğer eli sırtının altından kayarak vücudunu kendine doğru çekti. Kadının belinin sağ tarafı adamın kolunun kıvrımına sıkışmıştı.

Sophia hızla durumun kontrolünü kaybetti. Onu büyük bir şiddetle öptü, dili yavaş ve derin bir şekilde onunkinin üzerinde gezindi. Boğazından yükselen inlemeler ve sızlanmalar sonunda kendi kulaklarına çarptı. Adamın saçlarını kavrayışı sıkılaştığında ve ağzını tekrar aldığında nefesini tutmayı henüz başarmıştı.

Ders *çalıştığını* fark etti *ve* ürperdi.

Eli saçlarından kayarak ensesini kavradı ve başparmağı çene kemiğinin altında kıvrıldı. Başını geriye düşmeye zorlayarak boğazını ortaya çıkardı. İçindeki ısı hızla kayganlaştı. Diğer eli önce karnını, sonra kaburgalarını ovdu. Parmaklarını sevgilisinin yakasının kenarına geçirdi ve aşağı doğru çekerek, göğüsleri dışarı fırlayana kadar kıvrılmış kumaşı sürükledi.

Başı hâlâ geriye doğru itilmişti, uzun saçları yere dökülüyordu. Tüm yumuşak kısımları ona açıktı; hassas boğazı, göğsü, göğüsleri ve sert meme uçları. Adam bundan yararlandı.

Kadın adamın ağzının altında kıvrandı. Dil, dudaklar ve dişler açıkta kalan derinin her santimini yalayıp ısırıyor ve kızın tanrısal olmayan sesler çıkararak inlemesine neden oluyordu.

Sikthand'ın kalın kuyruğu elbisesinin altından uyluğunun iç kısmını sıyırıp cinsel organının üzerinden geçtiğinde nefesi tamamen kesildi.

"Bekle," diye nefes aldı, kafasını sallamaya çalışarak. "Bekle," dedi daha yüksek sesle, mırıltısının yankısı kuyruğunda vızıldamaya başladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Titreşim hassas klitorisine çarptığında ürperdi.

Bir saniyelik mutluluk için neredeyse siktir et diyecek ve dizlerinin açılmasına izin verecekti. Ama adam durdu.

Parmakları tekrar kızın saçlarına dolandı ve hiç de nazik olmayan bir şekilde başını öne doğru çekti. "Benden durmamı mı istiyorsun?" Sesi gırtlağa dönüşmüştü ve utanç verici bir sızlanma kızın sığ nefeslerini renklendiriyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Çenesinde bir kas kasıldı ve kendini sandalyeye doğru sürüklemeden önce bir hayal kırıklığı hırıltısını içine çekti.

Dudaklarını yaladı, bacaklarının arasında sıcaklık titreşiyordu. Sophia bir krala hükmediyordu... ve o da buna izin veriyordu.

Başını tavana doğru eğdi ve sanki kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini

kapattı. O

Bir başka sinirli hırıltı daha çıkarıp, hâlâ kendi aklıyla bacağından aşağı yukarı kayan kuyruğunu kopardığında dudaklarını birbirine ısırarak sırıttı. Kıpırdayan uzantıyı avucunun içine aldı.

Titreyerek onun kucağına oturdu. "Endişelenmeyin, Majesteleri." Göğsüne doğru eğildi ve boynunun sıkı kordonlarını öptü. Dudakları, adamın ses tellerinde dolaşan cevap mırıltısından vızıldadı. "Durmayı planlamıyorum."

Adamın bakışları ona yöneldi ve kadın adamın şaşkın gözlerine bakarak sırıttı. Adam ipucunu anlayıp tişörtünü başından çekene kadar tişörtünü çekiştirdikten sonra bacaklarını kaydırdı ve adamın vücudundan aşağı doğru kaymaya başladı. Dizleri ayaklarının arasından yere inerken ellerini gövdesinin üzerinde gezdirdi ve dokunuşuyla kaslarının zıplamasına bayıldı.

Elleri adamın kalçalarının üstünde durdu. Ona tekrar sırıtarak baktı, parmakları adamın pantolonunun paçalarına doğru ilerliyordu. Büyük, belirgin bir şişkinlik kumaşı zorluyor, dudaklarını yalamasına neden oluyordu.

Onu yerinde tutan son düğümü de çözdüğünde, siki öne doğru fırladı ve kadının gözleri neredeyse şaşı oldu. Amcığı umutsuzca havaya doğru titreşiyordu. O kadar boş ve içi boştu ki. Sikthand isterse onu çok lezzetli bir şekilde uzatabilirdi. Onun güçlü bedenine geri tırmanabilir ve kendini bu ilahi aletin üzerine kolayca indirebilirdi, ama kendini geri tuttu, baskının en kötüsünü hafifletmek için uyluklarını birbirine kilitledi.

Aleti de en az geri kalanı kadar güzel ve yıkıcıydı. Kocaman ve kabarıktı. Neredeyse şaftı boyunca uzanan kabarık bölümlerin kalın damarlar olduğunu düşünecekti ama bunun için çok mükemmel aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Kralın siki çok kaburgalıydı. Neredeyse inleyecekti.

Elleri, parmakları sikinin tabanının etrafında bir elmas oluşturana kadar uyluklarından daha da yukarı kaydı. Başını kaldırdı ve adamın bakışlarının yoğunluğu içinde kabardığını gördü. Titreyerek bir avucunu onun etrafına sardı.

İri bedeni titredi ve iğrenç bir küfür savurdu. Kumaş yırtılmasının ince sesi ellerinin altında boğuldu. Kavradığı parmakları sandalyesinin kollarını delmişti.

Sophia yumruğunu onun üzerine indirdi ve hareketleriyle göğsünün ve karnının bir dalga gibi yuvarlanması karşısında inledi. Boşta kalan eli, onun kucağında sallanırken muhteşem karın kaslarının üzerinde gezinmek için uzandı.

Clecanialı kadınların erkeklerini ağızlarına almaları alışılmadık bir şey değildi. Ona daha önce hiç oral seks yapılmış mıydı? Sophia'nın elbisesinin altında gerçek bir su birikintisi oluşmuştu ve Sikthand'ın bundan sonra planladığı şeye nasıl bir tepki vereceğini hayal ediyordu.

Yumruğunu aşağı indirirken nefesi titreyerek kesildi. Şaftının tabanını kavradı, sonra kalın kafasına uzun ve yavaş bir yalama verdi.

Sikthand onun ellerinde sarsıldı. "Sophia." Sesi acılıydı ve bir çuvaldan daha sertti.

yuvarlanan kayalar. Ona baktı ve nefesinin ıslak tacın üzerinde gezindiğinden emin oldu. Adam titredi.

Başka bir şey söylemedi. Sadece ona baktı, göğsü nefes almak için bile hareket etmiyordu. Durmasını istemediğinden emin olmak için bir süre daha durdu, sonra ona kalın bir yalama daha verdi.

Bu kez tüm vücudu eriyor, sönüyor, sonra da hırıltılı bir nefes çekerken şiddetle şişiyor gibiydi. Hayatında hiç bu görevden bu kadar tahrik olmamıştı. Onu ağzına aldı ve olabildiğince derine emdi.

Yüksek sesli inlemelerinin ve hırıltılarının her birinde meme uçlarında elektrik kıvılcımları çakıyor ve klitorisini çekiyordu. Onu derinlemesine emerken ona dokunmadı, tükürüğünün birikmesine izin verdi, böylece ağzı devasa şaftın üzerinde daha kolay kayıyordu. Yukarı baktı ve adamın kuyruğunun ezici pençesinde çırpındığını gördü.

"Bırak!" diye bağırarak onu ağzından kurtardı. "Kuyruğunu kıracaksın."

Kral burnunun ucuyla ona baktı, koyu renkli kukuletası gümüş gözlerinin normalden daha fazla parlamasına neden oluyordu. "Emin misin, küçük insan?"

Başını salladı.

Adamın gözlerindeki otoriter bakış kadının içini eritiyordu. Kalçaları açılmıştı, açgözlü bakışları sahiplenici ve çok açtı.

Kuyruğunu ezmeyen eli kızın ağzına gitti. İşaret parmağını kızın ayrık dudaklarının arasından geçirerek alt dişlerinin üzerine yerleştirdi. Güçlü parmağı bastırıp çenesini onun kullanımı için daha geniş ve daha açık hale getirirken inledi.

Adamın kuyruğunun boynuna dolandığını hissettiğinde, her yeri titriyor, kalçaları hiçbir şeye karşı işkence edercesine sallanıyordu. "Beni derin derin yut, karıcığım. Boğazının kavrayışını hissetmek istiyorum."

Boynundaki kuyruğu başını aşağı çekerken, parmağı dudaklarını sonuna kadar açık tuttu. Boğazının arkasına ulaşana kadar sikini santim santim ağzına soktu. Onun etrafında inledi, derin bir erkeksi tatmin mırıltısı onun şaftında vızıldadığında gözleri yuvarlandı.

Parmakları kızın yanağında gezindi ve kuyruğu kızın boynundan ayrılmadan önce hafifçe kızın boğazına doğru sallandı ve sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiş gibi titrek bir inilti çıkardı.

Ağzı bir kez daha onun üzerinde çalıştı. Sallanıyor, dudaklarını sıkıyor ve yükselirken sertçe çekiyor, sonra onu derinlemesine emiyordu. Çenesi adamın cüssesi yüzünden ağrıyordu ama bunun adamın zihnine de kendi zihnine olduğu gibi kazınmasını istiyordu. Bu oral seksin anısının geceleri uykuya dalmaya çalışırken onu uyanık tutmasını istiyordu.

Gözlerinin kenarlarında yaşlar yanıyor, seksi zonkluyor, ilgi için ağlıyordu. Sanki onun ihtiyacını hissetmiş gibi, kuyruğunu bacaklarının arasına soktu ve neredeyse bir kancaya asılmış gibi onu yerden kaldırdı.

Boğazı adamın sikiyle doluyken çıkardığı utanç verici sesin önüne geçilemezdi. Adam *yüksek sesle* mırıldanıyordu ve kuyruğundan gelen titreşim kızın teninde vızıldıyordu

Karnının altından klitorisine, am dudaklarının arasına ve kıçının yarığına kadar her yere dokunuyordu.

Birkaç dakika boyunca yapabildiği tek şey, titreşim dalgaları içinden geçerken ağzının derinliklerindeki aletle titremek oldu. Her boğuk nefes verişinde inleyerek ağzını tekrar onun üzerine kaydırdı. Titreşen kuyruğuna bindi, teni kaygandı ve bacaklarının arasından sızan sıcak sıvı uyarılma ile damlıyordu.

Kuyruğunu lezzetli bir orgazmın içine sokarken onu derinlemesine yuttu. Adını söyleyerek onu teşvik etti ve övgüler yağdırdı. Vücudu onun altında gerildi, siki o kadar sertleşene kadar şişti ki kız metal bir direği emiyor gibi oldu.

Kuyruğunun ucu kızın kalçasını morartıcı bir şekilde sardı ve tavana doğru kükredi. Göğsü titredi, vücudu büyük zonklamalarla titreşirken, döl püskürtüleri boğazını kapladı. Kadın yutabildiği kadarını yuttu, kalçaları hâlâ dalgınca adamın kuyruğunun üzerinde sallanıyordu.

Onu kana kana içti, sonra da sanki hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş gibi ona bakarken yalayarak temizledi.

Sophia dizlerinin arasında yerde diz çökmüş halde kaldı, parmakları saçlarını kazıyıp göz kapakları düşene kadar kafa derisine masaj yaparken başı kucağında dinleniyordu. Adamın kuyruğu Sophia'nın bacaklarının arasında kilitli kalmıştı ve Sophia artık kuyruğuna sürtünmese de bu sert baskıda rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Ertesi sabah kendi yatağında uyandı ama oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Tahtının tasarımlarını onaylamak için Bavo ve Lindri ile buluştuğu güne devam ederken, Sikthand'ın kolları ona sarılmış ve kuyruğu bacaklarının arasında sıkıca dururken uyanmadığı için bir üzüntü hissetti.

Bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Klekanyalı çiftler genellikle birlikte uyumazlardı ve Sikthand'ın bu geleneği bozma ihtimalinin diğerlerine göre daha düşük olduğunu biliyordu çünkü adı lazım değil kaltak, birlikte uykuya daldıktan sonra gözlerine o mürekkebi enjekte etmişti.

Sophia yine de onun için özel olduğunu umuyordu. Belki bir gün olasılıklara meydan okuyabilir ve gecenin geç saatlerine kadar onunla kucaklaşmasına izin verdiği kişi olabilirdi.

Yine de, ertesi gece Sikthand onu çalışma odasına götürdüğünde hissetmiş olabileceği tüm korkular buharlaştı.

Olduğu yerde durdu ve masasının üzerinde yükselen mor yapraklı meyve yığınlarına baktı.

Biri tam şu anda odasına girip omurgasına bir bıçak dayasa, Sikthand kendini savunmak için parmağını bile kıpırdatabileceğini sanmıyordu. Sophia'nın çırpınan kalçalarını zapt etmek için on parmağına birden ihtiyacı varken bunu nasıl yapabilirdi ki?

Sophia ile birlikte muhteşem bir rutin geliştirmişlerdi. Sophia ofisine geliyor, adam ona bir hediye veriyor ve Sophia da ona hassas küçük bedenine girerek teşekkür ediyordu. Şu anda yüzünü Sophia'nın kalçalarının arasına sokmuş, diliyle ona normalde Clecanian dişilerine hangi tekniklerin uygulandığını öğretmeye çalışıyor, böylece insan veri tabanı için topladığı bilgilerin doğruluğundan emin olabiliyordu.

Boşalmasını sağlayan sinir demeti bir Clecanian'ınki kadar derinde olmasa da, dilinin kanalının içine derinlemesine itilmesi, orgazmın onu aynı şekilde titretmesine neden oldu. Mırıltısının onu boşaltmayı tehlikeli derecede kolaylaştırdığını fark etmişti.

Normalde mırıltısını bastırmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu bir zayıflık gösterisiydi ve mırıltısını her çıkardığında, onu ne kadar yoğun bir şekilde etkilediğini biliyordu. Ama dilindeki amcığının tadı asla yeterince uzun süre kalmıyordu ve mırıltısının onu ıslak ve istekli tutabileceğini bilmek ihtiyacı olan tek motivasyondu.

Yine de kendini tuttu. Onunla sevişmek için kendine izin vermemişti. Bu, henüz geçmemek için yeterince kontrol sahibi olduğu bir çizgiydi. Yaklaşan evlilikleriyle ilgili bir şey onu tedirgin ediyordu. Onu sık sık karısı olarak düşünmesine rağmen, karısı değildi. Henüz değildi.

Kendini onun içine gömmek, geri dönemeyeceğini bildiği en tatlı unutuş olacaktı. Eğer onu becerirse, ısırırdı ve eğer ısırırsa...

Hayatı değişecekti. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bu onu değiştirecekti. Korku kırılması zor bir şeydi ve pençelerini uzun zaman önce derinlere gömmüştü.

Yumuşak inlemeleri, tünediği masanın üstünden çalışma odasında yankılandı. Adam kadının göbeğini yalarken, mırıldanırken ve titreşen kuyruğunu keşfettiği şekilde meme uçlarının üzerinde gezdirirken kadının vücudu seğirmeye devam etti.

Mırıltısını bu kadar güçlü bir şekilde yüzeye çıkaran şeyin ne olduğunu ona açıklamamıştı. Sikthand onun tahrik olduğunda ortaya çıktığına inanmaya devam etmesine izin vermişti. Bu kısmen doğruydu. Seksini kaplayan sıcaklığın kokusu onu mırıldatıyordu ama en derin mırıltılara güç veren, tüm vücudunda yankılanan düşünceler cinsel değildi.

Sikini avuçladığında değil, avucunu yanağına dayadığında boşaldılar. İleriye doğru çağırmaya ihtiyaç duyduğunda, uykusunda onu kollarında tuttuğunu hayal etti. Günler önce yemek salonunda insanların önünde oturdukları anı düşündü ve elini uzattı, sanki basit bir şeymiş gibi yemek yerken tuttu.

Ya da onun için topladığı geri çekilebilir mızrakla onu eğittiği an. Dirseğini ısırmıştı. Dövüşmeye çalışmıyordu bile - strateji tartışırlarken silahı kavramayı kaybetmiş ve mızrak kolunu sıyırmıştı.

Kesik deriyi incelemek için dehşet dolu bir solukla ona doğru koşmuştu. Gözlerindeki endişeyi ve yüzünü buruşturarak kesiğin üzerine bir bez bastırışını hatırlamak... bu onun mırıltısının canlanmasına neden oldu.

Mırıltısını öne çıkarma biçimleri onu rahatsız ediyordu.

Şimdiye kadar her gece onu sersemletecek kadar tatmin ettiğinden emin olarak seksten kaçmıştı ama onun bu kaçışının farkında olduğunu biliyordu. Şimdi bile, hâlâ masasının üzerinde yayılmışken, onu kendine çekti ve başını döndürecek şekilde öptü. Adamın kalçaları onunkilerin arasına sıkışmıştı ve adam kıpırdamadan dursa da kadın kendini ona doğru sallıyordu.

Havada bir kez daha yükselen uyarılma kokusunu alabiliyordu ve bu sefer onu nasıl doyurmak istediğine karar vermeye çalıştı. Parmaklarıyla mı? Ağız mı? Kuyruk mu?

Kadının sıcaklığı adamın pantolonunun dikişine sızdı. Onun ağzına karşı inledi. Bağcıklarını birkaç kez çekiştirdikten sonra kendini onun muhtaç amcığına bastırabilirdi. Bu ihtimal karşısında kuyruğu titredi.

Odanın içinde bir zil sesi yankılandı; bu, giriş izni olmayan birinin kraliyet kanadının girişinde onunla konuşmak için beklediğini gösteriyordu.

Sikthand geri çekildi ve gözlerini kızın büyümüş gözbebeklerine dikti. Çenesini kavradı ve başparmağını şişmiş alt dudağının üzerinde gezdirdi. Zil tekrar çaldığında homurdandı.

Dudakları seğirdi. "Git." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu, sonra elbisesini aşağı çekti ve elleriyle saçlarını okşadı. Zonklayan sikini yeniden ayarladı ve kapıyı açıp çıkışa doğru ilerlemeden önce derin bir nefes aldı.

***

Sophia, Sikthand'ın masasını eski haline getirmeye çalıştı ama masayı süpürürken birkaç şeyi kırmıştı. Yerdeki en büyük cam parçalarını dikkatlice topladı ve çöpe attı. Alno'dan bu alanı süpürmesi için temizlik görevlilerini çağırmasını istemesi gerekecekti.

Sikthand'ın yatak odasında adım sesleri duyuldu. Döndü ve Difila'yı buldu.

Bakışları Sikthand ile güzel bir zırha bürünmüş olan Difila arasında gidip geldi. Difila'nın mükemmel gümüş burnunun ince kırışıklığı ona bu odanın seks kokması gerektiğini söylediğinde Sophia'nın boynundaki ısı yükseldi.

Sikthand, "Difila ile özel olarak konuşmam gerekiyor," diye açıkladı.

Acı, göğsünde aşırı dolu bir balon gibi şişti. Sikthand toplantılarını asla odasında yapmazdı. Aslında, lonca üyesi olmadıkları sürece kimseyle bire bir görüştüğü de çok nadirdi. Ne

Difila gibi düşük seviyeli bir bulut avcısıyla özel bir konuşmaya ihtiyacı olabilir miydi? "Ne hakkında?"

Sophia gitmeliydi. Sikthand bir kraldı ve istediği toplantıları yapma hakkına sahipti ama bunun ne hakkında olduğunu bilmemek, boğazında asit gibi yükselen irrasyonel bir sahiplenme duygusu yaratmıştı. Kendine kadının Alno ile şaşırtıcı miktarda zaman geçirdiğini hatırlatmaya çalıştı.

Belki de Difila'yla o partide birbirlerini tanıyormuş gibi flört ettikleri için içlerine bir korku sızmıştı. Bulut avcısının gözleri merakla odanın içinde dolaşmadı. Daha önce buraya gelmiş miydi?

"Komutan Roldroth'a rapor vermiyor mu?" Sophia umutsuzca sesini rahat tutmaya çalışarak ekledi.

Difila bu konuşmadan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sessizce bekledi ve kralın Sophia'ya bakışını izledi. Çenesi gerildi, Sophia'nın tam önünde durana kadar yavaşça ona doğru adım attı. Eğer doğum kontrol hapı takılı olmasaydı, regl olmak üzere olduğunu düşünecekti. Başka ne onu sebepsiz yere gözlerinden yaşlar akıtacak kadar mantıksızca duygusal yapabilirdi ki?

Lütfen beni onun önünde azarlama. Lütfen beni gitmeye zorlama.

Yine de kızgın görünmüyordu. Kuyruğunun ucuyla çenesini yukarı kaldırdı ve duygularını kontrol altına almaya çalışan kızın sıkışmış yüz ifadesine baktı. Sanki önemli bir şeye karar veriyormuş gibi gözlerinin arkasında çarklar hareket ediyordu. Sophia'nın onun uzun iç çekişini nasıl çözeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Difila benim casuslarımdan biri. Hayatıma kastedilmesiyle ilgili bir şeyler keşfetti." Tekrar Difila'yla yüzleşmek için döndü ama Sophia'nın yanındaki masasına yaslandı ve onu yanına çekti. Sophia'nın göğsü sıcaklıkla genişledi, sözlerinin anlamını kavramadan önce karnında havai fişekler patladı.

"Haberler mi?" Bakışları, kralın Sophia'nın kalmasına izin vermesini umursamıyormuş gibi görünen Difila'ya kaydı.

Başını salladı. "Çocuğu buldum, çırağı." Sophia nefesini tutmaya çalıştı. Difila'nın bakışları Sophia'nın üzerinde gezinirken Sophia metanetle devam etti. "Xuu katlarındaki çöplükte saklanıyordu, diğerlerinin attığı yiyecek artıklarıyla hayatta kalıyordu." Sophia'nın kadında gördüğü ilk duygu titreşimi yüzünde bir irkilme şeklinde belirdi. "Çok kötü yaralanmış.
Biri onu bıçakla ezmiş, sonra da çöp kanalından aşağı atmış. Neyse ki birkaç gün önce malginash yavrusu yataklarını boşaltmışlar ve yere düştüğünde sadece birkaç kemiği kırılmış. Yaralarını elimden geldiğince sardım, ancak daha fazla sorgulama için hayatta kalması gerekiyorsa onu revire götürmek için izne ihtiyacım var."

"Evet," diye patladı Sophia. "Evet, tabii ki, onu oraya götür." Sikthand onun yanında kaskatı kesilmişti ve Sophia durakladı. "Sorun nedir?"

Difila ve Sikthand birbirlerine bilmiş bakışlar fırlattılar. "Birkaç dakika önce bilincini kaybetti. Onu görünmeden fırlatma rampasına götürmenin bir yolu yok. Xuu seviyeleri düşük şehre yakın."

Sikthand Difila'ya bakarak, "Açık alana çıkmadan onu şehrin ortasındaki dükkânlara kadar götürebilirim," diye ekledi. Onu götürdüğü tünelden başka gizli tünelleri de var mıydı? "Ama ondan sonra, onu kraliyet fırlatma rampasına götürmek için kalabalık caddelerde taşımamız gerekecek. Bu gece geç saatlerde sokaklar boşalana kadar dayanabilir mi?"

"O kadar uzun süre dayanamaz." Difila'nın boğazı düğümlendi.

Anlayış Sophia'nın içine çöktü. Kralın ölmesini isteyen her kimse hâlâ dışarıdaydı. Eğer herhangi biri o çocuğu görür ve hâlâ hayatta olduğunu öğrenirse, onu öldürmeye çalışan kişi işini bitirmek için her şeyi göze alacaktı.

Çocuk daha da fazla tehlikeye girmekle kalmayacak, Sikthand'ı kimin öldürmek istediğini de asla öğrenemeyeceklerdi.

Kral başını salladı. Sesi titreyerek, "Alın onu. Başka seçeneğimiz yok." "Hayır,

bekle." Sophia'nın aklı karıştı.

"Çocuk ölecek," diye karşı çıktı Difila, sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

Sophia kaşlarını çattı. "Bunun farkındayım ama bunu yapmanın akıllıca bir yolu var. Bırak da düşüneyim." Aklında bir plan şekillendi. Difila ve Sikthand arasında bir bakış attı. "Bir insan buralarda sahte kanı nereden bulabilir?"

"Tamam, yine nereye koşmam
gerekiyor?" Sikthand dudaklarını
mühürledi.

Sophia sinirli bir ses çıkardı. "Bunu konuşmuştuk. Ben iyi olacağım. Roldroth'un son iki yüzyıldaki en iyi nişancı olduğunu söylemiştin."

Sanki biri taşaklarına bir çift çit makası tutuyormuş gibi görünen komutana baktı. Sikthand adama ters ters baktı.

Roldroth sıkılmış dişlerinin arasından, "Yeteneklerimi bu şekilde göstermemeyi tercih ederim, efendim," diye homurdandı. "Evet, yaralı ve ölmek üzere olan çocuğu bir tünelde bıraksak iyi olur," dedi Sophia, bir kaşık
Deadpan alaycılığı.

Roldroth nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

Sikthand onu komutandan uzaklaştırdı. Adama öyle bir şiddetle baktı ki, kız sinip kaldı. "Alçakgönüllü olma. Böbürlenme. Bunu yapabilir misin?"

Roldroth'un çenesi dişlerini birbirine geçirirken hareket etti. Bakışları önce Sophia'ya, sonra da bir kez daha kalabalık meydana kaydı. Şehrin ortasındaki meydanın yukarısında bir bölmeye tıkılmışlardı.

Sophia buranın sadece aşırı süslü bir duvar parçası olduğunu düşünmüştü ama meğer başka bir gizli saklanma yeriymiş. Noktalı metal kafes işçiliği Roldroth'a arbalet tarzı garip silahından bir ok atması için yeterli alan sağladı. "Eğer hareket etmezse... edebilirim. Ama işler ters giderse bundan sorumlu tutulmayacağımın teyidini istiyorum," diye aceleyle ekledi.

"Yapmayacaksın," diye kabul etti Sophia.

"Eğer bir şeyler ters gider ve o yaralanırsa, ben-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Sikthand'ın önüne geçti ve ona ters ters baktı. Sonra onun kıpırdamayan kaşları karşısında dilini şaklattı ve Roldroth'a döndü. "Eğer kıpırdamazsam ve sen de düşündüğün kadar iyi bir nişancı olmadığın için beni öldürürsen, Sikthand'a seni fırlatma rampasının dışına itme izni veriyorum. Adil mi?"

İki adam da birbirlerine homurdandı ve Sophia Sikthand'ı aşağıdaki meydanı taraması için geri çekti. "Yine nereye gideceğim? Oraya mı?" Keskin bir köşede kaybolan bir ara sokağı işaret etti.

"Evet," diye mutsuzca homurdandı. "Alno ve Difila çocuğu giydirdiler bile."

"Tamam o zaman, hepimiz iyiyiz. Hadi gidelim."

Sikthand onu geri çekemeden, fısıltıyla "İyi nişan al" diyerek gizlendikleri yerden çıktı ve inleyen Roldroth'a doğru koşmaya başladı.

Sophia zırhının içinde normalden biraz daha yüksek sesle tıngırdayarak akşam alışverişi yapanların dikkatini çekti. Miğferini kolunun altına sıkıştırdı ve cesaret için sıkıca kavradı. Ara sokağın yakınındaki alana ulaştıklarında Difila ve Alno'nun yakınlarda oynaştıklarını gördüler.

Yoldan geçenlere sırıtıyor, kral tarafından şehrin ortasında gezdirilirken çok eğleniyormuş gibi davranıyordu.

"Neden bana ateş edilemediğini anlamıyorum."

Sophia Sikthand'a baktı ve kaşlarını çattı. Tam olmaması gereken yerde duruyor, Roldroth'un görüş alanını kapatıyordu.

"Çünkü sen on altı yaşında bir çocuğun boyunda değilsin. Şimdi çekil." O yapmadı ve Sophia içini çekti. "İyi olacağım, söz veriyorum. Yaralı numarası yapmakta iyiyimdir. Gittiğim neredeyse her LARP etkinliğinde öldürüldüm ve her seferinde iyi görünmesini sağladım." Yumruğunu umbercree festivali kostümlerinden arta kalan kan topaklarının etrafında kapalı tuttu, kalın eldivenlerinden çok fazla hissedemediği için hala orada olduklarını umuyordu. "Ayrıca, Roldroth sadece vurulduğuma inandıracak kadar yakından ateş edecek. Büyütülecek bir şey değil."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

Sophia iki kez baktı ve adamın gözlerindeki derin paniği fark etti. İkisinin de bu kadar çok zırh giymemiş olmalarını dileyerek onun eline uzandı. "Dışarıda seni öldürmek isteyen birinin olması hoşuma gitmiyor. O çocuğun hayatta kalmasını sadece doğru olan bu olduğu için değil, aynı zamanda seni elektrikle çarptırmaya çalıştığını söylediği kişiyi öldürmek istediğim için de istiyorum. Tamam mı?"

Sikthand, sanki şiddetli rüzgârda sürükleniyormuşçasına onun yanına doğru ilerledi. Vücudunu kararlaştırılan yöne doğrulttu, bir Flesh Forge penceresinden bakıyormuş gibi yaptı ve sinyali vermek için cesaretini topladı.

Khes pencerede belirdi ve onu gördü. Yüz ifadesi her zamanki gibi huysuzdu ama bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibi gözleri her zamankinden daha da kısılmıştı. Bu, Roldroth'a işaret vermek için mükemmel bir bahaneydi.

Eldiveninin altındaki parmakları titreyerek elini Khes'e doğru kaldırdı ve el salladı.

Kıpırdama. Kıpırdama. Kıpırdamadan dur.

Kulağının dibinden vızıldayarak geçen sürgünün sesini duydu ve kalbi tekledi. Neredeyse vuruluyordu. Bu gerçek bir oktu. Birkaç santim sağa ve...

O anki şokun etkisi geçti ve yere yığıldı, avucunu şakağına vurdu ve şiddetle feryat etti.

Yakınlarda bir çığlık duyuldu ve Sikthand'ın böğürerek onu ayağa kaldırdığını hissetti. Planladıkları gibi, Sikthand onu teatral bir şekilde sürüklemeye başladı ve herkesin kafatasından yüzüne sızan kanı iyice görmesini sağladı. Sikthand onu güvenli bir sokağa çekerken neredeyse bayılacakmış gibi bir gösteri yaptı ve korumalarına tetikçiyi bulana kadar girişi kapatmalarını emretti.

Alno ve Difila hemen harekete geçti. Difila askerlerle birlikte sokağı kapatmaya yardım ederken

gizlice

Sophia'yı kontrol etmeye gitmediklerinden emin olan Alno, meydanda koşarak hayali suikastçıyı aradı.

Sikthand zırhlı, pis bir çocuğun yığılıp kaldığı gizli geçidi açarken Sophia ara sokağın duvarına yaslandı. Çocuğun benekli çelik mavisi tenini görünce midesi bulandı. On altı yaşından çok daha genç görünüyordu.

Baş dönmesi görüşünü bozdu. Hiç yaralanmamış olmasına rağmen, başının yanından hızla geçen ölümcül bir mermi onu kabul etmek istediğinden daha fazla etkilemişti. Adrenalini yükselmiş, sahte kan gözüne damlayarak vücudunu daha da karıştırmıştı.

Derin nefes aldı ve bayılmamak için kendini zor tuttu. Eğer bayılırsa, Sikthand asla olması gerektiği gibi kollarında çırağıyla kaçamayacaktı.

"Yaşıyor mu?" Sesi adrenalinin etkisiyle öfkeyle titriyordu. Sol gözündeki sahte kanı silmeye çalışırken elleri titredi ama sadece kendini çizmeyi ve kanı metal eldivenlerine bulaştırmayı başardı.

Sikthand'ın gözleri genişti ve öfkeye benzer bir şeyle doluydu. "Bu çok yakındı." "Ben iyiyim, söz veriyorum. Tek bir çizik bile yok. Sadece bir ton sahte kan. Kötü görünmesini sağlamak zorundaydık,

değil mi?" Bakışları tekrar çırağa kaydı ve burnuna kötü bir koku geldi. Adam zaten ölüm gibi kokuyordu. "Ona yardım etmelisin."

Sikthand burnundan nefes aldı, çenesindeki kaslar şişti ve çocuğun nabzını kontrol etti. "Yaşıyor," diye homurdandı, sanki bundan daha fazla kelimeye erişemiyormuş gibi. Miğferini onun gevşek parmaklarından kaptı ve çocuğun kafasına geçirdi, sonra da onu geçitten dışarı çekti.

Sophia onun yerine tökezleyerek içeri girdi. Duvara yığıldığında Sikthand onun hizasına kadar çömeldi ve baş dönmesini zırhına takılıp düşmüş gibi gösterdi. "Git, git. Ortalık sakinleşir sakinleşmez dışarı çıkacağım. Sikthand..." Onun elini tuttu. "Onunla kal ve güvende olduğundan emin ol. Sen dönene kadar odamda olacağıma söz veriyorum."

Meydandan gelen böğürtüler kulaklarına çarptı ve göğsü daraldı. Bu Khes'in sesiydi ve sesi öfkeli geliyordu. "Gözden uzak dur. Ne muhafızların ne de miğferin olacak. Alno'yu bekle-"

"Planı ben *yaptım*. Planı *biliyorum*." Sophia başını salladı ve herhangi bir izleyici Difila'nın barikatını aşmadan önce geçit kapısını çekiştirerek kapattı.

Kapı kapanmadan önce Sikthand'ın bakışlarıyla bir kez daha karşılaştı ve gözlerini kırpıştırarak kan damlalarının görüşüne girmesine engel oldu.

Gözlerinin kenarları siyah mıydı?

Bölüm 34

Sikthand Vrulatica'ya geri döndüğünde Alno ve Difila iniş pistinin bir köşesinde uyuyorlardı.

Ahea'nın yere inerken pençelerinin çıkardığı tıkırtıyla uyandılar. İkisi de ayağa fırladı, kaşlarını kaldırmış yüz ifadeleri milyonlarca soru sorarken ağızları kapalıydı.

"O yaşıyor. Güvenli bir yerde," diye açıkladı Sikthand telaşla. "O nerede?"

"Odasında. O iyi," diye mırıldandı Alno, sesi uykudan hâlâ kısıktı.

Başını salladı, Ahea'yı minnetle birkaç kez tırmaladıktan sonra dizginlerini Difila'ya verdi. "Ona göz kulak ol." Sikthand başka bir şey söylemeden körfezden çıktı.

Saatler geçmişti. Saatler ve saatler boyunca Sophia'nın solgun, kanlı yüzünden başka hiçbir şey aklına gelmemişti. Onu görmeye, vücudunu ellerinin altında hissetmeye ihtiyacı vardı. Yaralanmamıştı, bu sahteydi ama Roldroth'un okunun Sophia'nın yüzüne birkaç santim kala süzülüşünü izlediğinden beri hızla çarpan kalbini sakinleştirememişti.

Kendine şöyle bir bakınca pislik içindeki zırhını gördü ve önce odasına gidebilmek için topuklarının üzerinde döndü.

Çırak hayatta kalmıştı ama zar zor. Sikthand, Vezel'in iyileştirme tüpüne yerleştirilmeden önce zırhı çıkarmasına yardım etmek zorunda kalmıştı ve çocuğun karnındaki enfeksiyonlu yaradan yayılan pis koku iki erkeği de neredeyse dizlerinin üzerine çökertmişti.

Sophia'nın çocuğu gizlice şehirden çıkarma planı aşırı dramatik, tehlikeli ve biraz da aptalcaydı ama işe yaramıştı.

Vrulatica müstakbel kraliçenin suikast girişimiyle ilgili haberlerle çalkalanıyordu. Kimse Sikthand'ın kuleden geçirip revire uçurduğu kişinin o olup olmadığını sorgulamadı. Planladığı gibi, Vezel ne zaman bir kraliyet ziyaretçisi gelse yaptığı gibi revirin bir katını bile temizlemişti. Sikthand miğferini çıkarıp ölmek üzere olan genç bir erkeği gösterdiğinde erkek çok şaşırmıştı.

Çırak güvendeydi, gizli bir yerde saklanıyordu. Vezel gizlilik yemini etmişti ve çocuk hâlâ konuşamayacak kadar korkmuş olsa da Sikthand, ona bu iğrenç şeyleri yapan kişinin adını zamanla söyleyebileceğinden emindi. Sophia'nın kıvrak zekâsı sayesinde masum bir Vrulan'ı güvende tutmuştu.

Vezel'e ve çocuğu korumakla görevli tek nöbetçiye savurduğu tehditler çok sertti ama Sikthand onlardan pişmanlık duymuyordu. Saatler boyunca içi yavaşça ikiye bölünüyormuş gibi hissetmişti.

Tek yapmak istediği Vrulatica'ya dönmek ve Sophia'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle teyit etmekti. Onu geçitte bıraktığında titriyordu. Titrekti ama gayet sağlıklıydı. Yine de kafasına bir ok isabet etmesi, Sophia'dan acı bir korkunun yayılmasına neden olmuştu.

Zırhını odanın köşesindeki bir yığının içine attı, yıkandı ve sonra aynasının önünde durdu.

Her şeyden çok ona gitmek ve onu göğsüne çekmek istiyordu ama onun nasıl davranacağını biliyordu. Endişelerini elinin tersiyle itecekti. Her şey yolundaymış gibi davranacaktı.

Gerçekten nasıl hissediyordu?

Sikthand gizli geçide adım attı ve aynanın arkasına gizlendi. Gözleri sanki nereye bakacaklarını zaten biliyorlarmış gibi onu anında buldu. Kadın rahat bir sandalyeye oturmuştu ve birisinin onun için ateş yaktığını görmek onu memnun etmişti.

Kasları teker teker gevşerken, bakışlarının onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. Başından aşağı artık kan sızmıyordu. Cildine renk geri dönmüştü. Temiz, sağlıklı ve güvendeydi.

Onu izlerken kendini rahat bıraktı. Bir posta kutusunu kaldırmış, bir mektubu okuyabilmek için uzatmıştı. Önceleri ne postaladığını ve ne aldığını takip etmişti ama yazışmaları seyrek ve masumdu. Şimdi okuduğu da muhtemelen aynı şey olacaktı ama kâğıda bakışı, sanki daha önce okumuş ve kelimelere hayranmış gibi bakışı omuzlarında gerginlik yaratmıştı. Ne yazıyordu acaba?

Kuyruğu endişeyle sallandı ve arkasındaki sandalyeye çarptı. Yarım saniye boyunca zeminde sürtündü. Bu ses onu hafifçe etkilemiş olmalıydı ama irkildi ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Gözleri kapıya kaydı ve mesajı kalçasıyla sandalyenin arasına sıkıştırıp saklayarak nefesini tuttu ve kapıdan birinin gelmesini bekledi. Sikthand hareket etmesini engellemek için kuyruğunu yukarı kaldırdı ve boğazında oluşan gerginliği bastırmak için yutkundu.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından kaşları çatıldı ve sesin dışarıdaki koridordan gelmediğini yeni fark etmiş gibi odaya göz gezdirdi. Mektubu saklandığı yerden çıkarıp tekrar yuvarladı ve yatak takımlarının arkasındaki alçak bir çekmeceye tıktı.

Kadın odasında hareket ederken gözleri çekmeceye sabitlendi. Kendisine bunun bir şey olmadığını söylemek istedi. Özel bir mesaja karşı koruyucu olmak hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kalbi, bir dolu parçasının çarptığı cam gibi parçalanmanın eşiğindeydi. Çatlaklar henüz oluşmamıştı ama bütünlüğü tehlikeye girmişti.

Fırsatını bulur bulmaz mektubu okuyacak ve Tremantian insanlarından birinden gelen basit bir mesaj olduğunu anladığında kendine iyi bir tokat atacaktı.

Hepsi bu kadar olacak.

***

Kapısı alçak sesle çalındı ve Sophia hemen cevap vermek için fırladı.

Sikthand'ı kendisini beklerken bulduğunda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yüz ifadesini inceledi, ağzının etrafındaki gerginliğe ve gergin olduğunda kapüşonunun daha keskin bir üçgene dönüşmesine dikkat etti. Midesi bulandı.

Bir elini kalbine bastırdı. "O öldü."

Sikthand başını salladı ve içeri girdi. "Hayatta, iyi ve açlıktan ölmek üzere olan bir Malginash'tan daha fazla yemek yiyor."

Sophia rahatlayarak haykırdı. "Oh, Tanrı'ya şükür. O kadar üzgün görünüyordun ki... Sana bir şey söyledi mi?"

"Henüz değil. Güvende olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı var. Şu anda konuşamayacak kadar korkuyor." Sikthand mor yapraklı meyvelerle dolu devasa bir fıçıya doğru adım attı.

"Ah evet." Sophia varilin yanına koştu ve sırıttı. "Bu da işe yaradı. Bu konuda gerçekten gergindim. Sanki bir sitcom'dan fırlamış gibiydi. Sokaklar temizlendikten ve Alno beni ara sokaktan çıkardıktan sonra kendimi varilin içine soktum ve o da beni meyvelerle kapladı. Kapıdaki muhafızların bunu didik didik edeceğinden emindim. Demek istediğim, çok saçma bir şekilde büyük, ama sadece içeri baktılar ve meyvenin üst katmanını biraz hareket ettirdiler ve sonra geçmesine izin verdiler." Sophia daha da yaklaşarak gözlerinin kenarından ona nazlı bir bakış attı. Hâlâ sert görünüyordu. "Daha birkaç hafta önce *iki* fıçı dolusu istemiş olman işe yaradı. Alno askerlerin bu meyveye ne kadar takıntılı olduğumla ilgili bazı yorumlar yaptığını söyledi. Daha fazla insan dişi ziyarete gelirse diye stok yapmaya başlamaları gerektiği konusunda şakalaşmışlar."

"Belki Ezros meyveye senin adını verir."

Sophia'nın kaşları çatıldı. "Evet, belki." Sikthand sesini hafifletmeye çalışmıştı ama Sophia zorlandığını fark etmişti. Ses tonu kibar bir havadan sudan konuşmaya fazlasıyla benziyordu. Sırada hava durumundan falan mı bahsetmeliydi? "Her şey yolunda mı?"

Ağzı gerildi, çenesi çalıştı. "Uzun bir gün oldu. Sinirlerim yıprandı." Parmaklarını kaldırdı ve kafa derisinde sahte kanın olduğu bölgeyi taradı. "Sadece uyumadan önce seni kontrol etmek istedim."

Hayal kırıklığı boğazında düğümlendi. Sophia onu silkeleyip attı. *Yorgun, o yüzden uyuyacak. Fazla analiz etmeyi bırak.*

Yine de Sophia gecenin geç saatlerine kadar onun donuk yüz ifadesini incelemekten kendini alamadı.

Kızgın, şüpheci ya da soğuk bile değildi. Neredeyse üzgündü. Ama bunun ne anlamı vardı ki?

Bir çocuğun hayatını kurtarmadan önce bile -kendisinin de söylediği gibi, inanılmaz bir performansla- iyi bir gün geçirmişlerdi. Sonunda hoşuna giden adayların sayısını azaltmaya başlamıştı, oğlan kalçalarının arasına yüzüstü dalarak Kekanyalı kadınların ne kadar derinden yalanmaya ihtiyaç duyduklarını göstermişti ve hatta birkaç kez onu dalgın dalgın gülümserken yakalamıştı.

Revirde ne olmuştu?

Bölüm 35

Saatler hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Sikthand'ın gözleri yanıyordu. İçinde uykusuzluktan kaynaklanan o boşluk hissi vardı ve içindeki her kas huzursuzdu. İki gece önce Sophia'yı mektubu okurken gördüğünden beri aklından milyonlarca olasılık geçmişti.

Önceki günü Lonca ile toplantılar düzenleyerek ve Sophia'nın suikast girişimi hakkında yalan söyleyerek geçirmişti. Lonca, suçlunun yakalanacağına dair onu temin etmek için çırpınmıştı. Mektupla ilgili düşünceli halinin yüz ifadesine yansımasına izin vermiş ve sessiz kalmıştı. Herkes onun sessizliğini intikam hırsına bağlıyordu ve bu da onun işine geliyordu. En azından her şey normalmiş gibi davranmaya konsantre olması gerekmiyordu.

Sophia kraliyet kanadında kilitli kalmıştı, bu da zihninin dolup taşmasına yardımcı olmuştu. Onunla karşılaşma konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Alno aracılığıyla gece dışarıda kalması gerektiğini ve buluşmalarını kaçıracağını bildirmişti.

Bu bir yalandı.

Geçitlerden geçerek odasına dönmüş ve sessizce içeri girmiş, sonra da buraya, aynanın önüne gelmişti.

Mektupta ne olduğunu görene kadar mesafesini korumak istedi. Sonuçta bir şey çıkmazsa ona karşı tuhaf davranmanın anlamı yoktu.

Artık sabah olmuştu ve bulut kovalayıcılarının eğitim sahasını gezmek üzere yola çıkmaya neredeyse hazırdı. İnsanlara turlarına her zamanki gibi devam edeceğini duyurmuşlardı ve bunun Vrulanlar'ın gözünde biraz saygı uyandırmak gibi beklenmedik bir faydası olmuştu. Onların bakış açısına göre, müstakbel kraliçeleri vurulmuş ve neredeyse öldürülüyordu ama yine de başını dik tutuyor ve yoluna devam ediyordu.

Sonunda Sophia seke seke odasından çıktı. Sikthand zırhının metal şıngırtısını duymayana kadar yerinde kaldı, sonra odasına girip çekmecesinden mesaj kutusunu aldı.

Kızın kodunu yazdı; kız bir kod belirler belirlemez bunu bildiğinden emin olmuştu.

Teneke kutu pat diye açıldı. Sikthand bir elini parşömenin her iki kenarına koymuştu ama ellerini parşömeni açmaya zorlayamıyordu. Bir günden uzun süredir bunu okumaktan başka bir şey istemiyordu ama şimdi endişelenmeye başlamıştı.

Muhtemelen bir şey yoktur, diye düşündü parşömeni açmadan önce. Yabancı bir yazı gözleriyle buluştuğunda aklı kısa devre yaptı. Bu hangi dildi?

Göğsünde paranoya oluşmaya başlayınca hızla odasına döndü, bir çeviri okuma camı aldı ve aceleyle geri döndü. Karanlık düşünceler zihnine süzülmeye devam ediyordu ve onları mantıklı bir ağın altında tutmak için mücadele etti. Mesajın yabancı bir dilde yazılmış olması kasıtlı olarak şifrelendiği anlamına gelmiyordu.

Fury, bardağı kelimelerin üzerinde gezdirirken ve onların tanıdık Clecanian diline çevrilmesini izlerken kasları giderek daha da sertleşti. Heleax ne yapmıştı?

Bu kral *gelinimi çalabileceğini mi sanıyor?* Sikthand bu hakaret için onun boğazını parçalardı. Ve bu sinsi teklifi Sophia'ya taşıdığı için Heleax'ınkini de koparırdı.

Sikthand'ın öfkesi yağda söndürülmüş metal gibi sertleşti. Bu mektup eskiydi, teslim tarihi çoktan geçmişti.

Ve Sophia onu *saklamıştı.*

Bu teklifi düşünüyor muydu? Mesajı neden yatak takımının arkasına saklamıştı? Mesajı okurken birinin içeri girmesi onu neden bu kadar germişti? Neden tekrar okuyordu ki?

Kalbi boğazında düğümlendi. *Roborh* Kralı Cueyar.

Adam onu arşivlerde aradığında Roborh hakkında bir şeyler okuyordu. O zaman bile teklifini düşünmüş müydü? Sikthand düşündüyse onu suçlayamazdı. O sırada Roborh suikasttan kıl payı kurtulmuştu ve muhtemelen kendisinden şüpheleneceğinden endişe etmişti - ki bu haklıydı, çünkü gerçekten de ondan şüphelenmişti.

Ama şimdi? Bütün gece konuştuktan ve dokunduktan sonra mı? Hâlâ bunu düşünüyor muydu?

Karar vermeniz için size Liderler Zirvesi'nden önceki haftaya kadar süre tanıyacağını ve ardından başka bir yerde bir insan bulmaya çalışacağını söylüyor.

Sikthand parşömeni yuvarladı ve yanlışlıkla avucunun içinde ezmeden önce çekmecesine yerleştirdi.

Liderler Zirvesi'nden önceki hafta sekiz gün içindeydi.

Sikthand koridorlarda sinsice ilerledi. Ne düşüneceğini ya da nasıl hissedeceğini bilmiyordu. O hiçbir şey yapmamıştı ama yine de ihanetin tanıdık tadı boğazında acıydı.

Etrafındaki dünya bulanıktı, zihni mantıklı ve mantıksız düşüncelerden oluşan bir karmaşaydı. Kanatlarına en yakın haberci istasyonuna ulaştı ve sorumlu erkeği görene kadar aradı. Bekleyen mesaj kutularını ayıklamaya odaklanmış olan erkek, onun yaklaştığını duymadı. Sikthand'ın masanın üzerine düşen gölgesini görünce sıçradı ve dönerken irkilerek bir böğürtü çıkardı.

"Efendim," diye nefes aldı, kendini toparlamaya çalışırken bakışları etrafta geziniyordu. "Ben-"

"İnsana gönderilen veya insandan gelen tüm mesajları hâlâ bana bildirdiğinizi teyit etmek istedim." Sikthand Roborh'tan gelen mesajın kendisine bildirilip bildirilmediğini hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Bunun tam olarak ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Sikthand onun yazışmalarını okumaya özen göstermeyi bırakmıştı.

Bu kelime ailesinde utanç verici bir şey olmasına rağmen, ona *güvenmeye* başlamıştı ve mektuplarını okumak giderek daha fazla ihanet gibi hissettiriyordu. Bu son derece ikiyüzlü bir duyguydu.

Onu şato boyunca takip etmek ve odasında izlemek konusunda hiçbir çekincesi olmadığını düşünürsek.

Erkek hemen başını salladı. Taktığı metal başlık bu hareketle birlikte sallandı. "Evet, efendim. Bir bildirim gönderiyordum, ardından talimat verdiğiniz gibi postayı teslim etmeden önce bir gün bekletiyordum."

"Roborh'dan bir teslimat geldiğinde bir mesaj mı gönderdin?" diye hırladı.

Erkeğin koyu bronz kapüşonu soldu. Bir yığın boş teneke kutunun altına gizlenmiş küçük bir kitaba doğru ilerledi ve göz gezdirdi. Gözleri bir kayıtta yavaşladı. "Evet. Haber gönderdim..." Erkek yutkundu. Kukuletası artık neredeyse altın rengindeydi ve rengi akmaya devam ediyordu. "Efendim, ben... O gün..."

Sikthand kekelemeye devam ettikçe öfkesi artıyordu. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"O gün çok meşguldük ve mesajı bir kenara bıraktım ama..." Dudaklarını yaladı. "Şimdi anlıyorum ki... hayatına kastedilmesinden sonra iyileşmeye çalışıyormuşsun. Bunun üzerinde daha fazla düşünmediğim için çok üzgünüm. Zaman geçti ve bana postayı tutmaya devam etmem için bir emir verilmemişti, bu yüzden..."

Sikthand ters ters baktı, elleri yumruk haline gelirken metal eldivenleri sıyrıldı. Bastırılmış saldırganlığının bir kısmını erkeğin üzerine boşaltmak istedi ama kendini tuttu. "Eğer böyle bir durumda aklını kullanacağına güvenemiyorsam, belki de yeni birini işe almam gerekiyordur."

Erkek sözsüz bir şekilde başını sallıyordu.

Sikthand tehlikeli bir tıslamayla devam etti, "Eğer insan *herhangi bir* posta gönderirse, ben görene kadar elinizde tutacaksınız. Anlıyor musunuz? Bu on gün de sürse, bir yıl da sürse, öyle olsun."

"Evet," diye ciyakladı.

Sikthand dönmek için hamle yaptı ama bir başka ciyaklama onu duraklattı. Bakışları tekrar neredeyse titreyen erkeğin üzerinde toplandı. "Başka bir şey mi var?"

"Sadece... Kraliçe haftalar önce Roborh'a bir mektup gönderdi. Ben de haber gönderdim. Bekleme emri almadım, bu yüzden..."

Sikthand'ın midesi dibe vurdu.

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, nefesini ciğerlerinde yeniden dolaşmaya zorlamaya çalışıyordu. Çok öfkeliydi. Kral Cueyar'a, Heleax'a, haberciye ve Sophia'ya.

Ama en çok da kendisi hayal kırıklığına uğramıştı. Sophia'yla tanışır tanışmaz onun kendisi için tehlikeli olduğunu anlamıştı. Bu durumla ilgili hiçbir şey enayi yumruğu gibi hissettirmemeliydi.

Onunla bir şeyler inşa ettiğine inanarak kendini kandırmıştı. Hiçbir şey uzun sürmese bile, uzun sürecek bir şey. Hiçbir şey iyi değildi zaten.

Kimsenin izlemediğinden emin olana kadar gözden kayboldu, sonra da bir geçitte gözden kayboldu. Burası karanlıktı. Ve sessizdi. Zihni cesaretlendirici sözler fısıldadı, ama içi boş, boş hissettiler.

Sormak dışında ne söylediğini bilmenin bir yolu yoktu. Ama eğer sorarsa, onun

güvenini ihlal etti ve mektuplarını okudu. Kralı reddetmiş olsa bile, bunu duyduktan sonra fikrini değiştirebilirdi. Kralın mahremiyetini ihlal etmesinin son darbe olduğuna karar verebilir ve kralın teklifini kabul eden bir mektup daha gönderebilirdi.

Ya çoktan kabul etmişse? Öyleyse neyi bekliyordu? Vrulatica'da kalmaya devam etmesi onu reddettiğinin kanıtı değil miydi?

Tabii...

Ya oylamadan sonra gitmeyi planladıysa? Ya sadece onun kendi seçimine oy vermesini sağlamak için kaldıysa ve sonra bir gece ortadan kaybolmayı planladıysa? Çiçeklerin topraktan sıkça filizlendiği ve bulutların kabarık ve beyaz olduğu Roborh'ta yaşamak için mi?

Hayır. Sophia bunu yapmazdı. Bu sözlere içtenlikle inanmaya çalışırken göğsü ağrıyordu.

İlişkileri zor başlamıştı ama köşeyi dönmüşlerdi. Onu aradı, gülümsemesini sağlamaya çalıştı. Onu ağzına almış ve dudaklarını öpmesine izin vermişti. Onunla vakit geçirmekten *hoşlanıyormuş gibi,* kendisine zaman ayırmadığında üzgün davranıyordu.

Bu sahte olamaz. Hepsi değil.

Gitmeyecekti. Bu paranoya sadece eski yaraların düşüncelerini kötü huylu hale getirmesinden kaynaklanıyordu.

Sikthand ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kanatlarına doğru ilerledi.

Ona araştırmasını, casusluk yapmasını ve şüphelenmesini söyleyen alaycı fısıltıları gömmeyi aklına koydu. Bunlar ona daha önce de gafil avlandığını hatırlatıyordu. Şimdi de yanılıyor olabilirdi. Tıpkı Japeshi konusunda yanıldığı gibi.

Anıları geri bastırdı. Bir gün önce mutluydu. Mutluydu. Geçmişinin, sefil hayatındaki tek iyi şeyi lekelemesine izin veremezdi.

Sophia kalacaktı. Liderler Zirvesi'ne gidecek ve iki hafta içinde oylarını sunacaktı. Sonra geri dönecek, Sophia onunla mutlu bir şekilde evlenecek, sonunda onun vücudunu dişleri ve kıllarıyla tamamen ele geçirmesine izin verecek ve onun sevgisini kazanacaktı.

Saatler sonra Sophia ile çalışma odasında otururken, mektubu aklından çıkarmak için gösterdiği tüm çabaların boşa gittiğini biliyordu.

Onsuz ne yapardı? Bir enfeksiyon gibi, zayıflık onun haberi olmadan kalbine sızmış ve sessizce yayılmıştı. Ona bağımlıydı. Onun kokusuna, varlığına ve tadına. Ona ihanet ederse ne olacağını gerçekten bilmiyordu. Korkunç bir belirsizlikle, zihninin kırılıp kırılmayacağını merak ediyordu.

Okuduğu dosyadaki bir şeye burnunu kıvırdı ve ona baktı.

Eğer onu terk etmeyi planlıyorsa, orada nasıl bu kadar rahat oturabiliyordu? Ya kralı geri çevirmişti ya da Sikthand kalbi olmayan biri tarafından kandırılmıştı. İyi bir oyuncu olduğunu söylemişti ama ne kadar iyiydi?

"Sikthand." Görüşünü tekrar odak noktasına getirdi ve onun kendisini örülmüş kaşlarıyla izlediğini gördü. "Sen iyi misin? Sanki sorumu duymamış gibisin."

Ona bir şey mi sormuştu? "Soru neydi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak dosyayı bir kenara bıraktı ve ona doğru ilerledi.

Kız kucağına doğru alçalırken vücudu şiddetle gerildi. Bunu birkaç kez yapmıştı ve adam buna bayılıyordu. Genellikle burada otururken onu öperdi.

Ama göğsündeki mırıltı yükselmedi.

Ellerini onun boynuna doladı. İçinden yoğun bir sahiplenme dalgası geçti ve neredeyse onu itiyordu. Tek yapmak istediği elbisesini pençelemek, boynunu ağzına bastırmak ve dişlerini hiçbir şifacının izlerini silemeyeceği kadar derine gömmekti.

Dizginlemek istediği titrek elleriyle onu ayağa kalkması için yönlendirdi. Kızın gözlerindeki incinmişlik ve şaşkınlık ifadesi onu haşladı ama eski yaraları kontrolünü tehdit ediyordu. "Zirve için seçiminizi tartışabilmemiz için şu son birkaç adayı da halletmemiz gerekiyor. Fazla zamanımız kalmadı." Zayıf mazeretine inanmasını umarak gülümsemeye zorladı.

Dudakları büzüldü ve onu şüpheyle inceledi, açıkça tek bir kelimesine bile inanmıyordu. "Pekâlâ," dedi, görünüşe göre şimdilik onu zorlamamaya karar vermişti.

Tekrar oturdular ve Sikthand'ın kuyruğu yerde sallandı. Kaşlarını çatarak hareketi izledi, sonra dosyasına baktı.

Eğer gitmeyi planlasaydı, ona söylerdi.

Aptal. Hayır, söylemezdi. Onun bu haberi nasıl karşılayacağına dair en ufak bir fikri bile olsaydı, ona söylemeden önce kendini bir malginash ile uçurmaya çalışırdı.

Ama giderek yakınlaşıyorduk... diye düşündü. Roborh ve oylama ona ihanet etmesi için yeterli sebep değildi.

Hangi güçlü Clecanian'ın kendi türünün yaşamına yön vereceğine sadece oylama karar verecek.

Zihninde tıslayan sesten nefret ediyordu ve ona şüpheyle yaklaşmak yerine en kötüsüne inanmanın kendisi için bu kadar kolay olmasından nefret ediyordu.

"Ya istediğin kişiye oy vermezsem?" Sophia başını

kaldırdı. "Ne?"

"Diyelim ki tüm adayları gözden geçirdik ve ben sizin seçtiğiniz kişiyle aynı fikirde değilim, bu yüzden başka birine oy veriyorum. Sen ne yapardın?"

Çenesi düştü ve gözlerinin arkasında ateş yandı. "Bir anlaşma yapmıştık, Sikthand! Sen olmadığını mı söylüyorsun-"

"Varsayımsal olarak," diye araya girdi. "Eğer ben senin seçimine oy vermezsem, sen ne yapardın?"

Çenesi kapandı ve bir an için ona ters ters baktı. "Varsayımsal *olarak*" -kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi- "gerçekten çok sinirlenirdim. Ve *varsayımsal olarak* bana antrenman yapmam için verdiğin o parlak, geri çekilebilir mızrağı alır ve *varsayımsal olarak* kıçına sokardım." Bir hışımla koltuğuna geri yaslandı ve önündeki sayfaları çevirdi.

"O sopayı kıçıma sokabileceğini mi sanıyorsun, küçük insan?" Yardım edemedi ama sıcaklığın acısının bir kısmını kovmasına izin verdi ve onun saçma ifadesine sırıttı.

Adamın kaşlarını kaldırması üzerine omuz silkti.

"Varsayımsal *olarak.*" "Peki ya gerçekte?"

Sophia oflayıp pufladı ve kucağındaki kâğıtları düzleştirdi. "Sana neler oluyor böyle? Cidden anlaşmamızdan caymayı mı düşünüyorsun?"

Sikthand hiçbir şey söylemedi. Bu tamamen haddini aşmaktı ama ona bunun bir önemi olmadığını söylemesini istiyordu. Ne olursa olsun onunla evleneceğini.

Adam sadece bakıp bir cevap beklediğinde, başını salladı ve tavana baktı. Düşünürken gözleri yukarıdaki ışıkları taradı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Gerçekten üzülürdüm. Emin olduğum tek şey bu."

"Yine de benimle evlenir misin?" diye sordu, içinde kabaran duygu hırıltı olarak dışarı çıktı, ancak kızgın hissetmiyordu.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Başını ona doğru eğdi ve sorusunu ciddiyetle değerlendirdi. "Buna cevap verebileceğimi sanmıyorum. İçgüdülerim, çok çok iyi bir nedeniniz olmadığı sürece hayır diyor. Güvenimi sarsmış olursun. Bunu yapan biriyle neden evleneyim ki?"

Sikthand'ın içi parçalanıyordu. Haksız değildi. Sophia kendine saygı duyuyordu. Neden sözünü tutmayan biriyle evlensin ki?

"Ama bu o kadar basit değil, değil mi?" İç çekti. "Seninle evlenip kraliçe olursam yine de halkıma yardım edebilirim. Yani, sanırım başka seçeneğim yok. Ama dediğin gibi soğuk bir evlilik olacak." Bakışları onunkilere doğru yükseldi. "Hâlâ bunu istiyor musun? Soğuk bir evliliği?"

Sikthand yutkundu. Kral Cueyar ona romantik bir evlilik teklif etmişti. Ona oy hakkı ve taht teklif etmişti. Roborh aynı zamanda daha nazik bir şehirdi. İnsanlar orada yaşamaktan Vrulatica'nın fırtınalı, teknolojik açıdan çıplak kentinde yaşamaktan çok daha fazla heyecan duyacaklardı.

Sophia'nın kararları yalnızca en fazla etkiyi yaratabileceği ve insanlara en iyi hayatı verebileceği yere göre şekilleniyorsa, burada kalacağını düşünmek aptallık olurdu. Ona karşı bir şeyler hissetse bile gitmek onun yararına olacaktı ve Sikthand'ın kendisinin ve Vrulatica'nın neden daha iyi bir seçim olduğuna dair öne sürebileceği hiçbir argüman yoktu. Sadece onun sözünü tutacak kadar onurlu olmasını umabilirdi.

Peki, soğuk bir evlilik mi istiyordu? *Hayır.* İçinden bu kelimeyi yüksek sesle söylemesi için haykırıyordu ama kalbindeki değişimi açığa vurmak onu savunmasız bırakacaktı.

Sophia'nın dudakları sessizlik uzadıkça aşağı doğru çekildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Sophia eşyalarını toplarken, "Sanırım gece için dışarı çıkacağım," diye mırıldandı. Ayrılmadan önce ona döndü, gözleri cam gibiydi. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı?"

Bir kahkaha patlatmak istedi. Müstakbel karısına aşık olmuştu. İçlerinde en büyük aptal oydu.

"Hiçbir şey mi?" Sophia sorguladı.

Alno, arşivdeki bir kanepede rahat bir şekilde oturduğu yerden omuz silkti. "Hayır. *Hiçbir şey* değil. Kralın tuhaf davranmak için pek çok nedeni var ama bunların hiçbiri zaten bilmediğin şeyler değil. Belki çocuk ona onu korkutan bir şey söylemiştir. Belki de gerçekten iyi bir aday seçeceğinizi düşünmüyordur. Bunun onu ne kadar zor bir duruma sokacağını bir düşünün."

"Güvenoyu için teşekkürler," diye homurdandı Sophia.

"Seni sayısız nedenden ötürü kendinden uzaklaştırıyor olabilir." Alno bir sedirin üzerine uzattığı bacaklarını çaprazlayıp tekrar birleştirdi. "Kırmak istemem ama soğuk bir evlilik istediğini söylememiş miydin? Belki de düğünden önce bu ilişkiyi pekiştirmeye çalışıyordur."

"Başta öyle demişti ama biz..." Sophia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sadece bazı şeylerin değiştiğini düşünmüştüm. Yani, birbirimize karşı pek de *soğuk* değildik." Alno'ya anlamlı bir bakış attı.

Bir an düşündü. "Seks yaptınız mı?"

Sophia içini çekti, yaptığı aşırı analizler yüzünden başı zonkluyordu. "Şey...hayır. Ama..." Başını iki yana salladı. "Yaptığımız şeyde daha fazlası vardı. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama sıradan bir şey değildi. Orada bir şeyler vardı. Beni kendinden uzaklaştırmasını istemiyorum." Sesi neredeyse bir sızlanmaydı ve boynu utançla ısındı. *Büyü artık, kızım.*

Alno esprili bir şekilde kıkırdadı. "Bak, ona soğuk bir evlilik isteyip istemediğini sordun. O da evet dedi." "Hayır," diye parmağıyla işaret ederek acele etti. "Cevap *vermedi,* yani bu..." Sırıtarak başını sallarken

kendi argümanını yüksek sesle duydu. "Bu evet'e hayır'dan daha yakın, değil mi?"

"Her iki şekilde de zorlayamazsın. Difila'nın benim hakkımda ne hissettiğine karar vermek istemediğimi mi sanıyorsun? Onu istediğim kadar hediyelere, orgazmlara ve iltifatlara boğabilirim ama benimle evlenmek istemiyorsa bunu kontrol edemem."

Sophia koltuğunda geriye doğru yığıldı, okuması gereken parşömen kucağında dokunulmadan duruyordu.

Kafası karışmış ve kalbi sıkışmıştı. İki gece önce Sikthand'ın çalışma odasından ayrıldığından beri göğsünde derin bir ağrı vardı.

O zamandan beri onu sadece bir kez görmüştü, o da genç çırağın nihayet konuşmaya başladığını söylemek için geldiğinde. Çocuk, pelerinli bir erkeğin ona buzlu şehir Aqoneron'dan bir şişe notak zehri verdiğini ve bir dahaki sefere malginash eyerleyen arkadaşını görmeye gittiğinde bunu Ahea'nın kalın derisine enjekte etmesini istediğini anlatmıştı.

Zavallı çocuk yaratığı incitmek istememişti ama erkek babasını tehdit etmişti. Çocuk eve

gidemeyecek kadar utanarak Zommah'ın dükkânına koştuğunda, içeri girdiğinde Zommah'ın kan tükürdüğünü ve pelerinli adamın onun başında dikildiğini görmüş. Çocuk kaçmış, ama erkek

onu yakaladı.

Sikthand Sophia'nın odasına girmiş, bu haberi vermiş, sonra da Choke'ta görülen bir Tagion'la ilgili toplantıya gitmesi gerektiğini söyleyerek oradan ayrılmıştı. Yirmi dakikalık ziyareti çok resmiydi. Medeni. Ve yine de çok ciddiydi.

Sophia ona uzanmak, elini tutmak ve bu suikastçının kim olduğunu bulacaklarına dair güvence vermek istemişti ama artık buna izni olup olmadığını bilmiyordu. Ona dokunmaya çalışırsa geri çekilir miydi? Gururunun bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

Gün ilerledikçe Sophia düşüncelere daldı. Sikthand, Alno'ya bir mesaj daha göndererek bu gece onunla tekrar buluşmayacağını söylemiş ve Sophia'nın morali daha da bozulmuştu.

"Akşam yemeği vakti mi?" Alno esneyerek ve gerinerek sordu.

"Sen git. Ben aç değilim. Sadece yanlarından geçerken korumalarımın hâlâ dışarıda olduğundan emin olun."

Birkaç dakika boyunca Alno'yu gitmeye zorladıktan ve o da -zavallı bir şekilde- Alno'nun hüzünlü kıçıyla takılmayı tercih ediyormuş gibi davrandıktan sonra, nihayet yemekhaneye doğru hızla uzaklaştı.

Arşivler bu gece çok sessizdi. Sessizlik rahatlatıcı olmalıydı ama zihni çok gürültülüydü. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

İç geçirerek ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. İkinci kata çıkan merdivenlerden aşağı yürüdü, sonra kapının yarısında durdu. Geniş odada herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını araştırdı. Yalnız olduğundan emin olduktan sonra arşivin arka duvarına doğru süzüldü ve gizli bir panelin olduğunu bildiği köşeye yaklaştı.

Onu aradı ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbir şey bulamadı. Parşömenleri çekip parmaklarını ahşap işçiliğinde gezdirdiğinde hiçbir gizli düğme ya da mandal bulamadı. Eğilerek çenesini bir rafın kenarına koydu ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

Küçük bölmenin karanlığını hayal etti. Sikthand'ın nefesini ensesinde hissettiğini ve ellerinin karnında gezindiğini hatırlayınca ılık havada ürperdi.

Karnına bir sıcaklık yayılsa da, bu sıcaklık kısa sürede yerini içi boş bir sızıya bıraktı. Krala aşık oluyordu.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, ona çoktan aşık olmuştu.

Onun sevgisine hiçbir zaman yüksek sesle karşılık vermediği doğruydu ama satır aralarını okuyabildiğini düşünmüştü. Hasarlı uzaylı kralı anladığını düşünecek kadar saf mıydı?

Onun kendisini, kendisinden çok daha sık aradığını düşünmüştü ama acaba bunu da mı hayal ediyordu? Vrulatica uçsuz bucaksız bir yer olmasına rağmen, Vrulatica her zaman onun olduğu yerde beliriyor gibiydi. Bu bir tesadüf olamazdı. Bunu, hayatta kaldığından emin olmak için sorunlu

insanı kontrol etmesine bağlayabilirdi ama ona bakış şekli Sophia'yı bundan daha fazlası olduğuna inandırdı.

Raflardan uzaklaştı ve içeriye baktı. "O tünellerde beni takip ediyor musun?

Sikthand?" Sophia kelimeleri fısıldadı ama gözlerini kısarak duvardaki çatlaklara bakmaya devam etti. Bu yönden sağlam görünüyorlardı.

Bir dakika daha mükemmel bir sessizlik ve hareketsizlikten sonra Sophia içini çekti ve biri onu oyalanırken yakalayıp etrafı kurcalamaya başlamadan önce mütevazı köşeden ayrıldı. Arşivden çıktı ve korumalarının etrafında toplanmasını bekledi.

Tam olarak nereye gitmek istediğini bilmiyordu, sadece yalnız odalarına dönmek göğsünü daraltıyordu. Başka nereyi keşfedebilirdi ki?

Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve bir an Vrulatica'nın ne kadar ilginç olduğunu düşündü. Başka herhangi bir durumda, önündeki alanın genişliği ve açıklığı bir sokak olarak adlandırılabilirdi, ancak burası bir iç mekandı ve ulaşımı yoktu. Pırıl pırıl taş ve mozaikle döşenmiş bu alan aynı anda hem işlek bir yaya yolu hem de devasa bir kale koridoruydu. Tuhaf ve harika.

Nazikçe gülümsedi. Sikthand'ı önemsemeye başlamakla kalmamış, Vrulatica'yı da sevmişti. Pek çok yerden biraz daha şiddetliydi ama o bunu sürükleyici buluyordu. İnsanlar burada tutkuluydu, sanatsaldı ve dünyanın geri kalanının onlar hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Caddede yürümeye başladı, yanından geçen Vrulalılara başıyla selam veriyordu.

Birkaçı durup ona hayatta kaldığı için ne kadar mutlu olduklarını söyledi ve göğsü bulanık bir sıcaklıkla ısındı. Kalbinde acı tatlı bir düşünce kıvrıldı ve oyalanmasına izin verdi. Sikthand kabul etmezse sevgisini şehre akıtabilirdi.

"Kahramanlar Salonu'na buradan nasıl gidilir?" diye sordu askerlerinden birine; o da kendisiyle doğrudan konuşmasına şaşırmış gibi doğruldu.

Onu orta şehre, oradan da neredeyse aşağı şehre kadar yönlendirdiler. Kahramanlar Salonu adı verilen anma alanı bütün bir katı kaplıyordu ve sadece büyük bir merdivenle ulaşılabiliyordu.

Merdivenin üzerinde kulenin on kat yüksekliğindeki açık çekirdeği bulunuyordu. Dudak uçuklatan alanda bulutlardan, ölümcül bir şekilde çırpınan malginashlardan ve düşen savaşçılardan oluşan bir heykel asılı duruyordu.

Çok yukarıdaki tavandan büyük bir ışık parladı ve asılı heykelin arasından geçerek, sanki gökyüzünde gerçekleşen ölümcül ama güzel bir savaşa bakıyormuş gibi bulutların arasından ışınlar gönderdi. Sophia sanat eserini engelsiz bir şekilde görebilmek için kaskını çıkardı.

"*Malginash'*ın *Evcilleştirilmesi,*" dedi muhafızlarından biri, kadın olduğu yerde donup kaldığında, ağzı açık ve boynu acı içinde geriye doğru bükülmüş halde. "Eserin adı."

"Vay canına." Sophia gülümsedi. "Bu inanılmaz."

Merdivenlerden inmeye devam etti ve zihninde o heykeli tasvir eden büyük bir arka parça hazırladı.

Belki dışarı çıkarken iyi bir perspektifi olan güzel bir yer bulabilir ve tasarımını çizebilirdi. Ne de

olsa kitabını yanında getirmişti.

Sophia Dünya'daki müzelere gitmekten, sessiz bir yer bulmaktan ve bir parça çizmekten her zaman keyif almıştır.

sanat ya da başka bir şey. *SAM*'i *görmeye gidiyorum,* derdi arkadaşlarına. Bunu ne zaman söylese, tüm gün ondan haber almayı beklememeleri gerektiğini bilirlerdi çünkü kapanana kadar Seattle Sanat Müzesi'nde bir yere park etmiş olurdu.

Vrulan tarihi figürlerinin heykelleri devasa nöbetçiler gibi salonda sıralanmıştı. Bazıları basit benzerliklerken, diğerleri sahte sanatın görkemli eserleriydi. Sophia, malginaşına binmiş altın bir askerin devasa heykeli karşısında gezintisine ara verdi.

Dört kollu Tagion'un cesedi malginash'ın boynuzlarından sarkıyordu. Boynuzlanmış ama sergilenmeye bırakılmıştı. Gördüğü pek çok Rönesans tablosuna benziyordu, dehşet vericiydi ama bir şekilde kanı güzelleştirecek kadar hareket ve dramla yaratılmıştı. Ölü Tagion'un kas yapısı muhteşemdi.

Sophia derin bir nefes aldı. Ahea hiç birini boynuzlamış mıydı? Muhtemelen.

Birkaç adım devam etti, sonra başka bir ziyaretçi görünce dondu kaldı. Madam Kalos. Sophia inledi. Bu gece canı hiç misafir istemiyordu ama Madam Kalos onu çoktan fark etmişti. Şimdi kabalık etmeden sıvışıp gidemezdi.

Sophia kadının ve muhafızının yanına gitti. "İyi akşamlar, Madam Kalos."

"İyi akşamlar Sophia. Sizi bu salona getiren nedir?" Madamın gözleri Sophia'nın zırhının üzerinde gezindi. Hükümdarların zırh giyme geleneği onlarca yıldır devam etse de Madam Kalos bu uygulamadan hoşlanmadığını oldukça açık bir şekilde dile getirmişti. *Bir hükümdar kendini halkından korumamalıydı. Bu bir şüphe emsali oluşturur.*

"Sanat eserleri. İnanılmaz bir şey. Buraya daha önce gelmemiş olmam çok saçma." Sophia kaskını tekrar çıkardı ve Madam Kalos'un hayranlıkla seyrettiği heykele baktı.

Madam Kalos dalgınca başını salladı. "Muhteşem değil mi?"

Demir ve çelikten kalıplanmış adam uzun ve sağlamdı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Sophia onun diğer heykellere kıyasla pek de görkemli olduğunu düşünmüyordu ama yine de başını salladı. "O benim büyükbabamdı," diye fısıldadı Madam Kalos, sanki bir yabancıya ünlü biriyle akraba olduğunu söyledi.

Sophia heyecanlanmış gibi yapmaya çalıştı. "Gerçekten mi? Vay canına. Kimdi o?"

Madam Kalos memnun bir gülümsemeyle heykele doğru döndü. "O da ticaretin başındaydı. Şehrimiz için çok şey yaptı. Onun akıllıca ticaret anlaşmaları okullarımızın restorasyonunu finanse etti, biliyor musunuz?"

"Bu... inanılmaz." İnanılmaz değildi. Sophia buraya geldiğine pişman olmuştu. Şimdi, istediği gibi heykelleri çizmek yerine, sıkıcı kadınla kibar ve zoraki bir sohbete dalmıştı. Garip bir sessizlik anından sonra kaçmaya çalıştı. "Sizinle karşılaşmak güzeldi. Umarım keyifli bir gece geçirirsiniz."

Sophia gözlerini kısarak ve telaşlanmadan uzaklaşabileceğini umarak yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki Madam Kalos ona seslendi. "Sophia, seninle bir dakikam olduğuna göre, seçimlerini daha da daraltıp daraltmadığını merak ediyorum."

Kalos ve muhafızı yürüyüşünde ona katılmak için hızlanırken inlememek için kendini zor tuttu. "Listeyi beşe indirdim ama hâlâ araştırmam gereken iki aday daha var."

Bir köşeyi döndüler ve heykeller sanki Vrulan tarihinde Warp olarak bilinen zaman diliminde inşa edilmişler gibi daha basit ve daha az rafine hale geldi. Savaş, kirlenmiş rezervuarlar ve on yıl süren kuraklık, Warp'tan çıkan her şeyin ciddi ve abartılı ayrıntılardan yoksun olmasını sağlamıştı.

Sikthand'ın en eski yönetici atası o dönemde iktidarı ele geçirmişti. Sophia heykelleri taradı ve o akrabanın aralarında olup olmadığını merak etti. Madam Kalos'a sormak istiyordu ama konuşmayı olduğundan daha fazla teşvik etmek istemiyordu.

"Peki ya Maddar? İstediğim gibi onun dosyasını tekrar incelediniz mi?"

Sophia iniltisini içinde tuttu ve sahte bir gülümseme takındı. "Evet. Dosyasına tekrar baktım." Bakmamıştı. "Sadece uygun olduğunu düşünmüyorum. Uğruna savaştığı projeler konusunda çok... hevesli." Tercümesi: *düşüncesiz*. "Ama takipçiliği pek iyi değil. Aklına büyük fikirler gelmesinden ve düşünmeden bu fikirler doğrultusunda çalışmasından endişe ediyorum. Aceleci olmayı göze alamayız."

Madam Kalos, "O tutkulu biri," diye savundu. "Büyük fikirleri olabilir, ama peşini bırakmaz. Aqoneron onun sayesinde bir uzay asansörü inşa etme sürecinde."

Sophia giderek daha fazla sinirlenerek içini çekti. Madam Kalos'un hiçbir şekilde tarafsız olmadığı açıktı. Sophia, Madam Kalos'un aday konusunda kendisini sıkıştırmasından şikâyet ettikten sonra Sikthand, Maddar ile uzun zamandır arkadaş olduklarını ve şehirleri için gerçekçi olmayan vizyonlar paylaştıklarını açıklamıştı.

Her iki kadın da *şimdi harekete geç, sonra endişelen* ruh haline sahipti. "*Aqoneron'*da bir uzay asansörü mü inşa ediyor? Neredeyse sürekli kar fırtınalarıyla ünlü bir şehirde mi? Bunun bazılarına nasıl kötü... planlanmış... görünebileceğini anlıyorsunuz..."

Kanı başına hücum etti ve Sophia neredeyse bir adım öne fırlayacaktı.

Aqoneron?

Zommah'nın çırağının verdiği sıvının tarifine ve veterinerin Ahea'yı nasıl etkilediğine dair bildiklerine dayanarak, Sikthand kullanılan zehrin notak zehri olduğunu tespit etmişti. Dünyada bunu üretebilen tek şehir Aqoneron'du.

Bir süre sonra Madam Kalos'un sesi Sophia'ya geri geldi. "...Asansör tamamlandığında tüm dünya hayranlık içinde kalacak. Şehrin ideal olmadığı gerçeği onu daha da etkileyici kılacak ve elde edeceği gelir şehri değiştirecek."

Yürürlerken Sophia sinsice kadından uzaklaştı. Sorumlu o olamazdı, değil mi?

Madam Kalos her zaman biraz gergin biriydi, ama önemsiyordu. Sophia'ya her zaman biraz nezaket göstermeye çalışmıştı. Yine de, nezaketi genellikle türüyle ilgili sözlerle birlikte gelirdi, sanki aptal insanı yardımsever şefkatiyle onurlandırıyormuş gibi.

"Maddar'ın Huvuita'dan olduğunu sanıyordum," dedi Sophia, yüz ifadesini normal tutmaya çalışarak.

Tekrar nasıl görünmeli? Rahatlamış mı? Belli belirsiz sinirli mi? "Dosyamda öyle yazıyor."

"Oh, yakın zamanda taşınmak zorunda kaldı. Huvuita geri kalmış bir yer. Değişime karşı bizden bile daha fazla öfkeliler, inanabiliyor musunuz?"

Sophia, Madam Kalos'un muhafızının uzak tarafında yürüdüğünü fark etti ve onun kendisine baktığını, onu incelediğini anladı.

Paranoyaklaşıyor muydu? Gizlice derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorladı.

"Kendini iyi hissediyor musun canım?" Madam Kalos kaşlarını kaldırarak onu durdurdu. "Bir şey seni ürkütmüş gibi kokuyorsun."

Kahretsin. Kaskını biraz daha sıkı kavradı ve tekrar takmak için iyi bir bahanesi olup olmadığını merak etti.

Başka bir adamın iç organlarını parçalayan bir adamın tüyler ürpertici heykelini işaret etti. "Bu beni hazırlıksız yakaladı. Biraz vahşi, değil mi?" Küçük bir kahkaha attı ve sesinin düz çıkmadığından emin olmaya çalıştı. Başarılı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Madamın muhafızı hariç herkes heykele doğru baktı. Muhafız Sophia'ya odaklanmıştı. Zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Kahretsin, lanet kokusunu nasıl kontrol edebiliyordu?

"Oh, evet. Müstakbel kocanızın akrabalarından biri." Madam Kalos ona doğru döndü ve Sophia daha önce hiç yakalayamadığı bir iğrenme parıltısı gördü.

Birden aklına bir fikir geldi. "Evet. *Biliyorum*. Dünya'da böyle şeyler çok sık olmaz. Sikthand'ın ailesini ve onun kraliçesi olarak başıma gelebilecekleri her düşündüğümde, tepkimi kontrol edemiyorum." Başını iki yana salladı ve heykele bakıp titriyormuş gibi yaptı. "İnsanlar çok daha nazik. Muhtemelen çok daha zayıf olduğumuz için."

Madam Kalos ona sempatik bir gülümseme verdiğinde içten içe sevindi. Kolunu hafifçe sıvazlamak için uzandığında Sophia irkilmemek için kendini zor tuttu.

Madam Kalos elini çekmeyince gülümseyerek karşılık verdi. "Aklin?" dedi. Sophia'nın *Aklin'in* ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan muhafız, "O biliyor," diye homurdandı.

Madam Kalos ve muhafızı, Sophia'nın algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde silahlarını çektiler.

Sophia'nın zavallı askerleri de en az onun kadar şaşırmıştı. Ona en yakın olanı sanki biri

bacaklarını altından çekmiş gibi geriye doğru uçtu. İkinci muhafız bir saniye geç tepki verdi,

ve Madam Kalos uzun ince bıçağını adamın miğferiyle göğüs plakası arasındaki yarıktan geçirerek boğazına sapladı. Boynundan akan kan parlak gümüş zırhını kırmızıya boyadı. Aklin'in kuyruğuna takılan diğer muhafız baltasını kılıfından çıkarmaya çalışırken Aklin kör bir çekiç kaldırdı ve miğferli kafasının yan tarafına iki kez indirdi.

Sophia tökezleyerek uzaklaştı ama hantal zırhına takıldı. Kıçının üstüne düşerek geriye doğru yengeç yürüyüşüyle ilerledi ve yakında üç katına çıkacak olan çifte cinayeti izledi.

Madam Kalos dikkatini Sophia'ya çevirmiş, yüzünde tiksinmiş bir ifadeyle ona doğru ilerliyordu. "Gerçekten bir yalanın kokusunu alamayacağımı mı düşündün? İnsanlara ne zaman zayıf desem kızgın bir cethid gibi şişiyorsun, basit kız." Kadın içini çekti ve silahından damlayan kana baktı. "Ne büyük kayıp. Senin için gerçekten heyecanlanmıştım. Bir insan kraliçenin prestiji." Saygılı bir avucunu havaya kaldırdı, sonra alaycı bir ifadeyle indirdi. "Notak zehrinden birkaç damla daha içseydim, o işe yaramaz kral sonunda ölmüş olurdu." Başını hüzünle salladı. "Tahta daha iyi bir erkeğin geçmesini sağlardım. Bir insan kraliçeye layık biri. Şehrimizi Clecania'daki en görkemli yer haline getirmek için çabalayacak biri. Sen ve ben birlikte çalışabilirdik. Ama şimdi..." Sophia kalçasından küçük bir bıçak çıkarıp sallayınca hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle onu işaret etti. "Ne büyük kayıp," diye tekrarladı.

Askerin bacakları hareket etmeyi bıraktı ve Kalos'un Aklin adında olması gereken muhafızı boyunun tamamına kadar yükseldi. Sophia boğuk bir inilti çıkardı.

Aklin yaklaşırken "Sikthand!" diye bağırdı.

Madam Kalos gülerek arkasına baktı. "Düşerken kafanı mı çarptın, yoksa insanlar gerçekten o kadar kalın kafalı mı? O burada değil." Zalim gülümsemesi çatık kaşlara dönüştü. "Nereden bildin? Söylediğim bir şey yüzünden olmalı."

"Aqoneron, Madam." Aklin çekicini kılıfına soktu ve ölü askerin baltasını kaldırdı. "İşte o zaman kokusu değişti."

Sophia kaçmaya çalıştı ama bu bir kâbustan fırlamış gibiydi. Zırhı o kadar hantaldı ki çamurda ilerliyormuş gibi hissediyordu.

"Hmm, gelecekte Maddar'la olan arkadaşlığımı küçümsemeyi unutmamam gerekecek." Küçümseyici bir el salladı. "Devam et, Aklin. Kimse görmeden."

Adam ilerlerken Sophia çığlık attı.

Bir balta Aklin'in göğsünü kaplayan zırhı kesmeden bir saniye önce havada bir vınlama sesi duyuldu.

Muhafız odanın içinde süzüldü, ancak balta kömür grisi bir heykele saplanıp Aklin'i delip geçtiğinde durabildi.

Sophia etrafında döndü. Sikthand'ı görünce kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Başı örtülüydü

Tepeden tırnağa zırh içindeydi ve gövdesi ölümcül bir öfkeyle kabarmıştı. Arkasında parlayan ışık jilet gibi keskin boynuzlarını kesiyordu.

Madam Kalos tökezleyerek geri çekildi ama ondan kaçmanın bir yolu olmadığını anlamış gibiydi. Göz kamaştırıcı bir savaşçının heykeline saplanmış halde ölürken Aklin'in titreyen formundan iğrenç metal-metal sürtünmeleri geliyordu.

Kalos silahını kavradı ve son bir gayretle kabzasını Sikthand'ın göğsüne doğru fırlattı. Sophia çığlık atarak kendini dizlerinin üzerine attı ve ona doğru fırlamaya çalıştı.

Bıçağı metal eldivenli eliyle yakaladı ve bir çöp parçası gibi fırlatıp attı. Saldırmaya başlayan bir yırtıcı gibi adımları hızlandı.

Madam Kalos ona hırladı. "Sen her zaman iğrenç bir bahaneydin-"

Sikthand'ın kuyruğu dışarı fırladı ve Madam Kalos gözlerini kırpıştırdı. Sophia bir an ne olduğunu anlayamadı ama sonra Madam Kalos'un boynunda parlak kırmızı bir çizgi belirdi. Kesikten kan sızdı ve deniz mavisi elbisesinden aşağıya damladı. Öksürdü ve Sikthand'ın zırhına kan sıçradı.

Kadın yere yığılıp boğazını tutarken adam ondan uzaklaştı.

İki uzun adımda Sophia'nın önüne geldi. Diz çöktü ve miğferini çıkardı. Düzensiz nefesler alırken burun delikleri genişliyordu. Kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu, yüzü Sophia'nın hiç görmediği kadar sertti.

Yanağına doğru uzandı ama eli titriyordu. Titremesini durdurmak için parmaklarını yumruk yaparak geri çekti. "Sen..." Sesi boğuktu, her iki kelimeyi de çıkarmak için çaba sarf ediyordu.

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim," diye fısıldayarak güvence verdi.

İçi isyan ediyordu ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Şu anda ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini ya da hiçbir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordu. Korkmuştu ve saldırganlık doluydu.

Sözleri boğazında düğümlendi kaldı. Sonunda ayıldı ve koridorun aşağısını işaret etti. "Muhafızlarım. Hayatta olup olmadıklarını kontrol edebilir misin?"

Sikthand bir süre daha ona baktı, boyun kasları şişti, sonra başıyla kısa bir selam verip uzaklaştı. Yaklaştığında Madam Kalos'un cesediyle onun arasına bir göz attı. Madam Kalos'un aniden uyanıp saldıracağından endişelenmiş gibi görünen Sikthand, parmaklarını Madam Kalos'un gür saçlarına geçirdi ve yere düşmüş askerlere doğru ilerlerken Madam Kalos'un gevşek bedenini de arkasından sürükledi.

Bu hareket karşısında Sophia'nın midesi bulandı ve bakışlarını yere dikti.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Panik göğsünde kıvılcımlanarak mide bulantısını daha da kötüleştirdi ama bunun etrafındaki kanlı

havuzlarda yatan dört ölü insanla hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü Sikthand'ın kaskını çıkardığında gözlerini yakından görmüştü... ve simsiyahtı.

Onu tanımıştı - en azından ilk bakışta.

Sophia başını kaldırdı ve Sikthand'ın iki adamı kontrol edişini izledi. Gümüş bir bakış onunkiyle buluştu.

Ona söyleyemem.

***

Önsezi damarlarında askait mürekkebi gibi dolaşıyordu. Sophia odasında volta atıyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Sikthand'ın emriyle bir bölük asker ve Alno'nun ona kraliyet kanadına kadar eşlik etmesinin üzerinden saatler geçmişti. Mecazi ve gerçek anlamda temizlenmesi gereken oldukça büyük bir karmaşa vardı. Sophia, Lonca'ya olanları açıklamak için yardım istediğinde, onu kolundan tutmuş ve "Güvenli bir yerde olmana ihtiyacım var. Bunu bilmem gerek, yoksa işlevimi yerine getiremeyeceğim."

Başka bir zaman olsa karşı çıkabilirdi ama Sikthand'ın bile sözlerinin ne kadar doğru olduğunun farkında olmadığını fark etmişti. Çiftleşmiş bir Clecanianlı çıldırtıcı derecede korumacıydı, özellikle de işaretlerini almadan hemen önce.

Sikthand benim dostum.

Başlangıçta, zihni bu gerçeği gerçekten kavradığında, midesi kalp şeklinde konfetilerle patlamıştı. Ama sonra onun gözlerinin daha önce bir kez karardığını ve bunun onu harap ettiğini ve değiştirdiğini hatırladı. Kralın *güven sorunları* konusunda eşi benzeri yoktu.

Gözlerinin değiştiğini başka kimse görmemişti ve görseler bile Sophia'nın onlara inanacağını sanmıyordu. Geçen seferki ihanet o kadar aşağılık, o kadar mide bulandırıcıydı ki, ona gözlerinden bahsetmek garip bir şekilde zalimce gelmişti.

Ama böyle bir şeyi ondan saklamak doğru muydu?

Karar veremiyordu.

Sikthand onun eşiydi. Nasıl olduğunu bilmese de, onu ilk gördüğü andan itibaren bunu hissetmişti. O kendisine aitti ve onu incitecek bir şey yapmayı reddediyordu. Onu bu kez gerçek bir tanıma olduğuna ikna edecek tek şey, gerçek ikincil tanıma gerçekleştiğinde ve ellerinde işaretler belirdiğinde olacaktı.

Bunun için bekleyebilirdi. Sophia sabırlı olacaktı ve gözlerinin değişmesiyle ilgili o tek ayrıntı dışında ondan hiçbir şey saklamayacaktı. Artık belirsizlik yoktu, onu isteyip istemediğini merak etmek yoktu. Bu, karşı koysa bile istediğini kanıtlıyordu.

Koltuğuna yığıldı ve soğuk ocağa baktı. Düşünürken gözlerinin izleyebileceği bir ateş olmasını dilese de Alno'dan bir ateş yakmasını isteyemezdi. Gelir gelmez onu göndermişti, düşünmek için yalnız zamana ihtiyacı vardı.

Göğsünü ovuşturdu ve Sikthand'ı düşündü. Ağrısı derinleşerek neredeyse savunulamaz bir hal almıştı. O neredeydi?

Çantasından eskiz defterini çıkardı ve boş bir sayfayı çevirdi. Işıkları açma zahmetine katlanmadığı için odası loş olmasına rağmen, onun bedeninin anısını çizmeye başladı.

Kahramanlar Salonu'na gelmişti. Görkemli, intikamcı bir canavar. *Onun* canavarı. Onun gölgesi. Ona ihtiyacı olduğunda hep karanlıktan çıkıyordu.

Yine ortaya çıkmıştı. Onu çağırmıştı ve o da ortaya çıkmıştı.

Onu zaten izliyor muydu? Sadece şans mıydı?

Nefesini tuttu, çizimin üzerini karaladı ve kitabı kapattı. *Nerede o?*

Saatler geçmişti. Ona şimdiye kadar döneceğini söylemişti.

Sophia aynada kendini gördü ve neredeyse kurumak üzere olan saçlarını düzeltti. Elleri dondu kaldı. Gözlerini aynaya dikti.

Düşünceler zihninden hızla geçerken gözlerini yere dikmeye zorladı.

Her yerde geçitleri vardı. Her zaman onun nerede olduğunu biliyor gibiydi ve başka şeyleri de biliyordu.

Her zaman bunların tesadüf olduğunu ya da adamın inanılmaz derecede sezgisel olduğunu düşünmüştü ama... ya bundan daha fazlasıysa?

Buraya geldiği ilk gece hırpalanmış sırtını muayene etmişti. Ertesi gün Sikthand doktora gitmesini istemişti. Kadın Et Ocağı'na gitmeye karar verdiğinde, Sikthand Et Ocağı'nda belirmişti.

Sophia odasının etrafına baktı ve tam da ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkan eşyaları hatırladı.

Bunu her zaman Alno'ya atfetmiş ve Alno'nun neden bahsettiğini bilmediğini iddia etmesine rağmen ona teşekkür etmişti. Sophia çizim defterine baktı.

Sikthand bunca zamandır onu izliyor muydu? Onun ağladığını ve eskiz defterini ateşe attığını görmüş müydü?

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Çenesi sallanıyor ve kaşları çatılıyordu.

Bana yeni bir kitap alıp odama mı bıraktı?

Kalbi yerinden fırladı. Burnunu çekti. Kızgın olmalıydı. Öfkeli.

Eğer haklıysa, bu onu başından beri izlediği, casusluk yaptığı, yalnız kalabileceğini düşündüğü tek yeri işgal ettiği anlamına geliyordu. Ama yürek burkan bir aşktan daha azını hissediyor gibi görünmüyordu.

Varlığının her zerresiyle buna karşı savaşmak zorunda olsa da, o onun eşiydi. Elbette onu izledi.

Eskiz defterini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Yansımasına doğru adım atarken çıplak ayakları sessizdi. Yine de kendine bakmadı, kendi *içine* bakmaya çalıştı.

Claire'in güvenlik PowerPoint'inden hatırladığı bir numara daha vardı. Çift yönlü aynaların nasıl kontrol edileceği.

Nefesi kesildi ve kalbi boğazında gümbürdeyerek aynaya doğru adım attı ve parmağını kaldırdı. Normal bir ayna olsaydı, parmağının ucunu cama bastırdığında parmak ucuyla yansımasının parmak ucu arasında bir boşluk olurdu.

Aynaya dokundu.

Boşluk yok.

Avucu camın üzerinde düzleşti ve onu görebilmeyi dileyerek yansımasına baktı. Başının üstünden gözlerinin olabileceği yere doğru baktı. Orada mıydı?

Parmakları bardaktan kaydı. Ona henüz kendisinin olduğunu söyleyemeyebilirdi ama onu görmeden bir dakika daha geçiremezdi.

Sikthand avucunu Sophia'nınkine doğru kaldırdı. Onun ne yaptığını bilmiyordu ama yakın temastan dolayı boğazı düğümlendi. Çok yakındaydı. Bir santimden daha az mesafedeydi.

Saatlerdir buradaydı, sadece bakıyor ve ona gitmeden önce tüm sinirlerini yakan bu çığlığı sakinleştirmeye çalışıyordu. Genellikle onu sakinleştiren onu izlemek bile, çığlığı sadece bulanık bir kükremeye boğmayı başarmıştı.

Neredeyse ölüyordu.

Ve daha da kötüsü, hiç şüphelenmediği iki kişinin elinde neredeyse ölüyordu. Kişisel bir başarısızlık gibi hissetti. Son zamanlarda içgüdüleri çok düzensizdi. Şehrindeki anlaşmazlıkları ortaya çıkaracak beceriye artık sahip değil miydi? Kırılgan insanını güvende tutmayı nasıl umabilirdi?

Kızın içinde bulunduğu tehlikeyi anladığı anda göğsüne bir mengene dolanmıştı. Kahramanlar Salonu'ndaki tek gözetleme deliği çok uzaktaydı. Birkaç koridor aşağıdaki gizli çıkışa koşması için geçen dakikalar, o güne kadar yaşadığı en kötü dakikalardı. Botlarının yere vurduğu her bir çıtırtı onu hiç bilmediği bir korkuyla doldurmuştu.

Onu sorgulamaları, ona işkence etmeleri, ona ulaşması için daha fazla zaman kazandıracak herhangi bir şey yapmaları için dua etmişti. Neyse ki öyle oldu.

Kadın canlı ve bütündü ve tam önünde duruyordu. Avuçlarını ayıran mesafe bir santimden azdı. Sadece ona bakarken bile vücudu neredeyse titriyordu.

Eğer bu kadar üstesinden gelmemiş, bu kadar akılsız olmasaydı, o ikisini parçalamak için daha fazla zaman harcardı. Sonunu getirebilirdi.

Acıtabilirdi.

Kuyruğu, çırpınmasını engellemek için bacağının etrafına dolandı, bacağını sıktı ve kemikleri boyunca acı sivri uçları gönderdi. Tek yapmak istediği onun odasına girmekti ama şu anda onun için güvenli olup olmadığını bilmiyordu. Kendini çok kontrolsüz hissediyordu. Ya onu çok agresif bir şekilde kollarının arasına alıp incitirse?

Daha önce onsuz zihninin bozulup bozulmayacağını merak etmişti. Cevabını almıştı.

Şu anda bile, kadın tam karşısında dururken, zihni çözülmeye yakındı. Onu bu şekilde göremezdi. Onu korkutup kaçırırdı.

Gözlerini onunkilere kaldırdı ve nefesi

dondu. Hayır. Onu görmüyordu. Görüyor

olamazdı.

Sophia'nın avucu onunkinden ayrıldı ve parmakları aynaya doğru kıvrıldı. Cama yumruk atıp Sophia'nın elini geri çekmemek için olması gerekenden çok daha fazla irade göstermesi gerekti.

Odanın içinde kararlı adımlarla dolaşırken kafa karışıklığı düşüncelerinin arasından süzüldü. Masasından iki cam şişe aldı ve kapısına doğru ilerledi.

Misery, buradaki ilk gecesinde yaptığı gibi bir şişeyi kapıya dayadığında göğsünde bir boşluk oluştu. İstenmeyen ziyaretçilere karşı onu uyarmak için bir bubi tuzağı olarak.

Yine korkmuştu. Adam koridorun hemen aşağısındayken kendi kanadında bile kendini güvende hissedemiyordu.

İkinci şişeyi onun odasına açılan kapının önüne koydu, sonra aynanın karşısına geçti. Sikthand'ın kaşları çatıldı. Yüz ifadesi korkmuşa benzemiyordu.

Nefes alışları hızlanmış, yanaklarında kızarıklık artmıştı. Ne yapıyordu acaba?

Parmakları uyku önlüğünün eteğinin altından kayarak önlüğü başının üzerinden çekip kendini gösterdiğinde boğuk bir hırıltıyı bastırmak zorunda kaldı. Kuyruğu sıkışıp kalçasını doğal olmayan bir yöne doğru çekerken kalçasından bir patlama sesi geldi.

Sikthand gözlerini kırpıştırdı. Bakmamalıydı. Arkasını dönmeli ya da odasına kaçmalıydı. O farkında değilken çıplak bedenine bakmaktan başka her şeyi yapabilirdi.

Göğsünde bir mırıltı gümbürdedi, kadının vücudunun cazibesi içinde süren savaşla boy ölçüşemezdi. Hareket edemiyor, bakmamak için kendini zor tutuyordu. Aleti zırhının altında kabarıyor ve kalbi onun enfes vücudunu görünce çarpıyordu.

Bana ne yapıyorsun, aşkım?

Sadece bir adım ötede olmasına rağmen, başka bir galaksi de olabilirdi. Parmakları camın üzerinde geziniyor, kadının kıvrımlarını takip ediyordu.

"İzliyor musunuz, Majesteleri?"

O anda, kendisinden daha fazla hareket kabiliyetine sahip heykeller vardı. Az önce...

Kendi kendine konuşuyor olmalıydı.

Gözlerini tekrar kaldırdı ve ürkütücü bir şekilde onun bulunduğu yere yaklaştı. Sophia'nın çenesi meydan okurcasına kalktı ve arkasını döndü. Yaşadığı şok hâlâ içindeydi, aklı Sophia'nın onun aynanın arkasında olduğunu bilip bilmediğini anlamakla, Sophia uzaklaşırken onun yuvarlak kıçına hayran olmak arasında gidip geliyordu.

Kızın nereye gittiğini anladığında hırıltısı kesildi.

Sophia odasının kapısının önünde durdu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ama hâlâ nefes alamayacak kadar kendinden geçmişti. Eli kapının mandalına değil, odasına zil sesi gönderecek düğmeye gitti.

Onun kendisine gelmesini istediği anlamına gelen bir zil. Azı dişleri şaftıyla aynı anda titreşiyordu. Onun kendisini doldurmasını istediği anlamına gelen bir zil.

Hemen çekmedi ve Sikthand beklemekten ölebileceğini düşündü, ama sonra omzunun üzerinden aynaya baktı... *ona ve* düğmeyi çekti.

Sikthand'ın aklı karıştı. Şişeler, kadının sözleri, odaklanmış bakışları.

O biliyor.

Sonunda onun odanın ortasına doğru yürüyüşünü izlerken nefesini içine çekti ve masanın altında durdu.

parlak ışık huzmesi cildini parlattı.

Ona bakarken garip bir sakinlik yayıldı üzerine. Kadın iki kapıya da bakmıyordu. Odak noktası tamamen ve bütünüyle aynaydı. Elbette ayrılabilir, odasına gidebilir ve geçitten giriyormuş gibi yapabilirdi ama bunu yapmak istemedi.

"Seni görmem gerek, Sikthand." Sesinde göğsünü tırmalayan bir çaresizlik vardı. Bu sonuydu.

Elini mandalın üzerine kaldırdı. Kanlı parmakları ve sivri dişleriyle tırmaladığı ve pençelediği kontrol, gözlerinin önünde eriyordu. Artık savaşamazdı.

O kaçınılmazdı.

Eğer bir gücü varsa, o güç artık onundu. *O* artık onundu.

***

Sophia'nın vücudundaki her hücre elektrikle aydınlanmıştı. Endişe, tahrik, aşk, heyecan. Hepsi dönüyor ve içinden ürperti gönderiyordu. O burada mıydı? Kendini gösterecek miydi?

Aynada kendi çıplak bedenine bakmak sinirliliğini artırdı. Meme uçları soğuk havada gergin ve hassastı. Bir bacağından diğerine geçti, uzuvları hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdu. Nabzının ayak parmaklarına kadar attığını hissetti.

Ayna değişti.

Sophia ayaklarının üzerinde yalpaladı. Bayılmak üzere miydi, yoksa ayna gerçekten hareket etmiş miydi?

Ayna santim santim açılırken solukları sığlaştı. Yansıması eğrildi ve sonra gözden kayboldu. Sikthand'ın yüksek çerçevesi bir zamanlar aynasının olduğu siyah boşluğu doldururken, tüyleri diken diken oldu.

Adam çok yavaş adımlarla eşikten içeri girdi. Kadın o kadar hassastı ki, adamın ağır botları yere vurup çıplak topuklarına titreşimler gönderdiğinde sıçradı.

İşini bitirdiğinde tekrar doğruldu. Adamın siyah gözlerini gördüğünde parmakları uyuştu.

"Sen aradın," diye gürledi derin, uhrevi bir hırıltıyla.

Isı karnını yarıp geçti ve çekirdeğinde birikti. Yuvarlak dudaklarının arasından titrek bir nefes aldı. "Biliyordum." Fısıltı onun içindi, ama onu teşvik ediyor gibiydi.

Siyah gözleriyle ona doğru sinsice ilerledi. Zırhının her hafif şıngırtısı kadının omurgasından aşağıya elektrik akımı gönderiyordu.

Kral tam önünde durdu ve gözleri bu kadar siyahken emin olamasa da, bakışlarını onun vücudunda gezdirdiğini düşündü. Amı zonkluyordu.

Kızın çırılçıplak olması ve adamın siyah bakışları altında titremesi, adamın ise kalın bir zırhın içinde olması aralarındaki boyut farkını daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Boynunu eğmek

zorunda kaldı.

gözleriyle buluşmak için.

Keskin silahları kalçalarında parlıyordu ve bakışları göğsüne sıçrayan yapışkan kana kilitlendi.

Üstünü bile değiştirmemişti. Doğruca onun aynasına gelmişti.

Madam Kalos'un kanını görmek onu tedirgin etmeliydi ama etmedi. Dudaklarını yaladı ve kalçalarının iç kısımlarının ıslandığını hissetti. Bu uzaylı kral -eşi- onu tehdit eden herhangi birinin boğazını kesebilirdi. Bu bilgi herhangi bir afrodizyak kadar baş döndürücüydü.

Kanı umursamasa da ona ulaşması gerekiyordu ve göğsünün hızla inip kalkmasından onun da aynı şeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Titreyen parmaklarıyla zırhını yerinde tutan kayışları ve bağları çözdü.

Kıpırdamadan durdu, açgözlü, erimiş askait gözlerle onun kendisini soymasını izlerken, içinde karışık bir hırıltı yankılandı. Ne zaman bir parçayı serbest bıraksa, boğazındaki gümbürtü derinleşiyor ve onu parmaklarının arasından kaydırıp bir kenara fırlatıyordu. Metalin gümbürtüsü odada her çınladığında kadın sarsılıyordu.

Vücudunun üst kısmı serbest kaldığında, bacaklarındaki zırh üzerinde çalışmak için diz çöktü. Adamın hırıltılı iniltisi onu yukarı baktırdı. Adam yüksek boyundan aşağıya baktı, sanki onun ayaklarının dibinde diz çökmüş savunmasız görüntüsü aklını korkunç derecede uygunsuz düşüncelerle dolduruyordu.

Zihni kendi ahlaksız düşünceleriyle doldu ve merkezindeki titreşimi hafifletmek için kalçalarını birbirine bastırdı. Adam ona göz kulak olmuş, onu güvende tutmuştu ve şimdi o da ona göz kulak olacaktı.

Kuyruğundaki son metal de çıkarıldıktan sonra Sophia ayağa kalktı ve adamın soğutucu giysisini çıkarışını tedirgin nefeslerle izledi. Elbiseyi yana doğru tekmeledi ve etkileyici, güzel aleti sallanmaya başladı.

Sikthand yavaşça ona doğru adım attı, yaklaşırken sikinin ucu karnına doğru bastırdı. Zaten bir prekum boncuğu ile kaygan olan şaftının başı, onu göğsüne doğru çektiğinde cildinden yukarı kaydı.

Aletinin kavurucu çubuğu gövdesinin ortasından aşağıya doğru bir çizgi çizerek karnına ve kaburgalarına doğru düz ve sert bir şekilde uzandı, ucu göğüs kafesinin hemen altında duruyordu. Kuyruğu omurgasına dolandı ve onu daha da yaklaşmaya zorladı.

Avuçlarını adamın kaslı göğüs kaslarının üzerinde gezdirerek yüzünü ona doğru çevirdi. Onun koyu renk gözlerini inceledi ve göğsündeki ezici dolgunluktan dolayı yükselmekle tehdit eden gözyaşlarını saklamaya çalıştı. "Beni sen kurtardın."

Aç bir sırıtışla dişleri parladı. "O zaman sen benim ödülüm müsün?"

"Evet," diye ciddiyetle cevap verdi. "Bana istediğin gibi sahip

olabilirsin." Gülümsemesi soldu ama sırtını kavrayışı sıkılaştı.
"Orada olacağını biliyordum." Sesi nefes nefese çıkmıştı. "Sen hep oradasın, değil mi?"

Sikthand'ın avucu kızın yanağına doğru kalktı. Kızın yüzünü ciddiyetle tararken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Olmamalıyım," diye fısıldadı.

Avucunu onunkinin üstüne koydu ve "Ama sen öylesin," diye ısrar etti.

Ona baktı, kalbinde hissettiği acıyı yansıtan bir acıyla gözlerini sıktı. "Ama öyleyim," diye kabul etti.

Sophia ayak parmaklarının ucuna kadar kalktı ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. Sophia da onu öpmeden önce sanki sıcak bir banyoya girmiş gibi derin bir iç çekti. Yanağındaki eli, kuyruğuyla birlikte sıkılaştı.

Dudakları önce yavaş, şehvetli ve sertti ama dili kızın ağzından içeri girer girmez hareketleri değişti.

Çelik siki karnına o kadar sert bastırıyordu ki kız sadece hızlı nefesler alabiliyordu. Yanağındaki yumuşak parmaklar boynundaki saçlara dolandı ve sıkılaştı, tutuşu sıkı ve emrediciydi. Adam öpüşmeyi derinleştirebilmek için başını yana eğmeye zorladığında Sophia inledi, kalçaları yuvarlanırken dilinin sert darbeleriyle onu tüketti, sıkışmış şaftını vücutlarının arasında kaydırdı.

Sol avucu kıçına sertçe indi ve Sophia onun ağzına karşı haykırana kadar yoğurdu. Tırnakları adamın kaslı sırtında kayan Sophia, adamın tutuşuyla kıpırdandı. Aleti ihtiyaç duyduğu yerde değildi ve içinden sızan kaygan sıvı damarlarına ateş düşürdü.

Kızın kurtulma çabalarına hırladı ve onun üzerine daha da eğilerek sırtını bükmeye zorladı. Onları oldukları yerde döndürdü, sonra bilinçli adımlarla onu geri götürdü. Acımasız öpücüğü onu gevşek bir karmaşa haline getirdi ve sadece onun yürüdüğü yönde geriye doğru tökezleyebildi. Onu sadece sarmal kuyruğu dik tutuyordu.

Birdenbire geri çekildi. Elleri, ağzı, kuyruğu, hepsi gitmişti.

Sophia sızlanan bir iniltiyle öne doğru sallandı. Adamın gözlerindeki siyahlık dönerek koyulaştı. Bakışlarını onun üzerinde gezdirirken dişlerini gösterdi.

Bir avucunu kızın göğsüne doğru uzattı ve kızın sırtı beklentiyle dikleşti, meme uçları sert parmaklarını hissetmek için haykırdı. Ama adam elini göğsünün üst kısmına bastırdı ve ona şeytani bir sırıtış gönderdi.

Sert bir itmeyle geriye düştü. Dengesini sağlamaya çalışırken haykırdı ama adamın kuyruğu dizlerinin arkasına dolanmıştı ve onun üzerinden yuvarlandı. Yumuşak bir gümbürtüyle sırt üstü yatağına düştü.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, ardından klitorisinde çıldırtıcı bir ritim tutturdu. Dirseklerinin üzerine kalktı ve yatağının dar açıklığında beliren adamın karanlık figürünü izledi. Yüzü ve vücudu bu açıdan bakıldığında arkadan aydınlatılmış bir gölgeden başka bir şey değildi. Yataktan tek kaçışını engelleyen devasa, iri bir gölge.

Adamın ana hatlarıyla çizilmiş formundan derin bir hırıltı yükseldi ve kadın titredi. Parmakları arkaya kaydı

Baldırlarını. Aynı anda diz çökerek onu kendine doğru çekti, böylece kıçı yatağın kenarından kayana kadar, bekleyen dili onu içine aldı.

Bağlantı sırasında her ikisinden de yükselen çığlıklar ve iniltiler birleşerek havada çınladı. Sophia'nın dizleri yukarı doğru çekildi ve kalın dili göbeğinin derinliklerine doğru sürüklendiğinde genişledi. Kaba parmakları kaburgalarını sıyırdı ve gözleri geri yuvarlanana kadar meme uçlarını fiskeledi.

Onu yutuşunu izleyebilmek için tekrar dirseklerinin üzerine kalktı ve gördüğü manzara karşısında inledi. Kalçaları sarsıldı ve onun yuvarlanan diliyle birlikte sallandı. Sikthand onu sabit tutmak için bir avucunu karnına bastırdı ve baskı neredeyse doruğa ulaşmasına neden oluyordu.

"Evet. Sikthand, evet. Lütfen. Bu..." Kelimeleri çıkaracak kadar hızlı hava alamıyordu.

Omzu içeri kıvrıldı ve eli saçlarını kavramak için aşağı uzandı. Kalçaları adamın kulaklarının etrafında kenetlenirken, dilinin üzerinde gezindi. Adam mırıldandı ve titreşim kadının içinden geçti.

Sanki zevkten elektrik çarpmış gibiydi. Dudaklarından ve dilinden gelen titreşim klitorisinde ve amının derinliklerinde titreşirken kasları kasıldı, dondu ve spazm geçirdi.

Boşalırken kalçaları adamın kulaklarına dolandı ve uzun, tiz bir çığlık attı.

Dişlerinin iki sert kıvrımı onun tümseğine bastırırken, onun boşalmasını yaladı. Sophia yatağa yaslandı, bir yandan ellerini yüzünde gezdirirken bir yandan da soluk soluğa inliyordu. Adamın dili hassas klitorisinin üzerinde her gezindiğinde sarsılıyordu.

"Bu yatak çok karanlık." Mırıltısı sözlerini dalgalı hale getirdi.

Sikthand onu yataktan sürükleyip kollarında döndürürken vücudu jöle gibi hareket etti. Onu altındaki yumuşak halının üzerine yatırdı ve avuç içleriyle kalçalarını sıkıştırarak açtı. "Küçük amcığını yararken gözlerinin yuvarlandığını göreceğim."

Sophia neredeyse dilinde boğuluyordu. Kalçaları kendi başına bir akılla öne doğru kalktı.

Sikthand onun leğen kemiğine baktı ve karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Ne kadar da muhtaç bir şeysin."

Öne doğru eğildi ve uyluklarını açık tutan ellerini nazikçe ama sıkıca dizleriyle değiştirdi. Sophia'nın kalça kasları sıkılaşırken, göbeği hiçbir şeyi kavrayamadı. Başını eğdi, şimdi serbest olan eliyle şaftını avuçlarken vücudunun onun altında kıvranmasını izledi.

Avucunun sert kavrayışından dışarı taşan sikinin kalın başını gördüğünde vücudunda yeniden bir ağrı oluştu. Göğüslerini okşadı, baskının bir kısmını hafifletmek için sıktı.

Elini şaftının üzerinde gezdirdi, avucunu başının üzerinde döndürerek kalın prekumunu geri kalanına yaydı. Bunu yaparken yoğun bakışları kızın amını yakıyor, kalçaları yavaşça elinin içine doğru pompalanıyor, sanki kızın göbeğine kaydığını hayal ediyordu. Kendini onun için kayganlaştırdığını fark etti.

Göğsünden umutsuz bir inilti koptu. Ellerinin üzerine kalktı ama bacakları olduğu gibi adamın dizlerinin altına sıkışmışken ancak bu kadar öne eğilebilirdi. "Bırak beni."

***

Sikthand, Sophia'nın göz bebeklerine baktı. *İzin vermek mi?*

Kadın dudaklarını yaladığında içinden bir inilti yükseldi ve adam kadının bakışlarının yönünü sikine doğru takip etti. Taşakları acıyla gerildi. İstediği gibi içine girmesini engellemek için neredeyse aletini boğuyordu.

"Olduğun yerde kal," dedi ve elini göğsüne götürerek onu geri çekilmeye zorladı. Kalbinin gürleyen atışı avucunun içinden geçerken, kendi kalbi de temposunu ona göre değiştiriyor gibiydi.

Dizlerini kızın üzerinden kaldırarak, şişmiş aletinin başını kızın girişiyle aynı hizaya getirdi. Kız o kadar küçüktü ki, dilinin girecek yeri bile yoktu. Kalçaları yukarı fırladı, topukları onu teşvik etmek için kıçına saplandı. Zar zor öne doğru kaydı ve onun sıcak, yumuşak amına ilk dokunuşunu hissetti.

Sikthand ürperdi ve alçak bir hırıltı çıkardı. Ellerini kaldırdı ama ona dokunamadan bir avucunu sol pazusuna, diğerini boğazına doladı ve onu yere yapıştırdı. "Kal dedim," diye havladı, kalçaları sarsıldığında kontrolü elden kaçtı ve kendini onun şaftına daha fazla bastırmaya çalıştı.

Kalçalarını geri çektiğinde ve kız haykırdığında gerginlik karnını düğümledi. "Hayır. Lütfen. Sana ihtiyacım var
-"

Sikthand dişlerini gösterdi ve sözcükleri kesilene kadar kadının boğazını sıktı. Tutuşunu gevşetti ve onun sessizce nefes alışını izledi. Kadının tahrik kokusu havaya daha yoğun bir şekilde yayıldı ve Sikthand'ın kolları titredi. Bu dişi onun sonu olacaktı.

Sözleri gırtlaktan geliyordu ve içinden inliyordu. "Gelin, sikimi içine sokacağım.
Ben bitirene kadar kımıldama. Seni becermeden önce alışman gerek. Anladın mı?"

Sophia'nın başı çılgınca aşağı yukarı sallandı. Avuçlarını yere dayadı ve kasları sanki hareket etmemek için her şeyini ortaya koyacakmış gibi gerildi. Sikthand onun coşkulu teslimiyetine sırıttı.

Çekirdeğine doğru bastırarak onu ödüllendirdi. Dudakları başının etrafına yayılmadan ve amının ıslak sıcaklığı onu karşılamadan önce bir anlık bir direnç oldu.

Yavaşça sikini daha da derine sokarken nefesini içine çekti. Gözlerini vücutlarının birleştiği noktadan ayıramayan adam, kadının yumuşak karnının titremesini izledi. Kalçalarını yavaş hareket ettirmeye çalışırken teninde terler yükseldi, iç kısımları gevşeyene kadar bekledi ve sonra onu daha da içeri çekmeye hazırmış gibi sıkıldı. Sophia'nın boğazı, inleyip sızlanırken avucunun altında esnedi.

Eğer pençeleri olsaydı, parmaklarını sıktığı için taş zemine gömülürlerdi. Gözleri

sıkıca kapandı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Adam bir santim daha derine battı ve kadının vücudu titremeye başladı, küçük göğüsleri o kadar zarif bir şekilde sallanıyordu ki, dişleri onları ısırmak için can atıyordu.

"Biraz daha, sonra seni boşaltacağım. İster misiniz kraliçem?"

"Evet." Boğazından bir hıçkırık koptu ve göbeğinden sıvı fışkırarak adamın sikinin içine daha kolay kaymasını sağladı. Başı geriye doğru eğildi, boğazı adamın avucuna daha sıkı bastırdı. "Lütfen, Sikthand. Daha fazla hareketsiz kalamam." Kaşları çatıldı ve gözlerini açarak ona yalvarmaya başladı.

Adam bir hırıltıyla kızın içine doğru itti ve kızın gözleri geri dönerken bacakları gerildi. Kadın, adamın karnında bir düğüm oluşmasına neden olan uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Onu becermeden önce daha kaygan olmasını istiyordu. Sonunda kalçalarının hareket etmesine izin verdiğinde onun incinmesini önlemek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilmeliydi. Kuyruğu bacağından çözüldü ve ucu klitorisinin üzerine yerleşti.

Sophia şehvet dolu bakışlarını ona çevirene kadar boynunu hafifçe salladı. "Bu iş bitmeden dişlerim senin içinde olacak," diye homurdandı. "Anlıyor musun?"

Gözleri irileşti. "Isır beni," diye yalvardı nefes nefese. "Her yerimi ısır." Sikthand onun sözleri karşısında mırıltısının yükseldiğini hissedebiliyordu ve kalçaları sallanmaya başladı. Kadın çılgınca sırıttı. Adamın göğsü kabardı. "Isır beni ki herkes izleri görsün."

Bunun üzerine kontrolünü kaybetti. Mırıltısı göğsünde gürledi ve sert, ağır tokatlarla ona vurdu. Mırlamasıyla titreşen kuyruğu kıvrılıp klitorisinin üzerinde gezindi ve boşalırken içinin sıkıştığını hissetti.

Çığlık atıp titrerken tırnakları adamın kollarını çiziyordu. Sırtı yere eğildi, bacakları adamın kalçalarını kavradığı yerde sıkıştı. Elini sırtının altından geçirdi ve içine girerken vücudunu sabit tutmak için kıçını kavradı. Diğer eliyle saçlarını kavradı ve başını yerden kaldırdı.

Boynunu ağzına doğru çekti ve dişlerini onun hassas boğazına gömdü. Kadın adamın pençesinde kıvrandı, sanki ısırığı ve kaygan klitorisine çarpan titreşimli kuyruğu bir öncekinin ardından bir orgazm daha yaşatmış gibi çekirdeği adamın etrafında yeniden kasıldı.

Kanın bakırımsı tadı dilinde patladı ve inledi. Kadın adamın başını boynuna bastırdı ve ağzını yerinde tutmak için saçlarını kavradı. Kalçalarını biraz daha yukarı kaldırdı, böylece içine derinlemesine girebilecekti.

Sikthand bir eli hâlâ kadının saçlarındayken başını geriye çekerek kanlı güzel boğazını ve dişlerinin kızgın izlerini gördü. Gözleri genişti ve dudağı dişlerinin arasına çekilmişti. Sikthand'ın sikinin amına girip çıkmasını izlerken dikkat kesilmişti.

Altındaki görüntüye bakarak inledi. Hayal edebileceğinden çok daha mükemmeldi.

İnleyerek ve kanlar içinde, ayak parmaklarını adamın baldırlarına geçirerek onun itici kalçalarını kavrıyor ve

Yine de onu yeterince derine götüremedi.

Adamın ağzı kadınınkinin üzerine indi. Yüzünü adamın dilindeki kana çevirmedi; yaladı, ısırdı ve neredeyse kendi kanını akıtacaktı. Adam onu ağırlaştırdı, göğsü onu yere bastırdı ama kadın sadece adamın sırtını kavradı ve altında inledi.

"İçime gel. Isır beni ve içime boşal. Bunu hissetmeliyim."

Bir dizi küfür savurdu, kalçaları sarsılmaya başladı. Bir eliyle saçlarından tutarak başını yana doğru çekti. Diğer eliyle kalçasını kavradı ve içine girerken onu aşağı çekti. Kuyruğu diğer kalçasına dolanarak onu yerinde tuttu.

Adam mırıldandı, hırladı ve siki kadının içine girerken omzuna doğru nefes nefese kaldı. Karnındaki düğüm sıkılaştı ve aleti şişti, kadının sıkı göbeği o kadar sert sıkılıyordu ki neredeyse acı çekiyordu.

Omzunu ısırdı, dişlerinin yumuşak tenine batma hissiyle mırıldandı. Kadın onun altında sertleşti, sonra boşalırken çığlık attı. Adamın aklı, kadının orgazmıyla birlikte spazm geçiren amcığının ek baskısıyla karardı.

Kuyruğu ve eliyle onu aşağı doğru çekti ve kendini gidebildiği yere kadar gömdü. Sikthand titreyerek kadının omzuna doğru kükrerken, siki gelininin sıkan amına döl püskürüyordu.

Zevk dalgaları içini parçalayıp görüşünü bulanıklaştırırken nefesleri titreyerek kesildi. Öne doğru kıvrıldı, sonra gevşeyerek usulca içine ve dışına pompaladı.

Kadın onun sırtını okşamaya ve hafifçe inlemeye başladığında, mırıltısı yeniden yumuşak ve neredeyse ağlamaklı bir hal aldı. Eğer ölecekse, bu şimdi olsun, hâlâ böyle bir cennete gömülüyken.

***

Sophia taşınma hissiyle uyandı. Kralın kokusu ve yanağının altındaki güçlü göğsü içini kıpır kıpır etmişti. O kadar mutluydu ki vücuduna yayılan acının farkına bile varmıyordu.

Sophia'yı kucağına alarak yatağına girdi ve onu yatırdı. Onun üzerine çömeldi, gümüş rengi gözleri malginash tentesinin karanlık sınırları içinde görebileceği kadar parlaktı. Parmaklarını Sophia'nın yanaklarında gezdirdikten sonra saçlarını geriye doğru düzelterek, "İyi uykular Sophia," diye mırıldandı.

Adam gitmek istediğinde panikle elini tutmaya çalıştı. "Hayır, kal." Kalbi sıkışmıştı. "Lütfen. Kalacak mısın?"

Sessiz ve hareketsiz kaldı. Yüzünü görebilmeyi, ifadesini okuyabilmeyi diledi. Mide bulandırıcı bir süre geçtikten sonra eli gevşedi. Adam onun yanına yattı ve kadın onun göğsüne doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sikthand başının tepesine bir öpücük kondurdu ve onu kendine doğru çekerek parmaklarını

kalçalarının üzerinde hafifçe aşağı yukarı gezdirdi.

Adam onu okşarken eli ay ışığının küçük bir parçasına girip çıkıyordu ve kadın kaşlarını çattı. *Henüz iz yok.*

Hayal kırıklığını aklından çıkardı ve gözlerini kapattı. Gerekirse onların ortaya çıkması için sonsuza kadar bekleyebilirdi.

Bölüm 38

Son bir buçuk hafta şaşkınlık içinde geçmişti. Sikthand'ın zihni bulanıktı.

Sophia ile geçirdiği her an tam bir mutluluktu. Artık ondan uzak kalabileceği yanılgısıyla kendine işkence etmemek onu hiç olmadığı kadar mutlu etmişti.

Birlikte yapabilecekleri her şeyi yaptılar. Konuştular, seviştiler, yemek yediler, yıkandılar, çalıştılar. Yapamadığı tek şey uyumaktı.

Yorgunluk onu yıpratıyordu. Her gece onun altında kıvranıyor, onun dokunuşu için yalvarıyor ve bu da onu benzersiz bir tatminle dolduruyordu. Tüm enerjilerini tüketip kendilerini becerdiklerinde, ondan kalmasını istiyordu.

Sikthand onunla uyumak istiyordu. Her gece Sophia kollarında, mırıltısı göğsünde ağırlaşırken gözlerini kapadı ve denedi, denedi ve denedi. Ama uyku hiç gelmedi.

Gecenin karanlığında aklına düşünceler üşüşüyordu. Onları görmezden geliyordu ama bilinçaltını etkilemelerine engel olamıyordu. Kadının her hareketi onu istediğini, hatta sevebileceğini söylüyordu ama Liderler Zirvesi'ne yaklaştıkça artan korkuyu tam olarak yatıştıramıyordu.

Bir gün iyileşecekti, kendini ikna etmeye çalıştı. Bir gün ona sıkıca sarılacak, kokusunu içine çekecek ve uykuya dalacaktı. Sabah uyandığında onu kollarının arasına aldığında yeni bir hayatın başlangıcı olacaktı.

Belki de bugün onu bir adım daha yaklaştıracaktı.

Liderler Zirvesi için hazırlanıp giyinirken Sophia yatağına uzanmıştı. Ona bakarken bile kalbi ağrıyordu.

"Unutma, diğer herkese de benim fikrimi savunduğundan emin olmalısın. Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum ama bence Asivva gerçekten de en iyi seçim. Sadece süper zeki ve süper başarılı olmakla kalmıyor, aynı zamanda zaten insanlara aşina ve -üstüne üstlük- yarı insan bir yeğeni var! O mükemmel."

Sikthand ona doğru sırıttı.

Bağırsaklarında bir düğüm oluştu ve gülümsemesini azalttı. İki gün gitmiş olmak için çok uzun bir süreydi.

Çenesi sıkıştı. Neden bu iğrenç güvensizlik tortularını bırakamıyordu? Sophia, Japeshi'ye hiç benzemiyordu. Sıcak ve açıktı ve öfkesini ya da hoşnutsuzluğunu gizlemiyordu. Onu ne zaman kızdırsa, bunu ona söylerdi.

Düğünlerini halka kapatma fikri kısa ömürlü olmuştu. Bu kararını önce onunla teyit etmeden Lonca'ya duyurmuştu ve o gece bu konuda ona ateş püskürmüştü.

Kararlarını bir başkasına danışmak Sikthand için yeni bir kavramdı. O kadar uzun zamandır yalnız bir kraldı ki, kendi seçimlerinin nihai olduğuna inanmak onun için ikinci doğaydı. Sophia

ona izin vermişti.

farklı biliyorum.

Göğsü öfkeyle kabarmış ve onu susturma içgüdüsü alev alev yanmış olsa da, onun kraliçesi olacağını hatırlamak için kendini zorlamıştı. Sophia artık onun ortağıydı. Ve bundan daha fazlasıydı. Onu seviyordu. Onun söyleyeceklerine değer veriyordu. Nihayetinde onun görüşüne katılmasa bile, onu dinlemek ve uzlaşmak yapılacak en doğru şeydi.

Birbirlerini asla alenen eleştirmemeleri de buna yardımcı oldu. Kule boyunca sağlam, birleşik bir güç sergilediler. Ama yalnız kaldıklarında özgürdüler. Kanatları kavga etmek, sevişmek ve gülmek içindi. Burada dürüstlük hüküm sürerdi.

Ona her şeyi anlatmıştı. Onu nasıl izlediğini, onu nasıl takip ettiğini, her gece kendini nasıl eline aldığını ve kendini pompalarken onun ağzını ve kuyruksuz kıçını nasıl düşündüğünü.

Tünellerden oluşan labirentini ortaya çıkarmış ve Vrulatica'nın gizli bağırsaklarında ona rehberlik etmiş, çocukluğunu anlatmış ve o da kendi çocukluğunu anlatırken sırıtmıştı.

Keşke onunla o zaman, ikisi de gençken tanışabilseydi. Çoğunlukla dövme yaptırırken etkileyici miktarda kusmasıyla tanınan çenesi düşük bir prens ve zamanını aptal kıyafetler giyerek ve oyunlarda rol alarak geçiren sivilceli, gözlüklü bir kız.

O zaman bile hayatını daha parlak hale getirebilirdi.

Ondan sakladığı tek şey, mektuplarını okuduğu gerçeğiydi. Düğünlerinden sonra ona söyleyecekti. Kral Cueyar'ı reddettiği şüpheye yer bırakmayacak kadar netleştikten sonra. Göğsü daraldı.

Onu geri çevirmişti. Bunu biliyordu. Eski yaralar henüz buna inanmasına izin vermiyordu. İki hafta sonra düğünlerinde bunu ona kanıtlayacaktı. Paranoyasına daha fazla teslim olmayı reddetti. Onun için buna karşı savaşacaktı. Onun güvenini hak ediyordu. Sorgulanmayı ve sadakatini kanıtlamaya zorlanmayı hak etmiyordu.

Gözleri kızın boynuna kaydı ve içi ısındı.

Herkesin görmesi için boğazında gururla sergilediği ısırık izlerinin dövmesiyle şehirlerinde dolaşırken değil.

İstediği dövmeyi tarif ettiğinde Khes'in gözleri neredeyse kadim kafasından fırlayacaktı. Sikthand'ın ısırığından kalan morluklar büyük ölçüde iyileşene kadar beklemiş, sonra da Khes'i canını çok acıtmış olması gereken bir şekilde işaretleri çizmeye zorlamıştı.

Ona doğru bir adım attı ve izleri öpebilmek için başını nazikçe yana çekti. Sikthand bunu sık sık yapıyordu ve kızın her seferinde titreyip iç çekmesine bayılıyordu.

Kadın onun için hazırladığı bir sırt dövmesi tasarımının taslağını çizerken, adam da onun yanındaki yatağa oturdu. Dövmeleri neredeyse yenilenmişti. Khes birçok akşam gelip onlar üzerinde çalışırdı ve Sophia'nın yanında olması acıyı garip bir şekilde hafifletirdi.

O oradayken her şey daha iyiydi. Sefil hayatında onun varlığının iyileştirmediği hiçbir şey yoktu.

Liderler ve onların sağ kolları dışında herhangi birinin Zirve'ye gitmesine izin verilseydi, onu da yanında sürüklerdi. Ama ne yazık ki, o henüz tahtta değildi.

Başını kaldırıp ona baktı, sonra yüz ifadesindeki iç kargaşayı fark ederek bir kez daha baktı. Dizlerinin üzerine çöktü, kaşları birbirine yaklaştı. "Sorun nedir? Gergin misin? Gergin olma."

"Seni seviyorum, Sophia." Nedenini bilmese de, sözcükler bir yakarış gibi çıkmıştı ağzından.

Göğsünün yükselişini ve sonra hareketsiz kalışını izledi. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "I..." Sesi çatallaştı, bu yüzden yutkundu ve tekrar denedi. "Ben de seni seviyorum."

Sikthand, metal zırhının çatlayacağından emin olana kadar mutluluktan kabardı. Kadının sözlerini baltalamak, onu sözlerinden muaf tutmak ve sırf o duymak istediği için bunları söylemek zorunda olmadığını hatırlatmak gibi tuhaf bir içgüdüye kapıldı. Ama boğazı tıkandı.

Sözlerine ve gülümsemesinden yayılan sıcak sevgi ışıltısına inanabilmeyi umarak onun ışıldayan yüzüne baktı.

Adam daha ne söyleyeceğini düşünemeden kız kucağına atladı ve onu öyle derinden öptü ki adamın kuyruğu kıvrıldı.

Kendini Sophia'dan ayırması saatler sürmüştü ve o zamana kadar da geç kalmıştı. Ahea'yla birlikte şehir sınırlarından uzaklaşarak kruvazörlerin çalıştığı bölgeye uçtu. Komutan Roldroth çoktan onu bekliyordu, hafif bir kızgınlık ifadesi kapüşonunu sıkıyordu.

İki erkek kendilerini diğerlerinin *kruvazör* dediği dar metalik nakliye aracına tıkıştırdı -Ama Vrulanlar, ikiz kaşlarını çatarak *görüşsüz* hapishaneler diyorlardı.

Dünyanın geri kalanının gökyüzünü görmeyen bu kapalı alanı nasıl tercih ettiği onu aşıyordu. Daha yola çıkmadan Sikthand'ın midesinde bulantı oluşmaya başlamıştı.

Geçen her dakika kruvazörü geri döndürmemek için kendisiyle savaşmak zorunda kalıyordu. Sophia'dan başka herhangi bir yöne doğru hareket etmek... yanlış geliyordu. Sophia neredeyse onun da orada olması gerekiyordu.

"Sıkıntınız mı var, efendim?" Roldroth yaklaşık bir saat süren sessizliğin ardından sordu. "Madam Kalos'un emrindekilerin çoğunun yerinin tespit edildiğine inanıyoruz, Zommah'ın çırağı minnettar ailesinin yanına döndü ve yeni Ticaret Madamı da göreve bu kadar çabuk adapte olmasıyla hepimizi şaşırttı. Tehdit etkisiz hale getirildi. Kafanıza takılan başka bir şey var mı?"

Roldroth'a doğru baktı ve kapüşonunun renginin bir kısmını kaybettiğini fark etti. Belki de yorgunluğundan kaynaklanıyordu ama birden kendini sözlerini tutamayacak kadar yorgun hissetti. "Sophia'yı terk etmekten hoşlanmıyorum."

"Henüz hakkı olandan daha fazla güç kullanacağından mı endişeleniyorsunuz?"

"Hayır," diye bağırdı hemen. Sophia'dan harika bir kraliçe olurdu. Adil ve sağlam ve daha

herhangi bir Vrulan'dan daha merhametli.

Roldroth şaşırmamış bir sesle mırıldandı. "O zaman belki de söylentiler doğrudur ve sen aşık olmuşsundur."

Sikthand komutana baktı. "Dedikodular, ha?" İçini çekti. "Söyledikleri bu mu? Aşık mı?"

Roldroth başını iki yana eğdi. "*Aşk* diyorlar." Komutan onun tepkisini inceledi, Görünüşe göre ifadede ne kadar doğruluk payı olduğunu ölçmeye çalışıyordu. Sikthand cevap vermeyince Roldroth devam etti. "İşaretlerinizin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorlar."

Alay ederek eldivenli ellerine baktı. Böyle bir şeyi düşünmek için kendine zor izin vermişti. Bunun doğru olmasını, Sophia'nın onun eşi olmasını çok istiyordu. Yine de üzerinde durmasına izin vermedi. Eğer umut ona bulaşır ve işaretler asla gelmezse, bu canını daha da çok yakacaktı. Yine de Roldroth'un sözlerini inkâr etmedi ve erkek oturduğu yerde öne doğru kaydı, yüz ifadesini ılımlı bir huşu aydınlattı.

"Nasıl bir his?"

"Hiç izim yok," diye homurdandı Sikthand.

"O zaman aşkınız." Roldroth omuz silkti. "Bugünlerde o bile çok nadir. Dişiler genellikle buna izin vermez ya da karşılık vermezler ama Sophia seni sanki sen de ona bakmazsan kalbi duracakmış gibi izliyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Erkeğe baktı, komutana değil, Roldroth'a değil, sadece bir erkeğe. Gözlerinin ardında tanıdık bir yalnızlık gördü. Belki de Sophia onu zayıflatıyordu ama dürüst bir cevap vermeyi düşünmeye karar verdi.

"Hayatım... harap oldu. Her günüm korku, şüphe ve saplantılarla dolu." Yere baktı, kaşları çatılmıştı. "Bana sessizlik getiriyor." Sikthand boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundu. "O yakınımdayken bulutlar o kadar da ağır değil."

Roldroth derin bir nefes verdi ve koltuğuna geri oturdu. Bundan sonra sessiz bir düşünceye daldı.

Sikthand'ın içinde hastalıklı bir his vardı. Onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Vrulatica'dan uzaklaştıkça bu his daha da büyüdü.

Bölüm 39

Sophia ve Lonca'nın Vrulatica'da kalan diğer üyeleri iletişim binasında oturmuş oylamanın yayınlanmasını bekliyorlardı. Sikthand gideli sadece iki gün olmuştu ama Sophia onu çok özlüyordu.

Yarın evde olacağını kendine hatırlattığında neşesi yerine geldi. Bu düşünce karşısında heyecandan titremeye başlayan Sophia, geniş sırıtışını gizledi ve yayının başlayacağı boşluğa dikkatle baktı.

Onun gitmesinin iyi bir şey olduğunu düşündü. Belki sonunda biraz uyuyabilirdi. Gece boyunca uyurken yanında kalmayı kabul etmesine rağmen, uyandığında onu çoktan kendisine bakarken bulmuştu.

İlk başta hiçbir şey düşünmemişti ama Alno'nun kukuletası solup gözleri yorgunluktan sarkınca uyumadığını fark etmişti. Sophia, Alno'yla birlikte şehirde uzun yolculuklara çıkmak için sudan bahaneler uydurmaya başlamıştı.

Onun uyumayı reddetmesini ya da uyuyamamasını nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Hâlâ ona güvenmediğini düşünmek içini acıtıyordu ama bunun zamanla değişeceğini umuyordu. Belki evliliklerinden sonra. Belki bir çocukları olduktan sonra.

Sonunda, gece boyunca onunla yatacak ve onun kendisine bir bıçak saplayacağından ya da gözlerini mürekkeple dolduracağından endişe etmeyecekti.

Tedirginliği ona gözlerinden bahsetmeme kararını doğruladı ve neyse ki Khes dışında kimsenin önünde değişmemişlerdi.

O an da tuhaf bir andı. Khes sık sık yaptığı gibi Sikthand'ın dövmelerini değiştiriyordu. Şimdi neredeyse dörtte üçü geri gelmişti. Sophia bu beceriyi öğrenmenin ne kadar zor olduğunu söylemiş, Khes de ona Sikthand'ın üzerinde denemesine izin vermeyi teklif etmişti.

Başlangıçta alay etmişti ama Sikthand gülümseyerek onu teşvik etmiş ve onun tarafından işaretlenmeyi ne kadar çok istediğini söyleyerek ayak parmaklarını kıvırmıştı. Sikthand'ın sırtındaki ince çizgilerden birini çizmişti ama çizdiği çizgi lekeli ve sallantılı çıkmıştı.

Anlaşıldığı üzere Vrulan dövmesi yapmak hayal ettiğinden çok daha zordu. Çok yavaş hareket ederse, kalem ucunu takip eden mürekkep birikiyor ve lekeli izler bırakıyordu, çok hızlı hareket ederse mürekkep manyetik uçtan düşüyor ve geri dönüp tekrar tutması gerekiyordu. Kalemin basıncı da önemliydi. Sikthand'ın derisine bu kadar sert bastırdığı için kendini kötü hissetmişti ama adam rahatsızlıktan neredeyse hiç kıpırdamamıştı bile.

"Müstakbel karın için hava mı atıyorsun?" Khes, Sikthand'ın gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğilerek onunla şakalaşmıştı. Gördüğü şey gülümsemesinin düşmesine neden olmuştu. Neyse ki kız onun ne gördüğünü tahmin etmiş ve Sikthand'ın arkasından Khes'in dikkatini çekerek susturucu parmağını dudaklarına götürmüştü.

Khes, Sikthand mürekkep ustasının yüzünde beliren şaşkın ifadeyi yakalayamadan sandalyesini yana kaydırmıştı. Birkaç dakika sonra kaşlarının arasındaki çizgi yumuşamış ve Sophia'nın Khes'in Sikthand'ın gözlerini neden sakladığını tam olarak anladığından ve kararını onayladığından bir şekilde emin olduğu sözsüz bir sohbeti paylaşmışlardı.

Sikthand'ın aynada çirkin dalgalı çizgisine sevgiyle bakışını hatırlayınca kalbinin acı dolu, şişmiş bir atışı geçti. Khes'in düzeltmesine izin vermemişti ve Sophia içten içe ciyaklamıştı. Artık göğsünde Japeshi'nin adı yazmıyordu, onun işareti vardı.

Ve onu *seviyordu.*

Buna hâlâ inanamıyordu. Adam onu sevdiğini hiç beklenmedik, içten ve samimi bir şekilde söylemişti. O da bunu söylemiş olmasına rağmen, Sophia bunu yeterince sert söylemediğini, beş farklı şekilde söylemediğini, böylece gerçekten duyup ona inanmadığını düşünerek kaşınıyordu. Belki de inandığında, ellerindeki o lanet olası inatçı izler sonunda ortaya çıkacaktı.

Lindri, Yargıç Yalmi'yle konuşmasını bitirdi ve Sophia bu fırsatın üzerine atladı. "Leydi Lindri," diye seslendi.

Lindri ona doğru baktı ve gülümsedi. "Evet, Sophia?"

Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Taht elbisem için her şey yolunda mı?"

"Evet," diye ciyakladı Lindri geniş bir sırıtışla. "Tasarımlarınızı en sevdiğim metal ustasına gösterdim ve parçaları zamanında yapabileceğine inanıyor. Bence gerçekten heyecan yaratacaksın."

"Güzel." Sophia sırıttı. Sikthand gittikten sonra tasarımın taslağını çizmiş ve oraya buraya bir şeyler ekledikçe daha da heyecanlanmıştı.

Düğünü de aynı güne denk geldiği için taht giysisinin çifte görev yapması gerekiyordu; Sikthand'ın iki ayrı kamusal etkinlik fikri karşısında neredeyse patlayacak hale gelmesinin ardından vardıkları uzlaşmaya göre, bu etkinliklerden herhangi biri sırasında bilinmeyen bir düşman tarafından öldürülebilirdi.

Sikthand'ı sevmesine rağmen, düğünleri için pek heyecanlanamıyordu. Bir kere, Clecania'daki düğünler tipik olarak romantik değildi. Normalde, her iki tarafın da geçici bir evliliği kabul ettiği küçük, basit törenlerdi. Sikthand'la evliliği kalıcı olacak olsa da, törenin kendisi bir aşk ve bağlılık kutlamasından çok daha soğuk, etkili ve resmi bir olay olacaktı.

Sikthand'ın ilk kez fark edilmesi, yaklaşan nikâhı için fazla sevinç duyamamasının bir başka nedeniydi. Lanet olası işaretleri bir an önce ortaya çıksa, düğüne gerek kalmayacaktı. Erkeklik evliliğin önüne geçmişti. Erkeklik *her şeyin* üstündeydi. Kutsalın da ötesindeydi. Sikthand'ın gözleri hakkında bildiklerini bildiği halde, onunla evlenmek tuhaf bir şekilde... aldatıcı geliyordu.

Sophia, Sikthand'ın normalde oturduğu sandalyesine geri oturdu. Ama düğün uzaylı kralını mutlu edecekti, bu yüzden gülümseyecek -ve yıkıcı bir iç çamaşırı takımı giyecek- ve hareketleri yapacaktı

Onun için.

Odanın ortasında yansıtılan bir figür belirdi ve Sophia gürültülü bir iğrenme sesi çıkardı. Bu... yapış yapıştı. Şekli ahtapot ile gergedan arasında bir şeydi ve sümüğe benzeyen yapışkan damlacıkları yere damlıyordu. Yine de, emici ayakları hareket etmeye başladığında, yapışkan maddeyi höpürdeterek emerken, bir karmaşa bırakmadı. Sophia, höpürdetme sesinin tiksindirici sesi kulağına ulaştığında sıçradı.

Böyle mi konuşuyor?

Mide bulantısını bastırdı ve yaratığın söylediklerini dinlemeye çalıştı. Eğer hazırlığı doğruysa, bu oylama için tarafsız bir moderatör olarak hareket eden Gninzol gezegeninden Galaksilerarası İttifak temsilcisi Irgh'tı.

Bu varlık nasıl Birinci Sınıf bir türe ait olabilirdi? Sadece görünüşüne bakarak bunu düşünmesi bile inanılmaz derecede kabaydı ama *kahretsin*. Irgh hareketli bir sümük gibiydi, yine de türleri insanlardan ve Clecanian'ların toplamından ışık yılı daha evrimliydi.

Sophia'nın dudakları, kulağında çınlayan çevirinin altında yankılanan yarım yamalak gurultularla kıvrıldı. Irgh, daha önce hiç İttifak oylamasına tanık olmamış izleyiciler için son iki günde yaşananları özetledi.

İlk gün her bir adayın tanıtılması ve liderleri neden oy almaları gerektiğine ikna etmeleriyle geçti. Sophia *bu* bölümün yayınlanmış olmasını diledi ama Liderler Zirvesi son derece özeldi. Sadece katılanlar konuşulanların kapsamını biliyordu.

Bir dahaki sefere Sophia'nın da katılacağını hafif bir şaşkınlıkla fark etti. Bir hafta içinde kraliçe olacağını unutup duruyordu. *Lanet olası* bir *kraliçe*! Bu gerçek aklına geldiğinde hâlâ biraz başı dönüyordu.

LARP'a elveda, LAR'a merhaba mı?

Irgh, ikinci gün gezegenin liderlerinin -Vila gibi aday olanlar hariç- bir araya gelerek adayları nasıl tartıştıklarını anlattı. Sophia'nın tek umudu Sikthand'la saatler süren hazırlıklarının işe yaraması ve diğer liderleri Asivva'nın doğru seçim olduğuna ikna etmesiydi.

Kalbinde bir korku titredi ama bunu görmezden geldi. Sikthand onun seçtiği kişiye oy verecekti. Son dakikada fikrini değiştirip onun güvenine ihanet etmezdi. Korku sadece rahatsız edici bir endişeydi. Sikthand'a güvenebilirdi.

Irgh oyların sayılmaya başlandığını duyururken Sophia koltuğunda öne doğru oturdu. Ekranda devasa bir isim listesi belirdi. İsimlerin yanında, o ana kadar kaç oy aldıklarını gösteren sayılar belirmeye başladı. İsimler hızla yükseliyor ve düşüyor, kimin kazandığına göre yeniden sıralanıyordu.

Hâlâ isimler üzerinde hareket etmeden önce onları çözebilecek kadar yetkin değildi ama hareket etmediği için en üstteki ismi okuyabiliyordu.

Parmakları sandalyesinin kollarına dolandı. *Vila.*

Oylar gelmeye devam etti ve Vila'nın adının altında ikinci bir tanıdık isim belirdi. Sophia titrek bir nefes aldı. Asivva kazanıyordu.

Gözlerini kısarak isimlerinin yanında sürekli değişen sayılara baktı ve aralarında ne kadar mesafe olduğunu anlamaya çalıştı. Kesin olarak bilmiyordu ama yakın olduğunu düşünüyordu.

Sikthand başarmıştı. Asivva'nın lehine, onun kazanabileceği kadar iyi bir savunma yapmıştı.

Oylar yavaşlamaya başladığında Sophia koltuğunun kenarına kaydı. İsimler artık yer değiştirmiyordu ve gelen tek oylar Vila ile Asivva arasındaydı.

Asivva'nın adı öne atılınca oda soluksuz bir sessizliğe gömüldü. Sophia bir elini ağzına götürdü.

İsimlerinin yanındaki numaralar aynı numaraya geçti.

Berabere.

Vücudu kaskatı kesildi.

Vila'nın adı listenin başına geri döndüğünde Sophia gözlerini kırpıştırdı ve numaralar değişmeden kaldı. Bekledi, bekledi ama hiçbir şey değişmedi. Kalbi sıkıştı.

Vila kazanmıştı.

Sophia'nın başı, inip kalkan midesiyle eş zamanlı olarak sarktı. Odanın içinde yankılanan üzüntü sesleri, Sophia'nın kendi korkusunu yansıtıyordu.

Irgh çetelenin o anda onaylanmakta olduğunu açıklarken çenesini kaldırdı. Kraliçe gibi davranma zamanı. Sophia Lonca'ya "Sorun yok," diye güvence verdi. "Bunun en olası sonuç olduğunu biliyorduk. Oylama çok ama çok yakındı. Bu da Vila'yı kızdıran bir sürü şehir olduğu anlamına geliyor. Bunlar bizim müttefiklerimiz. Eğer elden çıkarsa-"

Gürleyen bir patlama sesi odada yankılandı ve herkes ayağa fırladı. Sophia'nın kulakları uğuldadı, damarlarında akan kan buza dönüştü ve ağır metal kapının eğilmiş merkezini gördü. Az önce bir koçbaşıyla vurulmuş gibi görünüyordu.

Devasa bir şey kapıya tekrar çarparken muhafızlar onun ve Lonca'nın önünde kalabalıklaştı. Menteşeleri üzerinde uçarak açıldı, sonra duvara çarpıp geri döndü ve kapandı.

O anda korkusu şaşkınlığa dönüştü. Bir anlık görüntüde, tanıdık kırmızı, boynuzlu bir dev belirmişti. "Rhaego?" Sophia seslendi.

Lonca'nın hepsi ona baktı.

"Biliyorsun-"

Bavo'nun sözleri, dumanı tüten bir teneke kutunun parçalanmış bir çatlaktan içeri girmesiyle kısa kesildi.

Kapı. Oda hızla gazla dolmaya başladı. Kapının yanındaki muhafızlar kapıyı zorlayarak açmaya çalışıyorlardı ama Sophia, eğer Rhaego kapıyı kapalı tutuyorsa, yerinden oynatmalarının mümkün olmadığını biliyordu.

Sophia bir baş dönmesi dalgasının etkisiyle tökezleyerek koltuğuna yığıldı. Göz kapakları düştü.

Hayır. Panik göğsünü ele geçirdi. Uyku spreyiydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve bilincini kaybetmemek için mücadele ederken kapıya doğru sürünmeye başladı.

Lonca üyeleri ve askerler teker teker etrafına yığıldı.

Sophia onun yüzüne sert bir tokat attı ve kendini kapıya doğru sürüklemeye devam etti. "Rhaego! Aç... kapıyı..." Sophia'nın yanağı yere çarptı ve kelimeleri ağzından geveleyerek döküldü. "Kapı."

Bölüm 40

Vrulatica'nın berrak, yıldızlarla kaplı gökyüzüne doğru uzanan görüntüsü hiç bu kadar güzel görünmemişti. Sikthand, komutanın malginaşının yanında bekleyen Ahea'yı selamladı.

Liderler Zirvesi başarılı olmamıştı. Ama haksız da sayılmazdı. Kendileri gibi düşünen pek çok hükümdarla konuşmuştu. Tremantian Kraliçesi'nin rüşvetçiliğine duyulan tiksinti yüksekti. Birçoğu tiksintilerine rağmen ona oy vermeye karar vermiş olsa da, birçoğu da vermemek için bir neden arıyor gibiydi.

Sikthand onlara bu sebebi vermişti. Gelininden uzun uzun bahsederek ve Asivva'yı tercih etmesinin akıllıca gerekçelerini aktararak davasını ortaya koymuştu.

Kral Cueyar kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakıyordu. Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi ama Sikthand erkekten uzak durmuş, böylece kralın kafasını omuzlarından ayırmaktan kaçınmıştı.

Sophia'ya dönmek için can atıyordu. Onun düşünceleri uyanık olduğu her an aklından çıkmıyordu. Geceleri ne kadar yatak yığarsa yığsın, gövdesine sarılmış kolunun o güzel ağırlığını yeniden yaratamıyordu.

Roldroth daha kruvazörden inmeden Ahea'nın eyerine tırmandı ve gökyüzüne fırladı. Saat geç olmuştu ve yarına kadar eve dönmesi planlanmamıştı ama daha fazla bekleyemezdi. Zirve Salonu'nun kapıları açılır açılmaz Roldroth'u bir kruvazöre sürüklemiş ve onu gidebileceği en yüksek hıza ayarlamıştı.

Onu odasında bekliyor olabilir mi? Bekliyor *olmalı*.

Geleceğini haber vermek için önceden haber göndermişti. O embesil ulak ona haber verdiği sürece, Sikthand onun odasında bekliyor olacağına inanıyordu. Vrulatica'yı arayıp bulmayı ve onu kanatlarına geri götürerek herkesin önünde rezalet çıkarmayı tercih etmezdi.

Kuleye paralel olarak yükseldikçe hava serinliyor, sağlam yuvaların yanından geçiyor ve payandalar arasında zum yapıyordu. İniş pistine ulaştıklarında Ahea'nın kanatları hızla yükselişlerini durdurmak için genişçe açıldı ve koltuğundan bir santim kalktı. Kraliyet kanadına erişimi engelleyen sağlam kapıyı çalıştırdı ve onlar daha tamamen yükselmeden metal parmaklıkların altından süzüldü.

Ahea'nın üzerinden atladı, eyerinin bağlarını normalden biraz daha sert bir şekilde çekti ama sonra istenmeyen ziyaretçilerin kokuları dikkatini çekti ve döndü.

Alno, temkinli ve gergin askerlerden oluşan bir birlik ve Lonca, iniş pistinin karşı tarafında bekliyordu.

Omurgasından aşağı buz kaydı.

Her birinin yüzünde acıma ve işkence dolu bir ifade olmasına rağmen

konuşmadılar. "Efendim, yayın sırasında kraliçe... Sophia..."
Demir bir kıskaç karnını sardı ve içi boşalacak gibi oldu. Öne doğru sallandı.

ve göğsü çökerken geriye doğru. Ahea arkasından öfkeyle tıkladı. "Yaşıyor mu?" Sikthand'ın sesi kulakları için tanınmaz haldeydi.

"Evet."

Kulaklarında bir vızıltı çınladı. *Yine mi? O olmaz.*

Acı beynine doğru ilerlerken ağzı geri seğirdi ve neredeyse kulaklarına doğru çekildi. "O... O *gitti* mi?" Sesi kırıldı.

"Evet" cevabı bu sefer daha sessizdi.

Gözleri çarparak kapandı. Acısının yoğunluğu o kadar içgüdüseldi ki, vücudunun sönmekte olan bir yıldızın kara deliğe dönüşmesi gibi kendi içine çöküp çökmediğini merak etti. Feryat etmek ve çığlık atmak istiyordu ama buruşmuş ciğerlerini dolduracak nefes bulamıyordu.

Gitmiş.

Sikthand'ın yüzü zihninde canlandı ve Sophia'nın göğsü sıcaklıkla doldu. Eşi. Çok yakışıklı. Ona yaklaştı ve yüz hatları çarpıldı, işkence görüyormuş gibi gerildi.

Elini uzattı ama ona ulaşamadı. Kan donduran bir çığlık havada titreşti ve adam yere yığıldı.

Sophia hızla doğruldu, ağır giysileri tenine sürtünüyordu. Sırılsıklam mıydı?

Nefes almakta zorlanıyor ve başı çarpıyordu, gözlerini odaklamaya çalıştı ama gözleri uzuvlarından çok daha yavaş uyanıyordu.

Eller kollarını kavrayarak onu yerinde tuttu ve sesler birbirine karışmış sözcükler haykırdı. Omuzlarını kavrayan parmaklardan kurtulmaya çalıştı ama parmaklar çok güçlüydü. Çığlık attı ve çırpındı, ama sonra önünde bir figür belirdi ve sakinleşti.

Sophia gözlerini kısarak kadına baktı. Sesler kulaklarında anlaşılır hale gelmeye başlamıştı. "Meg?"

İnsan arkadaşı ve onunla birlikte dünya turuna çıkan kadınlardan biri olan Meg kocaman sırıttı. "Hey! Rhaego'yu dışarı çıkarmak üzere olduğunu sanıyordum."

Sophia başını yukarı, yukarı ve yukarı kaldırdı ve arkasından omuzlarını tutan devasa, boynuzlu iblise baktı.

"Sana iyi akşamlar Sophia. Uyguladığım güç için özür dilerim ama şaşkınlığın yüzünden kendini yaralamana izin veremezdim," diye gürledi Rhaego kalın sesiyle. Sophia ona göz kırptı.

Anılar aklına geldi ve korkudan boğazı düğümlendi. Rhaego onun tutuşundan kurtulmasına izin verdi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama anında geriye doğru düştü.

"Ope!" Meg onu yakalamak için ileri atıldı ama Rhaego çoktan arkasındaydı ve dengesini sağlayana kadar onu nazikçe tuttu.

Kulenin neresinde olduğunu anlamaya çalışarak odaya göz gezdirdi. Duvarlar metal ya da taştan yapılmamıştı. Hiçbir sıkıcı süsleme olmadan zarifçe kıvrılmışlardı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Köşede başka bir figür gördü ve Meg'in arkadaşı ve Vrulatica'dan kaçışlarında grubuna yardım eden Maxu'nun tanıdık şeklini tanıdı.

Batan, korkunç bir endişe gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu. "Neredeyim ben? Burada ne işim var?" Başını şaşkınlıkla geriye atan Meg'e ters ters baktı.

"Ne... Seni kurtardık," dedi başını öne eğerek ve Sophia anlamamış gibi kaşlarını çatarak. "Senin için geri döneceğimi söylemiştim ve döndüm. Sana söylememe izin ver, kolay olmadı. Çok fazla planlama vardı. Ama o zalimle evleneceğini duyduğumuzda, seni oradan çıkarmamız gerektiğini biliyorduk."

Öfke damarlarında kükreyerek canlandı. Meg'e doğru bir adım attı ama bir sandalyenin aceleyle gıcırdamasıyla durdu ve Maxu sinsice yaklaştı.

Sikthand. Sophia'nın bakışları odak noktasından çıktı. "Hayır!" diye haykırdı tüm odaya. Kafatasını ellerinin arasında ezdi ve kalbini sıkarak nefes aldı. Yıkılacaktı.

Eve geldiğinde onu gitmiş bulacaktı. Gittiğini mi düşünecekti?

Avuçları gömleğinin ıslak kumaşına doğru kıvrıldı. *Ter* olduğunu fark etti. Her yeri terliyordu.

"Geri dönmem gerek. Şimdi." Sophia olduğu yerde döndü, bir şey arıyordu... bir şey, herhangi bir şey. Bir kapı gördü ve ona doğru koştu ama Maxu kapının önüne çıkarak yolunu kesti. "Çekil," diye homurdandı.

"Seni dostum için geri alabilmek için ne kadar zahmet çektiğimi biliyor musun? Teşekkür ederim. Ona." Sophia ve Maxu birbirlerine ters ters baktı.

Meg arkadaşının önüne geçti ve sakinleştirici bir avuç içini onun göğsüne dayadı. "Anlamıyorum. *İstiyorsun*

onunla evlenmek için?"

"O. *Benim*. Eşim." Maxu'ya doğru homurdanarak kaşlarını kaldırdı ve keskin sözlerinin Maxu'nun içini parçalayacağını umdu. Maxu eşinden ayrı kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu; Meg'in peşinden aylarca koşmuş ve sonunda ona ulaşmıştı.

Kaşlarının kızgın çizgileri yumuşadı ve yüzü soldu. Omzunun arkasından Rhaego ile göz göze geldi.

"Ne?" Meg nefes aldı.

Sophia'nın bakışları Meg'e yöneldi. "Eğer bana bir mektup bile göndermiş olsaydın *Ocean's Eleven* beni oradan çıkardı, bunu biliyorsunuz."

"Biz..." Meg'in sesi kesildi ve tekrar denedi. "Saklanıyorduk. Bunu riske atamazdık. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Kurtardığımız tek insan sen değilsin. Rhaego gezegenin dört bir yanında koşturup Vila bizi gezegenin öbür ucuna FedEx'le gönderdiğinde kullanılmak üzere güvenli evler kuruyor."

"O biliyor mu?" Maxu'nun sesi araya girdi ve yüzünde yoğun bir endişe ifadesi belirdi. Çok iyi.

Endişelenmesi *gerekirdi. Sikthand onu* bulana *kadar rahat etmeyecek ve...* Ama kahretsin... Ya

Sophia'nın onlarla gittiğini düşündüyse? Sophia boğuk bir inilti çıkardı ve bir elini Alnını.

"Geri dönmeli," diye gürledi Rhaego arkasında. "Eşler birbirinden ayrılmamalı. Bu düşünülemez." Bir adım öne çıktı ve kıpırdamayan Maxu'yu komik bir şekilde kapıdan uzaklaştırdı. Maxu buna karşı mücadele etti ama sanki yavaşça hareket eden bir otobüsü yerinde tutmaya çalışıyordu.

Sophia iblisi öpebilirdi. "Teşekkür ederim!" Kapıdan hızla geçti ve bir çıkış bulmak için odayı taradı.

"O biliyor mu?" Maxu onun peşinden koşarak bağırdı.

Sophia sakinleştirici bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır. Gözleri değişti ama geçmişini bildiğim için işaretleri ortaya çıkana kadar ona söylememeye karar verdim. Ve şimdi, senin sayende

Bana bir daha *asla* güvenmeyecekler ve asla ortaya çıkmayacaklar. O korkunç ara durumdayken daha da delirecek. Çok teşekkür ederim. Bir an önce geri dönmeli ve bu hasarı gidermeye çalışmalıyım. Acele edersem belki o dönmeden oraya varabilirim."

"Seni üç gün önce aldık," diye ciyakladı Meg.

Sophia donakaldı, dehşet kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarına yayıldı ve olduğu yerde döndü. "Ne?"

Meg özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "İcat ettiğimiz oldukça yoğun bir uyku spreyini kullanmak zorunda kaldık. Çoğu Clecanian ırkını bayıltacak kadar güçlü, bu da insanları gerçekten bayılttığı anlamına geliyor. Güvenli ama yaklaşık üç gün baygın kaldınız."

Fuuuuuuuck.

Tamam, neredeyse bitti. Kendimi açıklayacağım ve buna güleceğiz. Sophia tırnaklarının ucunu kemiriyor, dizi kontrolsüzce zıplıyordu.

Her saniye olması gerekenden çok daha yavaş ilerliyordu. Güvenli bir yere gitmeleri, bir kruvazör bulmaları, kalabalık bir şehre gitmeleri, Maxu'nun yerlerini daha da gizlemek için hacklemekte ısrar ettiği başka bir kruvazör bulmaları, başka bir şehre gitmeleri ve Sophia'yı Vrulatica'ya götürecek *son bir* kruvazöre yüklemeleri için geçen süre içinde kaç sonsuzluk geçmişti.

Gideli dört lanet gün olmuştu.

Vedalaşırken hafifçe özür dilemiş ve arkadaşlarıyla iyi şartlarda ayrılmıştı. Meg'e, kurtarma girişimi düşüncesini takdir etmekle birlikte, bir dahaki sefere bir mektubu tercih edeceğini söylemişti. Meg, Maxu ona izin verir vermez bir mektup göndereceğine söz vermişti.

Sophia, Vrulatica'yı insanlar için bir sığınak haline getirmeyi planladığı yolları açıkladığında ruh hallerine son derece yardımcı olmuştu. Rhaego'nun kurduğu tüm güvenli evler çok iyiydi ama işe yaramazlarsa Vrulatica'nın onları koruyabileceğinden emin olacaktı.

Kruvazör ekranındaki küçük noktaya baktı. Vrulan ek binalarına gittikçe yaklaşıyordu. Oraya vardığında, kendisini kuleye uçuracak birini bulabileceğinden emindi.

Sophia kruvazör durduğunda çok hevesliydi ve yavaşça alçalan kapısının üzerinden tırmanırken takılıp düşerek araçtan dışarı yuvarlandı. Kendini kumların arasında sürükledi ve gördüğü ilk binaya, revire takılıp düştü.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir erkek, kız ona kafa üstü çarptığında bir çığlık atarak ondan uzaklaştı. "Beni kraliyet kanadına götürecek bir araca ihtiyacım var."

"Wh-W..." Kadının kirli, ter lekeli kıyafetlerine baktı ve burnunu çekti. "Leydim, siz-"

"Malginash'a ihtiyacım var. Beni uçurması için birini çağırın!"

Adam dehşet dolu bir bakışla koşarak uzaklaştı. Koridorun sonundaki kapı açıldı ve şaşkın da olsa tanıdık bir yüz dışarı fırladı.

"Vezel!" diye çığlık atarak ona doğru koştu.

"Sophia." Adamın gözleri irileşti ve kızın perişan halini gördü. "Hepimiz gittiğini sanmıştık."

"Kahretsin," diye hırıldadı yan tarafındaki bir dikişi tutarken. Uykuda geçen üç gün, o kısa koşuyu bile yorucu hale getirmişti. "Kendi isteğimle gittiğimi mi sanıyor?"

Vezel'in çenesi yumuşadı. "Sen yapmadın mı?"

"Hayır! Benim yaptığımı mı düşünüyor?" Gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu. Sadece Sikthand'a geri dönme paniği onları uzak tuttu.

"Sanırım öyle. Roborh ile neredeyse savaş halindeyiz. Kral Cueyar'ın seni geri vermesini istiyor.

Kral onunla birlikte olmadığınızı iddia etmeye devam ediyor. Öyle miydin?"

"Kral..." Sophia dondu kaldı, düşündükçe görüşü odak noktasının dışına çıkıyordu. Sikthand, Heleax'ın mektubunu okumuş ve onun Roborh'a kaçtığını düşünmüş olmalıydı. Sophia yüzünü buruşturdu, gözlerini kısarak kapattı ve başının geriye düşmesine izin verdi. *Aptalca. Aptal. Aptalca.*

O mektubu saklamaması gerektiğini biliyordu. Kralı reddeden cevabını gönderir göndermez onu atmalıydı ama bu ona garip bir şekilde güçlü bir rahatlık hissi vermişti.

Yazılı mesajlar Clecania'da yaygın değildi. Her şey elektronik olarak gönderiliyordu. Aylarca işkence çekerek öğrendiği Clecanian dilinden sonra el yazısıyla yazılmış bir İngilizce görmek kalbini kabartmış ve bir şekilde kendisini Dünya'ya daha yakın hissetmesini sağlamıştı. Bu bir alışveriş listesi de olabilirdi ve o da aynı şeyleri hissedebilirdi. Lanet olası nostaljisi bir savaş mı başlatmıştı?

"Oraya çıkmam gerek," diye yalvardı çaresizce.

Vezel başını salladı. "Proit," diye seslendi

koridordan aşağıya.

Az önceki ürkek erkek kapı aralığından kafasını uzattı. "Yakında döneceğim, ben dönene kadar Rider Huth'a göz kulak olun."

Vezel adımlarını hızlandırdı ve Sophia da onu tırısla takip etti. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Dışarıda, ek binanın arka tarafında uyuyan bir malginash vardı. Vezel kısa bir ıslık çaldı ve bulanık gözleri açıldı. Sophia onu korkutmamak için yaklaşmayı bekledi, sonra eyere tırmandı. Vezel de arkasından atladı ve yola koyuldular.

"Kraliyet iniş pistine girebilir misiniz? Olay çıkarmak istemiyorum. Önce onu yalnız görmem gerek," diye bağırdı Sophia uğuldayan rüzgârın üzerinden.

Vezel dizginleri çekerek malginash'ının kraliyet iniş pistine doğru yükselmesine rehberlik etti. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Kral... çılgına dönmüş durumda."

Sophia boğazına takılan kaya parçasıyla neredeyse boğuluyordu. Sessizce başını salladı.

Koya vardıklarında Sophia malginash'tan indi. "Henüz burada olduğumu kimseye söylemeyin. Tüm Lonca sorularla gelmeden önce onu sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Vezel başını salladı, sonra gökyüzüne doğru havalandı.

Endişeden kalbi göğsüne çarpmaya devam ederken, önce Sikthand'ın odasına koştu ve kapıyı yüksek sesle vurmadan önce kolu test etti.

"Hey, sana kim izin verdi..." Alno köşeden koşarak geldi ama onu görünce sesi kesildi. Ellerini kalçalarına koyup başını öne eğdi, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Nerede o?" diye nefes aldı.

Alno'nun bakışları iğrenç kıyafetlerinin üzerinde gezindi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bilmiyorum.

Sanırım Boğma."

Kapıyı kaldırdı. "Boğma. Neden?"

"Çünkü şu anda bir istilacı sürüsü var ve Tagion savaşçılarını parçalayarak acısını gömüyor. Temizlemek zorunda kaldığım kurumuş Tagion kanı miktarı..." diye şikayet etti, neredeyse kendi kendine.

Sophia yutkundu. Zavallı arkadaşı. Tek istediği dizlerinin üzerine çöküp onu gitmeye niyeti olmadığına ikna etmekti. "Ne zaman dönecek?"

"Hiçbir fikrim yok. Khes dışında kimseyle emir vermek dışında konuşmuyor. Sırf senin nereye gittiğini bilen birini tanıyan birini tanıyor olabilecekleri için şu anda kaç Vrulanın zindanlarda kilitli olduğunu biliyor musun?"

Sophia'nın içindeki bir şey sonunda kırıldı. Göğsünden derin, acı dolu bir hıçkırık koptu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sefilce feryat etti.

Alno uzun bir nefes verdi ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Tamam. Tamam. Tamam. İyi olacaksın. Gel hadi. Seni iyileştirelim."

Hâlâ ellerinin içinde hıçkırarak ağlarken, adamın onu koridordan odasına götürmesine izin verdi. Etrafına baktı, paramparça olmasını bekliyordu. Öyle olmaması bir şekilde canını daha çok yaktı. Her şey aynen bıraktığı gibiydi.

Şaşkınlık içinde, Alno'nun onu yönlendirmesine izin verdi. Her küçük seste yerinden sıçradı, hatta yatak odasından gelen bir gürültü üzerine banyodan dışarı fırlayacak kadar ileri gitti. Vücuduna bir havlu atarak tökezleyerek yatak odasına girdiğinde Alno'nun sadece bir tepsi yemek düşürdüğünü gördü.

"Henüz bir şey yok," dedi üzüntüyle.

Saatler geçmesine rağmen Sikthand'dan hâlâ bir iz yoktu. Sonunda, Alno'yu gönderdi, ancak başlangıçta reddetti ve kralın geri döndükten sonra öfkeyle kazara onu öldürmesi durumunda kendini asla affetmeyeceğini savundu.

Sophia sessizce Sikthand'ın eşi olduğu için ona zarar vermesinin mümkün olmadığına inandığını söylediğinde Alno şok olmuş bir şekilde sandalyesine çöktü.

Sonunda o gittikten sonra gizlice aynasına gitti ve kapıyı açacak düğmeyi çalıştırdı. Gizli geçit ortaya çıktığında kalbi korkmuş bir tavşan gibi titredi ama onu orada saklanırken bulamayınca buz kesti.

Şişeler sandalyesinin etrafında yere saçılmıştı. Taş zemindeki derin yarık bir an için kafasını karıştırdı, ta ki kuyruğunun ucunun açtığı yol olduğunu anlayana kadar. Sikthand'ın aynasına doğru ilerledi ve gördüğü manzara karşısında acıklı bir iç geçirdi.

Onun odasında hiçbir şeye dokunmamıştı ama aynı şey kendi odası için söylenemezdi. Ayna paramparça olmuş ve yerde parçalara ayrılmıştı. Yatak takımı parçalanmıştı. Her türden silah

duvarlara gömülmüştü ve çalışma odası sanki biri bomba patlatmış gibi görünüyordu.

Gözyaşları hızla akarken, onun yatağından geriye kalanın içine süründü. Gözlerini kapadı ve herhangi bir ses duymak için dikkatle dinledi -Ahea'nın pençelerinin yukarıdaki taş sahanlıkta çıkardığı tıkırtı, Sikthand'ın koridordaki botlarının şıngırtısı.

Yatak takımını yumruklarını sıkarak burnuna yaklaştırdı, adamın kokusu kumaşa sinmişti. Bir yandan da kendini tekrar tekrar onun geri döneceğine, onu dinleyeceğine ve affedeceğine ikna etmeye çalışıyordu,

onun sakinleştirici kokusu onu uykuya daldırdı.

***

Yüksek sesli bir kükreme onu uyandırdı ve yataktan fırlamasına neden oldu. Sikthand'ın odada ona öfkelenmeye hazır olduğunu görmeyi bekleyerek olduğu yerde döndü ama adam hiçbir yerde değildi. Dışarıdaki gökyüzü kapkaraydı ve pencerelerinde şimşekler çakıyordu.

Kahretsin. Buraya geldiğinde öğleden sonraydı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Odasına giden geçitten daha fazla bağırış yankılandı ve sessizce onu takip etti.

Tartışma sesleri netleştikçe Sophia adımlarını sessizleştirdi.

Onu duyduğunda acı dolu bir hıçkırığı bastırdı. Öfkeli ve derin, Sikthand'ın sesi ona ulaştı.

"Defol! Yapmayacaksan, o zaman git."

Sophia şişelerin etrafından dolaştı ve aynasından baktı. Khes oradaydı, odanın ortasında duruyordu ama Sikthand'ı göremiyordu.

Khes dövme çantasını kavradı ve endişeli bir ifadeyle açık yatak odasının kapısına doğru baktı. Mürekkep ustasının yüzündeki ifadeye yakın bir şeyi daha önce hiç görmemişti ve onu oraya koyacak kadar kötü olan şeyin ne olduğunu hayal etmek içini parçalıyordu.

"Dışarı! Hiçbir işe yaramazsın." Sophia başını öne eğdi ama sanki Sikthand salonda durmuş Khes'in gitmesini bekliyordu. Kralın sesindeki öfke karşısında dizleri titredi.

Sonunda Khes odadan dışarı çıktı.

Birdenbire eşiyle yüzleşecek kadar cesur olamayarak sandalyeye çöktü. Önce onu görmesi gerekiyordu. Yatak odasının kapısı çarparak kapandı ve Sikthand odaya girdi.

Bir elini ağzına, diğerini kalbine götürerek önündeki manzarayı inceledi. Adam eskiz defterine bakıyordu, yüz hatlarını sıkıca saran umutsuz bir ifade vardı.

Rahat bir şort dışında neredeyse çıplaktı. Sophia'nın gözleri onun vücudunu taradı. Daha önce hiç görmediği kadar çok dövmeyle kaplıydı.

Ama onlar farklıydı.

Sophia boğazını sıktı, adamın çenesinden kuyruğunun ucuna kadar uzanan dövmeleri incelerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Onlar *onundu*.

Buna nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama dövmelerinin her birini değiştirmiş ve tonlarca daha eklemişti ve hepsi onun çizdiği şeylerdi.

Eskizler, notlar, soyut karalamalarla birlikte tasarladığı her dövme. Bunlar derisinin her santimini kaplıyordu. Onu son gördüğünden beri değişmeden kalan tek parça, sırtına çizdiği sallantılı çizgiydi.

Sikthand elindeki kitabı yere bıraktı ve bir sandalyeye çökerek başını ellerinin arasına aldı. Göğsünden derin, ıstıraplı bir inilti koptu ve kadın ayağa kalktı. Mandala uzanıp sessizce aynayı açarken elleri titriyordu.

Sandalyesinin yere çarpma sesi kulaklarında çınladı. O aynadan içeri adımını attığında Sikthand ayağa kalkmış, kanla kabuk bağlamış bıçağını sanki ona fırlatacakmış gibi omzunun arkasında tutuyordu.

Ona doğru bir adım attı, sonra durdu. Kalbinin çarpıntısı ayak parmaklarına kadar iniyordu.

Gözleri genişti ve kırpışmıyordu, baltası elindeydi. Sanki gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi ona bakıyordu.

"Sikthand," dedi ve tekrar ona doğru yürümeye başladı.

Göğsü devasa bir nefesle kabardı ve gözlerini kırpıştırdı.

Birkaç adım daha attı.

Balta arkasından yere çarptı ve dizlerinin üzerine çöktü, tam önünde durduğunda ona baktı.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, ama boğazını bir türlü çalıştıramıyordu. "I-"

Kuyruğu kalçalarının arkasına çarptı ve onu kendine doğru çekti. Titreyen kolları ve kuyruğu kadının alt bedenini gövdesine doğru sıkıca kavradı. Yüzü karnına doğru sokuluyor, kokluyor ve derin nefesler alıyordu.

"O gerçek. Geri döndü. O burada." Kolları acıyla gerildi ve titreyen zihnini rahatlatmak istercesine kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Sophia yere yatıp onu içeri çekmek istedi ama şu anda onun demirden tutuşundan kurtulmaya çalışmanın akıllıca olmayacağını düşündü. Onun yerine başını karnına doğru çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan boğazında bir hırıltı yükseldi ve dişleri kalçasının yumuşak etine batarak giysisini delip geçti. Adamın göğsünden yükselen iniltili rahatlama sesini duyduğunda ve kollarındaki titremenin azaldığını hissettiğinde acı dolu çığlığını tuttu.

Bir inilti çıkardı ve ağzını kaldırarak, kalçasındaki kumaşın üzerinde çiçek açan kanı görecek kadar geri çekti. Sophia bu fırsattan yararlanarak adamın kollarının arasından kaymaya başladı.

önünde diz çöktü.

Adamın gözlerinin simsiyah olduğunu gördüğünde hıçkırıklarını tutmak için dudaklarını birbirine sürtmek zorunda kaldı. Yüz ifadesi çok yırtıktı. Sanki ondan nefret ediyormuş ama geri çekilirse ölecekmiş gibi bakıyordu. Bakışları yüzünde gezindi, kaşları acıyla birbirine yaklaştı. "Beni terk ettin."

"Hayır. *Hayır.*" Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Gitmek istemedim. Beni *aldılar.* Seni *asla* terk etmek istemiyorum. Asla. Uyanır uyanmaz koşabildiğim kadar hızlı geri döndüm." Adamın göğsüne sıkıca bastırılmıştı ve onunla konuşabilmek için boynunu geriye doğru eğmek zorunda kalmıştı.

"Gitmedin mi?" Umut yüzünü aydınlattı, gülümsedi ve neşeli bir nefes çekti. Burun delikleri alevlendi ve başını salladı, sanki görünmeyen bir şey yanından geçmiş gibi bir an etrafına baktı.

Tekrar ona baktı ve kaşları çatıldı. "Ama kral-"

Başı ileri geri sallanıyordu. "Kralı haftalar önce geri çevirdim. Mektubu sakladım çünkü bir insan tarafından İngilizce yazılmıştı ve bana evimi hatırlattı... Dünya'yı. Bana Dünya'yı hatırlattı. Meg beni aldı. Onlar kaçarken beni geride bıraktı ve beni kurtardığını sandı. Ama yanılmış."

"O haşarat! Maxu! Bunu o mu yaptı?" Sikthand'ın yüz hatları öfkeyle karardı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hey, beni dinle. Bu bir hatadan başka bir şey değildi. Geri döndüm. Döneceğim.

her zaman geri gelir."

Bakışları hâlâ çok trajikti, sanki ona inanmak istiyor ama inanamıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Çok, çok, çok fazla. Seni asla terk etmem. Lütfen inan bana." Cevap vermemesine rağmen ağzına öpücükler kondurdu. "Uyandığımda çok öfkeliydim. Tek istediğim buraya geri dönmekti."

"Beni terk etmeyi seçmedin mi?" diye tekrarladı. Başparmağının gömleğinin yakasını okşamasını izledi.

Isırığının dövmesini kontrol edebilmek için onu geri çekti.

"Hayır." Sophia onun eline baktı ve ne söyleyeceğine karar vermeye çalışarak yutkundu. "Sikthand, seni *asla* terk etmeyeceğim." Adamın başparmağı Sophia'nın boynundaki dövmenin üzerinde gezindi. Sophia dudaklarını yaladı. "Sen benim eşimsin," diye fısıldadı.

Vücudu hareketsiz kaldı. Nefes almayı bıraktı, onun tepkisini

bekledi. "Böyle şeyler söyleme," diye alçak sesle homurdandı.

Cesaretini toplayarak başını yana kaydırdı, böylece arkasındaki ayna görülebiliyordu. Sikthand yansımasında siyah gözlerini görünce bir kez daha baktı. "I..." Başını iki yana salladı.

"Hissetmiyor musun?" diye ısrar etti. "Hissediyorum. Bazen seni göremezsem öleceğimi düşünüyorum,

sana dokunmak."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Yansımasına göz kırptı.

Dudaklarını birbirine bastırarak ürpererek bir nefes verdi. Onu boynundan sıkıca sararak kulağına bir öpücük kondurdu ve "Ellerine bak" diye fısıldadı.

Adamın kolunun arkasına kaydığını ve kalktığını hissetti. Dudaklarına titrek bir gülümseme yayıldı. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu ama işaretleri ortaya çıkmıştı. Adam yakasını kenara çektiğinde onları görmüştü. Kitabından aldığı dövmeli desenlerle çatışıyor, onları bastırıyorlardı.

Diğer eli ilk eliyle buluşmak için havalandığında onu kollarıyla itti. Adam avuçlarını önden arkaya çevirirken omzunun üzerinden baktı ve kapüşonuyla aynı renkteki siyah izlere baktı.

Birden avuçları kızın yüzünü kavramak için yakınlaştı. Kadının yanaklarını sıkıca kavrayarak bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı. "Sen benim eşim misin?" diye sordu, hâlâ gözlerine inanamıyordu.

"Evet." Gülümsemeye çalıştı ama adamın avuçlarının yüzünü sıkan topukları bunu zorlaştırıyordu. "Beni terk etmedin mi?"

Başını sallamaya çalıştığında vücudu yüzünden daha fazla kıpırdandı. "Hayır, asla." "Biz çiftleştik." Kelimeler artık bir soru değildi. "Sen benim eşimsin." Görkemli, geniş,

Gözleri onun üzerinde gezinirken yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "Ben senin eşinim," diye kabul etti, mutlu bir hıçkırıkla sırıtarak.

Onun ezilmiş dudaklarını öptü. "Sen benim eşimsin." Dudaklarına dişlek öpücükler kondururken bu ifadeyi defalarca tekrarladı.

Sonunda ellerini, kızın kollarını tekrar boynuna dolaması ve onu düzgünce öpmesi için yeterince gevşetti. Gözyaşları yüzünden öpüşme yarım yamalaktı ve kanı hâlâ adamın ağzındaydı ama adamın sırıtan dudakları kadının kalbini neredeyse yerinden çıkaracaktı.

Sikthand taht odasının kapılarına baktı ve metalin arkasını görebilmeyi diledi. Ellerinde çiftleşme izleri belirdikten sonra gücü, hızı ve görme yeteneği katlanarak artmıştı ama yine de duvarların arkasını göremiyordu ve şu anda bu onu öfkelendiriyordu.

O nasıldı? Endişeli miydi? Heyecanlı mıydı?

Sikthand hınca hınç dolu alanı taradı ve Sophia'nın tahtı sırasında uslu durmaları için her bir vatandaşı zihinsel olarak tehdit etti.

Odanın içinde yapılan konuşmaların hepsi kısık sesle yapılıyormuş gibi görünüyordu ama o kadar çok kusursuz giyimli Vrulanlı odanın her boş alanına doluşmuştu ki odadaki gürültü kakofoniye dönüşmüştü.

Eldivenlerinin altındaki elleri kaşınıyordu. O, Lonca ve Sophia, Sophia tahta çıktıktan sonra onun çiftleşme izlerini şehre göstermeye karar vermişlerdi. O an yeterince hızlı gelemezdi. İzlerini örtmekten nefret ediyordu.

Onun işaretleri. *Çiftleşme izleri*. Sikthand hâlâ inanamıyordu.

Hayatı boyunca Vrulatica'nın onun amacı olduğu söylenmişti. Şehri uğruna acı çekmiş ve didinmişti çünkü bunu yapmak için doğmuştu. Ama artık yeni bir amacı vardı. Eşi.

Halkını yönetmeye devam edecekti ama bunu yanında hayal edebileceği en görkemli kadınla yapacaktı ve hayatı artık yalnızlık içinde geçmeyecekti.

Elleri yeni tahtının kollarında kenetlendi ve Sophia'nın kendi tahtının yanındaki örtülü tahtına baktı. Sophia'nın içeri girip kendisine katılmasına ihtiyacı vardı. Bütün gün ondan ayrı kalmıştı ve eskisine göre idare etmesi daha kolay olsa da yine de ondan ayrı kalmaktan nefret ediyordu.

Kapıdaki askerler kuyruklarını altın bir metal levhaya çarptı ve tiz bir çınlama boşlukta yankılandı. Oda sessizliğe gömüldü, tüm gözler devasa çift kapıya çevrildi.

Sikthand kuruyan gözlerini nemlendirmek için gözlerini kırpıştırdı. Onu görmek için can atıyorlardı.

Kapılar bir santim açıldığında odanın içinde yüksek bir gıcırtı yankılandı. Parlak kırmızı kumaş göründüğünde Sikthand'ın göğsü kabardı. Kapılar daha da açıldı ve Sophia ortaya çıktı.

Kraliçesini gördüğünde duyguları boğazında düğümlendi. Zırh giymiyordu ama yumuşak kumaş ve metal dekordan oluşan bir kombinasyon giyiyordu. Başlığı, miğferindeki gibi keskin askait boynuzlarından yapılmıştı ve başının üzerinde yükseliyordu.

Kan kırmızısı, yere kadar uzanan elbisesinin ince kumaşı, umbercree festivali sırasında giydiği elbisenin kumaşı gibi hacimli ve narindi. Ancak elbisenin bedeninde, çıplak kollarında ve omuzlarından boynuna kadar inen siyah metal desenler vardı. Vücuduna tam olarak uyacak şekilde dövülmüşlerdi.

Askaitin her bir parçası onun üzerinde şekilleniyor, kalçalarının ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını keskin bir şekilde vurguluyordu.

Korse.

Sophia bu geceden önce onun kıyafetini görmesine izin vermemişti ve şimdi nedenini biliyordu. Elbisesini süsleyen metal desenlerin açık ilham kaynağı onun dövmeleriydi. Onun tercih ettiği tarzda geometrik kalın çizgiler ve kıvrımlar.

Aşk, her gözeneği onunla dolana kadar içinde şişti ve patlayabileceğini düşündü. Yapmaması gerektiği halde kaskını çıkardı. Onun gözlerini görebilmesini istiyordu, böylece seçimlerinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilecekti.

Koridorda kendisini süzen binlerce Vrulalıya bakıyordu ama sonra ona doğru baktı. Onun yükseklerdeki tahtından kendisine baktığını görünce gülümsedi. Omuzlarındaki gerginlik gevşediğinde, onun omuzlarındaki gerginlik de gevşedi.

Kadının sırıtışı bir süre daha adamın içini ısıttıktan sonra yüz hatlarında kararlı bir ifade belirdi. Çenesini yukarı kaldırdı ve öne doğru bir adım atarak taht merdivenlerinin dibine kadar olan uzun mesafeyi yürüdü.

Elbisesindeki bir yırtmaç açıldı ve uzun ince bacağı, ayağında güzel bir telkari kafes gibi görünen abartılı bir şekilde dövülmüş metal bir ayakkabıyla dizine kadar göründü. Ayakkabının çok uzun bir tabanı vardı ve ona verdiği yükseklik, boynuzdan başlığının yüksekliğiyle birleşince onu heykelsi bir görünüme kavuşturuyordu.

Kız yanından geçerken mırıldanan nefesler ve heyecanlı sırıtışlar birbirini kovaladı ve adamın kaşları birbirine çarptı.

Yanından geçtiği herkesi bu kadar sersemleten sırtı neye benziyordu?

Sophia, yeni Ticaret Müdürü Madam Ostra'nın beklediği uzun merdivenin dibine geldi.

Merdivende altı iniş vardı. Sonunda ona ulaşıp hak ettiği yeri almadan önce altı durak ve Vrulatica'nın altı kutsal başkanından altı yemin seti.

"Kraliçe olduğunuzda, beni dinleyeceğinize yemin eder misiniz, Madam Ostra, kutsal ticaret başkanı?"

"Sizi duyacağıma yemin ederim, Madam Ostra." Sophia, sesinin akustik açıdan mucizevi taht odasından duyulmasına yetecek kadar yüksek bir sesle cevap verdi.

Madam Ostra'dan başıyla onay alan Sophia, Leydi Lindri'nin hizasına gelene kadar basamakları çıktı ve ardından tekrar yemin etti.

Her seviye atlayışında, lonca üyelerinden birinin onun geri çekildiğini görünce yüzünün aydınlanmasını izledi. Kuyruğu yerde geziniyor, onu yakından görmenin sabırsızlığı onu hareket etmeye zorluyordu.

En kıdemli lonca üyesi olan Konuşmacı Besith'in inişi en son gerçekleşti. Sikthand yaklaşırken neredeyse gurur ve hevesle titriyordu, yüz ifadesi sakindi.

Babasının öldürülmesinin ardından Sikthand'ın tahta çıkışı aceleye getirilmiş, sıkıntılı bir olay

olmuştu ve koltuğuna tırmanırken sinirleri bozulmuştu. Savunma şefi

Ondan yeminini tekrarlamasını istedim, o kadar kötü kekeliyordu ki.

Sophia, Besith'e ettiği yemini zahmetsizce tekrarladı ve Sikthand'a zaferle sırıttı. O da aptal gibi sırıtmamaya çalıştı.

Son birkaç basamağı çıkarken, Sikthand ayağa kalktı.

"Merhaba yakışıklı kralım," diye fısıldadı sadece ikisi için. "Elbisemi nasıl buldunuz?"

Göğsü yine sıcaklıkla şişti. Bu günlerde o kadar sık oluyordu ki, etrafta şişmiş bir çöl dokumacısı gibi dolaşıyor olmalıydı.

"Kahramanlar Salonu için hangi kraliçe suretini yontacaklarına karar verirken, metal ustalarımız kesinlikle bunu seçeceklerdir."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve eldivenli elini onunkinin içine soktu. Eldivenine bakıp sırıttı; parmaklarından uzanan uzun, sivri pençeler ellerine, elbisesinin tüllü eteğiyle çelişen ölümcül bir görünüm veriyordu.

Elini sıkarak adamın elini bıraktı ve örtülü tahtının önüne doğru ilerledi.

Sikthand onun sırtını görünce nefesini tuttu. Elbisesi açıktı ve kuyruk sokumunun hemen üstüne kadar iniyordu. Omurgasının üzerinde kıvrılan yumuşak, soluk teninin genişliği dikkatini çekmek için yeterli bir sebep olabilirdi ama metalin parıltısı dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

Boynuna tutturulmuş ve sırtının uzunluğu boyunca uzanan birbirine kenetlenmiş askait omurları vardı. Metal kemikler kıçının üzerinden yere kadar devam ederek ona iskeletsel bir Vrulan kuyruğu veriyordu.

Zeki ve yaratıcı eşi, insan olmasına rağmen aynı zamanda onlardan biri olduğunu şehre duyuruyordu.

Sophia bir düğümü çekiştirdi ve sandalyesini kaplayan beyaz kumaş düştü. Parıldayan taht ortaya çıktığında salonda bir alkış koptu. İçi boş askait kuyruk plakası ve işlemeli gümüş metal işçiliğiyle neredeyse kendisinin ikiziydi, ancak tasarımlar onunkinden daha yumuşak, daha güzel ve daha az köşeliydi.

Derin bir nefes alan Sophia, kalçasında kuyruğunun ucuna bağlı olan zinciri kaldırdı. Bu amaçla tahtının yanında özenle sakladığı narin tokmağı kullanmak yerine, metal kuyruğu içi boş plakaya çarpana kadar zinciri çekiştirdi. İki gümbürtü odanın içinde yankılandı ve şehre tahtını onayladığını ilan etti.

Alkışlar yükseldi ve Vrulanlar kuyruklarını yere ve odayı kaplayan sıra sıra dizilmiş banklardaki kakmalı plakalara vurdular.

Sophia dudaklarını aşağı doğru çekerek yüzündeki ışıltılı gülümsemeden kurtulmaya çalıştıktan sonra dönüp halkına baktı. Döndü ve Sikthand bunu zar zor da olsa başardığını gördü.

Heyecandan boğulmuş bir sırıtışla ona doğru bakmadan önce gururlu bir an için gürleyen

tezahüratlara baktı. Kuyruğunu yoldan kaldıran Sophia tahtına doğru alçaldı.

"Vrulatica," diye kükredi Sikthand kalabalığın içinde, elini ona doğru sallayarak. "Kraliçeniz!"

Salondaki tezahürat iki katına çıktı. Sophia'nın gözleri cam gibi oldu ve dudakları büzüşerek asil ifadesini korumaya çalıştı.

Sikthand koltuğuna çöktü ve tahtlarının onun elini tutabileceği kadar yakın olduğu için şükretti.

***

Ben bir kraliçeyim.

Sophia taht odasındaki tezahürat yapan Vrulanları inceledi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Dışarıda muhtemelen onun burada oturmasını istemeyenler olduğunu biliyordu ama görebildiği tek şey gülen yüzler ve gümbürdeyen kuyruklardı. Bu, kalbinin göğsünde yapışkan ve sıcak bir karmaşaya dönüşmesine neden oldu.

Khes'in kuyruğunu altın bir tabağa vurduğunu gördü, gözlerinde şüpheli bir şekilde ıslak bir parıltı vardı ve bu neredeyse soğukkanlılığını bozuyordu.

Sikthand'ın eli onunkine dolandı ve sonunda bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Mutlular," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Olmamaları aptallık olurdu." Kalabalığı inceledi, sonra tekrar ona odaklandı. "Onları daha da mutlu görmeye hazır mısın?"

Kalp atışları yeniden hızlandı ve başını salladı. Sonunda eş olduklarını ilan etme vakti gelmişti. Sonunda Sikthand kendini güvende hissedecekti. Çok güçlü olmayabilir ya da nasıl dövüşüleceğini bilmeyebilirdi ama varlığı ve ellerindeki işaretler onu koruyordu ve orada olmalarının sebebi de oydu.

Bu bilgi onun omurgasını dikleştirdi, Vrulan omurgası da onunla birlikte dikleşti.

Kral eldivenlerini çekiştirerek ayağa kalktı ve o dikkatini dağıtırken Sophia da kendi eldivenlerini hızla çıkardı.

"Kraliçeniz için bir tezahürat daha ve..." Gerilim dolu bir an için durakladı, sonra çıplak ellerini gökyüzüne kaldırdı. "Eşim."

Ölüm sessizliğinde bir duraklama oldu, sanki hayatın kendisi durmuş gibiydi. Sonra, bir vızıltıyla başlayıp kulakları yırtan, tahtları sarsan bir yaylım ateşine dönüşerek Vrulatica şehri patladı. Taht odasındaki ses gök gürültüsünden daha yüksekti.

Sikthand ona bakıp uzattığı elini gördüğünde göğsünün üzerinde bir mengene kilitlendi. Yüz ifadesi donuklaştı.

Avucunu avucunun içine aldı ve başparmağını birkaç saat önce Khes'in ona dövme yaptırdığı eş işaretlerinin üzerinde gezdirdi.

Yutkundu ve kaşlarının iç köşeleri kalkarak acı dolu bir mutlulukla kızın işaretli ellerine baktı. "Sizi seviyorum, Majesteleri," diye mırıldandı, sözcüklere mümkün olduğunu bildiğinden daha fazla hayranlık yükleyerek.

"Ben de seni seviyorum," diye boğazı düğümlenerek konuştu.

Sikthand, kızın elini kavrayarak onu göğsüne doğru çekti ve öptü.

Vrulanlar tezahürat yapmaya devam etti, kutlama sesleri kralın işaretlerinin gerçekliği anlaşıldıkça daha da yükseldi.

Ama Sophia için tüm sesler boğuklaştı, dünya sanki onun ve Sikthand'ın bu anda birlikte var olmak için zamana ihtiyaçları olduğunu biliyormuş gibi yavaşladı.

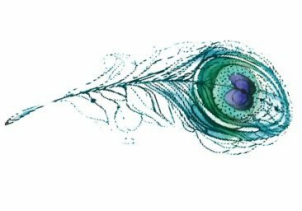
Çok şanslıyım.

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici baskın kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olsa da, bir şeyler arzuluyordu
Daha fazla. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği ama yine de anaerkilliğe boyun eğebileceği bir dünya yaratmaya karar verdi.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış bin baş belası bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve
aşırı pahalı hipster kokteylleri.

Yorumlar ve takipler her zaman takdir edilir!
Beni Bookbub'da takip edin @victoriaaveline

Web sitemi ziyaret edin victoriaaveline.com

Beni Instagram'da takip edin @victoriaavelineauthor

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Okuma grubuma katılın Victoria Aveline'in Okuyucu Grubu

Bültenime kaydolun

Bana e-posta gönderin
Victoria.aveline@yahoo.com
Sizden haber almak isterim!